

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Prima Pars. Divus Josephus Filius Davidis Regis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

SYNOPSIS MAGNALIUM
 DIVI IOSEPHI
 PARS PRIMA.
 JOSEPH FILIUS DAVIDIS
 REGIS.

TRACTATUS PRIMUS.

DE PROLUDIIS AD TOTAM SYNOPSISIM.

PROLUDIUM I.

Idæa totius Operis.

I.

OC Opus de summis castissimi magnæ & incorruptissimæ Dei Mattis Sponsi & Conjugis D. Josephi Magnalibus & Prærogativis, citò cceptum, tardè absolvo:

tùm quia vires corporis, quod aggravat animum, non tantæ, ut non frequentissimè studium & lectionem impediunt, tum quia occupationes ex obedientiâ impositæ, tam assiduæ, ut non nisi horulas successivas, easque satis raras reliquerint, quas aliis adhuc occurrentibus & mihi ipsi suffuratus sum, ut huic lucubrationi impenderem: sùm denique quia diu mecum ipse de-

liberavi an illam publici juris facere deberem, an privato domesticorum commodo reservare & referare: nec credo me unquam ad illam evulgandam resolvissim, nisi ab amicis quàm plurimis de litteris optimè meritis, qui illius aliquot Tractatus perlegerant, rogatus; quorum instantiis aliquamdiu reluctatus, tandem acquiescendum esse censui, & censuerunt domestici ipsi quibus illam reservare constitueram.

Synopsisim conficio, non Encyclopediam summorum D. Josephi magnalium; non enim omnia hîc profero quæ de tanto Viro dicta sunt, aut dici possunt: Invenientur multa ab aliis viris doctis dicta, eruntque me fortiores, & feliciores alii, qui alia & meliora dicere poterunt, quod opto. In hoc ramen incubui, ut ex plurimis quæ apud Sanctos Patres & Sacræ Scripturæ Interpretes, aliosque Scriptores reperti, selectiora decerperem, quæ unâ cum

A

cum

Synopsis

Magnalium
 D.
 Josephi
 RV
 1711

cum illis quæ ego ipse ex eodem quo illi fonte, Sacro, inquam, Evangelio, depromere potui, coacervavi in commodum & utilitatem Concionatorum, & spiritualem devotorum hujus Sancti Clientum consolationem, quos enixissime rogo, ut non ad eum per quem hæc eis traduntur attendant, sed ad datum ipsum, & ad fontes ipsos, ex quibus hausta sunt quæ hinc ipsis benevolentissime propinquantur.

III. Hanc materiam amplissimam in tres Partes distribuo: Partes singulas in tres quoque Tractatus subdivido; Tractatus denique in Capita, Capita quandoque in Sectiones ad distinctionem & claritatem: non enim mihi fuit visum satis, si materiam multiplicem undequaque ex variis Scriptoribus collectam quasi in unum acervum & congeriem conjicerem, in quâ omnia confusa & sine ullo ordine permixta, ut labori meo cum lectorum meorum dispendio parcerem: sed omnia volui ut in ædificio suis locis collocata, omnia convenienti ordine disposita, & vinculo apto colligata, sibi quæ invicem cohærentia, quia quod est forma in compositis naturalibus, hoc est ordo in libris & aliis arte factis, & ut illa istis, sic hic his confert venustatem, elegantiam & pulchritudinem.

IV. Primâ igitur Parte agemus de D. Josepho, ut est Filius Davidis Regis: ita vocatur ab Angelo Matthæi c. 1. v. 20. In Secundâ Parte de eo ut est Pater Jesu, ita vocatur tum à Prophetis, tum ab Evangelistis, tum à Beatissimâ Deiparâ. In tertiâ Parte de eo ut est Proto-Patrus & Protector omnium: Talis hodie habetur ab omnibus Fidelibus. Prima Pars complectetur ea quæ de Sanctissimo Viro dici possunt, incipiendo ab ipsius æternâ prædestinatione, & profectu usque ad ejus nuptias cum eadem Beatissimâ Deiparâ: & hæc ferè sunt illi communia cum aliis Sanctis. Dixi ferè, quia in plerisque, maximè verò quæ spectant gratias quas accepit isto intuitu quod futurus erat Pater Jesu-Christi Domini nostri, ut ad illam dignè disponderetur, ab illis differt quàm maximè.

V. Secunda Pars ea complectetur quæ de eodem Sanctissimo Viro ab ipse

cum Deiparente Virgine nuptiis usque ad mortem: Atque hic præcipuè elucescent, ac manifesta faciemus ipsius specialissima, maximè incomparabilem ipsius ad Christum Paternitatem, in quâ stat summa omnium Magnalium & Privilegiorum ejus, & cujus ratione ei Deus adjecit gratiarum & virtutum ornamenta, quæ tam præcellæ conveniebant dignitati; id est talia ut illam dignè sicut par erat sustinere posset.

Tertia & ultima Pars exhibebit nobis mortem ipsius in conspectu Domini pretiosissimam, Gloriam ejus super eminentem duplicem: Primam apud Deum quam essentialem vocamus, cum adjunctis: Secundam externam apud homines, quæ accidentalis est, necnon singulare ejus Patrocinium ejusque efficaciam.

Primæ Partis Tractatus primus, quem nunc desudamus, continet paucula quasi Proludia ad totam materiam, seu prodromos ad Synopsim totam: Secundus ager de illo ut est Filius David in esse naturali: Tertius de eodem secundum esse supernaturale considerato, in quibus ea videbimus quibus dispositus est remotè, ac deinde quibus apratus est proximè ad qualitates Sponsi Beatæ Deiparæ & Patris Jesu, de quibus Parte Secundâ duobus Tractatibus Prioribus.

In Secundâ Parte quæ omnium principalis est, & tres similiter continet Tractatus, considerabimus cum Tractatu primo ut Sponsum & Conjugem verum Virginis Dei-Parentis. In Secundo explicabimus Paternitatem ejus singularem & incomparabilem respectu Christi Domini. In Tertio agemus de gratiis quas accepit, & virtutibus quibus ad miraculum ornatus fuit ratione istorum duorum summorum Titulorum.

Tertiæ Partis tribus quoque constantis Tractatibus, ut duæ præcedentes; Tractatus primus erit de Gloriâ ejus quâ in animâ & in corpore fruitur in cælis apud Deum Filium suum: Secundus de ejus Gloriâ apud homines, honore, veneratione, cultu & invocatione. Tertius de ejus Intercessione seu Patrocinio ejusque incomparabili efficaciam.

Porro

VI.

VII.

VIII.

IX.

X. Porro in hoc Opere verbis utor obviis, & phrasi quantum fieri potuit plana ad captum omnium; ne apud me mei inveniant Lectores quod ego apud multos alios Scriptores reperi, duplicem laborem: unum ut verba intelligant, & propositiones construant: alterum ut rem seu materiam ipsam: *Melius enim judicavi cum D. Augustino in Psal. 138. ad illa verba, Non est occultatum os meum a te, ut nos reprehendant Grammatici, quam non intelligant populi.*

XI. Nec aliter etiam si vellem potuissem, postquam legi verba D. Prosperi Aquitanici lib. 3. de Vita Contempl. (si tamen est illius Author,) dicentis. *Prudentibus viris non placent phalerata, sed fortia*: Et certe nonne is qui phaleras querit in dictione, videtur de merito causae, quam tractat diffidere? ut proinde huic optime aptari possit illud quo D. Ambrosius lib. 1. de Virgin. Mulierem fucos querentem perstringit. *Quae, inquit, cupiens mutare quod nata est dum aliis studet placere, prius sibi ipsi displicet.* Tum deinde subdit. *Quem judicem veriorum o Mulier, requiremus deformitatis tuae, quam te ipsam, quae videri times quod es? si pulchra es quid absconderis? nec tuae, nec alienae conscientiae gratiam habitura.*

XII. His addo quod in phaleratis & elegantia plus est ostentationis & propriae complacentiae, quam soliditatis, fructus, & aedificationis.

XIII. Tandem vitam hanc & virtutes illius describo cui simplicitas maxime placuit; ergo stylus & verba quibus illa explicantur, aut simplicitatem redolectant, aut saltem ab ea non multum recedant.

PROLUDIUM II.

Consilium seu Motivum & Finis Operis.

I. **M**OTIVUM seu ratio cur in hoc potius Opus quam in aliud tantillum otii mei, & tam modicum facultatis meae contulerim, duplex fuit: primum quia constat per matrimonii vinculum, quod est divinum, non animos tantum & corpora conjugum uniri, seu quasi unum fieri,

sed etiam mediante ista unione inter ipsos fieri omnium rerum & bonorum communicationem tantam, ut quod est mariti fiat uxoris, & e converso: Quare cum Carmelus, ut omnibus notum est, totus sit Mariae, sit, inquam, speciale ejus peculium, & ut ita loquar primum ejus feudum: *Datus est enim ei Decor Carmeli.* Isaia cap. 35. Hincque illa sit Ordinis istius singularissima Patrona, ut etiam pronunciavit Romae 29. Junii 1670. Sacra Rituum Congregatio in Concessione facta eidem Ordini recitandi Officium Beatae Virginis quolibet hebdomada omni tempore, etiam in Quadragesima, non tantum in die Sabbathi, sed etiam quando Sabbathum erit impeditum, in feria illi proximiori: sequitur omnino quod eodem modo idem Ordo Marianus pertineat ad D. Josephum: consequenter quod ipse sit etiam illius singularissimus Patronus, etiam seclusa electione illa quam fecit de illo idem Ordo: quandoquidem certum sit, nullo jam abnuente, ipsum fuisse verum Mariae Sponsum, seu Maritum: Quare & dictus Ordo, & singulae illius personae ipsius sunt, ipsiusque ut & Sponsae ejus honorem praer omnibus zelare debent, & Deo dante facient.

Secundum Motivum de hac potius materia scribendi quam de alia: sumpsi a beneficiis quae a Deo per ipsum tantum in corpore tum in anima accepi, ut ea etiam exteriori aliqua professione recognoscam pro modulo meo: quo etiam motivo Sancta ac Seraphica nostra Theresia magna illa Heroina novae Congregationis in Ordine nostro (a quo nunquam dum vixit separari voluit) Mater & Primipyla, ejus cultum, quem in eodem antiquo suo Ordine vigentem suserat, propagandum suscepit, suaeque Congregationis alumnis maximopere commendavit; quod illi adeo feliciter successit, ut ad hoc a Deo fuisse electam evidenter appareat, nec ullus nisi invidus inficias ibit.

Finis ob quem de hoc Sanctissimo Patriarcha scribere statui, fuit etiam duplex. Primus ut velificarer devotioni populorum erga eum ubique gentium in dies crescenti, ac praecipue

A 2 in

Synopsis

Magnificat
D.
Josephum
Sponsum
Marianae

4 Synopsis Magnalium D. Iosephi.

in hac amplissima ac religiosissima Diocœsi nostrâ Leodiensi in quâ Serenissimus Episcopus & Princeps noster Maximilianus Henricus Bavarus ipsum de Per-Illustris Capituli sui Cathedralis Consilio pariter & assensu, dictâ Diocœsis & Patriæ Patronum apud Deum elegit, assumpsit, & declaravit: idque exemplo Augustissimi Imperatoris Leopoldi, qui idem de nutu Sanctissimi Domini nostri Clementis Papæ X. prius pro toto Imperio fecerat: Cujus electionis per Ediçtum speciale ac publicum tenor sequitur & talis est.

IV. *MAXIMILIANVS HENRICVS Dei gratiâ Archiepiscopus Colonienfis, Sacri Romani Imperii Princeps Elector, per Italiam Archicancellarius, Sanctæ Sedis Apostolica Legatus natus, Episcopus ac Princeps Leodiensis & Hildesienfis, Administrator Bergesgadenfis, utriusq; Bavarie, Superioris Palatinatus, Westphalia, Angaria, & Bullonii Dux, Comes Palatinus Rheni, Landgravius Leuchtenbergensis, Marchio Franchimontensis, Comes Loffensis, & Hornensis, &c.* Universis & singulis nostras litteras viris, lectoris, seu legi auditoris, Salutem in Domino sempiternam. Cum dudum pro toto Romano Imperio apud Divinam Majestatem adoptatam habeamus Patronam immaculatè conceptam B. V. Matrem Dei Mariam, quid ni pro majore Divinæ gratiæ subsidio ipsum jam etiam in Patronum advocamus Beatissimum Patriarcham Iosephum Conjugem Sanctissimæ Matris, & Filii sui Patrem? Cum illum isto prorsus nomine B. V. Maria coram Filio appellet, *Fili quid fecisti nobis sic? ecce Pater tuus & ego dolentes querebamus te: ac ut ait D. Augustinus, Omne bonum nuptiale impletum sit in illis Parentibus; Proles, Fides, Sacramentum; Prolem agnovimus Dominum IESVM-Christum: Fidem, quia nullum adulterium: Sacramentum, quia nullum divorcium: Gaude ergo Ioseph, inquit D. Augustinus, quia per meritum Virginis ita separatus es à concubitu uxoris ut Pater dicaris Salvatoris.* Quæ omninò consideratio permovit Sacram Cæsaream Majestatem Augustissimum Imperatorem nostrum Leopoldum, ut anno proximè superiore à Sanctissimo Domino nostro Papa Cle-

mente X. peteret, impetraretque pro hæreditariis suis Regnis & Provinciis specialem in cœlis Advocatum ac Patronum Sanctissimum hunc Patriarcham Iosephum. Quod pientissimum votum cum Sacra Sua Cæsarea Majestas non ita dudum nobis clementissimè aperuerit, cum intimo desiderio, ut pro universali Sacri Romani Imperii felicitate, spiritualique simul ac temporali incremento in nobis à Deo commissis Archi & Diocœsibus, Ecclesiisq; idem fieret, tam nostrâ propriâ sponte & devotione, quâ eundem Patriarcham in Patronum Residentiæ nostræ Bonnensis jam dudum elegimus; quàm ex officii nostri debito tanto Augustissimi Imperatoris incitamento decisse, neque potuimus, neque debuimus. Itaque de Per-Illustris Capituli nostri Cathedralis consilio pariter & assensu, Sanctissimum Patriarcham Iosephum per Civitatem & Diocœsim hanc nostram Leodiensem in singularem Patronum assumendum, & colendum esse decrevimus, prout assumimus & coli præcipimus, ac demandamus per præsentem, cæprorsus in Domino fiducia futurum, ut dum illi nos devotissimos profiteamur, sentiamus impostèrùm præsidio ac patrocinio illius in animi ac corporis temporalibus æternisque bonis, publicisque ac privatis negotiis talem directionem, qualem sperare oportet à tanto Cœli Cive, Dei patre Viro, ac Dei Patre: ea propter omnes & singulos Prælatos, Decanos, ac utriusque sexus Superiores requirimus; Decanis verò Ruralibus, Pastoribus, Verbi Divini Preconibus, aliisque curam animarum quomodolibet gerentibus mandamus, ut enixam hanc nostræ devotionis declarationem, publicè & ex Ambone fidei populo publicent, & in concione Sanctissimi hujus Patroni cultum ac venerationem quam poterunt ferventissimè commendent, quas in fidem manu nostrâ signatas sigilli nostri sub-impresione communici jusimus. Datas in Civitate nostrâ Colonia 27. Februarii 1676.

Quæ assumptio & electio in Patronum, ut esset celebrior, Festum ejusdem Sanctissimi Patroni, post viginti dies à datâ præallatarum litterarum futurum, præcipuo ac solemnissimo ritu in

in Ecclesiâ nostrâ dictæ Civitatis Leodiensis, totius Patriæ ac Diocesis Metropolis, me ibi tunc Priorem agente, fieri ac celebrari demandavit idem Serenissimus Princeps: quod & fideliter ac reverenter executum, ut patet ex litteris amplissimis ejusdem Serenissimi Principis datis 31. Julii anni 1676. Quarum quoque tenorem hîc de verbo ad verbum referre non erit extra propositum nostrum, cum exinde possint extimulari alii Principes & Episcopi ad simile præstandum in suis Ditionibus & Diocesisibus, quod Imperator & Episcopus noster fecerunt respectivè in suis. Tenor ergo harum secundarum litterarum est.

VI. *MAXIMILIANVS HENRICVS Dei gratiâ Archiepiscopus Colonienfis, Episcopus & Princeps Leodiensis, &c.* Universis & singulis nostras litteras visuris, lecturis, seu legi auditoris; Salutem in Domino. Commissa quæ nobis incumbit gregis Domini pascendi cura exigit, ut ad ea quæ per nos aut Prædecessores nostros ad divini cultus augmentum, Sanctorum in cælis regnantium honorem, & animarum salutem, sanctè & piè stabilita sunt, quo firmius subsistant, ordinariæ autoritatis nostræ robor denuò adjiciamus, aliæque desuper statuamus, quæ ex æquo & bono conducere in Domino arbitramur. Aliàs quidem per speciale Edictum nostrum, accedente etiam Venerabilis Capituli nostri consensu Sanctissimum Patriarcham Josephum Jesu Christi Domini nostri Tutorem ac Nutritium, necnon Deiparæ Virginis Mariæ Sponsam, Civitatis ac totius Patriæ & Diocesis Leodiensis Patronum assumpsimus, & Protectorem declaravimus, atque ut ejusmodi electionis nostræ ratio ad omnium notitiam perveniret, ejusdem electionis & assumptionis festum præcipuo ac solemnissimo quo fieri potuisset ritu in Ecclesiâ dilectorum nobis in Christo Filiorum Patrum Carmelitarum Reformatorum in Insulâ dictæ Civitatis nostræ Leodiensis fieri ac celebrari demandavimus, ubi & unam piam & devotam Confraternitatem sub invocatione dicti Sanctissimi Patriarchæ per speciales litteras sub datâ 10. Octobris anni 1675. canonicè in

perpetuum ereximus & instituimus. Cujus quidem erectio (sicut accepimus) singulari fidelium devotione & applausu die Festo S. Josephi proximè præterito & per octavam celebrata fuit. Nunc verò exposito nobis pro parte tam Venerabilis sincerè & devotè nobis dilecti Godefridi Udalrici Baronis de Lamergelle Cathedralis Ecclesiæ nostræ Leodiensis Canonici, & Jacobi de Hodeige S. Pauli Canonici & Cantoris, necnon Petri Aloysii de Sluze Toparchæ in Bihain, & Godefridi de Walschart J. U. Licentiat, dictæ Confraternitatis Præfectorum, quàm Prioris & Conventus Patrum Carmelitarum, quod juxta facultatem per Breve S. M. Dni N. Clementis PP. X. nobis commissam, & à nobis per litteras nostras dictis exponentibus deputatam pro die solemnè perpetuo dictæ Confraternitatis (ultra Festum Generale S. Josephi) determinarint Dominicam primâ Septembris, ejusmodi verò determinationem ab ipsis sic de nutu nostro factam à nobis approbari desiderent, ideòque nobis humiliter supplicari fecerunt quatenus eam autoritatis nostræ robore firmare, & aliàs ut infra benignè indulgere dignemur. Nos ad augendam Fidelium erga Sanctum Patronum & Protectorem devotionem, & dictæ Confraternitatis incrementum, ejusmodi supplicationibus benignè inclinati, dictam Confraternitatem à nobis sic (ut præfertur) erectam & institutam, ejusque Regulas & Instituta denuò approbamus, dictam determinationem Festi Confraternitatis ad Dominicam primam Septembris ratam habemus, & in quantum opus est, de novo determinamus, eamque sic determinatam, unâ cum Indulgentiis à Sede Apostolicâ concessis, publicari, ac tam dictâ Dominicâ primâ Septembris, quàm etiam die Festo generali S. Josephi solemnem & publicam per Civitatem Processionem cum delatione Venerabilis Sacramenti & Imaginis dicti Sancti (eisdem ritu & formâ quibus ab antiquo dicti Patres in Festo Commemorationis Solemnis B. Virginis Mariæ de Monte Carmelo de nostris licentiâ & autoritate facere solent) institui, & futuris temporibus quot

Synopsis

Magistratus
D.
Josephi
R.
M.

6 Synopsis Magnalium D. Josephi,

quot annis repeti posse permitimus & indulgemus : Atque semel quot annis repeti posse permitimus & indulgemus? Atque ut semel quotannis Orationem quadraginta Horarum solemniter instituere, ac celebrare (tempore magis commodo à dictâ Confraternitate eligendo) possint, concedimus. Præterea dictam Confraternitatem specialibus favoribus & privilegiis prosequi volentes, eam, omnesque & singulos ejus Confratres ac Conforores tam hætenus descriptos, quam in posterum describendos, in specialem protectionem nostram suscipimus, & in Domino amplectimur: ac intentionis nostræ esse ac posthac semper fore declaramus, quod nulla alia similis Confraternitas sub Invocatione S. Josephi imposteriorum in Civitate nostrâ Leodiensî erigatur, vel ullo modo instituatur, nisi de speciali nostrâ & expressâ facultate, sublatâ ad id quacumque aliter cuilibet cujuscumque dignitatis & officii concessâ, delegatâ seu demandatâ potestate. Demùm ad augendam Fidelium religionem omnibus Christi-fidelibus verè penitentibus, ac Sacrà Communionem refectis, qui Ecclesiam seu Capellam, vel Altare dictæ Confraternitatis in ejusdem Festis, & per eorum octavas, & generaliter quacumque Feriâ quartâ cujuslibet hebdomadæ per annum visitaverint, & ibidem pro ordinariis Ecclesiæ necessitatibus pias ad Deum preces effuderint, singulis vicibus Quadraginta dierum Indulgentias in formâ Ecclesiæ consuetâ impertimur & in Domino concedimus per præsentem. Quas in fidem manu nostrâ signatas sigillo nostro jussimus communiri. Datum in Civitate nostrâ Colonia 31. Julii 1676.

VII.

Hæc ergò devotione ita in dies, & quidem apud nos, nova semper incrementa capiente, sensi me animari, ut hæc Scriptio meâ parùm olei in istiusmodi ignem injicerem, ut magis accendatur, magisque semper ardeat: ita faxit Deus.

VIII.

Secundus finis de hoc Sanctissimo Patriarchâ scribendi est, ut eundem ignem in illorum cordibus, qui necdum ei ita affecti sunt (sitamen sint adhuc aliqui tales) excitem, ut scilicet perspicientes ex dicendis in decursu hujus

Operis hujus Sanctissimi Viri præcellens dignitatem, Titulos summos, Gratiâ illis commensuratam, Virtutes plusquam Angelicas, Sanctitatem supereminentem, Gloriam singularissimam, Autoritatem quâ apud Deum pollet incomparabilem, Amorem & Affectum in suos Clientes & Devotos tenerrimum & pronissimum, Intercessionum ejus apud Deum energiam potentissimam & efficacissimam, Devotionem omnium gentium erga ipsum, illorum maximè quos sequi non pigeat, idest à sanctitate & doctrinâ insignium incensissimam, extimulentur, ut illius cultui cum aliis se devoteant & addicant, simul cum illis ejus Patrocinium, Tutelam & Protectionem ambient, & exquirant, certissimèque & ipsi idem quod omnes alii experiantur, ipsius Adjutorium & Intercessionem in omni necessitate quæcumque illa sit, nulli cujusvis Sancti (si solam ejus Sponsam exceperis) cedere, immò in multis excedere: ut sicut JESUS, MARIA, JOSEPH fuerunt in terris, suntque in cælis individui, ita sint in devotione, corde & amoribus nostris.

PROLUDIUM III.

Fons omnium Laudum & Encomiorum D. Josephi, Sacrum Evangelium.

MAGNORUM laudes Virorum vel dicendo, vel scribendo ad placitum audientium vel legentium efferre non parvas res est; quare Oratores Panegyrim semper ut nauæ fyrtes, vel scopulos timuerunt, utpote ad quam etiam insignes Viri, qui in omni alio dicendi genere famam sibi aliquam comparasse potuerant sapissimè naufragium fecerint.

Hujus ratio difficultatis est invidia, quæ in hunc mundum unâ cum miseria ingressa nos excecet: quo fit ut quemadmodum oculos aliorum meritis clausos, ita aures eorum laudibus habeamus obstructas, & eum sumus infirmi, miseri, gloriæ tamen non minus quàm pecuniæ avidi & avari, in aliis dolemus

I.

II.

dolemus inveniri, quod in nobis sci-
 mus desiderari, arbitraturque illorum
 laudibus nostræ gloriæ umbram fieri,
 vel etiam detrahi.

III. Sed hæc ratio non habet locum
 quando agitur de Sanctis cum Deo in
 Cælo regnantibus: cum enim illorum
 apud nos magna sit opinio & æstimatio;
 Pietas & Religio approbat pro his elo-
 quentiam, ratione suadente Heroes il-
 los qui cum Deo regnant in cælis esse
 omnibus humanis laudibus majores.

IV. Non ideo tamen horum cæli Pro-
 cerum minus quam illorum laus diffi-
 cilis: immo ex aliis capitibus longè dif-
 ficilior: nam cum nemo nõ sciat Sanctos
 superasse vitia, domuisse passiones, vo-
 luprates fugisse, vicisse dæmones, &
 propterea ex hoc mundo in cælum
 translatos cum Deo regnare; laudes si
 quas pro illis expectant, non expectant
 nisi extraordinarias: Cumque in illis
 omne quod humanum est & fragile
 per divinam eorum Apotheosim sit ab-
 sumptum, arbitrantur merito illos à
 nobis debere tractari potius ut Deos,
 quam ut homines, cum etiam Divi vo-
 carentur, quasi parvi Dii.

V. Accedit quod pars maxima Sancto-
 rum sæculis vixerint à nostro distitis, ut
 proinde memoria per illos gestorum in-
 terierit: quod ipsi sollicitudine perma-
 ximà oculos fugerint humanos, solique
 Deo, qui videt in abscondito placere
 studuerint: quod gratia, que eorum facit
 merita, in cordibus eorum per Spiritum
 Sanctum, qui datus est eis diffusa, ibi
 etiam ut plurimum operata sit, nec
 semper foras eruperit: *Omnis enim gloria
 filia Regis ab intus.* Psalm. 44. v. 15. &
 Sancti ut Deus parte sui meliore latent.
 Sunt denique Stellæ mysticæ de quibus
 Propheta Baruch c. 3. v. 35. *Stellæ dede-
 runt lumen in custodiis suis, & latata sunt,
 vocata sunt, & dixerunt adsumus, & hi-
 xerunt ei cum iucunditate qui fecit illas.*

VI. Tandem si de æternâ illâ gloriâ quâ
 perfruuntur in cælis dicendum, cum
 nec oculus unquam viderit, nec auris au-
 dierit, nec in cor hominis ascenderit que
 preparavit Deus iis qui diligunt Domi-
 num. 1. Corinth. c. 2. Quis illorum glo-
 riam ut par est, quis gradus & diffe-
 rentias illius explicare poterit? Ergo
 laus Sanctorum difficilis: Atqui Opus

quod hic aggredior, de hoc genere est.
 Est, inquam, Panegyris unius è Sanctis,
 Divi scilicet Josephi, in quo omnia illa
 simul concurrunt à quibus diximus Pa-
 negyrim Sanctorum evadere difficilè.
 Nam & vixit sæculo multis à nostro dis-
 sito, & pauca de illo tunc scripta ad ma-
 nus nostras pervenerunt: De ni, uestivè
 in gratiâ, sive in gloriâ consideretur,
 semper parte sui meliore latuit, abscondi
 semper ambivit; res ergo difficilis &
 ardua.

Sed hic totu labor ab aliis strenuè
 desudatus est. His quippè temporibus
 postremis scripserunt de miris & sum-
 mis Magnalibus ejus innumeri à do-
 ctrinâ, à dignitate, à sanctitate cõspicuis
 scripserunt sacri Interpretes, scripserunt
 Theologi, scripserunt Ecclesiastes, scrip-
 serunt ante eos SS. Patres, quàm ergo
 certa laus quæ à tot tantorumque profi-
 ciscitur ore virorum? Si verè dixit Ro-
 manæ Princeps Eloquentiæ Marcus
 Tullius Cicero, ut verè dixisse nullus
 inficiabit, quod eaprofessò præclara laus
 sit, quæ ab ipsis profisciscitur, qui semper
 ipsi cum laude vixerunt. Certè tot ac
 tantis Principibus placuisse viris non infi-
 ma laus est Divi Josephi.

Verùm si tanta ejus laus quod tot
 tantorumque virorum ore & calamo
 celebratus sit: nonne ea prima erit ac
 palmaris quod tantus inventus sit, ut à
 Deo ipso, in quem nec deceptio, nec
 fraus, nec adulario, nec ulla animi per-
 turbatio, seu passio cadere potest; lau-
 dari, ut ipsius Magnalia ipso Dei digito
 describi & meruerint & debuerint?

Hic est fons verus & primarius om-
 nium laudum D. Josephi: Nam licet ex
 mox assertis illius Encomiastibus qui
 de illo scripserunt alii ex aliis, hi & illi
 ex Patribus Sanctis quæcumque ferè de
 illo tam magnificè protulerunt, omnia
 decerpserint; Patres tamen Sancti ex
 Evangelio, tanquam ex fonte primario
 illa quæ alii ab aliis & hi ab illis, hausit-
 se dignoscuntur. Quid purius ergo,
 quid certius, quid solidius illis laudibus
 quæ ex tam puro & certo fonte, ex tam
 pretiosâ venâ sunt depromptæ.

Sed mirantur multi nec sine aliquâ
 causâ apparenti quod cum tanta sint
 D. Josephi ut & lectissimæ ac sacratissi-
 mæ ejus Sponsæ ac Conjugis Mariæ
 Deiparæ

Synopsis

Magnalia
 D.
 Josephi
 RV
 etc.

8 Synopsis Magnalium D. Josephi.

Deiparæ decora, qualia nullorum aliorum Sanctorum, tam pauca tamen de utroque; illo & ipsâ divinum dixerit Evangelium. Verum vetus est ex Seneca Philosofo Paræmia. *Magni artificis esse totum clausse in exiguo.* Et teste Plinio in præmio lib. 37. Natural. Histor. *Isætiâ naturæ majestas in arctum coacta rerum, nulla sui parte mirabilior.*

XI. *Deus ipse, inquit Augustissimus Augustinus epist. 3. quæ est ad Volusianum, non mole magnus est, sed virtute: qui providentiâ suâ meliorem sensum magis formiculis dedit & apiculis, quàm asinis & camelis: què grano minutissimo ficulneæ arboris magnitudinem creat, cum ex multo majoribus seminibus longè minora multa nascantur. Qui pupillam tam parvam ditavit acie, quâ per oculos emicante, in ictu temporis cælum propè dimidium lustraret: qui ex puncto & quasi centro cerebri sensus omnes quinarîâ distributione diffudit: Qui corde membro tam exiguo vitalem motum per corporis cuncta dispensat, his atque hujusmodi rebus insinuans magna de minimis, qui non est parvus in parvis.*

XII. Mirari itaque desinet quod tam pauca de D. Josepho divinum dicat Evangelium, qui pauca illa penitiùs inspexerit, profundiusque perscrutabitur; quia in illis paucis maxima inveniet comprehendat eximia, profususque talia, quæ nec multis explicari possint: homo enim ut laudet multis eget verbis, Deus verbo absolvit.

XIII. Sanctorum revolve scripta Evangelistarum quid de D. Josepho in illis reperies? Quod fuerit Vir Mariæ de quâ natus est Jesus qui vocatur Christus, Matth. c. 1. v. 16. Quod cum Mariâ illi desponsata inventa esset habens in utero, antequam convenirent, & ipse esset Justus, noluerit eam traducere, sed cogitaverit occultè dimittere eam. Matth. c. 1. v. 18. & 19. Quod hæc eo cogitante apparuit ei Angelus in somnis dicens Joseph Fili David noli timere accipere Mariam Conjugem tuam, &c. simulque ei idem Angelus demandavit ut Filium quem ejus Uxor paritura erat vocaret Jesum, quia ipse salvum facturus erat populum suum à peccatis eorum. Ibidem v. 20. & 21. Quod exurgens à somno fecerit sicut præceperat ei Angelus. Ibidem v. 24. Quod ascenderit

in Bethleem ut ibi profiteretur cum Mariâ sibi desponsatâ uxore pregnante. Luc. cap. 2. v. 4. & 5. Quod induxerit puerum Jesum in templum impletis purificationis diebus ut faceret secundum consuetudinem legis pro eo, obtuleritque non agnum, sed par turturum aut duos pullas columbarum. Luc. cap. 2. vers. 22. 23. 24. Quod mirabatur cum Mariâ de his quæ dicebantur de puero. Luc. c. 2. v. 33. Quod illi & Mariæ benedixerit Simeon Senex, ibidem. Quod monitus ab Angelo in somnis, ut acciperet Puerum & Matrem ejus & fugeret in Ægyptum, quia futurum erat, ut Herodes quæreret Puerum ad perdendum eum, & postea defuncto Herode ut indè rediret in terram Israël, utraque vice consurgens fecerit sicut præceperat ei Angelus, Matth. cap. 2. v. 13. 14. 19. 20. & 21. Quod audito quod Archilaus regnaret in Judæâ pro Herode patre timuerit eò ire: Quodque monitus in somnis secesserit in partes Galileæ, ibid. vers. 22. Quod ibat per singulos annos cum Mariâ uxore suâ in Jerusalem in die solemni Paschæ. Et cum factus esset Jesus annorum duodecim ascendentibus illis Jerusalem secundum consuetudinem diei festi, consummatisque diebus cum redirent, ibi remanserit Puer Jesus, perditumque cum dolore requisierit & invenerit sedentem in medio Doctorum interrogantem eos, Luc. cap. 2. vers. 41. 42. 43. & 46. Quod descendens cum eo Christus in Nazareth, erat subditus illi, ibidem vers. 51. Præter hæc vix quidquam aliud de eo habent nostri Evangelistæ.

XIV. Quàm pauca ista? quàm modica in specie? sed in illis paucis quanta, quàm magna magnarum gratiarum, virtutum & prærogativarum ejus deprehendimus vestigia? Certè talia qualia de Sanctis aliis nec in magnis reperiantur voluminibus & factis. Et hoc evidenter patet in tot & tantis quæ ex illis SS. Patres, Interpretes, Doctores congesserunt, Concionatores etiam ex Ambone ad ejus gloriam & commendationem protulerunt, patebitque ex illis quæ per totum hoc Opus dicturi sumus: quibus tamè longè plura non dubito ab aliis nobis fortioribus adjicienda, cum immensa sint illa quæ sub horum cortice reconduntur.

Quod

XV. Quod ergò de Claudiani stylo gravissimus dixit Sidonius Apollinaris lib. 4. epist. 3. Potiori ego jure de nostrorum dictione Evangelistarum, & maximè in proposito nostro usurpare possum. *Tota illa dictione succincta quod profluens: rebus ampla, stricta sententiis; quæ plus docet quàm dicit, quæ paucis verbis multa cohibet: cui curæ fuit causam potius implere quàm paginam.*

XVI. Quare si mirata sunt tempora nostrâ (antiqua tæcò) Helvetum illum qui Lugduni Ludovico XIII. Galliarum & Navarra Regi Christianissimo Rhedam obtulit quatuor equis accuratissimè instructam tantâ exilitate, ut totum opus unius unguis non excederet magnitudinem. Si Capocium Senensem Pictorem qui totam Christi patientis historiam, res, actus, personas in suis unguibus est distinctissimè emensus, apud Majol. Canic. Memor. collat. 23. Si Franciscum Alumnum Scriptorem qui Symbolum Apostolorum & Divi Joannis Evangelium in unius orbiculo denarioli elegantissimè descripsit; quanto magis mirari debemus Sacros Evangelistas qui tam multa D. Josephi decora verbis & lineis cõplexi sunt tam paucis.

XVII. Cùm itaque tot & tanta Sacri Interpretes, Theologi præstantissimi, Encomiastes Primarii, & Patres Sancti, de D. Josephi magnalibus, & tam magnificè protulerint. Apiculas imitabor quæ ex optimis quibusque floribus succum meliorem colligunt, ex quibus opera sua conficiunt, quæ in alvearibus disponunt in ordinem: ita ego ex iis quæ ab istis prolata fuerunt, potiora seligam in hoc Opus, suis quoque locis reponenda.

XVIII. Sed cùm hæc quæ à dictis Scriptori- bus prolata fuerunt omnia ex Scripturâ, maximè verò ex sacro Evangelio inveniantur eruta: sitque idem ipsum Evangelium licet verbis tam arctum, sensu tamen tam fecundum, ut plurâ semper & plurâ ex eo depromi possint, & de facto in dies depromantur ad ejus laudem: Efflores etiam imitabor & Aurifabros, primos quidem qui in fodinas ipsas descendunt, indeque metalla educunt, in quibus postea Aurifabri laborant & ex illis statuas suas conficiunt: ita ego quoque conabor ex ipsis sa-

cræ Scripturæ fodinis, maximè verò ex Evangelii, nonnulla ipse effodere, quæ in Opus meum proferam cum illis quæ ab aliis effossa, eaque elaborabo pro posse meo, nec verebor exiguitatem meam, hæc cogitatione animatus, quod scilicet hujus Beatissimi Viri merita sint auro vel adamantibus, lapidibusque pretiosis similia, quæ cùm seipsis satis splendeant, manu rudioris & impoliti artificis pertractata & in opus adducta, non amittunt suum splendorem, pretium aut justum valorem. Cedat utinam hic meus conatus ex voto meo ad gloriam Dei omnipotentis qui in Sanctis suis gloriosus est majorem, & hujus Beatissimi Patris Jesu cultum ampliorem.

PROLUDIUM IV.

Fons Magnalium omnium Divi Josephi, Prædestinatio ejus.

Fonte laudum & encomiorum D. Josephi Patriarchæ gloriosissimi, qui est ipsum Dei verbum, ut vidimus Ca-

p te præcedenti, recto ordine ac immediatè progredimur ad fontem magnorum ejus magnalium, quem nullus dubitat fuisse æternam ejus ac singularissimam Prædestinationem, de quâ hic.

Nomen porro Prædestinationis communiter acceptum, significat actum illum divinæ voluntatis, quo Deus absolute & efficaciter statuit homini æternam conferre beatitudinem, sive illa voluntas sit ante, sive post prævisa illius merita: quâ de re Theologi Antiqui in lib. 1. Sentent. & Recentiores in 1. part. D. Thomæ, in quibus vide ex nostris Gregorium Sebenicum in novâ Concord. Prædestinat. cum libertate.

Sed licet hanc Deus habuerit voluntatem circa D. Josephum, hæc tamen voluntas non est propriè Prædestinatio ipsius: nam cùm hæc in D. Josepho singularissima fuerit, & accedat ad prædestinationem Mariæ legitimæ Conjugis suæ, & Christi Filii sui dilectissimi, habet procul dubio aliquid aliud rarius & præstantius, propeque

B

accedens

Synopsis

Magnalium
D.
Josephi
RV
etc

accedens ad prædestinationem utriusque Conjugis inquam & Filii sui.

IV. Quare ut Christus dicitur prædestinatus, & Caput prædestinatorum, ex hoc præcisè quod ipsius humanitas sacra inter omnes electa fuit ab æterno, ut uniretur Verbo Divino in unitatem suppositi; quia ex vi istius singularis electionis, debita fuit ei gratia & gloria isti unioni commensurata: & quemadmodum Beata Deipara dicitur prædestinata ex hoc quod ab æterno electa sit ut esset Mater ejusdem Verbi Incarnati, quia similiter ex vi istius electionis specialis accepit gratiam & gloriam isti electioni & Maternitati debitam ac proportionatam: ita dico electionem illam quæ Deus ab æterno ita specialiter Divum elegit Josephum ut esset Pater ejusdem Verbi Incarnati, & consequenter Deiparæ Sponsus & Conjux: esse ipsius prædestinationem, & consequenter ex vi istius electionis specialis accepisse gratiam & gloriam tantæ dignitati congruentem.

V. Hanc porro prædestinationem sic explicatam eruo ex illis pauculis verbis quæ habentur Matth. cap. 1. vers. 16. *Jacob autem genuit Joseph virum Mariæ de qua natus est Jesus, qui vocatur Christus.* Quæ inter pauca illa quæ de ipso Sacrum protulit Evangelium, potiora semper ab omnibus existimata fuerunt, & sola sufficere ad cumulum laudum D. Josephi ut & lectissimæ ejus Sponsæ: & meritò quidè in illis quippe qui hætenus à quibuscumque ejus Encomiastibus ad ipsius laudem cõgesta sunt, velut in compendio continentur: Nec quæcunque de illo unquam dici vel excogitari poterunt, quantacunque illa fuerint, talia esse poterunt, ut quod verbis illis, *Joseph vir Mariæ de qua natus est Jesus*, significatur & importatur, ullatenus adæquare valeant. Cujus proinde prædestinationis ut & omnium gratiarum, privilegiorum ac prærogativarum ei à Deo collatarum, quæ ex illâ eadem prædestinatione tanquam ex copioso fonte in ipsum uberrimè profluxerunt, non alia mensura est, quàm ipse *Jesus*, cujus hoc loco insinuatur Pater, & *Mariæ*, cujus asseritur Vir. Nucleum igitur istum frangamus.

Albertus Magnus ex celeberrimo Ordine Prædicatorum Angelici Doctoris D. Thomæ Præceptor, & ex illo noster Sylveira tom. 1. in Apocal. c. 11. v. 3. quæst. 11. n. 8. de Beata Virginitate Deiparæ excelssâ differens magnitudine, graviter ponderat quod Deus antequam omnes viros magnos, quorum sit mentio in Sacra Scripturâ, ad magnas eveheret dignitates, magna prius ac præclara in illis referat merita, ut inde omnibus fieret evidens, quàm aptè & convenienter erant ab eo in istâ dignitate, officio & munere cõstituti. Hoc modo antequam Noë constituitur veluti secundus proto-parens, & novum extincti penè generis humani seminarium, dicitur de illo Genes. cap. 6. vers. 8. *Noë vir justus atque perfectus erat in generationibus suis.* Sic etiam Abraham antequam electus dicatur, ut in semine ejus benedicerentur omnes gentes, Genes. cap. 22. vers. 18. prius tentatur à Deo, Vers. 1. 2. & 3. ei præcipiente ut tolleret filium suum unigenitum quem diligebat Isaac, & iret in terram visionis, atque ibi offerret illum in holocaustum super unum montium, quem monstraturus erat ei: in quo nihil cunctatus obedivit Deo: & ante adhuc Genes. c. 12. v. 1. probaverat eum præcipiens ei ut exiret de terrâ suâ & de cognatione suâ.

Ita quoque Joseph ex duodecim Patriarchis unus antequam ad Principatum sublimaretur Ægypti, Genes. cap. 2. v. 41. invidiam patitur propriorum fratrum, ab iis nudatur, in cisternam dejicitur, venditur, exulat, captivatur, castitas ejus probatur, & propter eam in vincula conjicitur; verbo uno vita ejus tota, non nisi continua tragedia. Moyses Israëlitiçi priusquam fiat Dux populi, à Deo quid non passus asseritur? quæve non deglutitus difficultates cum Pharaone Rege illo obduratissimo? Tandem ne nimium excurramus, David Rex antequam ad thronum ascenderet, quomodò tentatus, probatus, examinatus dicitur, quænam patientiæ animi, constantiæ, virtutum omnium argumenta exhibuisse dicitur.

At inquit loco citato P. Sylveira in Beatâ Virgine Mariâ, in quâ illustriora &

VI.

VII.

VIII.

&

& alia extra omnem comparationem merita super omnes creaturas, non ita procedit Scriptura; sed primum quod de ea Sancti Evangelistæ profertur est sublimis & præcelsa ejus dignitas, scilicet Matris Dei, *de qua natus est JESUS, qui vocatur Christus.* Cur in ipsâ, inquit Sylveira, styllum mutat Scriptura? cur non prius illius, ut aliorum, merita recensentur, ac deinde dignitas? Respondet graviter & solidè ex Alberto magno noster Doctor & Interpres. *In ea, dignitate probatur meritum.* Merita Noë, Abrahamæ, Joseph, Moysis, Davidis, & cæterorum, possunt verbis explicari. Ast B. Virginis Mariæ merita tanta sunt, ut nulla inveniantur verba quibus explicari possint: sed solâ ipsius dignitate metienda sunt. Suprema dignitas Matris Dei ad quam sublimata est, quâ major nulli puræ conferri poterat creaturæ, ostendit & probat manifestissimè merita ipsius esse super merita omnium purarum creaturarum.

IX. Atqui Scriptura dum loquitur de Sanctissimo Patriarcha Josepho ejus Sponsio castissimo, eodem planè modo procedit, eodem ergo modo de illo ac de ipsâ argumentandum, atque adeò dicendum *Dignitate Josephi comprobatur meritum;* id est, hoc illi planè commensuratur. Congesserat in cum Deus sine dubio ut aptè Virgini desponsaretur, fieretque Pater illius divinæ Prolis, quam hæc ei desponsata divinitus conceprura erat & paritura; ingentem gratiarum & cælestium divitiarum cumulum; cumulaverat ille illis benè usus virtutes & merita supra modum. In fide sine dubio superabat Abrahamum, in justitiâ Noëmum, in castitate Josephum, in sanctitate Moysen, in mansuetudine Davidem, in zelo Eliam, &c. Scriptura tamen dum de eo primum loqui aggreditur, non ab his incipit, sed ejus encomium exorditur ab his verbis, *Jacob genuit Joseph virum Maria de qua natus est JESUS,* Matth. c. 1. v. 16. Prosequitur deinde cum istis verbis. *Cum esset desponsata Mater JESU Maria Joseph antequam convenirent inventa est in utero habens de Spiritu Sancto,* quæ singularem ac summam ejus continent dignitatem: exorditur, inquam, ipsius Magnalia ab ejus

incomparabili dignitate, quare hoc? quia nimirum nequeunt ejus merita ut aliorum Sanctorum verbis explicari, sed illa ut Sponsæ suæ, ex ejus præcelsâ, cui adæquatur, dignitate debent metiri & colligi.

X. Quare cum ejus dignitas utpote patris Dei, eo modo quo est, & quo illum fuisse ostendemus part. 2. tract. 2. post dignitatem Virginis Deiparæ Sponsæ suæ omnium summa sit, ut constat, quænam enim amabo illi vel etiam comparari possit? Neque hoc solùm sed etiam tanta ut ejus comparatione cæteræ valdè parvæ sint, ideo ejus merita per respectum ad alios sunt etiam extra omnem comparationem: atque adeò quantacumque de illo dixerimus, quantumvis magna fuerint, semper erunt meritis ejus minora, quia merita Patris Christi solâ ejus dignitate metienda, cogitationes nostræ, verba nostra nunquam adæquare possunt.

XI. Hinc D. Bernardus homil. 2. in *Missæ est,* sic infert ex eodem quoque principio. *Quis & qualis homo fuerit Beatus Joseph conjice ex hac appellatione, quâ (licet dispensatoria) meruit honorari à Deo ut Pater Dei, & dictus & creditus sit.* Quid quæso dixisset D. Bernardus, si ex appellatione illâ, non tantum dispensatoriâ sed propriâ, verâ & stricti juris, quàm infra part. 2. tract. 2. probaturi sumus, argumentatus fuisset?

XII. Divi Bernardi vestigia, Divus premit Bernardinus Senensis tom. 3. serm. de S. Josepho. *Quando, inquit, divina Providentia aliquem ad singularè gradum, seu aliquem sublimem statum elegit, omnia Charismata donat, quæ illi personæ sic electæ, & ejus officio necessaria sunt, atque illam copiosè decorant, ut patet in Moysè, Josue, Abraham, Isaac & Jacob, David, & sic de aliis Prophetis: patet etiam in novo Testamento in Virgine benedictâ, in Apostolis, Evangelistis, Doctoribus, & in Religionum Institutioribus. Quod maximè verificatum est in S. Josepho, qui ab æterno Patre electus est ut esset, &c.* Eodemque modo innumerî alii horum vestigiis inhaerentes argumentantur.

XIII. Et certè posito semel hoc fundamento quod fuerit modo aliquo vero ac jure stricto Pater Christi Domini, & Conjux Virginis Deiparæ, ut probaturi

Synopsis

Magnalia

D.

Josephus

RV

sumus part. 2. duobus tract. prioribus; quid magnum excogitari poterit in privilegiis? quid exquisitum in gratiis? quid pretiosum in cœlestibus thesauris, quod non ei debitum fuerit & quod non in eum Deus, qui dat omnibus affluenter, cornu plenissimo effuderit?

XIV. Quàm grave, quàm invincibile hoc argumentum quod Apostolicæ nititur regulæ 1. Corinth. cap. 3. v. 6. ubi sic Apostolus. *Qui idoneos nos fecit ministros novi Testamenti.* Quam explicans Doctor Angelicus & Scholæ Phœnix D. Thomas Aquinas in c. 8. ad Rom. dicit: *Deus unicuique Sanctorum confert sanctitatem & gratiam ei muneri accommodatam in quo illum constituit.* Huic nihil habeo superaddendum, cum & quidquid superaddi posset hoc semper minus foret & omnino supervacaneum.

PROLUDIUM V.

Ex hac Prædestinatione Divus Iosephus in ordine gratiæ opus Excelsi Capitale.

I. ON tantum electus est Divus Iosephus ab æterno ut esset Pater JESU & Sponsus Beatissimæ Virginis Deiparæ, sed superaddendo dico directè ac primariò electum ut esset Pater JESU, consequenter verò & secundariò tantum ut esset Vir Mariæ. Hæc propositio singulariter faciens ad magnitudinem D. Iosephi & ad veritatem Paternitatis ejus, invenitur probata à nobis infra Part. 2. Tractat. 2. cap. 10. ex quâ manifestè sequitur quod posuimus in proposito sistemate.

II. Itaque arbitror Deo accommodari aliquo modo posse quod in Artificibus summis observatur. Hi cum multa conficiant artis suæ opera magnâ diligentia elaborata, in quibus eorum industria & peritia ita semper elucet, ut in illis supra inferiores omnes artifices semper excellant: in suâ tamen probationem habilitatis & scientiæ perpetuam, unum aliquod moliri solent summum, quod artis specimen vocant, quod ideò per Antonomasiâ dicitur eorum

opus, quæ alia in hujus excellentissimi comparatione operis aut nihil sint, aut nullius considerationis: ita Deus in consideratione gratiæ multa licet suæ vasa gloriæ produxerit excellentia, imò miracula, qualia sunt tot Sancti, qui nobis ab Ecclesia proponuntur colendi, ad majorem tamen suæ sanctitatis & supremæ providentiæ ac potestatis ostensionem ejusdem gratiæ specimina & opera (ut aiunt) capitalia elaborare voluit; idque in utroque sexu, ut utrique deferret honorem: Atque adeò in sexu fœmineo specimen illud primum & summum fuit Beatissima Virgo: & jure merito, quia nimirum ab æterno præordinata est ut esset Dei nostri Mater purissima. Sed in virili sexu quis? nisi ille quem eodem modo ab æterno elegit ut esset ejusdem Dei nostri Pater verus?

III. Neque mihi dixeris Christum esse specimen illud & opus gratiæ capitale in sexu virili; licet enim per unionem hypostaticam Deus sexum hunc utique potiorè & nobiliores extulerit non tantum supra sexum fœmineum, sed etiam supra omnem Angelicam naturam. At tamen non propterea Christus specimen illud gratiæ, de quo hic. Primò quia quidquid dicant nonnulli dubito & merito dubitandum an Christus aliâ sanctitate & gratiâ egerit quàm divinâ, quâ fruebatur per unionem hypostaticam: quid enim illa accidentaria, quæ cœteri Justis efficiuntur Sancti, fecisset in illo in quo erat ipsa Sanctitas divina per essentiam? Enimverò gratia illa accidentaria quid est nisi participatio aliquantula divinitatis? Ubi autem est ipsa Divinitas per identitatem, ut erat in Christo per unionem hypostaticam, ut quid illa modica participatio?

IV. Sed quidquid sit eâ de re, respondeo de augustissimo locuturus Mysterio, præaugustâ utor D. Augustini phrasi, & dico cum eodem Sancto Doctore lib. de Corrept. & Grat. cap. 11. quod *Deus naturam nostram, id est, animam rationalem, carnemq. hominis Christus suscepit, susceptione singulariter mirabili vel mirabiliter singulari.* Unde de eodem epist. 3. quæ est ad Volusianum idem Sanctus Pater. *Hic si ratio queritur non erit*

erit mirabile, si exemplum poscitur, non erit singulare: demus Deum aliquid posse, quod nos fateamur investigare non posse. His ergo libenter dum annuo, investigabiles intellectus tanti Mysterii divitias dum relinquo suspiciens & admirans, dico in puris creaturis & in sexu virili splendidissimum operationis gratiæ Dei specimen, seu illustrissimum, eminentissimum & capitale opus esse Sanctum Josephum, qui ab æterno electus est directè & primariò ut esset Christi Pater; quemadmodum Beatissima ejus conjux Maria sanctissimum & capitale est opus gratiæ Dei in sexu muliebri, quia electa ut esset ejusdem Christi Domini & Dei nostri Mater ter-gloriosa.

PROLUDIUM VI.

Prædestinatio Divi Josephi in prædestinatione Christi, uti prædestinatio Mariæ inclusa.

- I. **P**RÆDESTINATUS est D. Josephus ut esset Pater Christi, ut diximus Prolud. 4. nec tantum directè & primariò propter quæ cum diximus Proludio præcedenti Opus Capitale in ordine gratiæ, sed etiam ipsius prædestinatio ut & Sponsæ suæ fuit intimè unita & inclusa in ipsâ Christi prædestinatione. Tanta est illius cum JESU & Maria connexio, ut nec in tempore, nec in aternitate separati inveniantur.
- II. Probatur hoc nostrum assertum, quia certum est ex Scriptura, Patribus & Theologis Deum nihil ad extra operari nisi juxta cõsiliu[m] voluntatis suæ, seu ut aiunt, conformiter ideis quas de illis in suo intellectu præformavit ab æterno: Cum ergo Deus in tempore Mysterium Incarnationis non aliter operatus sit, quàm mediante muliere, Virgine quidem, sed tamen viro scilicet D. Josepho nuptâ, sequitur omninò quod D. Josephus fuerit comprehensus in conceptu illo & decreto quod de isto Mysterio ab initio & ante sæcula Deus præformavit.
- III. Confirmatur, quia ex dictis hîc Prolud. 4. n. 4. ex hoc dicitur Christus

prædestinatus, quod ipsius sacra Humanitas electa sit ab æterno & destinata ut uniretur hypostaticè Verbo Divino, & D. Josephus ex hoc quod electus est præ omnibus ut esset Pater Christi; ergo cum Christus destinatus sit nasci ex Muliere, Virgine quidem, sed Viro scilicet D. Josepho nuptâ, prædestinatio D. Josephi, ut & Beatæ Virginis Sponsæ suæ inclusa in decreto Incarnationis, consequenter est inclusa in prædestinatione Christi.

IV. Confirmatur secundo ex Matthæi cap. 1. ubi aggrediens Sacer Evangelista explicationem executionis Mysterii Incarnationis seu Generationis JESU Christi secundum carnem, statim ut recensuit seriem Progenitorum ejus secundum carnem, subdit modum quo generatus est his verbis, *Christi autem generatio sic erat, cum esset desponsata Mater JESU Maria Joseph antequam convenirent inventa est in utero habens de Spiritu sancto.* Ubi quamprimùm Evangelista profert executionem hujus summi mysterii, simul etiam facit mentionem desponsationis Mariæ & Josephi, per quod manifestè datur intelligi, Incarnationem nonnisi dependenter ab illâ desponsatione factam & executam: ergo nec decretam: ergo ulterius quando Verbum Divinum prædestinatum est incarnandum, etiam D. Josephus prædestinatus est Pater ejus futurus.

V. Confirmatur tertio ex hoc quod non prius Archangelus Gabriel missus sit & venerit ad Beatam Virginem, quàm esset desponsata D. Josepho & facta Uxor D. Josephi, Divus Josephus Maritus ejus, ut videbimus suo loco: Cujus rei Sancti Patres plures assignant rationes: alii ut per Joseph origo Mariæ demonstrari posset; alii ne Maria pro fornicariâ, Christus pro illegitimo haberetur; alii ut partus ejus celaretur diabolo, sed hæ rationes saltem duæ priores probant tantum desponsationem debuisse præcedere nativitatem Christi non conceptionem, ut patet: hæc enim duo haberi potuissent, si post Annuntiationem, maximè verò si non diu post desponsati fuissent.

VI. Quare respondeo id ideo factum, quia noluit Christus Dominus Beatissimam

Synopsis

Magnificat
D.
Josephus
RV
111

simam Virginem, quamvis magis dilectam, vel momento uno prius esse Matrem suam quam D. Josephus esset Pater suus; noluit, inquam, Maternitatem Beatæ Virginis vel unico instanti præcedere Paternitatem D. Josephi, ut exinde ulterius colligeremus & concluderemus, quod sicut simul & semel eodemque momento in tempore Divus Josephus fuit Pater JESU, quo Beata Virgo Maria fuit ejus Mater: ita etiam eodem puncto Æternitatis in suâ prædestinatione electus fuit Pater, quo Beata Virgo electa fuit ejus Mater.

VII. Nec prætermittendum hæc à Sacro Evangelistâ statim ac de executione Mysteriorum Incarnationis agit tres illas personas JESUM, Mariam & Josephum ita conjungi, ut unaquæque sit in suo ordine, JESUS primo, Maria secundo, Joseph tertio. *Cum esset desponsata Mater JESU Maria Joseph.* Unde concipio ex hoc quod Incarnatio dependenter ab D. Josephi cum Beatâ Virgine desponsatione facta sit & decreta, consequenter esse inter illas tres Personas sanctissimas eundem prorsus ordinem simul & connectionem, quam inter illas ibi divinum ponit Evangelium. Quocirca optimè illi Doctores meo videri censuerunt, qui dixerunt illas tres Personas sacratissimas inter se componere hierarchiam unam seu ordinem particularem, in quo sunt solæ, omnibus modis ab omnibus aliis Beatis qui sunt ad alios ordines redacti distinctæ, quorum proinde nulla cum his potest esse comparatio; quam Hierarchiam seu ordinem vocant ordinem unionis hypostaticæ, quia nimirum unio hypostatica est illius fundamentum & causa: in quo quidem ordine Christus Dominus primum tenet locum, quia in ipso est formaliter ipsa unio: Beata Virgo secundum, quia ab ipsâ & ex ejus carne Christus: Tertium D. Josephus, quia ad illudendum diabolo sub ejus umbrâ & integumento, idest, in ejus cum Deiparâ Conjugio conceptus, consequenter ipsi productus, & ipse tantæ prolis curæ, tutelæ, educationi omninò ex naturâ rei adstrictus; quapropter statim initio Evangelii ubi de generatione Verbi secundum carnem agitur, ita JESUS, Maria,

Joseph ab Evangelistâ conjunguntur & ordinantur, ut quam inter illos ponit unionem & ordinem in hujus summi executione mysterii, eandem unionem, eundemque ordinem fuisse intelligamus etiam in ipso quod de eodem formatum est æterno decreto.

PROLUDIUM VII.

Tota ratio essendi D. Josepho fuit Christus, ut scilicet esset illius Pater.

NON tantum fuit ista intima unio ac strictissima D. Josephi cum Verbo Incarnato connexio in esse supernaturali, in quo cum assero cum Christo ipso prædestinatum, nimirum ad esse Patris ejusdem Christi & ad gratiam ac gloriam tantæ proportionatam dignitati, sed insuper tanta fuit inter ipsum & Christum connexio etiam in esse naturali, ut & decretum de futurâ aliquando ipsius existentia in rerum naturâ non fuerit nisi propter Christum, adeoque tota ratio essendi D. Josepho fuit præcisè ut esset Pater Christi Domini; quâ ratione cessante omninò verum est quod nunquam fuisset natus homo ille in mundo; ut proinde quomodo D. Bernardus homil. 1. super *Missus est*, de Divâ Deiparâ argumentatus est, ita de D. Josepho ejusdem Dei & Domini nostri optimo Patre propter non parvam similitudinem rationis.

Sic ergo D. Bernardus ibi de Beatâ Deiparente: *Talem sibi Deus de omnibus debuit eligere, imò condere Matrem, qualem & se decere sciebat & sibi noverat placituram.* Ubi mellissimus Doctor postquam dixit quod Deus in hominem pro homine effingendum debuit inter omnes mulieres illam eligere in matrem qualem & se decere sciebat, & sibi noverat placituram, seipsum corrigit addendo, *imò condere Matrem.* Non enim satis esse putavit, ut exprimeret mentem suam super tantæ magnitudine Matris, dixisse quod illam elegerit ex omnibus mulieribus, sed existimavit addendum quod illam expressè condiderit talem qualem

I.

II.

qualem & se decere sciebat & sibi no-
verat placitum.

III. Idem dico ergò de ejus Patre dig-
nissimo D. Josepho, non sufficit dicere
quod Deus talem ex omnibus viris ele-
gerit Patrem, qualem & se decere scie-
bat, & sibi noverat placitum, sed
omnino dicendum, quod eum expressè
talem condiderit; hoc amplius est &
altius sonat pro gloriâ D. Josephi quàm
illud, quia electio non potuit fieri nisi de
illis qui erant futuri quando fiebat ele-
ctio, ex quo non sequeretur fuisse om-
nibus omnino præstantiorem (quam-
vis fieri potuerit) sed tantum illis
qui tunc futuri erant quando fiebat
electio ex illis. Cum verò dicitur illum
propter se expressè condidisse non
alium. Ullus nisi absurdissimus intelli-
get rationabiliter quàm qualis non so-
lum isto tempore nullus, sed etiam om-
nialio tempore. Hanc mihi cogitatio-
nem ingessit noster Baptista Mantua-
nus in Versibus ex lib. 3. Fastorum de
S. Josepho, ante hanc Synopsim præ-
fixis, ubi sic ille.

*Te Deus in terris ex tot mortalibus unum
Repperit arcani fides qui conscius alet,
Cui bene virginitas magna sanctissima
Matris*

*Cui bene comitti divine infantia Proles
Posset, & alterius seculi surgentis origo.
Hinc tua quanta foret nobis cognoscere
fas est* *(corda
Integritas, tua perspicuis Deus intima
Inspiciens oculis culpe vestigia vidit
Nulla, nec indicium scabrae rubiginis
illum.*

*Felix officio tali, felicior illo
Sinceri candore animi, quem Rector
Olympi* *(honores.
Intuitus subito ad tantos te assumpsit
Tum deinde subdit.*

*Te tamen Omnipotens talem formavit ut
esses*

Bajulus & custos admunera idoneus illa.

IV. Probatum verò præsens nostra Thesis
ex hoc quod nativitatem habuerit San-
ctissimus ille Patriarcha, ad tam alta &
singularia tam singulariter electus, sin-
gulari, & præter communem legem:
Natus est enim ex Jacob filio Nathan
in uxore Heli fratris sui sine liberis de-
functi juxta legem Deuteron. cap. 25.
quæ est de suscitando femine, fratri sine

prole defuncto, in ejus uxore per fra-
trem superstitem: quæ omnia omnibus
patebunt ad oculos, ut speramus, ex
infra dicendis.

Et verò nunquid poterat Deus suâ
providentiâ res ita disponere ut Jacob
filius Nathan præveniret Heli, sibi quæ
prius illo desponsaret ejus uxorem Ma-
trem Josephi? quo pacto natus fuisset
D. Josephus, ut omnes alii, nec habuis-
set nisi Patrem communem, ut com-
muniter alii, non verò legalem, ut ex
Dei dispensatione pauci. Sed aliter dis-
posuit hac de re expressè (ut quidem
arbitror) Deus voluit omnino & istam
Deuteronomii legem condere, & ut
Mater D. Josephi primò desponderetur
Heli ex quo non erat susceptura pro-
lem, ac deinde Jacob: quod quæ ex illâ
legali conjunctione nasceretur D. Jose-
phus: quippe extraordinarius iste Vir
nativitatem habere debuit extra com-
munem legem, evidentè quæ Deus
nobis constare voluit, quod sine istâ
lege nunquam fuisset nascenturus.

Et quamvis ut D. Josephi nativitas
esset extraordinaria, id quæ nobis con-
staret, potuerit Deus aliam viam inire,
v. c. efficiendo ut ex parentibus nasce-
retur sterilibus aut senibus, quemad-
modum Isaac, Samuel, Joannes Baptista
& alii: hanc tamen viam eligere noluit
pro D. Josepho, sed istam legalem:
primò quia ista hæc purior; non enim
hic parentes ac præcipue Pater ille le-
galis & adscitius ad generandum se
applicabant impellente concupiscen-
tiâ, sed obedientiâ & virtute, ut scilicet
Dei legi & ordinationi obtemperarent.
Secundò, quia per hanc viam constat
D. Josephi nativitatem fuisse extraor-
dinariam, & nunquam aliâs futuram,
quod Deus intendebat, & insuper per
hanc disponebamur ad credendum
eundem D. Josephum esse Christi Pa-
trem, licet Christum non genuerit,
quemadmodum ipse filius Heli ex istâ
Dei lege, à quo nec ipse genitus: *Et
enim, inquit D. Justinus Martyr quæst.
ad Orthodox. ox. Josephus ipse vocatus est
Heli filius, nec tamen ex eo genitus: quo-
niam divine legi sic visum est ex uxore
Heli dare filium Heli: sic visum est Deo
ex uxore Josephi dare filium Josepho, non
genitum secundum carnem ex ipso: quod
enim*

Synopsis

Magnificat
D.
Josephi
RV
etc

enim ex feminâ aliquâ sint stupro nascitur, id necessario filius est viri & feminae, quo pacto vult Deus dare filium viro, aut per conjunctionem, aut citra conjunctionem.

VII. Quin immò dico hanc Deuteronomii legem expressè ac principalissimè propter D. Josephum fuisse conditam, ut nimirum secundum illam nasceretur, & secundum illam nascens magis nobis esset certum ipsi à Deo decretam fuisse extraordinariam nativitatem, quia Pater Christi futurus erat. Nam etsi ipse Textus dicat legem illam idèò latam ut non deleteretur nomen defuncti sine liberis ex Israël, hic tamen est tantum finis proximus istius legis, sed ultimus & primariò ac principaliter à Deo intentus, non alius fuit quàm S. Josephus Pater suus, ut scilicet ipse beneficio istius legis nasceretur aliàs non nasciturus.

VIII. Hoc porrò vel ex eo patet quod lex & Prophetae propter Christum: ergò hæc lex tam particularis & extraordinaria, ob id enim ista cum aliis post Christum omninò abolita. Mirè autem conducit & quadrat hæc ratio, scilicet ut dicamus illam idèò latam fuisse ut Christus haberet Patrem suum immediatum secundam illam natum: indeque agnosceretur illum cui adèò evidenter extraordinaria & præter communem legem decreta & præparata nativitas, non ut hominem ordinarium suspiciendum, sed ut hominem prorsus divinum.

IX. Non itaque D. Josephus aspiciendus in principio sui esse ut cæteri homines, & credendum quod primò existentiam habuerit in mente & decretis divinis ut homo, ac deinde quod electus fuerit ad dignitatem Patris Dei hominis, sed è converso, primò & ante omnia concipienda magna illa & incomparabilis dignitas Patris Dei, qua Deus incarnandus carere noluit, etsi potuit: ac deinde homo unus scilicet D. Josephus expressè decretus & conditus à Deo ut istam acciperet excellens dignitatem, quippe qui non nisi propter istam dignitatem esse à Deo accepit nunquam aliàs accepturus.

X. Igitur ô divinissime Pater! tibi libentissimè adapto quod noster Divus

Joannes Damascenus Virgini Sponsæ tuæ Orat. 1. de Nativ. Beatæ Mariæ, & dico vitam te habuisse sed naturâ præstantiorem: Nam non tibi ipsi (neque enim tui ipsius causâ progenitus es) sed Deo habuisti, ob quem in vitam produisti, ut orbis universi administrum te præberes, atque antiquum Dei consilium, hoc est Incarnationis Verbi, ac nostræ Deificationis decretum, quod in Sponsâ tuâ impletum est, te contribuentem impleteretur.

Quare quidni hic illud quod aliàs Christus Apostolo suo Philippo à se petenti Joann. c. 4. ut ostenderet ei Patrem respondit, usurpare possim, *Philippus qui videt me, videt & Patrem meum.* Ex tali quippe Filio nonne facilè concludi potest (si tamen hic benè cognoscatur) qualis esse debuerit, fuerit & sit talis Filii Pater, & propter talem Filium expressè conditus?

Ecce in hac D. Josephi prædestinatione quam hoc & tribus Pro ludis precedentibus prosequuti sumus, omnium ipsius Privilegiorum, Gratiarum, & Prærogativarum fontem, ex quo omnia illa copiosissimè profluunt: Ecce, inquam, fundamentum cui totam Encomiorum ac Magnalium ejus molem superstruere pergo. Sed qualis fons? quàm copiosus? quàm dives? quàm fecundus? Quale fundamentum? quàm firmum? quàm solidum? Ex hoc fonte tam uberi, quæ non gratiarum fluentia profluere debent? quid adversus illa quæ huic fundamento superædificata fuerint prævalere poterit?

Enimverò si hanc semel veritatem (in quâ nihil cõtra rationem) admiserimus, quod scilicet D. Josephus talem habuerit prædestinationem, quid quæso durum? quid difficile nobis videri debet ex iis omnibus quæ ad ejus laudem dixerunt Doctores quantumcumque extraordinaria, immò etiam multis videantur improbabilia? qualia sunt, quod fuerit in utero sanctificatus, quod in gratiâ confirmatus, quod caruerit fomite, quod fuerit expers omnis libidinis, omnis peccati etiam venialis quantumvis minimi, quod in gratiâ & meritis ita excelluerit, ut in gloriâ Conjugiæ Mariæ Deiparæ suppar, super omnes

XI.

XII.

XIII.

omnes alios sit: quod illi Scriptores qui ei negarunt non difficilè credidissent si hanc ejus prædestinationem benè agnovissent. Quid enim tam magnum humana ratio excogitare potest, quod non ei debitum sit quem Deus ita prædestinavit, quem ob id præcisè creavit, & creare voluit, ut esset Pater Filii sui Incarnati nunquam aliàs creandus.

XIV. Quare non timeo Cenforum etiam rigidiorum, si tamen aliqui futuri sint (quod non credo) contradictiones, confido verò illa quæ hîc à me ex tali promptuario educenda, omnium sapientum & piorum approbationem & suffragium inventura; quandoquidem ex tali antecedente non possint nisi magnæ sequi conclusiones: censeoque per hæc quæ in præfatis proliis præcedentibus, maximè verò in præfatis diximus, & illa quæ in sequentibus addemus, omnium animos sufficienter iri præparatos, ut singularia illa Divi Josephi privilegia quæ hîc producturi sumus, deinceps sine ulla ambiguitate credant, imò cum gaudio & consolatione recipiant.

PROLUDIUM VIII.

Fuit Divus Josephus prophetizatus & præfiguratus.

I. **P**ROLUDIIS quatuor præcedentibus vidimus Divi Josephi prædestinationem, eamque ostendimus adeò unitam cum prædestinatione Christi Domini, ut nec ipsum esse naturale quod in tempore accepit, aliter acceperit nisi dependenter ab eadem Christi prædestinatione: propter quod eam Divi Josephi prædestinationem meritò singularissimam pronunciamus. Deinceps ad explicandam ejusdem prædestinationis executionem procedemus, in quâ illud primum observo quod in argumento Proludii propositum, quod scilicet Deus vi istius prædestinationis ut singularissimæ, antequam ad illius executionem per Josephi productionem manus admoveret, cum præostenderit, præviderique ac pronunciarum seu

prophetizari voluerit, nec non multis ipsum adumbravit & præfiguravit: quæ duo & singularissima sunt privilegia & singularis magnitudinis futuræ notissima argumenta, de quibus sigillatim per duas Sectiones sequentes.

SECTIO PRIMA:

Divus Josephus prævisus & prænunciatus seu prophetizatus.

PRÆOSTENDI, prævideri & prænunciari seu prophetizari argumentum magnum esse magnitudinis futuræ, res videtur manifesta: Cum enim testo gravissimo & antiquissimo Tertulliano in Apologetico c. 20. *Testimonium Divinitatis sit veritas Divinationis*, & Scriptura ei adstipulante soli Deo competat futura prævidere & prænunciare. *Annunciate quæ ventura sunt in futuro, & sciemus quia Dei estis vos*, Isaie c. 4. vers. 23. Profectò nimis sublimis est & excelsa prophetia ut aliis rebus applicetur & inserviat quàm magnis, quod maximè verum est quando de personis agitur: Namque paucis videmus contigisse prænunciari seu prophetizari, usque non nisi magnis; vixque ulli alii post Christum ejusque Matrem Sanctissimam, nisi Divo Josepho Patri illius & hujus sponso.

Probatur secundò ex lib. Apocalyp. c. 19. v. 9. ubi dilectus Christi Apostolus dicit, *Testimonium IESU est Spiritus Prophetia*. Ac si diceret maximum ac primum testimonium magnitudinis Jesu Christi supra cæteros homines est quod Deus illum per tot sæcula priusquam esset præostenderit, & mundo prænunciari voluerit: Hinc Magnus Lactantius lib. 4. Instit. *Non ideo à nobis Deus creditur Christus, quia mirabilia fecit, sed quia in eo videmus facta esse omnia quæ nobis annunciata sunt vaticinio Prophetarum*. Et Sanctus Martyr Ignatius in Epist. ad Philadelph. *Evangelio non crederem, nisi id prædictum viderem*. Magni ergo omninò censuram illi quos Deus antequam existant voluerit præostendere, prævideri & prænunciari.

C

Pro.

Synopsis

Magnificè
D.
Josephus
SV
etc.

IV. Probatur denique ex modo argumentandi quo Christus Dominus Præcursoris sui Divi Joannis Baptistæ magnitudinem probatam fecit Matthæi c. 11. v. 10. ubi ita Sacer Evangelista. *Cæpit IESVS dicere ad turbas de Ioanne quid existis in desertum videre? Prophetam? Etiam dico vobis & plusquam Prophetam: hoc est illis omnibus majorem.* Hoc autem sic probat, *Hic est enim de quo scriptum est, (idest prophetatum est,) Ecce ego mitto Angelum meum ante faciem tuam, qui preparabit viam tuam ante te.* Atqui Divus Iosephus fuit prævisus & prænuntiatus.

V. Hic colligo primò ex comparatione quæ fit in Isaias Propheta c. 11. Virginis cum virgâ, & Christi ex eâ nascentis cum flore, dicens *Egredietur virga de radice Jesse & flos de radice ejus ascendet.* Cujus prophetiæ comparationis rationem reddit D. Hieronymus in suis Cõmentariis ad illum locum dicens. *Maria virga est, flos Christus. At nunquam flos ascendit de virgâ foliis nudâ, prius virga foliis adumbratur & honestatur quam flos ascendat. Prius ergo Maria viro erat honestanda, quam Christus ex eâ nasceretur.* Hæc Sanctus Doctor explicans mentem Prophetæ.

VI. Alii colligunt ex his verbis Ecclesiastici cap. 24. v. 18. *Quasi palma exaltata sum in Cades.* Quæ verba si ad litteram intelligantur de Beatâ Virgine apta est probatio, quæ scilicet profertur sicut palma fructum benedictum ventris sui Jesum Christum Dominum nostrum, exaltata est super omnes mulieres sicut palma super omnes arbores: Ut ergo palma cui comparatur, non profert fructum suum nisi in præsentia & sub umbra alterius palmæ masculinæ, ita Beata Virgo non protulit Christum nisi D. Iosepho conjuncta, & quasi sub ejus umbrâ.

VII. Sed licet hæc probationes plausibiles sint, non tamen solæ me convincerent, credo quod nec alios: Quare alias proferamus clariore & firmiore ex aliis Scripturæ locis: ac primò quidem ex illo Isaiæ cap. 62. v. 5. *Habitabit juvenis cum virgine.* Quod Glossa, quam sequuntur Doctores penè innumeri sic interpretatur ad litteram; habitabit jucundissimè & castissimè juvenis

Ioseph cum Conjuge suâ Virgine Mariâ.

In hanc etiam interpretationem sine ullâ violentiâ trahi potest Dionysius Carthusianus in istum Prophetæ locum, quem sic exponit. *Habitabit juvenis cum virgine sine corruptione peccati vivente.* Quænam enim illa virgo sine corruptione peccati vivens nisi Beata Deipara? Colligitur amplius ex conjunctione sequentium ad præcedentia. *Multi quoque sanctissimi juvenes cum inviolatis virginibus cum omni castitate habitaverunt & habitant in Ecclesia Dei.* Præterea si inter hos sic continentes omnium primi fuerunt & præcipui Ioseph & Maria, & ad eorum exemplum alii multi in Ecclesiâ Dei postmodum se efformantes ita vixerunt castè simul, quis dubitare poterit hos præceteris prævidisse & innuere voluisse sanctum Prophetam?

Secundò probatur ex illo ejusdem Isaiæ 8. *Accessi ad Prophetissam & concepit & peperit filium: & dixit Dominus ad me, voca nomen ejus accelera, spolia detrahere, festina prædari, quia antequam puer sciat vocare Patrem suum & Matrem suam, auferetur fortitudo Damasci, & spolia Samaria.* Quæ Prophetia ad litteram non alium sonat quam Christum Dominum, ita D. Augustinus lib. 17. de Civit. Dei, c. ult. D. Ambrosius c. 1. in Iuc. ad vers. 41. & 44. D. Hieronymus, Sanctus Cyrillus, S. Basil. & Chaldeus hic Procopius, Rupertus, Dionysius Carthus. D. Epiphanius Hæres. 78. Eusebius lib. 7. demonstrat. c. 2. Rabby Hacados apud Galatin. lib. 7. c. 18. & communiter omnes tam veteres quam recetiores contra Nicolaum de Lyra & Rabbinos aliquos, dicentes per Prophetissam illam & puerum quem concepit debere intelligi uxorem ipsiusmet Isaiæ: hæc pronuntiantis & ipsius factum. Sed nostra sententia & Interpretatio adeo clara est & certa, ut contrariam Lyranus alii inter quos Cornelius à Lapide in istum Isaiæ locum dicant esse errorem Judaicum, immò de spurcum & obscenum ac etiam Calvinianum rejiciunt, vide Cornelium à Lapide loco citato.

Cum ergo tam certum sit istum Isaiæ Prophetæ locum ad litteram de Christi

VIII.

IX.

IX.

X.

Christo Domino intelligi, attende ultimam periodum istius Prophetiæ *An tequam puer* (idest Christus Dominus) *sciat vocare Patrem suum & Matrem suam auferetur, &c.* Igitur puer iste licet de Virgine nasciturus ut dixerat capite præcedenti his verbis: *Ecce Virgo concipiet & pariet filium*, erat habiturus Patrem, nempe D. Iosephum: hocque præostendit Prophetæ Deus, hoc ipse Propheta præcognovit, hoc denique prædixit & prophetavit.

XI. Ex quo loco roboratur probatio præcedens n. 7. & 8. Si enim prævidit Ilaias Christum ex Matre Virgine nasciturum, ut prædixit c. 7. in his verbis: *Ecce Virgo concipiet & pariet filium, &c.* Et tamen ipsum habiturum Patrem, ut patet ex hoc loco quem hic versamus, proculdubio in his verbis cap. 62. ubi idem Propheta dicit quod temporibus Christi *Habitabit juvenis cum Virgine*, hos Sanctissimos Coniuges, Patrem, inquam, & Matrem Christi Iesu, Iosephum & Mariam, qui hoc 8. cap. Ilaia ostensi sunt, voluit præcipue & præceteris innuere.

XII. Cum ergo D. Iosephus tam manifestè præostensus fuerit prævisus & prophetizatus, profectò dicendum est & credendum ipsum inter omnes Beatos & Cœlites esse Magnum.

SECTIO II.

Divus Iosephus fuit præfiguratus.

XIII. Quod etiam singularissima futuræ magnitudinis alicujus sancti nota sit nilum antequam existat præfigurari, adumbrari & delineari, patet, primò ex eo quod dicit Ecclesia de Sanctis Evangelistis quos ipsa censet per quatuor illa animalia famosa de quibus Ezechiel Propheta c. 1. adumbratos: ita enim de his magnificè pronuntiat Ecclesia, *Tuasunt hæc Christi opera qui sanctos tuos ita glorificas, ut etiam dignitatis gloriam in eis futura præire miraculis facias: tu insignes Evangelii prædicatores, (idest Evangelistas de quibus hic est quæstio, & qui inter Evangelii precones meritò supra omnes censendi sunt insignes.)*

Animalium Cœlestium admirabili figurâ præsignasti: his namque cœleste munus colatum gloriofis indicis, es dignatus ostendere, hinc laus, hinc gloria tibi resonet in sæcula.

Patet secundò ex iis quæ solent summi artifices omnes qui habent magnum aliquod ac singulare suæ artis opus exequendum: Hi enim priusquam ad illius procedant efficientiam, primò illud apud se maturè solent deliberare, illud prius in mente sua moliri, & seridò animum applicare ad efformandam prius illius Ideam quam possunt perfectissimam, secundum quam illud opus suum dirigant, & perducant ad suam perfectionem. Secundò, non illicò & quamprimò in ipsâ materiâ ex quâ opus conficiendum est laborare, & illum suum de eo præformatum conceptum seu ideam exercere, sed prius in aliâ minoris momenti & pretii proluere, & illius tentamentum in parvâ formâ & vili materiâ facere, ut quæ minus in hoc quadraverint lineamenta in illo suo opere eradere, quæ conventiora addere, quæ congrua apprimè imitari.

Ad eundem modum Spiritus Sanctus, qui per sacrarum oracula Scripturarum majores nobis pandit veritates, accommodans se modulo nostro, quo de rebus magnis judicare solemus & loqui, sciens nos res sic præmeditatas, ac seridò ante delineatas & adumbratas magni pendere, illa quorum vult apud nos magnam esse æstimationem proponit ut objecta singularia suæ præscientiæ, ut sic ostendat illa esse tanti meriti, tantæque prædita excellentiæ, ut digna visâ sint quod Deus de illis ab æterno particulariter cogitaret, & in quibus ad perfectionem summam adducendis, summam ac extraordinariam adhiberet industriam.

Hoc modo Christus Dominus & Sanctissima Mater ejus in Scripturâ divinâ præfigurati describuntur & adumbrati, utpote in quorum productione & perfectione oculatissima Deitas & sapientia, ejusque omnipotentia infinita singulariter ac summè enituit. Hoc etiam modo hujus Sponsum castissimum, & illius Patrem amantissimum D. Iosephum antequam esset, præmeditatum, præfi-

Synopsis

Magnificè

D.

Iosephi

SV

an

præfiguratum & adumbratum fuisse pronuncio in eadem Scripturâ, utpote cuius prædestinatio illorum prædestinationi affinissima sit, imò implexa; cuius magnitudo illorû magnitudini maximè participet, cuius gloria & excellentia illorum gloriæ suppar & excellentiæ.

XVII. Dices, Sancti Apostoli & Evangelistæ fuerunt etiam præfigurati & adumbrati: Apostoli quidem in duodecim Patriarchis & Tribuum Principibus Genes. cap. 17. & alibi sæpè. In duodecim fontibus Exodi cap. 15. in duodecim bobus sustentantibus mare fusile, quorum tres respiciebant ad Aquilonem, tres ad Meridiem, tres ad Orientem, & tres ad Occidentem, 3. Reg. cap. 7. in duodecim leonculis stantibus hinc & hinc super sex gradus throni Regis Salomonis 3. Reg. cap. 10. in duodecim portis per quas datur ingressus in Civitatem cui nomen *Dominus ibidem*: quorum tres ad Septentrionem, tres ad plagam Orientalem, tres ad plagam Meridianam, & tres ad plagam Occidentalem, Ezechielis cap. ultimo in fine. Evangelistæ verò in quatuor illis mysticis ac prodigiosis animalibus, quæ tam accuratè depingit idem Ezechiel cap. 1. per totum.

XVIII. Respondeo primò, præter hos post Jesum, Mariam & Iosephum, nescio an vel unicus alius reperiri posset qui hoc modo præfiguratus fuerit. Huius rei causa quæ alia nisi quia hi primitias Spiritus post Jesum, Mariam & Iosephum habuerunt? Cùm ergo ideò præfigurati fuerint inter cæteros, ut per hoc eorum supra omnes excellentia appareret, sequitur quod intendimus, quod scilicet cùm D. Iosephus præfiguratus fuerit & adumbratus, quod similiter ex hoc illius magnitudo & excellentia colligenda sit.

XIX. Respondeo secundò magnum esse discrimen inter huius & istorum præfigurationem seu adumbrationem; nam illi omnes, idest, omnes Apostoli numero duodecim, & omnes Evangelistæ qui sunt in numero quaternario, collectivè tantum fuerant præfigurati locis citatis. Nullus illorum scorsim: hoc soli post Christum & Matrem ejus Mariam contigit D. Iosepho uti his suppari, & præterea quia hic

tam multis, tam accuratè, tam distinctè, tam particulariter adumbratus est, ut certum sit nullum alium simili modo adumbratum reperiri posse. Quod ex sequentibus patebit.

PROLUDIUM IX:

Racematio nonnullarum figurarum et delineationum Divi Iosephi ex veteri Testamento.

RACEMATIONEM facio figurarum & delineationum D. Iosephi in veteri Testamento contentarum, non vindemiam, spicilegium, non messem: Ergo ex multis huiusmodi figuris, umbris & delineationibus paucas profero hîc, sed selectiores, quibus argumento in prologo proposito assatim satisfactum sit, quod è re nostrâ est hîc. Cæteras nec paucas observare poterit Lector in decursu Operis quibus impleri potuissent paginæ non paucæ, sed nonnisi cum tædio & repetitione.

Ac primò quidem ut aliquem ordinem servem, ab ipsius nativitate exordior, quæ fuit in gratiâ & cum usu rationis, ut dicemus infra hac part. tract. 3. In quo figura ejus fuit antiquus Ioseph è duodecim Patriarchis unus, Filius Jacob & Rachelis, de quo dicit Scriptura Ecclesiastici cap. 49. v. 17. *Nemo natus est in terrâ ut Ioseph, qui natus est homo, Princeps fratrum, firmamentum gentis.* Cujus explicationem vide infra hac part. tract. 3. cap. ultimo.

Fuit secundò D. Iosephi nativitas, ut dicemus infra tract. 2. secundum legem Deuteronomii cap. 25. de suscitando fratri sine liberis defuncto semine, per fratrem in defuncti uxore. Atque adeo fuit primò per istam legem præmeditata & prædelineata ista D. Iosephi nativitas, quandoquidem per legem quæ pro illa lata est, fuerit primò ac principaliter intenta, ut dicebamus Prolud. 7. num. 7. & 8. Secundò fuit adumbrata per principales ex illis, qui ex vi illius legis nati sunt, maximè verò per Obed quem genuit Booz ex Ruth
secun-

I.

I I.

III.

secundum istam legem, Ruth. c. 5.

IV. De nativitate namque istius Obed differens noster Joannes Sylvanus Patriarcha Hierosolymitanus XLIV. Opere illo suo nobili, cui nomen usque ad nostra tempora Imperfectus in Mathæum dicitur Chrysofostomo ascriptus, & suo vero Authori per eximium P. nostrum Petrum Wastelium Belgicæ Provinciæ nostræ Provinciale, Doctorem Duacensem asserens. Petrum, inquam, verè Petram contra quam omnes qui arietaverunt contra Antiquitatem humilis Mariæ Ordinis, nunc arietant, arietabuntque in posterum, parvulos suos allident suâ imprudentiâ (ne plus dicam) quia præfati Petri nostri & tot aliorum domesticorum illis non inferiorum, quorum propriè est, ut in aliis omnibus de familiæ suæ ortu, progressu, & statu scire & alios informare, vindicias aliâque eximia opera ex professo eâ de re elucubrata, vel aperite dignati fuissent, quod non fecisse nimis manifestum est (quo animo Deus judicabit) quos proinde, ut merentur, contemnimus; faciant alii quod voluerint, facturi absque dubio idem si sua res ageretur, iisdem rationibus suffulti & levitate contradictionum consideratâ.

V. De Nativitate itaque istius Obed differens noster qui supra imperfectus in Mathæum versans illa verba, Booz autem genuit Obed ex Ruth, Matthæi c. 1. Primò laudat Booz qui secundum imperium Dei accepit uxorem Ruth à Deo provisam: accepit, inquam, uxorem non sibi sed Deo, non propter passionem corporis sui, sed propter justitiam legis, ut suscitaret semen proximo suo, non magis amore quam Religione ferventior, qui non attigit Ruth quasi lascivus puellam, nec abhorruit quasi castus lasciviam, sed mox ut verbum ejus de lege proximitatis audivit, nihil horum omnium lascivie imputavit, sed universa Religioni adscripsit: Nec despexit eam quasi dives pauperem, nec veritus est quasi maturus adolescentulam, sed paratior fide quam corpore, mane processit ad portam, & provocavit quemdam ex genere, quem jure proximitatis existimabat propinquorem obtinuit, prævaluit non tantum jure proximitatis, quam Dei eligentis favore.

VI. Secundò observat in Ruth Moabide & Gentili dilectionem generis Is-

raëlitici, simplicitatem, obedientiam, fidem, quæ in eâ commendabiles fuerunt. *Dilectio quidem Generis Israël, inquit, quia sic desiderabat filios suscipere ex semine Israël, & una fieri ex populo Dei: Si enim communicationem viri desiderasset quasi puella lasciva, aliquem juvenem potius appetisset: Quoniam autem non lascivie sue sed Religioni satisfacere cupiens fuit, familiam potius sanctam elegit quam juvenilem ætatem. Deinde pro simplicitate, obedientiâ & fide subnectit. Simplicitas autem quia ultranea sub pallium ejus ingressa est, nec cogitavit ne forte sperneret eam quasi justus lasciviam puellam, aut ne deluderet eam, & quod gravius erat contemneret delusam sicut faciunt multi, sed obaudiens facta, Socrus sue consiliis confidenter credidit, quia prosperaturus erat Deus actum ipsius, sciens conscientiam suam, quia non libido ad hoc eam compulerat, sed Religio erat adhortata.*

Tertiò, ex his sic demùm infert hic VII. eximius Patriarcha. *Talis ergo Booz ex tali conjuge Ruth qualem filium genuit? Obed qui interpretatur subditus, ac deinde subjungit. Nunc autem qui divitias eligunt & non mores, pulchritudinem & non fidem, & quod in meretricibus solet quari, hoc in conjugibus optant; propterea non generant filios subditos vel sibi vel Deo, sed contumaces contra se & contra Deum, ut filii eorum non sint finitus justæ conjunctionis eorum, sed pœna condigna irreligiositatis ipsorum. Utinam hæc benè perpendant Conjugati, iis Concionatores benè inculcent.*

Quartò, tandem absolvit noster Doctor VIII. his verbis: *Iste Obed qui subditus dicebatur, quid genuit? Iesse id est refrigerium: Iesse latino sermone refrigerium appellatur: Nam verè quicumque subditus est Deo & parentibus suis, tales filios generat, Deo præstante, à quibus refrigeretur, quoniam qui honorat Patrem, honorabitur à filiis suis: qui autem contumaces existunt aut in Deum, aut in Parentes; generantes non refrigeria sibi generant, sed dolores ut à filiis suis recipiant, quod fecerunt in parentibus. Hæc ille Sanctus Patriarcha ex antiquis Patribus unus, quæ utinam benè ponderent Filii.*

Jam ad rem nostram veniamus, videmusque IX. in hoc D. Josephi delineationem

tionem. Quàm benè hæc quadrat figura in illum! Quàm hæc Obedis natiuitas genuina est natiuitatis huius Sanctissimi Viri delineatio! Nonne enim ut Obed ex Booz, ita noster Iosephus ex Jacob genitus, non concupiscentiâ Jacob ad generationem compellente, sed legis amore? ut scilicet iuxta legem Dei semen suscitaret fratri, seu proximo sine liberis defuncto. Nonne verè Obed, quia *subditus* genuit *esse*, id est, refrigerium? qui sic dictus est quia tempore ipsius Filii Israël corporaliter refrigerati sunt, in eo quod Allophylis liberati sunt, ut censer idem Imperfectus. Quantò verius, quantò excellentius Iesus, cuius verè Pater fuit D. Iosephus; esto eum non genuerit, *refrigerium* dici debet, qui totum genus humanum perditum ab æternâ damnatione eripuit? Atque in hoc D. Iosephus & hunc Obed & alios qui secundum legem Deuteronom. cap. 2. nati sunt exceffit, ut figuratum solet excedere figuram quod ipsius natiuitas fuit per ipsam legem præparata, & ab ipsâ directissimè & primariò intenta, ut mox dicebamus.

X. Secundò, ipsius Castitas & Continentia, illa tamen imprimis quæ in eo primaria fuit & principalis, id est, continentia in ipso conjugio præfigurata fuit primò in commercio casto Davidis cum Abisag Sunamitide uxore, de quo 3. Reg. cap. 1. in initio. Secundò in Rubo Moylis, qui in medio flammaram positus ab iis minimè læsus fuit, sed incombustus perseveravit, Exodi cap. 3. v. 2. Pro his ne idem repetamus cum damno temporis, jacturâ laboris & tædio Lectoris videantur infra dicenda Part. 2. Tract. 1. cap. 7. per totum, ubi pulchra de his figuris reperientur.

XI. Tertiò, ipsius Paternitas ad Christum, Iacobus de Valentia in Psalmos & Cantica, explicans illud Cantic. Magnificat. *Quia fecit mihi magna qui potens est & sanctum, &c.* Ad sextam B. Virginis dignitatem censer adumbratam & præfigurata per duorum Thamar Maritorum Paternitatem, quibus sine liberis successivè demortuis, Judas in dictâ Thamar eorum Coniuge suscitavit, cuique suam prolem scilicet Pharez & Zaram.

Hi enim fuerunt filii dictorum duorum Maritorum Thamaris defunctorum, (non tamen ab ipsis geniti) lege Dei de suscitando defuncto improli semine ita disponente; videantur à nobis dicenda infra part. 2. tract. 2. cap. 8. num. 6. 7. 8. 9. 10. ubi hanc figuram latius invenies explicatam ac etiam à nobis refutatam. Quare melius dicitur hæc D. Iosephi Paternitas præfigurata in Mahallone qui fuit Pater Obed, quem tamen non genuit, sed Booz ex divinæ legis dispositione in Ruth Moabitide uxore Mahallonis defuncti. Vel etiam in Paternitate Heli qui Luc. cap. 3. dicitur Pater Divi nostri Iosephi, cum tamen hic non ab eo genitus, sed à Jacob Matth. cap. 1. in uxore Heli defuncti sine liberis.

Quartò, figura quoque fuit Fidei, Spei & Obedientiæ D. Iosephi ac Peregrinationis ejus, magnus credentium Pater Abraham, ut suis dicemus locis. Sed quod maximè observandum figura fuit illius in eo in quo ipse maximè nobis apparet mirabilis: scilicet in eo quod præsto fuerit immolare & mactare propriâ manu filium suum Isaac, qui fuit, ut omnes fatentur, una ex figuris Christi expressioribus. Pro quo vide à nobis dicenda inferius Part. 2. Tract. 2. cap. 20. sect. 2. à num. 64. usque ad finem.

Quintò, quidni etiam dixerimus magnificè olim præfiguratum in Josue nobili illo populi Israëliti Duce post Moylen primo? ita censer inter alios plurimos Doctor Matthias Naveus in Encomio Sancti Iosephi orat. 5. paulò ante finem, ubi sic ille. Notum est populi Ductorem Josue Angelicis apparitionibus honoratum, ornatumque fuisse, Angelum compellatum. Notum est nullam vel conjugii, vel uxoris aut liberorum in ejus historia fieri mentionem, ut proindè eum perpetuò virginem permansisse, D. Hieronymus lib. 1. contra Iovinianum asserere non dubitet, nec dubitari velit, uti & Sanctus Martyr Ignatius epist. ad Philadelphios, & D. Chrysostomus serm. de Martyribus. Notum quoque est quàm amanter fortiterque ac efficaciter terræ promissæ fructuum allatione & ostensione timidum populum animaverit

ad

ad eandem terram conquirendā in cam-
que tandem feliciter adduxerit. Ac ut
alia præmittam notissimum est in So-
le ipso ejus intuitu maximum maximè-
que stupendum exhibitum miraculum,
quando ad vocem ejus Sol in medio
cursu suo immotus stetit *obediēte Do-
mino voci hominis*, ut ait Scriptura Io-
sue c. 10. vers. 14.

XIV. Quid istorum in B. Iosepho Filii Dei
ac Matris ejus Custode ac Protectore
excellenter completum non cernitur?
Cum ad eam ipsam Sanctissimam ma-
ximisque undique plenam angustiis
provinciam, non modò perpetuò vir-
gineam sed & Angelis familiarem vitam
duxerit, virorumque fortissimum eum
fuisse oportuerit: Quam efficaciter ipse
providere ad Cœlestem Patriam, fœ-
licitatis gloriæque ejus oculari exhibi-
tione mundum languidum incitavit
atque inflammavit, dum Verbum Dei
incarnatum, uteri virginei fructum be-
nedictum, inter brachia sua colligens,
per Iudæam Ægyptumque deportans,
timidò & eo usque languenti mundo
ob oculos ipsos corporeos studiosissi-
mè amantissimeque ostentavit, atque
Patris æterni filium unigenitum in ejus
sinu ab æterno invisibilem & inaccessi-
bilem, in sinu suo visibilem tractabi-
lemque; B. Iosephus nobis protulit, Reg-
ni que Cœlestis omnem in eo gloriant
ac beatitudinem monstravit, adedò
ut exinde obviantibus quibuscumque
spectis difficultatibus, sub ipsius ductu &
favore ab infinitis Regnum Cœlorum
vi rapiatur.

XV. Neque verò unius diei spatio dunta-
xat, neque usurpatà tantum sermonis
improprietate ut ducis Iosue vocem e-
jus exaudiit, sed continuo juxtaque vocis
proprietas ei Dominus ac filius ejus
obedivit sive subditus fuit, Luca c. 2.
stetit ita movitque se ad vocem ejus, ad
nutum ejus naturæ nostræ velamine
obductus Sol justitiæ, simulque Luna
pulchrior Cœli Regina Virgo Deipara,
cum hæc ut sponsum caput Domi-
numque suum, ille ut Patrem semper
venerat, ut miraculum profectò mira-
culorum hoc sit, ac unū instar omnium,
tantumque veteri illo majus quantum
Sole isto qui ad vocem Iosue in medio

cœli cum Luna stetit, major is qui illa
cœteraque omnia uno verbo creavit.

Sextò, Noë fuit ipse figura, Noë XVI
fuit vir justus, & ideo Arcæ custos &
Governator, sic D. Iosephus Sanctioris
Arcæ Virginis Mariæ, Noë commissa est
Arcæ cura in quâ animalia & pauca
animæ salvarentur, at Iosepho virgo
committitur non præsentis modo sed
& semper terræ salutis arca, in qua non
pauci homines sed omnes salvari de-
bent. Quare Isidorus Isolanus part. 1.
c. 16. ita de illo justus Dei testimonio
Sanctus Ioseph comprobatur: Justitia
Sancti Iosephi in Noë præfigurata fuit.
Hic ut habetur Genesis c. 6. quoniam
justus atque perfectus cum Deo ambu-
lavit, Arcam divino gubernavit præce-
pto, in quâ genus humanum salvum fa-
ctum. Hic est Noë qui columbam vi-
rentis Olivæ ramum deferentem, sig-
num Clementiæ Dei manibus accepit.
Hic signum fœderis inter Deum & ho-
minem vidit: verum Mystera quæ
Noë gesta significabant sub umbrâ San-
cto Iosepho sub vero Sole contigerunt:
ipse enim suâ promeruit justitiâ ut Vir-
gini Beatæ in arcâ Noë præfigurata
sponsus & caput esse mererit: ipse
idem gremio gestantem Verbum Dei
Incarnatum humanæ signum reconci-
liationis cum Deo, obsequio Sancto
manuum suarum profectus est, ipse
signum fœderis inter Deum & ho-
minem, idest Christum oculis vidit
& exultavit, diluvium naturæ huma-
næ non amplius pertimescens. De
Noë item dicitur Genes. cap. 6. ver-
su 9. *Ista sunt generationes Noë, Noë
Vir justus atque perfectus fuit in genera-
tionibus suis cum Deo ambulavit.* Nomi-
ne generationis audito quispiam Avo-
rum & Proavorum seriem, aut saltem
filiorum & nepotum expectasset, nihil
tamen subjicitur nisi Noë Vir Justus,
atque perfectus fuit, & cum Deo am-
bulavit. Scitè Sanctus Chrysostomus
homil. in Genes. *Rarus*, inquit, & *alie-
nus genealogiæ modus hic est, nam ut Scrip-
tura dixit ista sunt generationes Noë, &
aures nostras spe quadam implevit quasi
generationem illius narrativa, & quis pa-
ter fuerit & undè genus duxerit, & quo-
modo in hanc vitam genitus fuerit: reli-*
quid est? *Hic*

Synopsis

Tractatus
D.
Iosephi
SV
171

Etis tamen, illis omnibus etiam superiori consuetudine inquit Noë homo visus est perfectus in generatione sua placuit Deo. Hic optima genealogia mos est, quæ enim utilitas ex claris & probis parentibus originem ducere, si tu bona vita atque virtutum sis expers.

XVII. Eodem modo D. Ambrosius de Arcâ & Noë cap. 4. Noë non generationis nobilitate, sed iustitia & perfectionis merito laudatur, probat enim viri genus virtutis profapia est. Semper enim novo profectui nascitur & vivit Justus, semper proficit, ut novus semper nasci videatur; arefcit sanctitas nisi germinet, & nisi quotidie nascatur tandem perit. Hinc Abbas Guarricus serm. 5. de Adventu, hæc verba Psalm. 138. vers. ult. *Deduc me in viâ aternâ, ita tractat. Idèd, inquit, forsitan via aterna dicta est, quia licet providentia semitam cujusque investigaverit, terminumq, constituerit quousque proficiat, terminum tamen non habet illius in quam proficit bonitatis natura. Itaque Sapiens impiger viator cum consummatus fuerit tunc incipiet, ita scilicet obliviscens quæ retrò sunt ut quotidie dicat sibi nunc capi.*

XVIII. Sexta figura quoque D. Josephi & Sponsæ ejus Mariæ fuerunt duo illi Cherubini Exod. 25. qui utrumque latus Propitiatorii tegebant, & expandentes alas operientesque illis oraculum respiciebant se mutuò versis vultibus in Propitiatorium: Fuerunt, inquam, figura Mariæ & Josephi. Nam ut observavit Arias Montanus in suo Apparatu, unus illorum Cherubinorum erat formæ repræsentantis mulierem, & alter repræsentantis virum. Propitiatorium verò fuit omnibus annuentibus figura Christi Domini. Cætera sunt applicata nimis facilia, ut illis immoremur.

XIX. Sed ut his quæ nullum haberent finem, finem imponamus; prima semper ac potissima omniumque accuratissima hujus Beatissimi Viri figura à Sanctis Patribus & Doctoribus existimatus fuit Antiquus Joseph Filius Jacob, ex duodecim Patriarchis & Tribuum Principibus unus, ut hic propter magnam quam cum nostro habet Josepho, cujus tam genuina figura fuit, convenientiam, eodem quoque

quo ipse nomine compellatus sit. Joseph ille Antiquus, sterilitatis profugium & adversitatis solatium, dum mentis perspiciaciã anteverit præfagus tempora; frustratur providus infortunia: panem servat, & qui Ægyptum captivus intrarat, Ægypti salvator effectus est, thronum conscendit virtutum suffragiis, non auri aut favoris votis. In manipulos redactæ segetes congregatæ sunt ipso Authore in horrea Ægypti, quæ inediæ tempore ab eâ famem depellerent. Huic Josepho longa post tempora successit alter, sed ejusdem nomine & asservandi tritici providentiã non inferior, & tritici asservati conditione prior. In Bethlem hoc est panis domo nascitur Verbum Dei, sed furenti invidiæ subtrahitur, & ad Ægypti horrea Josephi hujus secundi curâ defertur servandum. Ecce, inquit Matthæus, *Angelus Domini apparuit in somnis Joseph dicens, Surge & accipe Puerum & Matrem ejus, & vade in terram Ægypti, &c.* Fecit ut oraculum imperavit. Aliquantulo temporis fluxo, Ecce iterum *Angelus Domini apparuit in somnis Joseph in Ægypto dicens, Surge & accipe puerum & Matrem ejus & vade in terram Israël.*

Comparat D. Bernardus homil. 2. super *Missus est*, Josephum Christi Patrem cum Josepho illo Ægypti Prorege, ex Antecessoribus suis uno, rogatque quis illorum duorum clarior ac celebrior? Et quidem primus ille Joseph Ægypto asservavit panem, Israël tamen regionibus, aliisque mundi plagis non attulit: Josephus verò noster & Cælestem Panem in Ægyptum deportavit, & in Israël terram revertisit. Audiendus ipse D. Bernardus suis propriis verbis loquens.

Quis, inquit, & qualis homo fuerit B. Joseph conjice ex appellatione, quã licet dispensatoriã meruit honorari, adeo ut Pater Dei dictus sit & creditus: conjice & ex proprio vocabulo quod augmentum non dubites interpretari: & memento magni illius quondam Patriarchæ venditi in Ægypto, & scito ipsius istum non solum vocabulum fuisse sortitum, sed & castimoniam fuisse adeptum, innocentiam assecutum & gratiam. Siquidem ille Joseph fraternã ex invidiã venditus & ductus in Ægyptum Christi

Christi venditionem præfiguravit : iste Joseph Herodianam invidiam fugiens Christum in Ægyptum portavit. Ille Domino suo fidem servans Dominæ noluit commiseri : iste Dominam suam Domini sui Matrem Virginem agnoscens & ipse fideliter custodivit. Illi data est intelligentia in mysterio somniorum : isti datum est consilium fieri atque participem Cælestium Sacramentorum. Ille frumenta servavit non sibi sed omni populo : iste panem vivum de celo servandum accepit tam sibi quam toti mundo. Hæc D. Bernardus.

XXII. Illustrior D. Josephi laus est, alteri Josepho adeo illustri successisse & longè superasse: ille primus materialem terrestremque panem horreis, quibus Ægyptiorum levet famem asservat, iste nobiliorem panem Ægyptiis defert quo corporis & animæ depellat inædiam. Ille asservatum panem Israelitis omnibus non attulit, iste Israelitis & toti mundo panem advexit cælestem de antecessoris gloriâ exultans, de propriis augmentis triumphans. Gloriosum enim est decessores conspicuos sequi, gloriosissimum operû gloriâ devicisse.

XXIII. Alii alia multa congerunt, nos plura non addimus, sed ad ea solùm remittimus quæ melius & aptius aliis in locis iisquæ plurimis observanda venerunt: Vide inter alia ea quæ Parte 3. tract. 2. de adumbrata quoq; per ipsum summa in regno Cælorum gloria, & tamen præpostero in terris cultu, &c.

XXIV. Ex quibus omnibus patet quàm in multis & quàm accuratè adumbratus sit & prædelineatus Magnus D. Josephus antequam existeret. Quod si Ecclesia de Sanctis Evangelistis, eo quod præfigurati fuerunt in ministerio prædicationis dumtaxat, quasi admirabunda, ita in eorum officio ad *Magnificat*, cecinit. *Tua sunt hæc Christe opera, qui sanctos tuos ita glorificas, ut etiam dignitatis gloriam in eis futuræ præire miraculis facias: Tu insignes Evangelii Prædicatores animalium Cælestium admirabili figurâ præfigurasti: His namq; cæleste munus collatû gloriosissimè indignatus ostēdere: hinc laus, hinc gloriæ tibi resonet in sæcula. Si inquam in illis hoc privilegium ita extollit & elevat Ecclesia, quid de hoc Beatissimo viro D. Josepho dicemus? quid sentiemus de illo cujus totus vitæ & historia*

cōtextus, adeo accuratè, adeo distinctè, adeo particulariter fuit adumbratus & præfiguratus? Si talis est, & tantus in creta, ut aiunt, seu levi densâ delineatione, qualis erit & quantus totâ Dei arte & manu elaboratus.

Magnus fuit Abraham, magnus XXV. Josuë, magnus David, magnus Joseph Prorex Ægypti, magni alii in quibus præfiguratus est D. Josephus, & eos mirata sunt & mirabuntur omnia sæcula in eo quod ipsi illa habuere in quibus tantum fuerunt figura eorum quæ Deus perfectè complevit in hoc Beatissimo viro, quantus ergo ipse in quo eorum perfectio & complementum, quorum in illis umbra sola, sola figura, sola prologia, tentamenta sola? Si eximius aliquis Pictor aliquod suæ specimen artis aggressurus, incipiens ab illius primâ delineatione, quam vocant umbram, illam faceret adeo excellentem, ut digna esset quæ in publicum exponeretur, & ut exposita de facto omnes in admirationem sui raperet, quale quæso futurum esset opus ipsum, istius umbræ & tentamenti omnibus suis numeris absolutum? Quis artifex, qualis Deus? Vide quantum ipse excelluerit in prodromis seu prologiis S. Josephi & tentamenti à nobis jam propositis, & conjice quale quàmque divinum opus, ipse evaserit?

Dicamus ergo quod quamvis Deus XXVI. actus sit purissimus & simplicissimus, seu ut aiunt actualissimus, id est omnis expertus compositionis, tam quoad operationes suas, quàm quoad substantiam & attributa sua: ita ut in Deo non sit aliud bonitas quàm sapientia, sapientia quàm potentia, potentia quàm essentia, intellectio quàm ipse intellectus; quamvis etiam certum sit Deum agere ex ratione seu cognitione infinitâ, quæ inconceptibili sua subtilitate omnia imitus usque ad fundum in instanti pervadit, penetrat & comprehendit, nihilquæ sit in illâ prius, nihil posterius, sed omnia sint in illa simul & semel, sine ulla successione; at tamen quia propter intellectus nostri imbecillitatem & limitatam potestatem, illum cognoscendi modum Dei nostri attingere non possumus, ideoque concipimus cum per intellectum & ratio-

D nem

Synopsis

Magnificat
D.
Josephus
XXV
XXVI

nem agentem non procedere in illis quæ facit ad extra, nisi ad modum nostrum, dicimus consequenter productionem D. Iosephi opus esse adeo excellens & sublime, ut Deus in mente sua illius idæam præformaverit atque ut undequaque perfectum eum redderet, eo ferè modo se gessisse quo sapientissimus artifex qui non solet ad summi alicujus & excellentissimi operis executionem prius manum admove-

re quàm animum, atque adeo nonnisi prius maturè consideratis & perpensis illis omnibus in quibus est actus, id est quæ cōducere possunt ad operis suscepti perfectionem, selectis ex variis quæ occurrunt illis quæ aptiora sunt, ut illud omnibus numeris evadat absolutum: Deniq; tentatâ, prius quàm ad materiâ ex qua illud prænobile opus conficiendum est, arte suâ in aliâ minoris pretii & valoris materiâ: Et hoc de Proludiis,

TRACTATUS SECUNDUS.

Divus Iosephus Filius Davidis Regis in Esse Naturali.

CAPUT I.

Quomodo D. Iosephus Filius Davidis Regis.

I.

INCIPIMUS descendere in materiam in fronte hujus Partis præfixam post præmissâ ex necessitate illa quæ in præcedentibus prolusimus: Ordo enim rationis exigebat, ut prius agnosceremus quàm insigniter hoc præcellsum & prænobile gratiæ opus, à Supremo artifice Deo fuerit decretum & præordinatum. Deinde quàm accuratè delineatum, adumbratum & præfiguratum, in illis Sanctis qui illum præcesserunt; ac tum demum considerarem materiam ex qua illud idem opus compactum est, petram ex qua vir ille Sanctissimus excisus est, sanguinem ex quo concretus est, quod hic & sequentibus capitibus factum imus.

II.

Dico ergo fuit D. Iosephus verè & propriè Filius Davidis Regis, quemadmodum in argumento hujus capituli propositum, non immediatus sed mediatus, & remotus: Est de fide & manifesta res est ex Scriptura sacra, primò ex Luca c. 1. vers. 26. & 27. *Missus est Angelus Gabriel à Deo in Civitatem Galilee cui nomen Nazareth ad Virginem def-*

ponsatam viro cui nomen erat Ioseph de domo David. Secundò, ex Luca c. 2. in initio, ubi cum exisset Edictum à Cæsare Augusto ut describeretur universus orbis, & omnes irent ut profiterentur singuli in Civitatem suam, id est ubi erat caput familiarum, dicitur & Ioseph ascendisse à Galilea de Civitate Nazareth in Civitatem David quæ vocatur Bethleem, eo quod esset de domo & familia David.

III.

Unde D. Justinus martyr cognomento Philolophus orat. ad Antoninum Pium Imperatorem dixit audacter, *Christum natum in Bethleem ex descriptionibus census quæ sub Cyrino primo vestro in Indea Procuratore confectæ sunt intelligere potestis:* & Tertullianus lib. 4. contra Marcion. c. 7. *Censum, inquit Augusti; testem fidelissimum Dominice Nativitatis Romana Archivia custodiunt:* ut credibile sit hanc ob causam Deum voluisse hanc fieri descriptionem à Romanis, ut exinde fideles infidelibus efficaciter probare possent & Christum promissum in lege venisse, & in Bethleem natum conformiter prophetiis de illo, & Filium esse Davidis & Abrahæ.

IV.

Quod verò Justinus & Tertullianus dicunt de Christi Domini Nativitate, quod scilicet Tabulæ Romanæ illi attestentur, hoc quoque dicendum de D. Iosephi & Christi Domini familia, quod scilicet uterque sit de familia David.

Pro-

- V. Probatur tertio, ex Matthæi c. 1. vers. 20. *Eccè Angelus Domini apparuit ei in somnis dicens Ioseph Filii David noli timere accipere Mariam conjugem tuam:* in quæ verba potest inquiri quare in hac occasione D. Iosephum Angelus appellet Filium David, ad quod respondeo ex mente nostri Imperfecti in Matth. c. 1. circa finem & D. Paschasti lib. 2. in Matth. Cùm tunc impleretur promissio facta Davidi quod de ejus femine Christus erat nasciturus, vocans tunc cum Angelus Filium David in memoriam ei reduebat istam promissionem ut eum relevarer; quasi dicens, Ioseph quid turbaris? memento te esse Filium David: Memento Davidi promissum de ejus femine Messiam aliquando nasciturum. Cùm ergo in conjugem tua pro qua turbaris hoc quod natum est illud ipsum sit quod fuit Davidi promissum, vide quàm tu sis felix inter filios Davidis, utpotè cui ista tanta benedictio reservata est.
- VI. Probatur quarto, hac evidenti ratione, quia oportuit omnino ad tempus aliquod mysterium Christi & Divinæ Incarnationis ejus diabolum latere & homines: diabolus quidem quia si illud agnovisset utique scivisset Christum Dominum esse promissum humani generis Redemptorem, ac propterea tantum abest ut mortem ejus (ex qua futura nostra salus) procurasset, quin potius è contra omnibus modis impedire studisset: homines verò, quia si apertè etiam id cognovissent, nec fortè illos quantumcumque sui immemores, & cujusvis attentati ca-paces tota malitia diaboli ad istud faciendus unquam impellere potuisset.
- VII. Quare consequenter necessarium fuit ut Christus ad tempus non appareret saltem evidenter nisi homo: quod non benè successisset, nisi ita venisset, ut ex apparentiis putaretur filius viri & mulieris ut cæteri homines: & propterea licet conceptus sit & natus ex Virgine quia Deus, nonnisi tamen de desponsatâ priùs Viro D. Iosepho, (quo demon derentus est & illus) undè factum ut non sit existimatus nisi homo, qui non natus nisi de muliere cõjugatâ.
- VIII. Cùm ergò necesse fuerit, & ita voluerit Deus ut Christus, ad tempus ap-

pareret & reputaretur filius viri & mulieris ut cæteri homines, necesse quod fuit omnino ut D. Iosephus ex quo genitus esse putatus est, Lucæ cap. 3. vers. 23. ex eodem genere esset, ex quo Christus esse debebat, si enim ex alio & alio genere hic & ille descendisset, fuisset data Judæis occasio offensionis & petra scandali, fuissentque excusabiles, si Christo dicenti se Christum esse, vel aliis attestantibus ut Joanni Baptistæ, contradicente ejus nativitate ex alio genere quàm quo procedere debebat secundum Scripturas, non credidissent, umque propterea repudiassent: immò secus faciendo imprudenter fecissent, quandoquidem eis constitisset illum qui ab omnibus existimabatur ejus Pater (& cujus contrarium, tunc credere non poterant) non ex eo genere descendisse, ex quo Christus in Scripturis Sanctis prædictus erat descensurus.

Ne verò quidquam ad certitudinem tantæ veritatis tantique momenti desiderari posset, Sacri nostri Evangelistæ Matthæus & Lucas, eam etiam probatam nobis reliquerant, eodem prorsus modo, quo solet omnium descensus hominum probari, scilicet per genealogiam seu deductionem & seriem Progenitorum D. Iosephi, non solum naturalium sed etiam legalium, ut res esset clarior & manifestior.

Dices cum Laurentio Valla & Ambrosio Calepino in Dictionario quod hodie ab Authore suo nomen obtinuit Calepini, verbo *Pater*, sub hoc *Patris nomine* ad summum cõtinentur Progenitores proximiores, Pater, Avus, Abavus, Proavus, & Atavus, non autè Tritavus multò minùs remotiores, quia inquit cum dicimus patrum nostrorù memoria aliquid esse factum, non aliter ab omnibus intelligitur quàm de progenitoribus proxima ætate ante nostram, qualis non est illa Tritavi aut alia remotior: unde cõsequenter nec propriè loquendo aut David erit Pater D. Iosephi, aut D. Iosephus erit Filius Davidis.

Sed Respondeo nimis infirma est Laurentii Vallæ & Ambrosii Calepini ratio, ut deseramus autoritatem sacre Scripturæ, quæ Christum Dominum & D. Iosephum disertè vocat filios David,

IX.
X.
XI.

Synopsis

Magnificat
D.
Iosephi
et
Mariæ

quæ Judæos ab Abrahamo descendentes licet in gradu remotissimo appellat Abraham filios, quod quidem adeo firmum est & indubitatum, ut ex istis scripturis tanquam verissimâ ac certissimâ Regulâ, Theologi Scotus in 4. Sent. distinct. 50. quæst. unic. art. 2. noster Baccionius in 4. distinct. 38. quæst. unic. art. 2. ad fin. Noster idem Urbanus ab Ascensione Theolog. suæ Moral. tract. 3. tit. 15. c. 5. & alii sine numero Theologi docuerint esse perpetuum impedimentum contrahendi matrimonii inter ascendentes & descendentes tam de jure gentium quam de jure divino & honestatis naturalis. Ita ut etiam antiquissimi Jurisconsulti negarint in eâ lineâ rectâ ascendentium & descendantium ullum consistere posse matrimonium. Ita Caius ff. de ritu nuptiarum 53. ubi sic ait: *Nuptiæ consistere non possunt inter eas personas quæ in numero parentum liberorumve sive proximi sive ulterioris gradus sint usque ad infinitum*, & Instit. §. ergo de Nuptiis. *Nuptiæ cum quacumque personâ in infinitum in lineâ rectâ, contrariæ appellantur nefariæ & incestuæ.*

XII. Et licet contrarium hujus ultimi id est quoad nuptias contrahendas doceat noster Corneio tomo 2. in 3. part. D. Thomæ tract. 6. de impedim. matrim. disp. 7. dub. 12. conclus. 2. & alii ab eo ibi citati, ratio tamen pro oppositâ sententiâ, quod nimirum inter illos perpetuum sit impedimentum est efficax & manifesta, ne scilicet fiat subditus per matrimonium, qui est superior per naturam vel è contra.

XIII. Sed quidquid sit tandem de hoc impedimento, non tamen negant Corneio vel alii ab eo citati intercedere inter illos ascendentes & descendentes, rationem Principii & Principiati quod hic intendimus. Quare rectè & verè etiam in opinione nostri Corneio & cum eo opinantium, D. Josephus descendens ex Davide rege per lineam rectam, rectè dicitur filius ejusdem Davidis.

XIV. Deinde cur quæso consanguinitas lineæ rectæ potius clauderetur in sexto gradu quam vel in septimo suprâ, vel in quinto infrâ? Secundò, quomodo potest hoc esse verum quod putant Calepinus & Laurentius Valla, cum etiam

in linea collateralis olim impedimentum matrimonii extenderetur usque ad septimum gradum? Tertio, tandem ad rationem Vallæ & Calepini respondeo, cum dicitur aliquid actum esse de Patrum nostrorum memoriâ id non posse extendi ad omnes ascendentes seu positos in lineâ rectâ in infinitum, quia tunc sermo intelligitur de Patribus illis à quibus res illa à nobis ultimò accipi potuit, & à quibus hi ultimò accipere potuerunt, itaut non ulterius progredi permittatur: hac autem ratione quæ dicuntur acta de Patrum nostrorum memoriâ non extenditur ultra quintum aut sextum gradum ascendentium in lineâ rectâ: sed aliud est longè rem aliquam memoriâ Patrum non excedere, aliud eorum non excedere consanguinitatem: primum probat ratio Vallæ & Calepini, contra secundum stat Scriptura & ratio.

Non tantum fuit D. Josephus verè XV. Filius David origine & sanguine, sed fuit etiam fide & virtute, ut patebit ex dicendis per totum hoc Opus, quod quidem est excellentius & principalius, ut enim præclare noster Imperfectus in Matthæum cap. 3. ad illa verba D. Joannis Baptistæ ad Judæos, *Nolite dicere intra vos Patrem habemus Abraham*, id est, ut dicunt Judæi, Joann. cap. 8. vers. 32. *Semen Abraham sumus*. Et vers. 39. *Pater noster Abraham est*, cui scilicet à Deo promissio facta est in filiis & posteris suis complenda, *Nolite*, inquit Imperfectus, verba Baptistæ interpretans, *gloriarî dicentes, quia Patrem habemus Abraham, sed magis erubescite, quia filii ejus estis, & sanctitatis ejus non estis heredes: ipse enim suo testimonio se convincit quia de adulterio natus est, qui non similatur Patri.*

Quare D. Josephus verè undequaque XVI. Filius David, cum & ab eo carne descendat, & ab ejus moribus non discedat. Ex quo iterum respondetur ad questionem cur ab Angelo semper nuncupatus sit filius David D. Josephus, non verò filius Jacob, à quo tamè immediatè genitus, aut filius Heli, qui ex lege Deuteronomii genitus, quia nimirum David excelluit in virtute & sanctitate supra omnes ejus Progenitores, & ipse ut verus ejus filius & ab eo verè progenitus

tus omnem Davidis parentis virtutem referabat.

XVII. Hinc D. Antoninus part. 4. Theol. rit. 5. cap. 8. Dicitur, inquit, Ioseph de domo David non tantum propter successi-
nem in genere, sed principaliter propter virtutum imitationem, quia tales proprie dicuntur esse de una domo, juxta illud Psalmi 67. vers. 7. *Qui habitare facit unius moris in domo.* Et D. Bernardus homil. 2. super *Missus est*: Verè ergò de domo David, inquit, verè ex regia stirpe descendit vir iste Ioseph, nobilis genere, mente nobilior, planè filius David, non degenerans à Patre suo David. Prorsus, inquam, filius David non tantum carne, sed fide, sed sanctitate, sed devotione.

XVIII. Sed pressius adhuc Rupertus lib. 1. in Matth. c. 1. ubi querit cur Deus Iosephum permiserit cadere in anxietatem ex viso utero suæ uxoris, & questioni satis facit. Hic, inquit Rupertus, *per cunctari libet, quare timorem ejusmodi Deus illi evenire permiserit? quare non prevenit? quare hunc ipsum Angelum, quem tandem missus erat, non misit antea? tunc scilicet quando misit ad Virginem que ei desponsata erat: videlicet ut tentaretur, & manifestum fieret tam sanctis Angelis quam nobis hominibus de ipso quod esset Iustus, & talis qui dignè sic deberet appellari Ioseph filii David.* Hic etenim idem Pater ejus David maluit exulare quam uti desponsata erat: *Diligens amicum tuum & odio habebis inimicum tuum. Tradiderat in manu ejus Saul odientem & persequentem, & nuntiavit ei Abisat perfodiam eum lancè in terra semel, & secundo opus non erit. At ille, vivit Dominus, quia nisi Dominus percussisset eum, aut dies ejus venerit ut moriatur, aut in prælium descendens perierit: popitius sit mihi Dominus ne extendam manum meam in Christum Domini: Et post hæc surrexit David & abiit ad Achis Regem Geth, & habitavit cum Achis in Geth: quomodo iste Iustus Ioseph occultè dimittere eam voluit dimittere eam voluit quam habebat desponsatam, nisi proficisceretur in regionem longinquam sicut fecit ille David? Amplius autem ex eo filius David tam insigniter tali in re, tali in tempore dignus fuit appellari dicente Angelo, Ioseph filii David. Quia fidem habuit eandem quam habuit Pater ejus fidelis David: quippe qui*

prius inaudita credidit, videlicet quod ipsa qua conceperat Virgo esset secundum verba hæc ejusdem Angeli, Quod enim in eà natum est de Spiritu Sancto est, &c. Nam promissionis sive repromissionis, in qua credendo Pater Abraham justificatus & amicus Dei appellatus est consummatio est hic sermo Angeli quem in somnis accepit, & statim obedivit Deo credulus puella benevolus, eatenus Vir Iustus, exinde justissimus.

XIX. Neque aliter ferè fieri potuit quippe qui non tantum ex nobilissimo illo sanguine Davidico progenitus est, sed etiam ex defæcatisimo: Quomodo verò hoc? in eo scilicet quod Pater qui genuit eum Jacob scilicet filius Nathan Matthæi cap. 1. eum genuit, non concupiscentiæ languinem & carnem ad id inflammante, sed virtute hanc & illam coercente & refrigerante: processit enim ad ejus generationem ex Dei lege Deuteronomii cap. 25. præcipiente ut fratri suo Heli sine liberis demortuo suscitaret semen in ejus uxore superflite.

XX. Placet ergò mihi maximè hic quod de Viri Sancti formatione eleganter à modum pronuntiavit Boëtius lib. 4. de Consolat. Philosophiæ Profa 6. *Viri Sancti corpus virtutes adificarunt.* In quem enim melius hoc dictum quadrat quam in D. Iosephum nostrum, cuius formatio fuit ipsa Divinæ Legis observantia, & voluntatis Dei per præceptum significatæ executio? cum Pater qui eum genuit non processerit ad ipsius productionem ex suâ, sed ex Dei voluntate.

XXI. Non itaque caro seu concupiscentia proprie habuit locum in generatione hujus Sanctissimi Viri, sed Lex Dei. Quantum ergò Sanctus? Si ab Heli ad quem ex lege pertinuit genitus fuisset utique concupiscentia corpus D. Iosephi ædificasset, sed à Jacob fratre Heli defuncti ex præcepto legis genitus, lex certè corpus ipsius edificasse dicenda est: Divinitus ergò procuratum est ut ita D. Iosephus nasceretur, quatenus ex ipso etiam ortu ejus, patesceret Virum magnæ virtutis futurum qui tali modo nascebatur, ubi scilicet desinente lasciviâ concupiscentiæ carnalis constabat, quia nulla in conceptione ejus

D; causa

Synopsis

Magnificat
D.
Iosephus
RV
111

causa voluptatis, sed sola cogitata sit spiritu: lis gratia prolis.

XXII. Quare quod Menæus Græcus de Sancto dixit Gregorio Nanzianeno. *Si statua ex singulis cunctisq; virtutibus humanâ effigie formanda esset talem fuisse Gregorium scito.* Idem ego fortiori que jure dico de Divo nostro Iosepho. Si statua virtutis formanda est, si virtus ipsa coloribus depingenda est, pingatur D. Iosephus, vel è contra si D. Iosephi forma delineanda est, virtus exprimatur: Detur Sanctissimo Viro frons modestiæ, dentur mansuetudinis oculi, genæ verecundi pudoris, prudentiæ labia, os temperantiæ, liberalitatis ac justitiæ manus, pedes fortitudinis & diligentis, pectus denique charitatis.

XXIII. Sed si talis forma exterior, quid dicemus de animâ seu spiritu inquilino? de hoc fulissimè per totum hoc opus: hoc tantum anticipando præmitto. Quod adulatoriè & mendaciter aut certè hyperbolicè de Alipio jactabat Ennapius in Jamblich. *Alipius fuit totus anima.* Verissimè asserendum de viro illo Sanctissimo de quo mihi hic est sermo, *D. Iosephus totus fuit anima:* ejus enim cogitatio nihil spectabat quod esset carnis, ejus affectus & amor nihil respirabat quod esset carnis: immò nec sensus corpori licet immerfus quidquam sapiebat quod esset carnis, *Erat enim totus anima.*

XXIV. Audeam ergo hic antiquum proferre Theologiæ Rabbiniæ figmentum, quia rei nostræ mysterium videtur continere. Dicunt illi animas hominum scintillas esse ab illo infinito decidas splendore, qui de Dei vultu promicat: Corpora verò ex nivium thesauro, qui sub scabello seu throni ejus subsellio reconditur, educi.

XXV. Quidquid sit de illâ Theologiâ, fictitia sit an Symbolica? Non litigo: quis tamen non diceret divina illa materialia in sancti formationem Iosephi feliciter coaluisse? Illum que totum ex illis compositum fuisse?

XXVI. Enimverò quid in nive spectandum? quod frigida sit & candida in summo. Et cum Divum cernimus Iosephum, ut infra exhibebitur, in ætate floridâ constitutum, cum puellâ omnium specio-

ssimâ diu noctuque cohabitantem, & cum illâ per totos triginta annos continuò conviventem, & continentem ita castè, ut ne vel minimùm carnis passus sit ne dicam æstum, sed nec motum, quid dicemus? Nonnè carnem illius niveam fuisse? O quanta frigiditas! sed ò quantus candor! ò quanta puritas! hæc pro ejus corpore.

Cum verò eum in tot occasionibus adeoque urgentibus, quas in decursu hujus operis videbimus, in quibus temperatissimus quisque concitaretur, tam tranquillum, tam moderatum, tam pacatum conspicimus, an dicemus illius animam aliud quàm æterni luminis è facie Dei promicantis esse scintillam? ut verè ac verissimè si quis ullus de se Divus potuerit dicere Iosephus illud psalm. 4. v. 7. Signatum est super nos lumen vultus tui Domine, dedisti letitiam in corde meo.

Ceterum cum titulum hujus capituli, *Ioseph filius Davidis Regis*, non significat D. Iosephi Patrem immediatum, ut pater, sed mediatum tantum & remotum, cumque valde distitum, ut constat ex ejus genealogiâ, Matth. c. 1. cogimur antequam ad ejus Patrem immediatum veniamus, ejus progenitores repetere.

CAPUT II.

De Progenitoribus & Genealogia D. Iosephi.

UASTIO hæc una est è difficilioribus totius Evangelii, & quæ omnes fatigavit ejus Interpretes, nosque hic diutius quàm vellemus detinebit. Sed nostrum & illorum in hoc laborem damnatus damnat Lutherus apud Patrem Canisium lib. 1. de Deipara c. 3. & damnatum censet 1. ad Timoth. c. 1. ubi sic Timotheo Apostolus, *Rogavi te ut maneres Ephesi, cum irem in Macedoniam, & ut denunciares quibusdam ne intenderent fabulis & genealogiis interminatis, quæ quaestiones præstant, magis quàm adificationem Dei quæ est in fide.* Item ad Tit. c. 3. v. 9. his verbis: *Sentias quaestiones & Genealogias, & contentiones & pugnas legis devitæ, sunt*

sunt enim inutiles & vana.

I I. Sed propius ad rem, nonne ignobilia mundi elegit Deus eodem Apostolo teste, 1. Cor. 1. c. vers. 28. & contemptibilia & ea quæ non sunt, (scilicet in oculis superborum) ut ea quæ sunt, scilicet eosdem superbos qui seipfos demittantur destrueret, ut non gloriatur omnis caro in conspectu Dei? Quid ergo est quod Christianus Encomiastes in Sancto cujus Magnalia evicere suscipit, Progenitores ejus à quibus carnalem traxit originem attendit, & in illis aut recensendis, aut asserendis & probandis, temporis jacturam simul & laboris ac verborum facit?

III. Certè D. Augustinus in illud psalm. 28. Conteret Dominus Cedros Libani, nullam aliam apud Deum nobilitatem esse præter virtutem eò concludit, quod Principes Ecclesiæ suæ ac ejus Fundatores non alios elegerit quàm pauperes, mundo ignobiles, idiotas & contemptos. Unde oprimè D. Hieronymus ad Celantiam. *Nescit Religio nostræ personas accipere, nec conditiones hominum sed animos inspicit singulorum, servum & nobilem de moribus pronunciat: sola apud Deum libertas est non servare peccatis, summa nobilitas clarum esse virtutibus.*

IV. Quin etiam Apuleius apud Cornel. à Lapide in c. 2. epist. S. Jacobi: *Laudas, inquit, aliquem quia generosus est, parentes ejus laudas non ipsum: si autem quia dives, fortuna hoc debetur: si verò eum laudas quia bonis moribus sit, tunc ipsum virum laudas non aliena.* Et Lucan. in Pis.

Perit omnis in illo

Nobilitas, cujus laus est in origine solâ. Itaque explorandi homines, inquit, bat Bion ad Antiochum, non unde sed quales sint.

V. Unde patet quàm stulta sit hominum vanitas qui eo se meliores æstimant aliis & laudabiliores, quo plures ante se numerare possunt sine ulla intermissione Progenitores: *Omnibus enim nobis, inquit eleganter Seneca epist. 44. totidem ante nos sunt: nullius non origo ultra memoriam jacet, Plato ait neminem Regem non ex servis esse, neminem servum non ex Regibus: Omnia ista, inquit, longa varietas miscuit, & sursum deorsum fortuna*

na versavit. Quis ergo generosus? ad virtutem bene à natura compositus. Hoc unum est intuentium: alioqui si ad vesera revocas, nemo non inde est, ante quod nihil est. A primo mundi ortu usque ad hoc tempus perduxit nos ex splendidis sordidissq, alterna series. Non facit nobilem Atrium plenum fumosis imaginibus. Nemo in gloriam nostram vixit: nec quod ante nos fuit nostrum est. Animus facit nobilem, cui ex quacumq, conditione supra fortunam licet surgere.

Abfit ergò à Sipientibus, abfit à Christianis veri Dei servis putida temporum comparatio, apud quos Christus est novus homo, Adam vetus. *Qua enim, inquit Petrus Blefcensis epist. 3. tom. 12. part. 2. Bibliothecæ Magnæ Sanctorum Patrum, utilitas in veteri trunco si jam emarcuerit, si ab eo fructus commendabilis non processerit. E contra si hominum ullis probro vertenda est aut objienda novitas, id maximè nobilibus inertibus faciendum ac vitiosis, qui sese ipsi, nihil boni agendo, aut etiam malè agendo non novos solum, sed novissimos hominum faciunt de primis.*

Ut porrò hoc per amplius & evidentius pateat, observandum communiter tria numerari nobilitatis fundamenta: sanguinem seu originem, arma, litteras: nam quartum quod ab opibus venit, & ab emptis per eas titulis, etiam, si Horatius dicat,

Et genus & virtus nisi cum re vilior algâ est.

nimis vile & abjectum existimant benè cordati, ut istis accenseatur.

Prima nobilitas est, quæ ab alto sanguine, & à Majoribus vetustis ac Generosis profluit ad posteros non degeneres. Secundam facit Armorum generosa tractatio, heroica facta pro Aris & Focis, pro Patriâ, pro Rege, pro Republica; Dignitates ac gradus militares, fortitudinis merito comparati. Tertia nascitur ex litteris, primisque Curiarum & Tribunalium subsellis eruditione occupatis, & æquitate illustratis.

Sed inter omnes solet ab omnibus præferri prima: & meritò tum quia antiquior est & magis firma, tum quia hæc nobilitas Generis ut plurimum secum

Synopsis

Magnalia

D. Josephi

SV

X. *secum affert nobilitatem animi.*
 Verum enim verò quid iuvat sanguis Majorum, si absit virtus illorum? *Omnis, ut argutè Petrarchus lib. 1. de Remediis dialog. 16. propemodum sanguis est concolor, sicubi clarior est, id non nobilitas sed sanitas efficit.* Quis nobilior sanguis sanguine Christi, in quo omnium fundata est adoptio Christianorum, per quam non tantum nominamur filii Dei, sed & sumus, 1. Ioan. cap. 3. Certè hæc tanta est, ut D. Chrysostomus homil. 20. in Matthæum, ad illa verba, *Pater noster qui es in caelis*, ex Oratione Dominicâ hæc proferat. *Quid noxa de terrena ignobilitate metuendum est, quando caelesti omnes nobilitate conjungimur? & nullus alio amplius de illo honore possideat, neque locuples pauper, neque dominus seruo, neque iudex ministro, neque Rex milite, neque Philosophus barbaro, nec sapiens imperito? Cunctis enim atque eandem nobilitatem donavit Deus cum dignatus est omnium Pater vocari.*

XI. Hæc tamen Nobilitas licet tanta omninò vana est, nihil est, si suis actionibus nuda est. Hinc Psalm. 81. vers. 6. *Ego dixi Dii estis & filii Excelsi omnes, vos autem sicut homines moriemini.* Ubi Regius Propheta primò declarat hominis nobilitatem excelsam, in eo quod sit filius Dei. Secundò ostendit hujus nobilitatis licet tam excelsæ vanitatem & inutilitatem, si cum illa ut homines ignobiliter, non ut filii Dei vixerint. Idem ergo est ac si diceret Propheta, *Estis quidem filii Dei fateor, verum tamen quia non vivitis ut filii Dei, quod estis ex adoptione, sed ut homines terreni, quod estis ex creatione; non moriemini ut filii Dei, quos divini & felicior vita expectat, sed moriemini ut homines terreni, quorum omnia mors absorbet.*

XII. Vin amplius videre hujusce rei vanitatem? Magnum est homini esse filium Dei adoptione, sed infinite majus est esse ejus filium naturâ quod soli competit Christo, ratione suppositi divini. Sed Christus Dominus Ioann. cap. 10. vers. 37. ait. *Si non facio opera Patris mei nolite credere mihi.* Quare quid concludendum hinc nisi quod Sanctus Praecursor, Matth. cap. 3. vers. 9. *Ne velitis*

dicere intra vos Patrem habemus Abraham. Nolite, inquam dicere iste vel ille Patrem habet Davidem, Justinianum, Constantinum, &c. Ut enim pulchrè suo more noster Imperfectus in illum Matth. locum cap. 3. *Quid prodest ei quem sordidant mores generatio clara? aut quid nocet illi generatio vilis quem mores adornant? Ipse se vacuum ab omnibus bonis actibus ostendit qui gloriatur in Patribus.* *Quid profuit Cham quod filius fuit Noè? nonne separatus de medio filiorum, qui secundum carnem frater natus fuerat, secundum animam factus est servus? nec familia ejus sancta potuit defendere impios mores.* *Aut quid nocuit Abrahae quod Patrem habuit Thare luseorum Deorum cultorem? nonne separatus à genere suo positus est in caput fidelium, ut jam non diceretur filius peccatorum, sed Pater Sanctorum? Nec potuerunt gloriam ejus sordidare paterni errores.*

Prosequitur eadem eloquentiâ noster Imperfectus. *Aurum de terra nascitur, sed non est terra. Et aurum quidem eligitur, terra autem contemnitur: Et stannum de argento egreditur, sed non est argentum. Itaque argentum, colatum servatur; stannum autem foras expellitur. Melius est de contemptibili clarum fieri, quàm de claro genere contemptibilem.* Hæc iste Sanctus Doctor.

XIII. Quibus addo quod noster Petrus Obladen Opere cui titulus *Filius Prodigus*, disc. 7. §. num. 3. in Proto-parentibus nostris Adamo & Evâ Deus non respexit originem, sed virtutem: Si quidem certum est Deum Adamum formasse ex limo terræ, dicente Scripturâ Genes. c. 2. vers. 3. *Formavit igitur Deus hominem de limo terræ*, qui tamen fuit primus Princeps & Caput totius humani generis. O sordidam materiam Prælati tam nobilis! Nobiliori ex materiâ foemina generata refertur, de cujus origine dictum est ibidem v. 21. & 22. *Immisit ergo Dominus Deus soporem in Adam, cumq; obdormisset tulit unum de costis ejus & replevit carnem pro ea, & edificavit Dominus Deus costam quam tulerat de Adam in mulierem.* Quis horum nobilior stemma habuit? Adam creatus est in Campo, Eva in Paradiso: ille ex limo fordido, hæc ex ossè candido: ille ut colonus operaretur

operaretur, hæc ut viventium esset Genitrix. Nunquid ergo huic assignanda erat Prælatūra? Divina tamen Sapientia, tam illustri Creaturæ dixit, *Sub viri potestate eris & ipse dominabitur tui.* Genes. cap. 3. vers. 16. O mirum Dei consilium quo formosæ & nobili creaturæ, sordidum & terrenum colonum præposuit: Cur istud? quoniam virtutes & qualitates pensavit non originem: quid proderat feminæ genitam esse de costâ vivente & solidâ, cum in facti contingentia esset fragilis in mēbris & volubilis in intellectu? Quid contulit in Paradiso flores inter & delicias instituta nativitas, si abjectum animum formoso tecto vestivit? Adam creatus in campo, intellectum formâ possidebat Angelicum, in terreo corpore, animum Regium sustentabat: quæ merita pensans distributor supremus supra sceminam viro contulit Prælaturam. Hæc noster Obladen ex ex D. Ambrosii Observatione lib. de Paradiso c. 4. ubi hæc habet, *Extra Paradisum vir factus est, mulier intra Paradisum, ut adverteres quod non loci, non generis nobilitate sed virute unusquisque sibi gloriam comparat.*

XV. Præterea quis nescit quod quemadmodum ex mari salso dulces fluunt fluvii, ita sæpissimè ex ignobilibus Parentibus nobiles oriuntur filii, & quod è contra ut ex fontibus purissimis & limpidissimis rivos videmus manare turbidissimos & cœnosissimos, ita ex clarissimis natalibus natos spurcissimos: Nam veluti aquæ fluviorum cursu, maris amittunt falsedinem, sic Parentum ignobilitatem filii gestis suis exuunt, & è contra sicut aquæ puri fontis fluxu sordes colligunt, sic nobilium nati vitii genus suum inquinant.

XVI. Denique ideò nobiles censentur illi qui parentes habuerunt qui virtute sua laudem & gloriam sibi comparaverunt, quia existimabantur futuri, vel esse tales quales ii à quibus sunt geniti: nobilitas ergo in præsumptione est, & in conjecturâ tantum habet fundamentum. Hinc sequitur in nullo habendum pretio, nec nobilem censendum eum quem manifestè videmus ignobiliter agere, ac moribus vilem esse, licet Progenitores habeat illustrissi-

mos, quia omnis conjectura & præsumptio cessat ubi adest rei evidentia: unde fit consequenter ut apud Deum nulla nobilitatis ratio habeatur: quia Deus non ex conjecturis judicat, qui omnia perspicit & usque ad fundum penetrat, & ideò sicut coram eo omnis conjectura cessat, sic & nobilitas quæ in eâ fundatur. Quare coram Deo ille solus nobilis est, qui revera, idest qui merito suo & virtutibus suis talis est. Propter quod fortè Angelus in somnis apprens Josepho Sancto eum compellens Filium David, non addit Regis, ut vocaverat Salomonem dicens: *David autem Rex genuit Salomonem ex eâ quæ fuit Uria,* ut innueret Regium titulum nihil esse, & quod virtus D. Josephi per se satis nobilitata, nullo Regio stemmate ad sui decorem & commendationem indigebat: ita noster Sylveira in Evangel. tom. 1. lib. 1. cap. 10. quæst. 13. n. 49. quod cum ita sit, cur ergo dum de D. Josephi magnalibus quæstio est, aliis immoramur quàm ejus meritis & virtutibus recensendis?

Respondeo primò, tria generatim XVII. bona à nobilitate sanguinis quam dixi inter omnes primam, & de quâ hinc sermo, provenire: primò enim nobilitas sanguinis, ut à virtute prodiit ita in virtutem à quâ esse accepit, inclinatur. Et hinc est quod Nobiles videmus magis proclives ad magnanimitatem, fortitudinem, constantiam, sinceritatem, probitatem, justitiam, tolerantiam, sagacitatem, humanitatem, liberalitatem, quæ non parva sunt hominis ornamenta. Quare S. Ambrosius in c. 1. Lucae ubi de Parentibus & Majoribus D. Joannis Baptistæ ita loquitur. *Docet nos Scriptura Divina non solum mores in iis qui predicabiles sunt (qualis fuit D. Ioannes Baptista) sed etiam parentes oportere laudari: ut veluti transmissa immaculata puritatis hereditas in iis quos volumus laudare præcellat.* Secundò habet exemplum Majorum à quibus nobilitatem acceperunt, ut similia agant & quæ illi per quæ nobiles facti sunt: Propter quod D. Hieronymus aiebat, *Nil aliud video in nobilitate, nisi quod nobiles quadam necessitate constringantur, ne ab Antiquorum nobilitate degenerent.* Undè nobilibus qui ignobiliter vivunt

E

folet

Synopsis

Magnalibus

D.

Josephi

XVII

folet exprobari obijciendo illis suos Progenitores in quibus gloriantur. Sic Christus Judæis gloriantibus se esse filios Abrahamæ. *Si filii Abrahamæ estis*, inquit, *opera Abrahamæ facite*. Sic etiam Iphicrates Hermodio ignobilitatem, ut qui cerdonis filius esset, sibi impropertanti sic falsè retorsit. *Meum genus à me initium sumit, tuum autem in te desinit*. Ita ex Plutarcho Stobæus serm. 84. Tertio denique Nobilitas virtuti splendorem aspergit, & gratiam non mediocrem. Quemadmodum è contra *Genus deductum ab Illustribus Majoribus ignominiosis factis debonestare probrum est turpissimum*. Teste Philone Iudæo de Ioseph.

XVIII. Cùm ergò hoc genus laudis non defuerit D. Iosepho nostro, cur illud sileremus? quin immò dicamus quis mortalium illum in hac parte superavit? aut quem ille non est transgressus, qui Progenitores habuit primarios totius mundi, maximèque conspicuos à sanctitate, à dignitatibus, à religione, à scientiâ, ab heroicis factis pro Deo, pro Republicâ, pro universo orbe & omni humano genere patris? scilicet Patrem fidei nostræ Abraham, & Principes Patriarchas, Prophetas, Duces, & Reges, Isaac, Iudam, Iacob, Booz, Davidem, Salomonem, & cæteros quos longâ serie recenset Matthæus cap. 1. ex quorum generosissimo & defæcatisimo sanguine procreatus est, & ideò per omnia Magnus.

XIX. Sed quamvis hoc ita sit, indeque soleant alii non parùm laudari, non ideò tamen potissimum hic D. Iosephi gloriosam referimus Progeniem, quod illum ex hoc velimus magnum, quia ex illis descendit, aut etiam illorum mores imitatus est, sed quod ille ex iis descendens tantus evaserit, ut illorum merita longè supergressus illorum gloriæ & splendori cumulum & augmentum tantum addiderit, ut nulla illud assequi cogitatio, nulla lingua quantumvis diserta eloqui possit, ut ideò in ordine genealogiæ Christi Domini videatur positus ultimo loco, quasi in quem defluerint, & qui in se collegerit totum genus suum, & omnium Progenitorum suorum & Christi Domini merita, virtutes, fidem, sanctitatem, coaccervarit: eòque videtur respexisse

ante me Faber Stapulensis in cap. 1. Matthæi, ubi postquam animadvertit quod Matthæus volens Christi Domini genealogiam subducere, ejusque Progenitores recensere, hoc exequitur per D. Iosephum, ac sic quidem ut ab Abrahamo incipiat fidei Patre, & in D. Iosepho nostro desinat, sic infert: *Cùm Abraham ponitur generationum primus, & Ioseph ultimus; Abraham primus est in imo, & Ioseph ultimus in summo: nam ad Christum procedere & accedere, nõ est descendere sed ascendere, & id à carne ad spiritum, ab homine ad Deum.*

Respondeo secundò, ob aliud adhuc emolumentum quod obrigit D. Iosepho ex suis natalibus, Genealogiam referre convenit, & illud quidem præcipuum quod scilicet inde accepit ut posset esse Sponsus Deiparæ & Pater Christi Domini: ex quo sine dubio longè major illi gloria accessit quàm ab Avis & Pro-avis: nam gloria quam ab Avis & Pro-avis accipere potuit modica fuit & temporalis. At illa quam à Christo Filio accepit summa est & æterna: Bona quæ à Pro-avis hæreditavit nulla nisi fortè aliquam indolem ad bonum: At à Christo Filio suo vera bona possedit, scilicet gloriâ singularissimam & præcipuam, & omnia quæ intuitu suæ electionis in Patrem Christi accepit.

XXI. Quod si jura simplicis & minoris cognationis ita asseruit & promovit Christus, ut constat in S. Joanne Baptistâ, de quo tam magnifica Scriptura, & ex illâ SS. Patres proferunt, in hujus Parentibus Zachariâ & Elizabethâ; & in aliis benè multis quos ex eadem cognatione suâ ad Sanctitatem, Apostolatam, & ad Sacros Magistratus evexit ut constat, in remotissimis etiam Israëlitis scilicet omnibus, pro quibus, quia inter illos ortus & Progenitoribus suis collateraliter illi conjuncti, maximè principaliter ac primariò se venisse protestatur frequenter in Scripturâ, & quibus utique plura contulisset nisi ipsi se charitate Patriæ abdicassent & indignos reddidissent, quid non contulit D. Iosepho cum quo illi tam stricta conjunctio? Nam non solum fuit Christi Consanguineus ut illi, utpotè ex eadem stirpe, ut constat ex hac Genealogiâ, ex eadem Parentelâ, ut patet ex matrimonio

monio cum sua Matre unica Parentum suorum herede, ut clarius patebit ex dicendis, sed etiam illius verè & stricto iure Pater, ut probabimus part. 2. tract. 2. Cum autem talis esse minimè potuisset si ex aliis Progenitoribus quàm Christus descendisset; idè illa probanda & ab errantium cavillis vindicanda.

XXII. Respondeo tertio ad Lutherum, Apostolum damnare tractationem genealogiarum quæ non præstant ædificationem Dei quæ est in fide, ut patet ex eisdem Apostoli verbis & contextu: non ergò tractationem hujus Genealogiæ, quæ est ipsamet Genealogia & descensus Christi Domini secundum carnem. Hæc consequentia est evidentissima & certissima, quia certissimum est fidem nostram huic veritati ut fundamento initiali inniti quod ipsius Author sit Messias, Patribus toties ante legem & sub lege repromissus. At ut ille sit Messias necessarium est, ut sit, & ostendatur esse ex Tribu Juda, & descendens ex eâ per Davidem, ad quem de Christo facta est repromissio quod ex ejus semine descensus esset, ut constat ex Scripturis. Cum ergò futuri essent vel qui negarent, vel qui in dubium revocarent an Christus ex Abraham & Davide esset progenitus; atque ad eò aut negarent, aut dubitarèt an esset Messias, ac propterea prætextum se habere putarent ut ejus Evangelio negarent assensum & fidem, oportuit omninò ut descensus ille demonstraretur & justificaretur, quod factum ab Evangelistis qui seriem Progenitorum Christi tam naturalium, quàm legalium eo sine tam studiosè subdixerunt.

XXIII. Quia verò utraque series ab utroque Evangelistâ Matthæo & Luca deducta, non leves offert scrupulos, atque ex unâ, Judei perfidi, Ethnici cæci, & hæretici maligni, argumenta contra illâ deprompserunt, & ex aliis Scripturæ locis adhuc alia ad utramque explodendam, quæ ipsi existimaverunt ineluctabilia, nunquid necessarium fuit descensum illum defendere, atque illum comprobando esse verissimum ac legitimum, eum ex sacrilegis ipsorum manibus eripere? Elegantissimè itaque Divus Anselmus lib. Cur Deus homo, cap. 2. *Sicut rectus ordo exigit quod pro-*

funda Christianæ fidei prius credamus, quàm presumamus ratione discutere, ita negligentia mihi videtur si postquam confirmati sumus in fide, non studemus quod credimus intelligere.

Præterea dico Apostolum damnare tractationem vanarum & interminatarum genealogiarum: sed si vanum esset Christi Domini quæ est ipsa D. Josephi, subductam ab Evangelistis genealogiam elucidare, nonne etiam vanum fuisset illam subduxisse? immò longè vanius, cum nihil profuerit, immò multùm obsuerit subduxisse, si desint adversus contra dictores vindiciæ. Quippe cum ex subductione capiant fidei hostes non levia in specie argumenta, quibus ipsa, & quæ in eâ fundatur fides Messias pessum eat, nisi per sanam explicationem affusa illi ab eis caligo dispungatur.

Confirmatur hæc responsio, quia cum hæc Genealogia pars sit Evangelii, ac tanti momenti quanti mox ostendimus num. 22. Profectò ejusdem est cum toto Evangelio universaque Scripturâ conditionis: Quare faciunt pro hoc loco ea omnia quæ à Controversistis proferuntur contra Novatores pro totâ Scripturâ, ut sensum ejus non omnibus obvium ostendant, ac consequenter necessariam esse ejus explicationem ab iis dandam & accipiendam quos in Ecclesiâ suâ Doctores posuit Deus, cujus œconomia est res credendas inspergere dubitandi causis, ut trans obtutum nitens penetransque credulitas, non ignavâ victoriâ præmium referat.

Tandem nihil minùs velle Apostolum, quàm quod ipsam voluisse vult Lutherus. Res ipsa loquitur, damnat enim Apostolis solùm genealogiarum tractationem stultarum, seu quod eodem redit interminatarum, sive ut vertit D. Ambrosius *infinitarum*, id est in quibus non potest inveniri initium aut quidquam certi, idè quæ inutiles & vanas. Vide D. Chrysostomum, Oecumenium, Theophylactum, & alios Interpretes ad istum locum. Ergò non omnium genealogiarum absolutè, tanquam omnes sine ullo discrimine sint stultæ, inutiles & vanæ: hoc enim absurdum esset nimis, cum Scriptura frequentissima

frequentissima sit in recensendis magni nominis personarum genealogiis, ut videre est passim in libris Genesis, Judicum, Regum, Paralipomenon, Judith, &c.

XXVII. Potest etiam dici cum nostro Sylveira in Evangel. Tom. 1. lib. 1. cap. 2. quæst. 4. venerari, magnificere, & operose Genealogias attexere, propter elationem & vanam ostentationem damnat Apostolus. Genealogias investigare ad veritatem inveniendam, manifestandum & manutendum unius cujusque jus ad successionem ut fecere nostri Evangelistæ, res bona est, laudabilis & necessaria. Non ergo Theologo vertenda vitio, sed laudi, diligentia quæ tractat de castissimi Christi Patris virginei que Virginis viri Genealogiâ, etiam ut illa à Christi Genealogiâ abstrahere posset, quanto magis ergo ut nunc quando ipsam Christi Genealogiam exequitur?

XXVIII. Quin immo cum uterque Evangelista Matthæus & Lucas, vel potius Spiritus sanctus non aliter Christi Domini Genealogiam, quam per D. Josephum subducendam duxerint: Ethnici verò Judæi & hæretici præcipua quæ contra ipsam torquere solent tela ex iis quæ in ipsâ Divum tangunt Josephum petita sint; profecto perspicuum est partes nostras hic contra ipsos desiderari, atque hujus maxime loci esse, Sanctissimam illam Christi Domini Genealogiam illustrando defendere.

XXIX. Porrò triplex est argumentorum genus quod Judæi (quorum unum se audivisse Romæ multos pervertentem refert D. Hieronymus in Epist. ad Titum c. 3.) Ethnici ut Celsus apud Origenem lib. 2. contra ipsum, & contra Julianum, apud S. P. nostrum Cyrillum Alexandrinum lib. 8. contra eundem. Hæretici maxime verò Manichæi, ut Faustus apud D. Augustinum lib. 3. contra ipsum & alibi, ex utraque Genealogiâ decerpserunt, quibus illam inextricabiliter implicatam obganniunt & consequenter exhibendam.

XXX. Primum sumitur ab impertinentia utriusque Evangelistæ qui cum Christi Genealogiam susceperint ex professo describendam, non illam attexerint, sed D. Josephi ex quo non descendit

Christus. Secundum à dissonantia utriusque inter se in recensendis D. Josephi Patre immediato cæterisque sursum ascendendo ejus Progenitoribus. Tertium compingitur ex multis admixtis in eadem Genealogiâ quæ dissentunt ab aliis Scripturæ locis, ut necesse sit vel has esse falsas, vel illam vel utramque Genealogiam: De quibus in sequentibus sigillatim.

Sed hoc à SS. Patribus & Scripturæ Commentatoribus, jam usque ad nauseam actitatum est iniquis; fateor: verum hi in varias ac diversas abiecerint sententias maxime circa secundum argumenti genus quod est à dissonantia utriusque Evangelistæ inter se in assignando D. Josephi Patre immediato & hujus majoribus: sintque illæ sententiæ in tam variis libris dispersæ, quorum nullus forte omnes refert, eas hic recolligemus & examinabimus, eam quæ melioribus nititur rationibus eligemus, & si quid novi ad eam magis fulciendam occurrerit proferemus. Ergo sit

CAPUT III.

Satisfit primo argumento contra hanc Genealogiam ducto ab impertinentia Evangelistarum Matthæi & Lucæ in ea subducenda.

EVANGELISTARUM Matthæi & Lucæ in hoc casu ineptiam maxime verò Matthæi statim deprehendet (inquiunt adversarii) quisquis bene perceperit causam deducendæ hujus Genealogiæ. Porrò hæc non alia fuit, nisi quia cum promissiones factæ Patribus, maxime verò Abraham & Davidi, de quibus pater ex Scripturâ, pollicerentur Messiam ab omnibus sæculis expectatum, ex eorundem Abraham & Davidis semine esse descendurum, omninò necessarium fuit, ut Christus Dominus probaretur esse Messias, ostendere ipsum non tantum ex Abraham, sed etiam ex Davide ortum ducere, quod quidem illi Evangelistæ susceperunt faciendum in suis Genealogiis, maxime verò Matthæus, quando

quandoquidem ipse statim ut illam ag-
greditur talem esse mentē suam aperiat
dicens verbis difertis, *Liber Generatio-
nis IESU Christi filii David filii Abraham.*

II. At cum illi ibi Christi Domini se-
cundum carnem descensum, non per
Mariam, ex quā solā carnem illam
sumpsisse profiteamur, sed per D. Jo-
sephum Mariæ Conjugem, à quo non
sumpsit, deducant, quis non videt in-
quiunt quantum illi à proposito sibi
scopo aberrant? Cum enim Christus
ex D. Josepho carnem minimè sumperit,
ut etiam ipse Matthæus statim post
absolutam Genealogiam expressè mon-
ner dicens, *Generatio autem Christi sic
erat. Cum esset desponsata Mater IESU
Maria Joseph antequam convenirent in-
venta est in utero habens de Spiritu sancto,*
profectò nulla est consequentia, si Di-
vus Josephus ex Abraham & Davide
ortum ducat ex ipsidem etiam Christum
ducere, cum potuerit Maria uxor D.
Josephi (à quā solā Christus) esse ex
aliā Tribu, vel etiam licet ex eādē
Tribu, esse ex aliā familiā vel lineā
quām Davidis: patet ergo, inqui-
unt adversarii, Evangelistas, Mat-
thæum maximè hallucinatum fuisse
cum nihil minus fecerit, quàm quod
facere proposuerat, & facturum se pol-
licebatur describendo suam Genealo-
giam: & hic est primus Iudæorum, Eth-
nicorum, & antiquorum Hæreticorum
aries contra hanc Genealogiam.

III. Neque dicas cum nostro Divo Ioane
Damaſceno lib. 4. de Orthod. fide
c. 15. *Lex fuit Tribuum non dispensare ex
aliā Tribu: Atqui Joseph ex Davidicā des-
cendit Tribu, id Matthæus & Lucas Sa-
ceratissimi Evangelistæ dilucidè demon-
strarunt, & iustus erat, hoc enim de ipso
Divinum testatur Evangelium, non igitur
præter legem Sanctam Virginem ad desponsa-
tionem duxisset, nisi ex eius sceptro des-
cendisset: Cum igitur ostenderit Evangeli-
stæ descensum Joseph, satisfactum esse pu-
tandum est. Hæc enim responsio mini-
mè satisfacit. Nam primò absolutè lo-
quendo non est verum talem fuisse le-
gem, Tribum non desponsare ex aliā
Tribu: imò contrarium constat ex
Scripturis, illos scilicet qui erant de
Tribu Iudā, & de Tribu Levi promif-
suè nuptias inter se contraxisse, & hos*

cum aliis Tribubus. Secundò, quia etſi
ita esset poterant Ioseph & Maria ex
eādē Tribu Iudā descendisse, non ta-
men per eādē lineam Davidis Regis.

Respondendum ergo. Evangelistas,
maximè verò Matthæum qui scribebat
pro Hebræis, ita clarè & distinctè de
Christi descensu locutum fuisse, ut Ju-
dæi certò deprehenderint eum ex Da-
vide Rege ortum trahere per lineam
paternam matris, ex quā solā carnem
sumpsit; maternum enim genus nihil
ad eum descensum conducere pote-
rat, quandoquidem fœminæ aliarum
Tribuum, viris Tribus Judæ non rarò
matrimonio jungerentur.

Pro cujus responsionis intelligentiā
& firmitate, notandum quod D. Mat-
thæus qui in describendā Christi Gene-
alogiā ad eum per D. Josephum des-
cendit, statim illā deductā expressissimè
caver, Christum non esse ex D. Josepho
genitum, sed de Spiritu sancto in ma-
riā conjugē suā natum, antequam ipse
& illa convenirent, quemadmodum hic
num. 2. observatum est.

Ex quā D. Matthæi cautelā & observa-
tione quid prudenter colligendum? nisi
quod cum directè non tenderit in Chri-
stum, volens tamen Christi Genealo-
giam subducere: sed in D. Josephum vi-
rum Mariæ de quā solā natus est Chri-
stus, & nihilominus non timuerit imò
voluerit statim expressè cavere quod
Christus non esset ex Josepho, per quem
tamen illius descensum ex Abraham
per Davidem, jam jam deduxerat, o-
portet omninò quod fuerit Hebræis
quibus primariò scribebat notissimum
D. Josephum & Sanctam Deiparam per
lineam paternam se attingere, atque
adeò vel fuisse Patruum & neptem, vel
Patruelus, aut saltem Patruelium pro-
les, eodemque paterno Avo aut Abo
tanquam communi stipite produsse,
uno verbo fuisse inter se tam strictè con-
sanguineos per lineam paternam, ut
nullus hoc in dubium revocare posset;
quo dato nihil hâc in re difficile appa-
ret, ut constat: ut proinde hâc notitiā
seu evidentiā rei præsuppositā, judi-
caverit Matthæus, unum & idem esse;
prout de facto hoc præsupposito unum
& idem fuit, sive D. Josephi, sive Virgi-
nis Deiparæ Conjugis ejus Genealo-
giam

Synopsi

Magnabit

D.

Josephi

RV
411

giam texeret, ut Christi Domini de Virgine sola nati Progenitores haberentur, evidensque fieret Hebrais, quibus scribebat, ipsius ab Abrahamo per Davidem secundum carnem descensus.

VII. Cujus quidem asserti nostri certitudo omninò infallibilis est, aliàs omninò dicendum esset, quod cum hic Evangelista promississet Christi Genealogiam describere, eam per D. Josephum à quo non est genitus deducens, & id ipsum, idest, quod non esset ex D. Josepho monens, voluisset ipse se pro palare & significare se ineptè processisse, quod nimis ridiculum est, & ab omni probabilitate alienum: quare huic asserto nostro omninò & sine ullà ambiguitate standum.

VIII. Unde consequenter ad argumentum respondeo quod utique nulla est consequentia præcisè loquendo, si D. Josephus est ex Tribu Judà & ex Abrahamo & Davide progenitus, quod etiam Christus Dominus qui ex illo non est, sit etiam ex illa Tribu, vel ex iisdem Progenitoribus, ex quibus ille, propter rationem in eodem argumento allatam: sed bona, si Beata Virgo Uxor D. Josephi quæ Christum Dominum genuit supponatur eidem D. Josepho sanguine proximè & notoriè conjuncta: fuisse autem ita conjunctam ex hoc modo procedendi Sancti Evangelistæ colligit potius non modò quisque fidelis, sed etiam quicumque alius qui non laborat spiritu contradictionis, quàm Sacrum Historiographum non tantum ineptum sed etiam ridiculum se exhibere voluisse datà operà.

IX. Dices fuerit hoc Hebrais illis, quibus tunc convivebat Matthæus, notissimum, an illis tantum scribebat? an non etiam horum posteris & nobis: At his id non potuit illà ratione esse perspicuum, & tamen intererat omninò ut & his idem esset probatum. Respondeo primò ex dictis, fuit sufficienter iis qui non laborant spiritu contradictionis. Respondeo secundò, cum Hebræi ad quos scribebat, & qui tunc erant dum ista scriberet Matthæus, fidem dederint Evangelio Christi, aut in eà confirmati sint cum hac ejus originis deductione, aut etiam ejus inimici, ei

in hoc initio non contradixerint, omninò necessarium est, ut res ita se habeat, atque adeò eorum posteri inexcusabiles sunt & pernicaces, qui cum ex his rem ita se habuisse sibi persuadere deberent, spiritu contradictionis acti, impugnare volunt fidem quæ est in possessione, ex hoc quod illos qui synchroni fuerunt & contemporanei nihil movit.

X. Addo, & aliundè adhuc Evangelistæ fidem conciliari, scilicet ex Scripturâ libro Numer. cap. ultimo, ubi adstrunguntur virgines pupillæ hæredes patrum bonorum, non alteri nubere quàm uni è Tribu & ex cognatione patris sui, ne commisceantur possessiones filiorum Israel de Tribu in Tribum. Atqui Beata Virgo fuit unica proles Parentum suorum, atque adeò illorum hæres sola & in solidum: Ergo nubens necessariò ex lege debere uni è Tribu & ex cognatione suâ, nec attentâ istâ lege illi quorum intererat seu cognati, seu legum superintendentes, & matrimonii Ministri tolerassent ut alteri nuberet: Cum ergò Divo nupsit Josepho, consequens est omninò, quod fuerit proximè per lineam paternam conjuncta, atque adeò quod Majores D. Josephi mediati fuerint etiam Beata Virginis.

XI. Dices iterum, clarior fuisset & planior Christi Genealogia, si illam deduxissent Evangelistæ per Mariam quæ ipsum genuit. Respondeo, illa quam scripsit satis clara est & plana, ut constat ex supradictis, & aliundè fuit gravissima ratio hoc & non alio modo illam deducendi.

XII. Quæres quanam fuerit ista ratio? Responderet noster D. Joannes Damascenus lib. 1. de fide orthodox. cap. 15. & alii communiter quod Evangelistæ Christi Domini Genealogiam attexerint per D. Josephum, Generationem verò Beata Virginis ambo siluerint, quia non fuit mos Hebræorum, neque divinæ Scripturæ Genealogias texere mulierum.

XIII. Sed contra inquit aliqui Scriptura divina describit genealogiam Judithæ Heroïnæ generosissimæ quæ Holoferne truncato fecit confusionem in domo Nabuchodonosor, & salutem in populo suo

suo Israël, ut patet ex lib. Judith: cap. 8. Verum hoc nihil urget, debet enim Damascenus intelligi in sensu apto & commodo: Cum ergo hæc D. Damasceni responsio proferatur occasione Genealogiæ Christi qui fuit Vir, sic debet intelligi, quod scilicet non fuerit mos Hebræorum aut Scripturæ divinæ genealogias texere per mulieres, quod verum est: ac propterea ex isto more non debuisset Evangelistas Genealogiam Christi per Virginem ipsius Matrem deducere. At in eo quod obijcitur contra D. Damascenum non deducitur genealogia viri per mulierem, sed è contra mulieris, Judithæ scilicet per viros.

XIV. Cæterum non valdè placet, nec satisfacere videtur responsio D. Damasceni, non enim videbatur ab Evangelistis adeò scrupulosè curanda inter omnes alias hæc tantilla consuetudo, cum in aliis aliæ graviores parvi pensæ sint. Deinde nisi aliquid aliud majoris momenti obstatet, nonne contraria isti consuetudini via erat amplectenda ad ostendendum Christi Domini descensum, alium fuisse à cæteris filiis hominum? Quis enim neget tunc fuisse tempus manifestandi impletas esse Prophetias de Christo? Consequenter ipsam ex Abraham quidem & Davide descendere, sed non per virum: Quare per Virginem & Virginis parentes ipsius generatio probanda videbatur, & omninò probari debebat, nisi alia ratio gravior istâ obstitisset.

XV. Vera ergo causa cur non per Mariam deducta sit Christi Genealogia, sed per D. Josephum, fuit ut ostenderent Evangelistæ D. Josephum fuisse verè Christi Patrem, & quod licet Christus non sit ab illo genitus, locum tamen inter Progenitores, & quidem Patris, ac si eum genuisset obtinere debuit: Audiendus hæc super re D. Augustinus tom. 7. lib. 1. de Nuptiis & Concupisc. cap. 11. *Non solum illa Mater, verum etiam ille Pater ejus, sicut Conjux Matris ejus, utrumq; mente non carne: Sed cum illo, id est Josepho, non seminante illa peperisset, profectò nec ipsius forme servi parentes ambo essent, nisi inter se etiam sine carnis commixtione Conjuges essent: Unde & series generationum, cum Parentes Christi con-*

nexione successionis commemorantur usque ad Joseph potius (subaudi quam per Mariam) sicut factum est, fuerat perducenda, ne in illo conjugio virili sexui utiq; potiori fieret injuria, cum veritatis nihil periret, quia ex semine David (ex quo venturus prædictus est Christus) ex Joseph erat & Maria. Omne itaq; nuptiarum bonum impletum est in illis parentibus Christi, proles, fides, Sacramentum. Prolem cognoscimus ipsum Dominum JESUM: Fidem, quia nullum adulterium: Sacramentum, quia nullum divorcium.

Plura & efficaciora adhuc idem Augustissimus Doctor tom. 10. serm. 63. de diversis cap. 10. 11. 13. 14. 15. 16. & 20. quæ infra part. 2. tract. 2. cap. 16. per totum, ad probandam veritatem Paternitatis ejus adducemus, quæ hic omitto brevitatibus causâ: quibus plus satis Lectori patebit quàm rectè fecerint Evangelistæ Genealogiam Christi per D. Josephum, & non per Beatam Virginem deducendo.

Quæres secundo, quo gradu sanguinitatis se attigerint Joseph & Beata Virgo? Responder P. Bollandus in Actis sanctorum tomo 3. Mensis Martii ad 19. ejusdem mensis in Sancto Josepho §. 4. verbis quæ sequuntur. Variis variam incuntibus viam, quam unusquisque legere apud Interpretes, ac videre poterit præ cæteris nobis placet viri è nostrâ Societate Doctissimi, Petri, inquam, Possini opinio minime vulgaris hæcenus: quam à Reverendo Patre Joanne Bessono in Lucubrationibus super Cantica ad vers. 13. cap. 1. breviter propositam, latius deduxit exposuitque in Diallactico Theologico post primam Græcorum Patrum catenam: ubi omnibus undequaque expensis perpensisque concludit, utrumque Evangelistam Genealogiam Christi per Josephum non aliter texuisse, nisi quatenus iidem prorsus omnes qui Josepho, Mariæ quoque majores fuerunt: unde Patres legitimam consequentiam à Genealogia Josephi ad Mariæ Genealogiam, ideoque ipsius Iesu duci voluerunt: id autem aliter fieri non potuit, quàm si vel eodem uterque Patre fuerit prognatus (quod cogitare vetat initum inter utrumque matrimonium) vel hæc illius ex fratre neptis

Synopsis

Magnificat
D.
Josephus
RV
111

- neptis ipse patruus ejus : quemcum-
 dum enim alium cognationis gradum,
 singas, unam aut plures personas indu-
 ces ad genealogiam Christi nihil perti-
 nentes, qui non ex Iosepho, sed ex solâ
 Virgine carnem traxit: Ex quo justifi-
 simè conficit Possinus Sanctos Patres,
 eâ quam diximus response, sibi præ-
 ivisse ad dicendum Beatam Mariam ex
 Iosephi fratre natam esse, etsi id nemo
 explicaverit.
- XVIII. Sanè ex attentâ meditatione Scrip-
 turarum (verba sunt Possini totam dis-
 putationem concludentis) & antiquæ
 Politicæ Judaici populi, comperisse mi-
 hi videor fuisse in usu Hebræorum, ge-
 nus quoddam singulare tutelæ legitimæ
 aut adoptionis conjugalis, quâ officii
 cujusdam æstimatione communi con-
 stituti, vinculo adstringebantur quis-
 que Patruus, pupillam neptem præ-
 maturâ morte Patris orbam relictam,
 domum suam ducere, sibi que aut fi-
 lio despondere, interim dum adulta
 postmodum ætate celebrari possent
 nuptiæ.
- XIX. Longè repeti, moris hujus exempla
 poterant, inde usque ab Abrahamo
 Hebræorum generis authore, fratre que
 ejus Nachore, qui pupillas virgines à
 fratre ipsorum Arane relictas, Ischam
 alio nomine Sara & Melcham curâdas
 susceperunt, verùm habemus recen-
 tius efficaciusque argumentum simul
 & exemplum instituti hujus libro Es-
 theris præscriptum cap. 11. his verbis.
*Erat vir Iudæus in Susan Civitate voca-
 bulo Mardocheus..... qui fuit nutri-
 tius filie fratris sui Edisse, quæ altero no-
 mine vocabatur Esther, & utrumque pa-
 rentem amiserat, pulchra nimis & decorâ
 facie, mortuisq; Patre ejus ac Matre, Mar-
 docheus eam sibi adoptavit in filiam:*
 quod ex Hebræo acceptum verbo te-
 nus: sed à Rabbini in nostro intel-
 lectum & explicatum sensu, Septua-
 ginta duo Interpretes venerabilis ac
 Sacrosanctæ Authoritatis sic Græ-
 cè reddiderunt: *Defunctis autem e-
 jus parentibus erudit eam sibi in
 uxorem.*
- XX. Ut eximia planè ac singulari ratione
 sicut Esther Mariæ, quæ ab humano
 conjugio ad divinas traducta nuptias
 vitam & libertatem generi suo conu-
 lit; ita Mardocheus figura fuit Iosephi
 qui nonnisi duplici necessitate atque
 officio tum obedientiæ, tum charitatis
 adductus, vim attulit quamdam con-
 cepto prius ac religione firmato pro-
 posito virginitatis, ad extremum spiri-
 tum non solum servandæ, sed etiam
 profitendæ, eatenus scilicet, ut virgini-
 nem in domum suam sustineret acci-
 pere, sponsaliaque & nuptias cum eâ
 celebrare ad conjunctionem carnalem
 (nisi expressus juberet Deus) nun-
 quam processuras, ob simile Beatæ Vir-
 ginis votum, eidem fortasse divinitus
 revelatum.
- Dici certè nihil plausibilius potest
 ad conjugium tali voto posterius ex-
 cusandum quàm ut ex tempore emissi
 voti, necessitas incidit improvisa con-
 jugii ineundi, quæ æquo utrumque
 obstringeret, si legem vellent, ut pro-
 fectò volebant observatam: Eadem ra-
 tio majorem Iosephi eatenus cœlibis
 ætatem ab omni creditam antiquitate
 ponit extra suspicionem quamcumque
 incontinentiæ, aliàs in vulgi animos fa-
 cile descensuram: & quod caput est,
 facit ut genealogiæ series ab Evange-
 listis prolata, neque superfluis abundet
 nominibus ad Virginis filium nihil per-
 tinentibus, neque desituatur necessa-
 riis: Etsi enim Virginis Pater reticea-
 tur, est tamen qui cum gradum im-
 pleat Ioseph, non tanquam Gener à
 foris accitus, sed vice Patris domi re-
 pertus, eisdemque omninò Christo
 adscripturus majores quos ei adscribe-
 ret expressè positus in serie Joachim
 Pater. Hæc de verbo ad verbum P. Bol-
 landus loco citato.
- Sed hæc opinio mihi non ita placet
 ut P. Bollandus. Quis enim credat quod
 etsi fortè ejusmodi matrimonia inter
 patrum & neptem in casu de quo hîc,
 idest, quando neptes pupillæ, sunt hæ-
 redes in solidum, licuissent aut præcep-
 ta fuissent in antiqua lege (quod ta-
 men fortiosem exigeret probationem
 eâ quam adfert P. Bollandus) quis, in-
 quam, credat Deum, sibi elegisse tale
 ex quo nasceretur, cum facillimè pro-
 videre potuerit conformius ad honesta-
 tem matrimoniorum novæ legis (in
 quâ similia fuerunt) quorum, cum hoc
 quasi primum fuerit, cum ex ipso
 Christus

Christus novæ legis author, & eorumdem exemplar esse conveniebat.

XXIII. Neque Lex Divina Numeror. cap. ultimo, jubebat filiam hæredem nubere proximiori consanguineo, sed tantum uni è Tribu Patris sui & è cognatione, ne commiscerentur possessiones filiarum Israel & transirent de Tribu in Tribum: hoc autem observato, sive illi essent Patruus & Neptis, sive essent Patruales, aut proles Patruelium, & finis legis istius habebatur, & non poterat dubitari majores unius esse etiam majores alterius incipiendo à stipite quo conveniebant.

XXIV. Immo cum aliàs illicita essent matrimonia ejusmodi inter Patruum & Neptem, potueritque finis istius legis obtineri nubendo alteri de Tribu & cognatione non ita propinquo, ut est Patruus, nec Lex præscriberet Pupillæ hæredi ut nuberet Patruo, sed relinqueret ei liberum, ut cui voluisset nuberet, modò ille esset de Tribu & cognatione Patris sui, sequitur omninò quod etiam in hoc casu illicita fuerint nisi fortè non superfuisset alius à Patruo cui nubere posset.

XXV. Nec quemquam angere debet scrupulus Patris Bollandi, scilicet quod si D. Josephus non fuisset Patruus Beatæ Virginis, futurum ut in Genealogiâ Christi una aut plures personæ sint ad eam non pertinentes. Cum enim incepta sit per D. Josephum, ex quo non est Christus, necesse omninò fuit ut in eâ ascenderetur per Patrem & Avum D. Josephi ad majores utriusque communes, qui, idest, Pater & Avus D. Josephi, licet nihil conferant ad Christi originem, quemadmodum nec ipse Divus Josephus, conferunt tamen ad originis cognitionem, quæ sola in hoc casu exigenda est.

XXVI. Quoad exempla Abrahamæ, Nachoris & Mardochei in hanc rem à P. Bollandi congesta inutilia sunt: ut enim probaret Bollandus per illa, suum intentum deberet ostendere illos adstrictos fuisse suas neptes ducere. Nec aliis quàm Patruis Neptes pupillas Patrum hæredes potuisse nubere, quod nunquam faciet Bollandus, quandoquidem lex ipsa contradicat explicitè dicens Numeror. cap. ult. citato vers. 6,

Nubant quibus volunt tantum ut suis Tribus hominibus. Et de facto filia Salphaad nupsit filii Patru sui, ibid vers. 11. non verò Patruis.

Præterea præfata exempla non sunt XXVII, ad rem, non enim constat in illis quod Neptes istorum trium fuerint hæredes in solidum paternorum bonorum quin è contra in duobus primis Abrahamo & Nachore constat evidentè contrarium. Nam Aran frater Abrahamæ & Nachoris non tantum reliquit moriens Melcham quam duxit Nachor, & Ischam quam vult Bollandus fuisse Sarai uxorem Abrahamæ, sed etiam Loth fratrem germanum illarum, ut constat ex lib. Genes. cap. 11. in fine. Ergò aliâ ratione fuere tunc licita istiusmodi matrimonia inter Patruum & Neptem, eâ nimirum quâ licebat & tunc Poligamiâ ad restituendam vastitatem mundi nuperam ab aquis diluvii, ut proinde illa duo matrimonia nihil faciant ad causam præsentem.

Quoad Mardocheum verò non tanti XXVIII facimus opiniones Rabbiorum ut propter illas relinquamus doctrinam SS. Patrum, aut sensum & interpretationem meliorem Scripturarum: Nec etiam urget hic authoritas septuaginta Interpretum, quorum versioni nostram vulgatam ab Ecclesiâ receptam præferendam esse non est dubitandum, ut proinde illa dictorum septuaginta Interpretum quæ habet *erudit sibi in uxorem*, corrigenda sit per vulgatam, quæ habet *adoptavit sibi in filiam*, fortè quia filio aliquando desponsandam.

Non etiam hæc opinio cæteris plausibilior, quod nimirum ad conjugium voto castitatis posterius excusandum nihil aptius videri possit, quàm ut ex tempore emissi voti necessitas incidit improvisa conjugii ineundi, quæ ex æquo utrumque obstringeret si legem vellent (ut profectò volebant) observatam: quin è contra ex hoc voto adhuc confirmantur ea omnia quæ hæcenus diximus contra P. Bollandum. Si enim lex obligasset pupillas hæredes ad nubendum & quidem Patruis suis si suppetebant, & Patruos illas ducere, quomodò B. Virgo sciens illam legem & se esse Parentum hæredem in solidum

F dum

Synopsis

Josephus
D.
Josephus
RV
am

dum potuisset habens Patruum vovere perpetuam virginitatem, vovit tamen fatente etiam Bollando: Nulla ergo talis lex.

XXX. Denique non etiam potuit justè ex hâc suâ assertionem P. Bollandus moveri ut de majore D. Josephi earentis cœlibis ætate opinionem jam obsoletam & ab omnibus rectè sentientibus nobiscum part. 2. tract. 1. c. 14. sect. 2. explosam resuscitet, quo videtur per hanc assertionem respexisse: Etsi enim ex eâ sequeretur aliqua ætas major eâ quàm ei loco citato assignamus, non tanta tamen quanta credita est ab antiquitate ut per illam, ipsius cum Beatâ Virgine conjunctio maritalis poneretur extra suspicionem quamcumque incontinentiæ, aliàs in vulgi animos facile descensuram, quia ut alias rationes omittam ex ipso P. Bollandus in ipsius verbis adductis supra num. 2. eo animo nuptias cum Virgine celebravit, ut nunquam ad conjunctionem carnalem procederent, nisi expressius juberet Deus, ergo eâ ætate nupsit in quâ adhuc poterat procedere ad conjunctionem carnalem; non ergo eâ ætas potuit ipsius nuptias ponere extra suspicionem quamcumque incontinentiæ, nec tam effectus D. Josephus ut crediderunt aliqui antiqui & etiam representarunt Pictores fictores æquè ac Poëtæ.

XXXI. Erverò si tantam ætatem habuisset D. Josephus cum nuptias celebravit, ut ipsius conjunctionem cum Virgine omnino poneret apud vulgus extra suspicionem cujuscumque incontinentiæ aliàs in ejus animos facile descensuram, quomodo potuisset tunc nubere, aut quis tulisset nuptias cum tam clara ineptitudine? accedit quod si ætas D. Josephi dum nupsit tanta fuit ut ipsius conjunctionem cum Virgine omnino poneret extra suspicionem cujuscumque incontinentiæ aliàs in vulgi animos facile descensuram, quod cum postea Virgo visa est concepisse & parere, merito apud vulgus suspecta fuisset de adulterio & filius ejus spurcius, cum tamen ideò de desponsata nasci voluerit, ne putaretur conceptus ex adulterio.

CAPUT IV.

Proponitur secundum argumentum contra hanc Genealogiam ductum à dissonantia Evangelistarum.

DISSENTIRE Matthæum à Lucâ in Genealogiâ hâc Davidi Josephi & quidem non in uno puncto, sed in pluribus nihil putant clarius Judæi, Ethnici, & Heterodoxi. Primò, namque Matthæus asserit Patrem immediatum D. Josephi fuisse Jacob; ait enim, *Jacob autem genuit Joseph virum Mariæ de qua natus est IESVS*: Lucas autem scribit fuisse Heli. *Erat IESVS incipiens quasi annorum triginta, & putabatur Filius Joseph qui fuit Heli*. Secundò, Matthæus Progenitores D. Josephi omnes usque ad David refert omnino diversos ab illis quos refert Lucas. Tertio, Matthæus à Davide usque ad Joseph numerat tantum viginti septem aut viginti octo seu bis quatuordecim generationes, Lucas vero quadraginta tres. Denique Matthæus Salathielem qui genuit Zorobabel facit filium Jechoniæ, Lucas vero filium Neri: quæ omnia sunt legenti perspicua. At in illis manifestissima est diversitas, ergo & falsitas. Et hic est unus ex præcipuis arquetibus, quibus adversarii qui supra, Judæi scilicet, Ethnici, & Manichæi non solum Genealogiam, sed & Evangelium totum, & ipsum Christum impetierunt.

Quare hic apud D. Augustinum tomo 10. serm. 63. de diversis c. 4. ita insulant. *Quidquid velis dicas, nos deprehendimus, ubi legitis natum Christum dissonare inter se Evangelia, & non posse utrumque verum esse quod dissonat. Cùm enim ostendero, inquit, dissonantiam rectè improbo fidem. Aut tu qui accipis fidem, ostendere concordiam. Et Faustus in particulari apud eundem D. Augustinum, lib. 3. contra ipsum c. 1. Equidem conatus sum hoc ipsum qualecumque est persuadere mihi, quia sit natus Deus, sed offensus duorum maximè Evangelistarum dissonantia, qui Genealogiam ejus scribunt,*

Lucâ

Lucæ & Matthæi, hæc incertus quemnam, potissimum sequeretur: fieri enim posse putabam, ut quia præcius non sum, quem metiri existimarem, ipse diceret verum, & quem vera loqui, ipse forsitan mentiretur. Infinita ergo eorum prætermissa lite, & interminabili mihi, ad Iohannem Marcumq; me contuli, nec impariter à duobus ad duos, ab Evangelistis ad ejsdem nominis professores, quorum mihi principia interim non immerito placuerunt, quia nec David nec Mariam inducant, nec Ioseph; sed Iohannes quidem in principio fuisse verbum, Christum significans: Marcus verò Evangelium inquit IESV Christi Filii Dei, tanquam Matthæum exprobrans, qui posuerit Filium David. Nisi forte alterum hic, & alterum ille annuntiavit IESVM. Hæc ergo ratio est quæ non accipio Christum natum: Tu verò si tantus es, ut hanc mihi adimas offensionem, effice ut inter se conveniant. Hæc Faustus infaustus Augustino. Cui sic Augustinus ibidem c. 3. meliori, ac sublimiori cothurno. Frustra Faustus se voluit ad duos Evangelistas conferre, & ab aliis duobus auferre, magis offensurus ad quos se contulisset, quam eos à quibus abstulisset. Non enim amant sancti suos Electores, si suorum sociorum eos invenerint desertores, unitate enim gaudent, & in Christo unum sunt, & si alius aliud, aut alius aliter, & alius aliter, vera tamen omnes dicunt, nec sibi ullo modo contraria, si pius Lector accedat, si mitis legat, si non heretico animo unde rixetur, sed fidei corde nude edificetur inquirat.

SECTIO PRIMA.

Referuntur aliquot ad hoc argumentum Responsiones, & refutantur.

I. AD argumentum in capite propositum respondent aliqui quod Jacob qui apud Matthæum dicitur genuisse Ioseph, & Heli apud Lucam, cuius filius dicitur idem Ioseph, non sint duo homines distincti, sed unus & idem qui duobus illis nominibus appellabatur. Quibus si opponas cum Augustino lib. 2. quæst. Evangelicar. quæst. 5. ut istud esset, deberent, Iacob & Heli habere eundem Patrem, Avum, Abavum,

Proavum, Atavum, Tritavum, cæterosque majores, cujus contrarium constat ex utraque Genealogiâ: respondent totam seriem Progenitorum à Davide usque ad Iosephum esse unicam apud utrumque Evangelistam, qui diversis quoque nuncupabantur nominibus, & ab uno Evangelistarum referri sub uno nomine ab alio sub altero. Ita nonnulli apud D. Thomam Aquinatem in c. 3. Lucæ & D. Augustinum jam citatum.

Refutatur hæc responsio, primò, II, quia deberent probare illos omnes Divi Iosephi Progenitores duobus istis nominibus appellatos quod non faciunt, nec unquam faciunt, nec ullo modo probabile est. Secundò, cur quæso Lucas qui scripsit suum Evangelium post Matthæum tam anxie cavisset D. Iosephi Progenitores sub iisdem nominibus referre cum Matthæo. Tertio, non animadvertit hæc sententia quod ubi in utraq; Genealogiâ incipit diversitas nominum, ibi etiam manifestè incipiat diversitas personarum. Nam Matthæus à Davide descendit ad Salomonem, Lucas verò ab eodem Davide ad Nathan, ibi incipit diversitas nominum. At hi duo, Salomon & Nathan, sunt duo homines distincti, ut manifestè constat ex Scripturâ 1. Paralipomen. c. 3. v. 5. ubi dicitur, Porro in Ierusalem nati sunt Davidi filii Sammaa, & Sobab, & Nathan & Salomon quatuor ex Bersabée filiâ Ammiel. Cum ergo Matthæus recenseat descendentes ex Davide per Salomonem, Lucas verò per Nathan, qui diversus est à Salomone, manifestum evadit ex diversis illis personis diversas debere profluere generationes. Et certè cum Mathata apud Lucam dicatur expressè filius Nathan, Nathan autem non sit Salomon, consecutarium est ut nec Mathata sit filius Salomonis: similiter cum Roboam apud Matthæum dicatur genitus à Salomone, Salomon autem non sit Nathan, eadem impossibilitate impossibile est ut Roboam sit filius Nathan, ac consequenter impossibile est ut Roboam ille qui apud Matthæum, sit Mathata qui apud Lucam, & sicut in his duobus, ita in cæteris consecutivè Progenitoribus argumentandum. Quarto, quia ad hoc

Synopsis

Magnabit

D.

Iosephi

R
A

hoc ut essent iidem reapse Progenitores D. Iosephi, apud utrumque Evangelistam solo nomine diversi, deberent esse utrobique numero pares, ut constat, cum ergo hoc minimè sit, ut patet ex supputatione, falsum est consequenter esse eosdem apud utrumque: ita D. Augustinus lib. 2. quæst. Evangelicar. quæst. 5.

III. Respondent secundò alii ad hoc primum argumentum, maximè quidam Eusebius apud D. Thom. Aquin. in c. 3. Lucæ, Matthæum referre Progenitores D. Iosephi qui verè erant tales, Lucam verò illos qui putabantur tales & non erant: & sic nulla est contrarietas. *Si enim*, inquit ille Eusebius, *ibi approbante Mattheo Ioseph esse filium Jacob, Lucas similiter approbasset Ioseph esse filium Heli, esset aliqua controversia: Ceterum cum approbante Mattheo, Lucas plurimum opinionem declaraverit, non propriam, dicens ut putabatur, non arbitror aliquid relinqui dubium, & hunc quidem non improbat D. Thomas, utpote suis probandis quàm alienis improbandis paratior.*

IV. Verùm nec placet hæc responsio, primò, quia sibi omnem præcludit viam respondendi ad primum argumentum contra hanc Genealogiam, cui respondimus capite præcedenti, dumque hunc scopulum evadere nititur, relabitur in præcedentem: si enim ut Matthæus à scopo non aberrasse dicatur, sed verè probasse Christi secundum carnem ex Tribu Judæ per Davidem descensum, debet necessariò supponi fuisse omnibus perspectum Beatam Virginem & Divum Iosephum fuisse sanguine proximè conjunctos per lineam paternam, & eodem paterno Avò aut Abavo prodiisse: Certè si admittimus Lucam in suâ Genealogiâ non veros, sed tantùm putatos à Judæis D. Iosephi Progenitores recensuisse, ruit ista suppositio, ac proinde sequitur & Matthæum à proposito sibi scopo aberrasse, & nihil certi ex Evangelio depromi posse de Christi ex Abraham & Davide descensu, quod intendebant Judæi, Ethnici, & Manichæi Hæretici in primo argumento. Secundò, non potest esse vera ista responsio, quia adhuc manifestè pugnat cum Textu ipso Lucæ, in quo ta-

men quærit fulcrum: Nam Lucas expressè quidè ait de Iesu quod putabatur à Judæis filius Ioseph, sed nullo modo illud *putabatur* extendit ad Iosephi Patrem & Progenitores, quin è contra, nam in Iosepho mutans styllum expressè de illo affirmando quod fuerit Heli, de Heli quod fuerit Mathat, & sic de cæteris ascendendo. Tandem quo fundamento credi poterit Lucam voluisse se fatigare, ut tam operosè putatios tantùm Christi Progenitores referret, atque eo usque ut ad Adam & ipsum Deum laborem istum extenderet.

Respondent tertio alii ad hoc secundum argumentum, Matthæum referre Iosephi Genealogiam, Lucam verò Christi Domini: qui idcirco volunt quod iste Heli qui in imo Genealogiæ secundum Lucam legitur, sit Pater D. Virginis & Avus Christi, quodque fuerit binonimis, & alio sit nomine vocatus Iehoiachim, pro quo nos dicimus *Ioachim*. Nam *Heli* per Apocopen, idem est quod *Heliachim* seu *Eliachim*, & *Eliachim* idem significat quod *Iehoiachim* seu *Ioachim*, ut patet ex lib. Iudith c. 4. v. 5. 7. & 11. ubi Pontifex Iudæorum vocatur *Eliachim*, cap. verò 15. v. 9. vocatur *Ioachim* sive *Ioachim*, & 4. Reg. c. 23. vers. 34. Pharao Neco Rex Ægypti nomen *Eliachim* vertit in *Ioachim*, & Philo Iudæus in Breviario Temporum, *Sunt*, inquit, *Synonima Syris & Ægyptiis Eli, Eliachim, Ioachim, quibus nominibus donatus est Ioas, &c.* Cum ergo invaluisse ut unus & idem homo qui *Heli* dicebatur, etiam *Ioachim* dici posset, non mirum videri debet, si dicatur per Heli qui in imo Genealogiæ Lucæ, intelligi *Ioachim* Patrem D. Virginis.

VI. Quare Cornelius Jansenius Gandavensis in Concord. cap. 39. in hæc verba, *Et cum dies factus esset vocavit ad se quos voluit ipse Apostolos.* Reddens rationem cur Sanctus Judas Apostolus dictus sit Thadæus & Lebæus ait: *Hujus diversa nomenclatura quidam assignant hanc rationem admodum verisimilem: constitutum scilicet fuisse apud Iudæos, quod & hodie apud eos observatur ob reverentiam nominis Tetragrammati IEHOVAH. Et si quis in suo nomine proprio tres vel quatuor*

quatuor litteras ejus nominis possideat, non temerè eodem nomine à quoquam nominaretur, præsertim in familiaribus & quotidianis colloquiis, sed alio quodam factitio, quod vel idem cum proprio significat, vel certè proprium insigni aliqua notatione insinuet. Hinc si quis apud eos nomen IEHVDAE pro quo nos dicimus Iudas sortitus est, vulgò appellari solet Leo, quia Genesis cap. 49. scriptum est *Catulus leonis Iuda: & cum qui dicitur IEHOLACHIM, pro quo nos dicimus ioachim (quod nomen significat extollendum) vulgò vocant Heli, idest altum* Hæc Gandavenfis Jansenius in hujus sententiæ confirmationem.

VII. Probant idem 2.º ex Rabbeno quem Judæi Rabbi Hacados (quod est Magister Sanctus) vocant, qui in libro cui titulus est *Revelator secretorum*, hæc habet: *Quod autè peristi cujus esset filia mater Messie, ex quæve Tribu: animadvertere debes parentem ejus duplex habiturum nomen, unum Heli, alterum Iehojachim: & Heli quidem, quod est derivativum, ostendit eum ad sublimem gradum ascensurum: Iehojachim verò quod est nomen compositum, significat Deum in manu ejus suscitaturum salvationem Israël maximam.* Et ex Rabbi Hacana qui in epist. de generat. Messie hæc profert. *Erit quædam puella in Bethleem Jude nomine Maria filia Iehojachim Heli de genere Zorobabelis filii Salathielis ex Tribu Iuda.*

VIII. Ad hanc quoque sententiam facit quod docent alii, scilicet illud qui fuit Heli apud Lucam non referre D. Josephum, sed JESUM, quod duobus modis possit obtineri, vel dicendo verba illa, *Ut putabatur filius Joseph*, facere parentthesim, seu claudendâ parenthesi; quibus proindè remotis manebit hic sensus, *Et erat JESUS incipiens quasi annorum triginta qui fuit Heli.* Secundo modo melius & aptius textum illum interpretando cum nostro Thoma Beauxamis tomo I. in Evang. hoc modo Jesus putabatur filius Joseph, qui tamen fuit Heli sive Joachim. Si enim Pater Jesu in terris assignatus est cum non habuerit parentem à quo immediatè genitus sit, qualem putabant Judæi Josephum, ad Avum ejus seu Patrem Matris ejus procedendum est qui fuit Heli sive Joachim, tanquam illum

quem habuit Patrem in terris omnium proximiorum: hæcque suam interpretationem subtiliter satis confirmat noster Beauxamis: nam aliàs frustra Lucas videretur istud tetigisse, quod scilicet Christus putabatur filius Joseph, nisi adjecisset cujus filius erat.

Cùm ergò juxta hanc opinionem IX. Matthæus D. Josephi Parentes referat, Lucas verò Parentes Christi Domini, & Beatæ Virginis Matris ejus, cessat omnis difficultas; & dissidium quod inter utramque Evangelistam fingeatur, evanescit. Quid enim mirum quod duorum qui in uno stipite communi valde remoto conveniunt diversi sint Patres, diversi itque numero impares intermedii Progenitores? Hæc sententia ideò pluribus arrisit aliquando quod non tantum conciliet Evangelistas inter se, sed etiam eo quod ostendat directè deductum per Lucam Christi ex Davide & Abrahamo descensum.

Verùm & hæc meritò rejicitur & refutatur primò quoad hoc quod asserit Heli qui apud Lucam fuisse Patrem Beatæ Virginis & Avum Christi Domini altero nomine dictum Joachim, ex eo quod nullum producant ex antiquis tam extraordinariæ assertiois testem fide dignum? Nam quoad revelationes Rabbiorum apud Christianos ut plurimum non plus habent roboris quam somnia delirantium. Et verò hoc nullo modo esse verisimile inde efficitur, quod nemo ex Sanctis Patribus hujus duplicis nominis ullam unquam fecerit mentionem: & si hoc esset verum, quare Ecclesia in suis libris Martyrologio, Calendariis & officiis eum non hoc nomine quod ex hypothesi gestavit, & legit in Evangelio, compellavit, sed semper & ubique nomine Joachim?

Secundò, nec verisimile est illud mysterium de commutatione nominum ex pluribus litteris nominis tetragrammati JEHOVAH fabricatorum de quo Jansenius. Nam primò licet fortè essent hodie hæc in re scrupulosi Judæi (quod me latet) an fuerint tunc non constat: imò constat contrarium ex Scripturâ ipsâ ubi nomina Jehu, Jehus, Jehuel, Johanna, Jechonias & alia similia ex iisdem litteris fabricata non

minus ac Ioaehim videmus retenta. Nec apparet cur D. Lucas qui non erat Iudæus hanc consuetudinem tam scrupulosè curasset cum tantâ obscuratone genealogiæ.

XII. Tertio sit ita, fuerit & sit usitatum apud Iudæos quod dicit Iansenius, ut non temerè tali nomine idest composito ex tribus vel quatuor litteris nominis tetragrammati IEHOVAH à quoquam quis nominaretur præsertim in familiaribus & quotidianis colloquiis. Cur hoc quod dicit Iansenius de familiaribus & quotidianis colloquiis extendit ad Scripturam & ad Genealogiam per nomen maximè proprium edendam: quo casu si vetitum fuisset aliquem sub tali nomine proferre, certissimè nunquam licitum fuisset: immo imponere tale nomen, quo nequidem scribendo genealogiam uti licuisset, majus nefas fuisset.

XIII. Quarto, idem significant quantum voluerint Heli, Heliachim & Ioaehim idem etiam significant Theodorus & Dororheus, Ionas & Ioannes, Eleazar & Elizer, & sexcenta alia, non tamen pro eodem promiscuè supponuntur & usurpantur, aut bene unum pro alio substituere. Unde si v. c. Theodorum velis, & Dororheum voces, an Theodorus intelliget & respondebit?

XIV. Ultimo efficacissimè adhuc refutatur hæc sententia ex duobus magnis absurdis quæ ex illa sequuntur: Primum est quod ex illa sequeretur Matthæum non describere veros Progenitores Christi secundum carnem, sed tantum D. Iosephi; hoc autem est evidenter falsum, cum Matthæus suæ Genealogiæ expressè præfigat titulum istum *Liber Generationis Iesu Christi Filii David, Filii Abraham*: sequela probatur, quia non potest Christus secundum carnem ex Davide descendere per duas lineas diversas, scilicet lineam Salomonis & lineam Nathan, ut constat; ergo si Lucas carnalem prosequitur Christi ortum ex Davide, impossibile est ut Matthæus qui aliam lineam prosequitur eundem Christi ortum verè attingat.

XV. Secundum absurdum, quia sequeretur quod Beata Virgo Deipara nubens D. Iosepho fecisset contra legem, quod

nefas est cogitare. Nam ex lege Numer. cap. ult. filia quæ paternorum erat hæres bonorum, non poterat nubere nisi uni ex cognatione suâ, ne scilicet hæreditates confunderentur & transfirent ab unâ Tribu ad aliam Tribum, vel ab unâ familiâ Tribus ad aliam familiam. Atqui Beata Virgo utpote proles unica Ioaehim & Annæ, hæres fuit illorum in solidum, ergò secundum legem illam nubens, debuit nubere uni è cognatione & propinquis suis, quod certè minimè fecisset, si hæc sententia vera esset, quia certum est cognationem seu consanguinitatem non ita se extendere ut potuerint esse cognati Ioseph & Maria in hæc sententiâ: quod ut manifestum fiat.

XVI. Nota ad dignoscendam consanguinitatem, & quomodo duæ personæ ab eodem profuentes stipite se attingant, quod quando duo consanguinei in lineis collateralibus constituti inæqualiter distant à primo & communi stipite, eo gradu distant inter se collaterales isti, quoto distat ab eodem communi stipite, illa quæ est ab hoc remotior. Quæ regula est omnium Theologorum in 4. distinct. 40. & 3. part. quæst. 34. & Canonistarum in c. fin. de Consanguinitate: ideo autem remotior gradus trahit propinquiorem, non è contra, quia cum adæquata ratio propinquitatis aut distantia consanguineorum collateralium inter se, sit per ordinem ad primum cõmuncemque stipitem à quo profluunt, & in quo incipit illorum unio seu conjunctio, non possunt esse conjunctiores inter se quàm sint cum illo stipite. Ergò si collateralium unus sit in quarto gradu: v. g. cum illo stipite alter autem in primo vel secundo erunt illi duo collaterales solum cõsanguinei inter se in 4.º gradu: alioqui si gradus stipiti propinquior traheret ad se remotiorem: fieret primò ut hi collaterales essent conjunctiores inter se quàm sint cum stipite, cum istorum collateralium alter sit in quarto tantum gradu cum dicto stipite ut supposuimus. Fieret secundo ut qui in lineâ collateralis A esset quarto gradu remotus à stipite, collatus cum alio, qui est in aliâ lineâ collateralis B, propinquus stipiti in secundo gradu, esset illi æquè conjunctus ac ille

ac ille qui in eadem sua lineâ A est etiã in secundo gradu, quæ omnia sunt absurdissima, ut patet.

XVII. Ergo secundum hanc ab omnibus receptam Regulam, cum Beatissima Virgo ex suppositione hujus, quam hic impugnamus, sententiæ, filia Heli sive Joachim in lineâ Lucæ distet à Davide ipsius & Divi Iosephi communi stipite quadraginta tribus gradibus, ut patet ex dictâ suâ lineâ totidem distabit à Beato Iosepho in aliâ lineâ Marthæi in vigesimo septimo, vel vigesimo octavo gradu à Davide constituto, atque sic nullo modo fuissent cognati: non enim sufficit ad consanguinitatem de quâ hic agimus & de quâ intelligitur lex illa *numeror. c. ultim.* stipes communis, quantum vis remotus, alioquin omnes homines ab Adamo originem ducentes fuissent inter se sufficienter cognati ad effectum istius legis, quod falsum est: Quare omninò necesse est hunc communem stipitem esse propinquum eâ propinquitate, quæ cum sit modò major, modò minor, excludit tamen eam ab illo stipite distantiam, ad quam cum perventum fuerit nulla esse inter sic distantes consanguinitas ab omnibus existimatur; qualis ab omnibus æstimaretur hæc distantia quadraginta trium graduum quæ reperiretur in hoc casu inter B. Virginem & D. Iosephum.

XVIII. Unde consequenter iterum hæc sententia ex eo rejicienda est quod eandem difficultatem patiat, quam patii primam ostendimus hic supra num. 4. ut respondeat ad primum argumentum contra hanc Genealogiam propositum & solum capite præcedenti: vide dicta ibi hoc est n. 4. præcedenti.

XIX. Per quæ etiam satisficit quartæ Responsioni ad hoc argumentum, quæ est P. Ioannis à Carthagna, tom. 4. de Arcan. Deip. & Iosephi, lib. 18. homil. ult. ubi dicit Matthæum referre Progenitores D. Iosephi, Lucam verò B. Virginis & Christi Domini, in quo convenit cum præcedenti responsione, sed in hoc discrepat quod dicat Heli apud Lucam fuisse tantum Proavum Beatæ Virginis, sic quod iste Heli genuerit Pantherem, Panther verò Bar-Pantherem, denique hic Bar-Panther Joachim Patrem Beatæ Virginis, co-

quæ præcedenti Responsione absurdior quod non appareat ratio cur Lucas describendo Genealogiam B. Virginis sive Christi Domini, præterisset illas tres generationes, à quibus primò descendebant, & B. Virgo & Christus, & primò pendebat notitia descensus illorum qui assumebatur notificandus à Luca per suam Genealogiam.

Quinta responsio est unum Evangelistarum Paternam D. Iosephi seriem proficere, alterum maternam: hanc lego apud Divum Augustinum, lib. 2. quæst. Evangelicar. quæst. 5. ubi inquirens S. Doctor, quomodò possit esse verum quod dicit Matthæus, Jacob autem genuit Ioseph Virum Mariæ, &c. & quod dicit Lucas Iesus putabatur filius Ioseph qui fuit Heli sic responder, *Et mihi quidem in presenti tres cause occurrunt, quarum aliquam Evangelista sequutus sit: Aut enim unus erat Iosephi naturalis Pater & alter eum adoptaverat. Aut more Iudaorum cum sine filiis unus decessisset, uxorem ejus propinquus accipiens filium quem genuit propinquo mortuo deputavit, ut cum ab altero alteri genitus esset Ioseph, convenienter duos Patres habere diceretur: aut unus Evangelista Patrem ejus à quo genitus est nominavit, alter verò Avum maternum, &c. ut inde jam usque ad David non eundem Lucas quem Matthæus Generationis ordinem texeret. Quam ultimam viam (quæ ea est quam in hac Responsione tangimus) magis approbat ibidem D. Augustinus quàm secundam dicens: In quibus causis illa videtur infima quam secundo loco posuimus: quia cum quisque apud Iudeos functo fratre vel propinquo prolem de uxore ejus exsuscitat, illud quod nascitur nomē defuncti solet accipere.*

Sed ad hanc sententiam respondeo primò, Divus Augustinus nihil definit, sed sub disjunctione loquitur ut patet, quare cum in hac non figat pedem, nec nos figere debemus. Respondeo secundo D. Augustinum postea re maturius examinatâ hanc viam omninò deseruisse, & quod hic cõtra secundam viam dixerat retractasse, l. 2. retract. c. 12. Respondeo tertio cum apud Iudeos non esset mos Genealogias virorum texere per mulieres, nec ulla apud eos esset cura originis maternæ, quorsum quæso Lucas

Synopsis

Magnabit

D.

Iosephi

RV
111

Lucas se fatigasset D. Iosephi seriem maternam longius multoque operosius prosequendo quam Matthæus fecerat Paternam? Propter hanc rationem nullus quod sciam hanc viam, ab ipso authore suo D. Augustino ex hac etiam sine dubio causâ relictam, postea sequutus est.

SECTIO II.

Proponuntur aliæ Responsiones & rejiciuntur.

- I. **A**ntequam ad illas progrediamur observandum quatuor potissimum modis aliquem dici alterius Patrem. Primò *Generatione*, qui scilicet filium ex substantiâ suâ genuit. Secundò *Adoptione*, qui non naturâ genuit filium, sed ab alio genitum suâ voluntate adscivit & fecit filium. Tertiò *Affinitate*, quæ fit mediante matrimonii vinculo per quod efficitur quis Pater illius qui nupsit filio suo, vel filiæ, quomodo quis potest etiam contra voluntatem suam esse Pater. Quartò denique *Legali Substitutione*, qui modus fuit proprius & particularis Genti Judæorum: Nam ex lege Deuteronomii cap. 25. Viro sine liberis vitâ functo, primogenitum ab ipsius fratre seu propinquo suscitatum in uxore demortui, quam ducere tenebatur, lex defuncto substituere, ita quod hic non generantis filius diceretur, nec ejus hæreditatem adiret ita genitus, sed defuncti: his positis.
- II. Certum est fieri non posse ut Jacob & Heli sint D. Iosephi Patres primo modo: licet enim frequenter videamus ex eadem copulâ unius cum unâ ex eodemque semine geminum nasci factum, omnium tamen Physicorum unanimis est sententia impossibile esse naturaliter ut à duobus hominibus una proles producat, seu ut unius & ejusdem prolis sint duo Patres *generatione*, quâvis id in dubium revocare videatur Caramuel de Dictam. consc. Coroll. 27. num. 1369. absque fundamento.
- III. Nec obstat quod docent Villalobos in Summa tom. 1. diffic. 10. n. 12. Diana part. 4. tract. 3. resol. 31. & part. 7. tract. 11. resol. 35. & multi alii quod quando duo eandem carnaliter cognoverunt, si illa

pariat, nec omnibus ut par est consideratis possit determinatè dici proles potius esse hujus quam illius, utrumque in jure haberi pro patre istius prolis, & teneri utrumque ad alimentâ pro ratâ isti proli ministrandâ: nō enim id idē dicunt quod in hoc casu uterque verè sit aut possit esse Pater istius prolis; sed cum uterque rem habuerit cum Matre, dum non constat prolem esse unius & non alterius, possessio juris petendi alimentâ est in prole genitâ contra utrumque; ratio est quod certum sit & indubitatum jus prolis ad alimentâ petenda ab eo qui se genuit: Cum ergo constet utrumque coivisse cum Matre, incertum autem ex cujus semine sit proles, hæc rejicit in utrumque onus probandi ipsam non ex se esse, quod cum neuter possit in nostrâ hypothesi, manet proles in suo jure certo, seu possessione contra utrumque dubitantem.

Sed licet hoc verissimum sit utrumque, idest Jacob apud Matthæum, & Heli apud Lucam non posse esse Divi Iosephi Patres *generatione*, apparet tamen, satis ex notando nostro, non inde sequi quod obijciunt adversarii, Evangelistas scilicet pugnare inter se, cum possit uterque esse illius Pater aliâ & aliâ ratione, scilicet unus *generatione*, & alter uno ex aliis tribus modis, nimirum vel adoptione, vel affinitate, vel legali substitutione.

Ex quibus facile est colligere contra dicentium malitiam; etenim cum unicus esset sensus in quo non poterant conciliari nostri Evangelistæ, si nimirum uterque Pater ab illis recensitus diceretur Pater *generatione*, essent autem multi alii modi in quo facile possent, volunt in eo sensu locutus, in quo solo non possunt convenire, & noluerunt ullo modo advertere ad alios modos in quibus poterant, ut possent contradicere: non erubescerent tam palam vim facere veritati: maxime verò quod & hoc ipsum evidentissimè colligere poterant ex phrasi diversâ seu modo loquendi alio & alio quo usus est uterque Evangelista. Etenim Matthæus verbo *genuit* usus est, dicens: *Jacob autem genuit Ioseph virum Mariæ*, quod significat patrem per generationem: Lucas verò dicit, *Jesus putabatur filius Ioseph qui fuit Heli*. Quod sufficienter

sufficienter verificatur v. c. per legalem substitutionem.

VI. Hinc D. Augustinus lib. 2. de Consens. Evang. cap. 3. *Cum necesse sit, inquit, utroque Evangelista vera narrante, ut unus eorum ejus Patris originem teneret, qui genuerat, alter ejus qui adoptaverat Joseph, quem probabiliter intelligimus adoptantis originem tenuisse, quam eum qui noluit Joseph genitum dicere ab illo cujus eum filium esse narrabat? Commodius enim filius ejus dictus est à quo fuerat adoptatus, quam diceretur ab illo genitus, cujus carne non erat natus. Matthæus autem dicens Abraham genuit Isaac, Isaac autem genuit Jacob, atque ita in hoc verbo, quod est genuit perseverans, donec in ultimo diceret Jacob autem genuit Joseph, satis expressit ad eum Patrem se perduxisse originem generantium à quo Joseph non adoptatus sed genitus erat.*

VII. Et licet idem Augustinus ibidem subjungat, quod etsi Lucas eodem verbo genuit quo Matthæus usus fuisset, adhuc nihilominus possent conciliari dicendo unum naturam genuisse, alterum charitate quod est adoptare, continuo tamen addit, *Sed plane si hoc verbo etiam Lucas uteretur, omnimodo esset ambiguum quis eorum adoptantem, quis ex propria carne genentem commemorasset. Nunc vero cum alter dicit Jacob genuit Joseph, alter Joseph qui fuit Heli, etiam ipsa verborum differentia quid singuli suscepissent eleganter intinuerunt: Sed hoc facile sanè, ut dixi posset occurrere homini Religioso, qui quodlibet aliud querendum potius judicaret, quam Evangelistam esse mentitum, facile, inquam, occurreret ut videret quibus casibus unus homo duos Patres habere potuerit, hoc ex illis calumniosis occurreret, nisi litigare quam considerare maluissent.* Hæc D. Augustinus.

VIII. Dices illud qui fuit Heli, apud Lucam in eadem significatione debet accipi in qua accipitur qui fuit Mathat, & sic de cæteris omnibus sursum Progenitoribus: Atqui in his qui fuit accipitur semper in hac significatione, ut significet qui fuit filius generatione, non autem pro qui fuit filius legali substitutione, ergo & illud qui fuit Heli, eum quidem qui fuit septuagies quinques repetitum, semel tantum scilicet in D. Josepho, deberet accipi in

aliâ significatione, quam in septuaginta quatuor aliis vicibus?

IX. Respondeo tamen, primò negando majorem & minorem objectionis, nam de Salathiele apud Lucam dicitur, qui fuit Neri: & apud Matthæum dicitur genitus à Jechoniâ, ergo & in Salathiele to qui fuit accipitur aliter quam in aliis illius Genealogiæ Lucæ recensitis Progenitoribus: quare recurrendum sicut in casu Divi Josephi, ad distinctionem Augustinianam, & dicendum Salathielem habuisse duos Patres unum naturalem apud Matthæum, legalem alterum apud Lucam: verum cum non constet eundem esse utrobique Salathielem, hæc solutio non plenè satisfacit.

X. Quare Respondeo secundò, negando iterum utramque objectionis propositionem majorem & minorem, quia ad summum istius Genealogiæ D. Lucæ apicem, utitur etiam Lucas eadem dictione qui fuit quomodo in cæteris omnibus inferioribus descriptis, dicens de Adam qui fuit Dei: constat autem Adam non fuisse Dei, quomodo Seth fuit Adæ, quomodo Henos fuit Seth, & sic de cæteris. Adam enim non procedit à Deo, ut Seth ab Adam per generationem, sed per creationem, & ideo Adam non similis Deo in naturâ sicut Seth Adæ.

XI. Igitur to qui fuit per totam Lucæ Genealogiam, sumitur prout significat unum hominem pertinere ad alium, seu esse alterius in eâ ratione quæ conferat ad deducendam ejus originem: sufficit autem ad hoc ut vel titulo creationis qualiter Adam respectu Dei, vel titulo generalionis, qualiter Seth respectu Adæ, & alii deorsum in istâ Genealogiâ Lucæ, vel titulo substitutionis legalis ut Joseph respectu Heli, quis alterius esse dignoscatur.

XII. Sed cum ex notando nostro hic n. 1. quatuor modis possit quis dici Pater alterius scilicet generatione, adoptione, affinitate, substitutione, queritur cum satis appareat ex modo loquendi Matthei Jacob esse Patrem D. Josephi generatione, quo pacto Heli qui apud Lucam fuerit etiam ejus Pater, an adoptione, an verò affinitate aut legali substitutione?

XIII. Volunt aliqui Heli apud Lucam fuisse Patrem ejus adoptione. Nituntur auctoritate D. Augustini lib. 3. contra

Fautum

Synopsis

Magnum
D.
Josephus
RV
an

Faustum Manichæum cap. 3. ubi sic D. Augustinus. Tota in hoc quæstio est quomodo potuerit duos Patres habere Ioseph: hoc enim si potuisset fieri demonstratur, nulla omnino causa est cur quisquam istorum Evangelistarum in diversis generationibus enumerandis falsum dixisse credatur: à duobus enim Patribus jam non erit mirum, neque contrarium quod & Avi duo & Atavi & Proavi esse potuerunt, & quidquid supra est usque ad David cuius erant ambo filii & Salomon qui pertinet ad ordinem quem Mattheus secutus est, & Nathan qui est in serie quam Lucas exposuit. Attendunt enim ista nonnulli & vident non posse à duobus viris per commixtionem carnis hominem gigni, & idèo putant istam quæstionem non posse dissolvi, nec intuentur quod usitatissimum atque facillimum est, Patrem cuiusquam non eum tantum dici à quo genitus, sed etiam à quo fuerit adoptatus, &c.

XIV. Confirmant ex eodem D. Augustino, lib. 2. quæstion. Evangelicarum quæst. 5. ubi ad propositam difficultatem, ita respondet: *Mihi quidem in presenti tres causæ occurrunt, quarum aliquam Evangelista secutus sit: Aut enim unus erat Ioseph naturalis Pater, & alter eum adoptaverat, aut more Iudeorum cum sine filiis unus decessisset uxorem ejus propinquus accipiens filium quem genuit propinquo mortuo deputavit: ut cum ab altero alteri genitus esset Ioseph, convenienter duos Patres habere diceretur. Aut unus Evangelista patrem ejus, à quo genitus est nominavit, alter Avum Maternum, &c. ut inde iam usque ad David non eundem Lucas quem Mattheus generationum ordinem texeret. In quibus causis illa videtur infima quam secundo loco posuimus, quia cum quisque apud Iudeos functo fratre vel propinquo prolem de ejus uxore excuscat, illud quod nascitur nomen defuncti solet accipere. Ex quibus evidentiissime patet, inquirunt hi, D. Augustinum hanc viam scilicet adoptionis prætulisse legali substitutioni pro Conciliatione Evangelistarum.*

XV. Verum non adverterant hi D. Augustinum hanc suam sententiam postea re maturius examinata retractasse lib. 2. Retract. cap. 7. ubi sic loquitur. *In libro ergo tertio contra Faustum Manichæum, cum solverem quæstionem, quomo-*

do potuerit duos Patres habere Ioseph, dixi quod ex alio natus, ab alio fuerit adoptatus, sed genus quoque adoptionis dicere debui, sic enim sonat quod dixi tanquam eum virum adoptaverit alius Pater. Lex autem filios etiam mortuis adoptabat, jubens ut fratris sine liberis mortui duceret frater uxorem, & fratri defuncto semen ex ea suscitaret, quæ profecto de duobus unius hominis patribus expeditior ibi redditur ratio: Verum autem fratres fuerunt in quibus hoc contigit, ut unus defuncti qui vocabatur Heli duceret alter uxorem, idèst Jacob, à quo Mattheus narrat generatum esse Ioseph, sed uterino fratri suo cum genuit, cuius filium Lucas dicit fuisse Ioseph, non utique natum, sed ex lege adoptivum. Hoc in eorum litteris inventum est quirecenti memoriâ post Ascensionem Domini de hac re scripserunt. Nam etiam nomen ejusdem mulieris quæ peperit Jacob Patrem Ioseph de prioro marito Nathan qui fuit Pater Jacob, Avus Ioseph secundum Mattheum, & de marito posteriore Melchi peperit Heli cuius erat adoptivus Ioseph non tacuit Africanus. Quod quidem cum Fausto responderem, nondum legeram, sed tamen per adoptionem potuisse contingere ut unus homo duos haberet patres dubitare non poteram. Hæc D. Augustinus. Quare cum à tanto Doctore aliquando amplexata sententia, ab eo postea repudiata sit, à nobis etiam repudianda est.

XVI. Accedit quod adoptio ista non videtur habuisse locum apud Hebræos maximè post legem scriptam factâ tunc distributione tribuum, fortium, & hæreditatum: Nam nec ulla extat de potestate vel modo adoptandi lex, cum tamen in aliis materiis referantur multe, quarum plures non videntur tam relatu dignæ ac hæc si extaret. Imò cum finis & effectus Adoptionis primarius sit ut adoptans habeat suorum bonorum hæredem, & ut adoptatus in illis succedat loco filii Patri adoptanti; videntur aliæ leges Dei huic adoptioni repugnasse illa præcipuè quæ habetur Numeror. cap. 27. num. 8. 10. & 11. quæ talis est. *Flomo cum mortuus fuerit absque filio, ad filiam eius transibit hæreditas, si filiam non habuerit, habebit successores fratres suos, quod si & fratres non fuerint, dabitis hæreditatem fratribus patris eius, si autem nec paternos habuerit, dabitur*

dabitur hereditas his qui ei proximi sunt, eritq; hoc filius israel sanctum lege perpetua. Ex qua lege evidenter patet quod debebatur hereditas proli ex lege Dei si prolem habebat, proximiori si non habebat, ita ut aliter de hereditate sua disponere minimè posset, ac sic nullus poterat esse adoptioni locus.

XVII. Deinde quia illud *qui fuit Heli*, ita debet accipi ut significet D. Josephum esse illius Heli in eà ratione quæ aptè conferat & prudenti iudicio sufficiens sit ad genealogiam, cum hanc rem agat Lucas. Sed adoptio Legis Civilis non videretur habere rationem quæ aptè conferat & prudenti iudicio sufficiens dici possit ad deducendam tam operose Genealogiam, quantam deduxit Lucas ab iplo usque ad ipsum Deum. Ergo, &c.

XVIII. Quare respondent alii unum fuisse Patrem Divi Josephi generatione, alterum affinitate: & quidem Arias Montanus censet Matthæum recensere Socerum ejus seu Patrem Beatæ Virginis, Lucam verò ejus Patrem naturalem: Nec obstat verbum *genuit*, quo utitur Matthæus dicens: *Jacob autem genuit Joseph Virum Mariæ*, quod propriè significat generationem. Nam ut ait D. Augustinus lib. de Consens. Evangelist. *Non absurdè quisq; dicitur non carne, sed charitate genuisse quem sibi adoptavit.* Cum ergo Jacob tradendo filiam suam Beatam Virginem in matrimonium D. Josepho eum adoptarit in filium suum, potest non absurdè Jacob dici illum genuisse, non carne, sed affectu & charitate: & ita rem se habere probat Arias ex hoc, quod si Jacob qui apud Matthæum dicitur genuisse Joseph, non sit Pater Beatæ Virginis, & Socer tantum D. Josephi, non attigisset Matthæus scopum suum, qui ut ipse indigitat, est scribere librum Generationis Jesu-Christi, & ostendere illius descensum ex Abraham & Davide Rege. Atqui id non fecisset si in Patre naturali D. Josephi, ex quo Christus non est, non verò in Patre Beatæ Virginis, à qua Christus est, descensum terminasset.

XIX. Sed præterquam quod hæc opinio valdè particularis est, ruit ex hoc, quod asserat Jacob qui apud Matthæum dici-

tur genuisse Joseph, esse Patrem Beatæ Virginis, quia nec id habet Arias ex Scripturâ, & aliundè constat ex Sanctis Patribus & Ecclesiæ Traditione fuisse Sanctum Ioachim. Contra quod nihil valet replicare Ioachimum fuisse binominem, hoc enim & arbitrariè dicitur ac sine probatione, & convincitur nulla esse hujus asseri verisimilitudo ex eo quod Ecclesia in suis libris, Martyrologio, Breviario, & Calendariis, Patri Beatæ Virginis, non nomen Jacob, quod ex suppositione hujus sententiæ habuisset certo ex Evangelio, adscripserit, sed semper nomen Ioachim.

Quoad illud quo se munit ex D. Augustino Montanus, quod scilicet non absurdè quis dicitur charitate genuisse, quem sibi adoptavit, ideoque posse dici quod Jacob genuerit Joseph ex eo quod ipsum adoptarit in Generum tradendo ei filiam suam in uxorem. Respondeo, etsi concederemus Jacob & Ioachim fuisse unum & eundem, non constat eum fuisse in vivis quando filia ejus Beatissima Virgo nupsit D. Josepho: imò contrarium est verius, & ab omnibus fidelibus communiter receptum, nec unquam aliud probabit Montanus, non igitur potuit illum charitate genuisse, seu adoptasse in Generum tradendo ei filiam suam in uxorem. Secundò non advertit Montanus ad ea quæ statim post verba ab eo pro se citata subjungit D. Augustinus hoc modo. *Sed planè si hoc verbo genuit etiam Lucas uteretur, omnimodo esset ambiguum quis ex propria carne genuentem Patrem commemorasset. Nunc verò cum alter dicit Jacob genuit Joseph, alter Joseph qui fuit Heli, etiam ipsa verborum differentiâ quid singuli suscepissent eleganter intimaverunt.* Tertiò, quia nulla est necessitas ita detorquendi Scripturam: Atqui communis est & receptissima SS. Patrum, Theologorum & Ecclesiæ regula Scripturam debere accipi semper in proprio sensu, id est, illo quem verba ex sua primâ institutione significant, nisi aliter sumi necessitas & ratio cogat, quæ hic non reperitur: Quod enim dicit Montanus aliàs futurum ut Matthæus non attigerit scopum quem sibi proposuerat edendi scilicet Christi

Synopsis

Magnalium
D.
Josephus
RV
an

Genealogiam, contrarium patet ex dictis cap. precedenti, ubi illud argumentum proposuimus & solvimus. Ergo Iacob verè & propriè genuit Ioseph virum Mariæ de quâ natus est Iesus, & consequenter non est Pater Mariæ Virginis

XXI. Igitur his opinionibus demissis quæ etiam exoleverunt, restant nunc solum duæ valdè celebres: quarum prima est præcedenti è diametro opposita & asserit D. Matthæum referre Divi Iosephi Patrem generatione & cæteros eius Progenitores, Lucam verò Patrem Beatæ Virginis conjugis sive Avum Christi, scilicet Heli alio nomine dictum Joachim, & cæteros utriusque Progenitores. Altera quæ asserit unum Evangelistarum referre Patrem Iosephi generatione alterum eum qui ejus Pater est legali substitutione. De quibus in sequentibus.

CAPUT V.

Examinatur prima ex his duabus opinionibus, an scilicet D. Matthæus referat D. Iosephi Patrem & Progenitores generatione, & Lucas Patrem B. Virginis.

I.

FFIRMATIVE docuerunt primi omnium Joannes Lucidus de Emendat. Tempor. c. 1. & Annæus in Comment. Philon qui floruerunt circa annum 1550. quam opinionem tanti facit Barradius è Societate Jesu tom. 1. in Evangel. lib. 5. c. 30. ut dicat Sanctos Patres si viverent hanc hujus difficultatis diluendæ rationem & viam inituros. Lucidius & Annæus secuti sunt Galatinus lib. 7. de Arcan. Cathol. verit. c. 12. Driedo lib. 3. de variis Dogmat. c. 5. p. 4. Suarez tom. 2. in 3. p. D. Thomæ ditp. 2. sect. 3. §. dico tertio, Jansenius Gandav. in concord. c. 14. Didacus Stella & Cornelius à Lapide in c. 3. Lucæ. Barradius ubi supra, qui etiam asserit eam quam sequenti capite afferimus esse verisimilem.

II. Pro hac citantur etiam à nonnullis

S. Augustinus l. 2. quæst. Evangelicar. quæst. 9. & lib. 2. de Consens. Evangelist. c. 2. & 3. Author libri de ortu B. Virg. falsò D. Hieronymo adscripti, Dionysius Carthusianus, & Card. Caietan. in c. 3. Luc. Sotus in 4. distinct. 30. quæst. 2. art. 1. Canus lib. 11. de Locis Theologic. c. 5. & Canisius lib. 1. de Decip. Virg. c. 3. sed falsò. Nam quoad D. Augustinum & Authorem libri de ortu B. Virginis in locis citatis, ne verbum quidem habent de illâ sententiâ, quod etiam fatetur P. Suarez loco citato. Quoad Dyonis. Carthuf. non hanc sed sequentem expressissimè docet, tam in cap. 1. Matth. quam in cap. 3. Lucæ. Ubi utriusque Genealogiam explicat maximè vero ultimo loco art. 9. ad illa verba *qui fuit Heli*. Quoad Caietanum eam quidem Sententiam ex aliis refert, sed tantùm abest ut illam sequatur, quin potius innuit se de ejus veritate dubitare, nec posse illi adherere, dum addit, *Ex hac opinio si constaret amplectenda esset, &c.* Quoad Sotum nihil de hac re habet, sed solum ait Beatissimam Virginem esse ex Patre de Judâ, & Matre de Tribu Levi. Quoad Canum & Canisium non eam tenent, sed ab aliquibus teneri asserunt: ut proindè certissimum sit vel ante præfatos Lucidum & Annæum ullum esse qui hanc sententiam tenuerit, nec post illos nisi paucissimos.

III.

Hæc sententia à suis autoribus ingeniosè fateor inventa est, tum ad solvendam præsentem difficultatem de discrepantiâ Evangelistarum Matthæi & Lucæ inter se quoad punctum Genealogiæ, tum præcedentem c. 3. propositam de impertinentiâ utriusque in eâ subducendâ. Cùm enim viderent hi illam quæ à Matthæo descripta est, non ad Christum de quo tamen erat sermo, sed ad D. Iosephum, ex quo constat non esse Christum, terminari; ac propterea crederent, per eam nullo modo posse probari Christum ex Abrahamo & Davide Rege ortum ducere: interim verò fieri non posse ut uterque Evangelista in puncto tanti momenti tamque necessario, quale est hoc, defuerit; existimantur omnia fore facilia dicendo D. Lucam hoc egisse, & Christi Domini Genealogiam persequisse,

textuisse, nec nos debere ab hac sententiâ amplectendâ deterreri, propterea quod nomen Heli non videatur congruere Patri Divæ Deiparæ & Avo Christi, quem scimus vocatum Ioachim, id enim facile dilui posse dicendo ipsum habuisse duplex nomen, idque non debere videri mirum, tum quia hoc videmus frequenter in aliis per Scripturam: tum etiam propter affinitatem significationis utriusque istius nominis Heliachim seu Heli per apocopen, & Ioachim pro quo afferunt ea quæ supra cap. præced. Sect. 1. num. 5 & seq.

IV. Potest igitur hæc sententiâ ita explicari ut referente Matthæo Genealogiam Progenitorum naturalium Divi Iosephi, verba illa *qui fuit Heli*, Lucæ referentis Genealogiam Beatæ Virginis, uno ex his duobus modis intelligantur, primò vel ut referant non Divum Iosephum qui immediatè præcedit hæc verba, sed IESUM. Ut sensus sit, qui Iesus putatus filius Ioseph, fuit Heli sive Ioachim: cum enim Christus Patre naturali immediato caruerit, necessarium fuit, illo omisso, Genealogiam eius incipere à primo progenitore, scilicet Patre Virginis quæ eum genuit, qui fuit Heli sive Ioachim. Vide dicta à nobis supra Cap. 3. Sect. 1. num. 8. Secundò, ut eadem verba *qui fuit Heli* referant Ioseph, & sensus sit *qui Ioseph fuit Heli*, alio nomine Ioachim. Cum enim Heli sive Ioachim fuerit Pater Divæ Virginis Coniugis D. Iosephi, Ioseph fuit ipsius Generi; Generi autem filius dicitur Socreri ab omnibus: undè D. Augustinus lib. 22. contra Pelagian. c. 61. *Si vir & uxor est caro una, inquit, non aliter nurus est deputanda, quam filia.* Et vicissim generi quàm filius. Sic Genesis cap. 7. vers. 7. Noë dicitur. *Ingressus arcam cum tribus filiis & totidem filiabus*, id est nuris seu uxoribus trium istorum filiorum suorum.

V. Sub priorè sensu aprior esset explicatio, quia tunc verè deduceret Lucas & directè Genealogiam Progenitorum Christi naturalium eo modo quo fieri potuit, id est incipiendo ab eius Avo, seu Patre Virginis quæ genuit eum, qui omnibus notus erat. Sub secundo verò sensu non nisi indirectè & hoc valdè ineptè: quid enim ineptius quàm velle

deducere genealogiam alicuius, & hoc exequi per Progenitores affinitate illius qui est tantum Maritus Matris eius? Dices tantum numerum Majorum Divi Iosephi per affinitatem non referri propter ipsum, sed propter Christum Dominum: Respondeo cum totus hic numerus & tam proluxa Progenitorum series tendat ad Christum, pro quo describitur tam operosè à Divo Lucâ, ergo verisimilior esset hæc sententiâ sub priorè sensu.

VI. Cœterum sub hoc posteriorè sensu eas primò, patitur difficultates quas proposui supra c. 3. sect. 1. contra duplex nomen Socreri D. Iosephi, sive Patris Deiparæ quibus nunquam se extricabit. Secundò, quia sequeretur D. Matthæum non deduxisse ulla ratione Genealogiam Christi Domini: & quamvis id non inficerent huius sententiæ Authores, imò ideò hanc viam conciliandi Evangelistas inierint, quod putent Matthæum illam non deduxisse, saluntur tamen ut constat ex dictis. Tertiò, quia illud *qui fuit Heli*, ita debet accipi, ut significet D. Iosephum, quem referunt verba illa sub hoc posteriorè sensu, esse illius Heli in ea ratione quæ aptè conferat & prudenti iudicio sufficiat ad Genealogiam, cum hanc rem agat Lucas, sed affinitas non est talis ut prudenti iudicio sufficiens dici possit ad deducendam, tam operosè tantam Genealogiam, quantam deduxit Divus Lucas ab ipso D. Iosepho, usque ad Deam: ergo, &c.

VII. Sub priorè sensu eadem est cum illa quàm supra retulimus c. 3. sect. 2. n. 8. quam multis refutavimus ibidem n. 10. & sequentibus quare eò Lectorem remittimus.

VIII. Tandem refutatur hæc sententiâ sub utroque sensu hoc modo: quia extra omne dubium esse debet Genealogiam à D. Matthæo descriptam esse Genealogiam veram Christi Domini, attestante ipsâ Scripturâ, quæ ut jam sæpè monuimus, eam disertis verbis vocat, *Librum Generationis IESU Christi filii David filii Abraham.* Atqui non dicitur series illa Progenitorum rectè in Christum, oportet ergo ut saltem obliquè & indirectè tendat in eum: at non potest indirectè tendere in Christum,

dum directè derivatur in D. Josephum, nisi fuerint consanguinei & in gradu ita propinquo cognati, Beata Virgo, ex quâ sola Christus. & D. Josephus, ut hoc esset notissimum: non possunt autem esse ita conjuncti si Joseph descendit ex Davide per lineam Salomonis, Maria verò sit ex Patre Heli per lineam Nathan propter nimiam distantiam illorum in hoc casu à communi stirpe Davide, ut constat ex supradictis: ergo, &c.

IX. Confirmatur etiam ex ipso sensu Ecclesiæ, nam ipsa in festo Sancti Joachimi Patris Deiparæ, quod celebrat 20. Martii, idque à tempore Lucidi & Annæ, utitur in Missa & admatutinum Genealogiâ Matthæi, non verò Lucæ: At si Joachim fuisset ille Heli, ut volunt Lucidus & Annæus, utique Genealogia Lucæ illum spectaret, non Matthæi, & consequenter Ecclesia istâ uteretur & non hâc, ergo signum est Ecclesiam non approbare hanc sententiam? Propter eandem rationem in Festis Conceptionis & Nativitatis Beatæ Virginis, eadem Genealogiâ Matthæi utitur, usura sine dubio Genealogiâ Lucæ si vera esset sententia Lucidi & Annæi.

X. E contra verò in festo Sanctæ Annæ Matris ejusdem Beatæ Deiparæ 26. Julii eadem Ecclesia in Missa & matutinis neque hâc neque illâ utitur Genealogiâ, quippè quæ judicat neutram illarum eam spectare, eo quod Anna non descendat ex Tribu Juda, aut stirpe David, sed ex Tribu Levi seu sacerdotali, ratione cujus Elizabeth uxor Zachariæ & Mater Sancti Joannis Baptistæ, quæ fuit ex eadem Tribu sacerdotali, (fuit enim ex filiabus Aaron, ut dicitur Luc. c. 1. v. 5.) asseritur cognata ejusdem Beatæ Virginis Luc. c. 1. v. 36. favetque quod docent SS. Patres Christum Dominum ex utraq; Tribu descendere Regiâ & sacerdotali. Vide antiquissimum Hyppolit. apud Nicephorum lib. 2. c. 3. D. Gregorium Nazianz. in Carm. de Christi Genealogiâ, Divum Hilarium in Matth. can. 1. D. Ambrosium, lib. 3. in Luc. & lib. de Benedictionib. Patriarch. c. 3. D. Augustinum lib. 2. de Consens. Evangelist. c. 2. & lib. 83. quæstion. quæst. 61. &

in quæst. lib. Judic. quæst. 47. Epiphani. hæres. 78. Eucherium in lib. quæstion. Novi Testam. Andream Crentensem in Encom. Virg. Deip. Bedam in Luc. ad illa verba, ecce Elizabeth cognata tua, Julian. Pometium lib. 3. contra Judæos D. Thomam 3. p. quæst. 31. art. 2. ad 2. ex sacerdotali quidem, quia Mater ejus Sanctissima Deipara ex qua sola traxit carnem per lineam maternam Annæ descendit ex Tribu Sacerdotali seu Leviticâ: ex Regia verò per lineam paternam, quod scilicet Patrem habuerit D. Joachimum ex illâ, non verò ex Tribu Levi, ut sine fundamento asserbat Faustus hæreticus Manichæus apud D. Augustinum lib. 23. contra ipsum c. 4.

Faciunt denique contra hanc & omnes alias præcedentes sententias, quæ pro vera adducemus capite sequenti. XI.

CAPUT VI.

Quod unus Evangelistarum carnalem D. Josephi Genealogiam, alter legalem profsequatur.

REJECTIS superioribus sententiis nullus alius modus videtur restare præter hunc ut possint inter se conciliari duo illi Christi Genealogistæ & Evangelistæ. Sed interim hic modus adhuc bifariam dividitur: alii enim ex his asserunt D. Mattheum legalem profsequi genealogiam, Lucam vero carnalem: alii è contra, de quibus duplici Sectione hic.

SECTIO PRIMA.

Proponitur Prima Sententia asserens D. Mattheum legalem, Lucam Carnalem Divi Josephi profsequi Genealogiam.

DUm manum ab hoc opere, jam absoluto removerem, incidi nescio quo casu in Tom. 3. mensis Martii P. Joannis Bollandi in Acta Sanctorum, apud

apud quem ad 19. ejusdem mensis in S. Iosepho, præter ea quæ hic supra cap. 3. inferni ex eodem Authore, invenit super hanc Genealogiâ novam Patris Possini, ex eadẽ qua ille Jesu Societate sententiam cui nullum hoc aptiorem locum judicavi. Eam ipsismet Possini verbis ex Bollandi loco citato §. 5. admetior. Alter inquit hic modus est (prior

fuit ille à nobis supra c. 2. solutus) à jam dicto Possino non infelici conjecturâ solutus, cui quidem plurimi Sanctorum, Patrum, Interpretumque prævertente, dicentes ab Evangelistarum altero carnalis generationis servari ordinem, ab altero legalis successionis rationem haberi: sed plerique eorum temerè Africanum secuti (à quo alioqui in utriusque lineæ conjunctione desciscunt) nec rationi, nec Scripturis, satis conformiter videatur adscripsisse Matthæo ejus, quæ secundum naturam est generationis, seriem, Lucæ verò alterius, quæ secundum legem successionis.

III. Etenim Matthæus qui Judæis Hebraicè scribebat omnia jura ex legis præscripto merientibus, æquius erat hoc facere quàm Lucam, cujus Evangelium Græcè conscriptum, ad gentes potius instruendas dirigebatur, Judæicarum ceremoniarum legumque non ad eò curiosas, aut protus ignaras: verùm ne Spiritui Sancto præscribere hæc in parte videamur, potius quid factum sit, quàm quid fieri conveniret, inquiramus. Utrumque autem comòdè assequemur utriusque serie generationes cum Possino expendent, easque cum irrefragabili Scripturarum testimonio conferentes.

IV. Quid igitur Lucas? cum in principio serie sue à Christo sursum ascensurus filium eum dixisset Ioseph, expressè addit *ut putabatur*, ne naturalem quis generationem suspicaretur: Putabatur autem propter conjugium Ioseph cum Maria, quod esset Neptis cum Patruo suo, velut vulgò notum supponens, atque ad eò nihil dubitari hujus Avus esset, qui Pater illius generatione carnali. Absque ullà deinde restrictione, sic porrò ad cæteros ordine recensendos absolutè progreditur *qui fuit Heli, qui fuit Mahat, &c.* atque ita de reliquis. Nisi enim hi carnaliter fuerint ex invi-

cem procreati, ultra Christum extendas oportet istud *or nomizeto*. Porro eodem pede concipias Evangelistam, pergere quories alicui majorum Christi duplex est Pater, Legalis alius, alius naturalis. Hoc autem non facit Lucas, sed omninò contrarium in Obedo cuius tamen Patrem Boozum libri Ruth cap. 5. audimus palam in concione profitentem. *Testes vos estis hodie quod Ruth Moabitidem uxorem Mahalon in conjugem sumpserim, ut suscitarem nomen defuncti in habitate sua, ne vocabulum ejus da familia & fratribus & populo deleatur.* Obed ergò ex eo conjugio prognatus Mahalonì imputandus fuisset secundum legem, nisi naturæ ordinem tenuisset Lucas, & tam verè Iosephum filium Heli dicere voluisset, quàm verè Obed fuit Booz, quamvis legaliter filius Mahalon. Nec potest alius ullus gradus assignari in quo legis, non naturæ rationem habuerit Lucas.

E contra verò Evangelista Matthæus ubicumque series naturalis deficit, juris sequitur successionem, & crebris potest exemplis ostendi, *to genuit ab eo* vel simpliciter vel metaphoricè accipi, ut sit idem quod habuit in Davidicæ familiæ Principatu & benedictionibus, in ordine ad Messiam, Davidi atque ante ipsum Abrahamo datis, successorem: hoc enim videtur innuere solemnis illa propositio, *Liber Generationis IESU Christi filii David, filii Abraham.* Quæ de te vide accuratè disputantem Possinum cap. 10. ubi ostendit videri concessum Abrahamo jus habendi unum semper in terris usque ad Christum natum, qui se repræsentaret, repromissionis de Messia ex se nascituro hæres, qui quidem univèrsim is fuerit, qui erat inter fratres ordine nascendi primus, nisi revelatio particularis interveniret, ut in Jacob, Juda, Davide, Salomone accidit, idemque rectà lineâ per naturalem generationem propagatus, usque dum Salomonis & Salomonidarum peccatis exigentibus factum est, ut hic ab initio sic provisus ordo turbaretur: stante tamen & suum finem per viam legalis successionis obtinente primario Dei proposito & promissionis fide, ut in sequentibus declarabitur.

Synopsis

Magnificè
D.
Iosephi
RV
am

- VI. „ Ex quibus hoc quoque consequetur, „ aut Evangelistarum neminem, natura- „ lem prorsus tenere ordinem, quod est „ absurdum, aut tenere Lucam, qui prop- „ ter ea ad Adamum usque provehatur, „ cum in Abrahamo sistat Matthæus, ut „ primo capite repromissionis Divinæ, „ secundum quam natus Messias prædi- „ cabatur, Judæis parum curantibus Abra- „ hami antecessores qui ipsis erant cum „ multis aliis gentibus, aut demum cum „ omnibus hominibus communes.
- VII. „ Ad probandum porro id quod jam „ diximus de Matthæo, ipsum scilicet se- „ rie naturali deficiente ad legalem re- „ currere, primò quidem demonstrat „ Possinus Sanctissimum Regem Eze- „ chiam non fuisse impiissimi Achaz na- „ turalem filium: demonstrat, inquam, „ evidenter ex Scripturâ docens cap. 53. „ & 54. omnibus evasionibus occlusis, „ filium Achazi dici non posse Ezechiam „ nisi credatur natus fuisse ex novennis „ pueri petulanti supra ætatem libidine & „ quidem fornicariâ. Quis enim illi æta- „ tulæ legitimam junxerit? Achazo au- „ tem regnanti non nisi unicum fuisse „ filium, eundemque per sacrilegum „ furorem in honorem Idoli Moloch „ holocausto consumptum fuisse, ex „ eisdem Scripturis haud difficulter in- „ telligitur.
- VIII. „ Cujus autem filius Ezechias, id „ quidem in obscuro est, satis tamen „ Scriptura indicat, Ozia, consen- „ su ac studio populi evecto in Regnum, „ plures fuisse fratres, nisi enim fuissent, „ ut quid ita expressè & præter morem „ popularis favoris, sacræ meminissent „ Historiæ: Sin autem altius ascenden- „ dum: Josaphatum saltem constat sex „ alios filios 2. Paralip. cap. 21. nomina- „ tim expressos genuisse. Demum unde- „ cumque natus, si filius non fuit Achaz „ quod non fuisse ostenditur, dubitari „ non debet, quin jure successionis parte „ Regiæ stirpis extinctâ successerit Eze- „ chias per cognationum gradus: quod „ satis est ad intentum nostrum.
- IX. „ Alterum legalis successionis à Mat- „ thæo relatæ exemplum, sed naturali ad- „ mixtum habemus vers. 11. ubi dicitur „ *Josias autem genuit Iechoniam & fratres* „ *ejus in transmigratione Babylonis.* Nem- „ pe Joakimo, Josiæ per mortem Joha- „ nan primogenito Babylone extincto, „ filius ejus Iechonias in cernendâ Avi „ Josiæ hæreditate Patris suis, Sedeciæ „ & Sellum fiebat æqualis, qui proinde „ hic fratres Iechoniæ videntur dici. Nisi „ latiùs nomen fratrum accipere malis „ pro proximis quibusque ex communi „ Avo Josia consanguineis, qui omnes in „ transmigratione Babylonis extincti „ sunt, videlicet eò jam partim abducti, „ partim dum abducerentur cum filiis „ Sedeciæ, qui fuerat fratri suo Joakim „ substitutus in Regnum, à Nabuchodo- „ nozore occisi sunt in Reblatha. Post „ transmigrationem verò Babylonis, id- „ est postquam jam omnis populus cum „ Principibus suis abductus esset in Ba- „ bylonem, ibidem Iechonias genuit „ Salathiel.
- X. „ Quomodo autem genuit? Rex qui- „ dem Evilmerodach ipso anno quo reg- „ nare cœpit, captivum Regem levavit „ de carcere, & posuit thronum ejus su- „ per thronum Regum qui erat cum eo. „ Quis tamen negare audeat impletam „ terribilem istam Dei comminationem „ de Iechoniâ Jeremiæ cap. 22. pronun- „ ciatam. *Hæc dicit Dominus, scribe virum* „ *istum seditem, &c.* non quia nullos ge- „ nuerit filios, (paulò enim superius pro- „ pagati ab eo seminis & in captivitate „ morituri fit mentio) sed quia non erit „ de semine ejus vir qui sedeat su- „ per solium David, & potestatem ha- „ beat ultra in Iuda: quod profectò mi- „ nimè fuisset impletum, si Iechoniæ ex „ filio non tantum nepos fuisset Zoroba- „ bel diuturnus & scelix gentis Iudaicæ „ in sedes Patrias restitutæ Princeps, sed „ per hunc etiam Christus ipse ejus reg- „ ni non erit finis, omnium priorum pro- „ missionum optatissimum complemen- „ tum, ex Iechoniæ semine per natura- „ lis generationis seriem fuisset propaga- „ tus, ut volunt ii qui faciunt Matthæum „ talis seriei authorem. Hæc est senten- „ tia PP. Possini & Bollandi, & funda- „ menta quibus innititur non aliis quàm „ ipsius Bollandi ex Possino verbis „ propofita.

SECTIO II.

Præfertur secunda sententia asserens e contra D. Matthæum carnalem, Lucam verò legalem D. Josephi, & consequenter Christi Genealogiam attexere.

XI. **V**Ltima hæc est communissima, certissima & antiquissima sententia est, & ideò omninò retinenda, quod scilicet D. Iosephus duos habuerit Patres, unum naturalem scilicet Iacob à quo genitus est, per quem Matthæus naturalem ejus Genealogiam ab Abrahâ ad Davidem, & à Davide Rege directè deduxit usque ad ipsum; Alterum legalem, scilicet Heli, per quem Lucas ipsius legalem usque ad ipsum Deum reduxit originem.

XII. Probatur primò hæc opinio ab auctoritate Sanctorum Patrum, qui omnes quotquot hanc materiam attigerunt ab exordio Ecclesiæ hanc viâ hanc difficultatè enodarunt. Ita D. Iustinus Martyr in Quæstionib. ad Orthodoxos quæst. 66. & in Quæstion. ad Gentes quæst. 131. & 133. Iulius Africanus epist. ad Aristid. apud Euseb. lib. 1. hist. Eccle. cap. 6. qui Eusebius est etiam hujus sententiæ. Tertullianus lib. contra Iudæos. Origenes in Matth. Gregorius Nazianz. Carm. de Christi Geneal. D. Hilarius in Matth. can. 1. Divus Ambrosius lib. 3. in Lucam cap. 3. D. Hieronymus lib. de Script. Eccles. in Julio Africano ubi huius opinionem approbat, & in Matth. c. 1. D. Augustinus passim maximè lib. 2. Retract. cap. 7. & 12. lib. 2. Quæst. Evang. quæst 5. lib. sermon. de diversis, serm 62. cap. 19. Author Quæst. novi & veteris Testamenti apud eundè Augustinum quæst. 56. Eucherius in Quæst. in novum Testamentum. quæst 3. in Matth. Nicephor. lib. 1. hist. tripart. cap. 11. D. Damascenus lib. 4. de fide orthod. cap. 15. & Orat. 3. de Nativit. Beatæ Virg. D. Anselmus, Beda, Euthymius, Theophilaetus, Dionysius Carthusianus, D. Bonaventura, Nicolaus Lyra in Luc. cap. 3. D. Tho-

mas 3. part. quæst. 37. ad 2. & in cap. 3. Luc. quos præeuntes sequuti sunt magni nominis Doctores & Interpretes Hugo Cardinalis, Cajetanus, Salmeron, Toletus, Maldonatus in cap. 3. Lucæ, Vasquez tom. 2. ad 3. part. D. Thomæ disp. 127. cap. 4. Et ex nostris Guido Perpinianus in Evang. ad illud qui fuit Heli, Luc. cap. 3. Thomas Beauxamis tomo 1. in Evang. ad illud Matth. c. 1. *David autem Rex genuit Salomonem ex eâ qua fuit Virg.* Syveira tomo 1. in Evang. lib. 1. cap. 2. quæst 44. & Hieronymus Gratianus lib. 1. de S. Josepho cap. 1.

Probatio hujus asseriti videtur evidētissima, suppositâ Deuteronomii lege cap. 25. de suscitando per fratrem superstitem semine fratri sine liberis defuncto in ipsius defuncti conjuge. Cujus legis hæc sunt verba. *Quando habitaverint fratres simul, & unus ex eîs absque liberis mortuus fuerit, uxor defuncti non nubet alteri, sed accipiet eam frater ejus, & suscitabit semen fratris sui, & primogenitum ex eâ filium nomine ejus appellabit, ut non deleatur nomen ejus de Israel.* Cum enim hæc Lex esset propria ac particularis Judæorum, ex quibus D. Iosephus, habeamus quæ in illis Matthæi verbis cap. 1. *Jacob autem genuit Ioseph virum Maria, &c.* Patrem ejus naturalem à quo genitus est, perfectò non alius modus quærendus est, quomodo Heli fuerit etiam Pater ejusdem D. Iosephi, ut asserit Lucas cap. 3. quàm ille Deuteronomii cap. 25. quæ erat proprius & particularis Judæorum, maximè cum illi soli duo modi faciant ad Genealogiam, ut monuimus supra.

Quod autem Matthæus carnalem D. Iosephi, & consequenter Beatæ Virginis Uxoribus suæ & Christi Domini ex eâ solâ nati Genealogiam profequatur, nihil clariùs: sive enim exordium Genealogiæ ipsius, sive progressum, sive exitum, sive modum loquendi perpendas, omnia sonant generationem carnalem, non ita apud Lucam, ut mirandum sit Possinum & Boilandum contradixisse.

Nam primò exorditur Matthæus suam Genealogiam per solemnem illam propositionem, *Liber Generationis*

H IESU

Synopsis

Magnabit
D.
Iosephi
RV
178

IESU-Christi filii David, &c. quibus verbis quis aliud intelligat quàm generationem propriè dictam, quæ omnium sensu non alia est quàm carnalis? & idè non dicit Matthæus liber genealogiæ, quo nomine etiam processio per viam legalis substitutionis intelligi potuisset, sed liber generationis.

XVI. Hanc deinde idem Evangelista non aliter expandit quàm per Progenitores ex se invicem carnaliter procreatos, incipiendo ab Abraham, & progrediendo usque ad David, ac deinde à Davide pergens eodem pede per lineam Salomonis perducendo usque ad Ioseph, ex quo quia non erat Iesus ut Ioseph ex Iacob, & cæteri ex aliis supra recensitis, & tamen ipse recensitus quasi Pater ejus, quia Matri ejus ex quâ solâ natus est vero conjugio copulatus, idè mutans stylum concludit Genealogiam, non dicens eum genuisse *JESUM*, sed vocans Virum Mariæ de quâ natus est Iesus. Sicque cum Genealogia carnalis utriusque, idest Iosephi & Mariæ, esset eadem ob rationem allatam supra cap. 3. rectâ tendens in Iosephum pervenit ad *JESUM* ex Mariâ natum.

XVII. Tandem Matthæus quasi recapitulans & explicans suam Genealogiam, subjungit. *Omnès itaque generationes ab Abraham usque ad David Generationes quatuordecim, & à David usque ad transmigrationem Babylonis Generationes quatuordecim, & à transmigratione Babylonis usque ad Christum Generationes quatuordecim.* Ubi vides involvi generationem Christi & Iosephi cum aliis. Cum ergò aliæ sint carnales, ergò & hæc Christi, non tamen ea quæ est Christi per Patrem carnalem ut aliæ, sed sic erat, inquit, *cum esset desponsata Mater IESU Maria Ioseph antequam convenirent inventa est in utero habens de Spiritu Sancto*, ac propterea ex illâ solâ carnaliter, Iosepho tamen cui desponsata conceptus & natus. Quo quid clarius dici potuisset non video.

XVIII. Denique idipsum etiam observat Iulius Africanus in epistolâ citatâ infra exhibendâ ex Eusebio, ex modo loquendi Evangelistæ. Idem etiam Divus Augustinus libr. 2. de consensu

Evangelist. cap. 3. cuius hæc sunt verba. *Quem probabilius, inquit, intelligimus adoptantis (intellige ex lege præfatâ Deuteronomii cap. 25. ut idem Sanctus Doctor se explicâs dicit lib. 2. Retract. cap. 12.) originem tenuisse, quàm eum qui noluit Ioseph genitum ab illo cuius eum filium esse narrabat? Commodius enim filius ejus dictus est à quo fuerat sic adoptatus, quàm diceretur ab illo genitus, cuius carne non erat natus. Matthæus autem dicens, Abraham genuit Isaac, Isaac genuit Iacob, atque ita in hoc verbo quod est genuit perseverans donec in ultimo loco diceret, Iacob autem genuit Ioseph, satis expressit ad eum Patrem se perduxisse originem generantium à quo Ioseph non adoptatus, sed genitus erat.*

Et licet idem Augustinus ibidem subjungat quod licet Lucas sicut Matthæus verbo *genuit* usus fuisset, adhuc nihilominus possent conciliari dicendo unum naturâ genuisse, alterum charitate, quod est adoptare; continuo tamen addit Augustus Doctor. *Sed planè si hoc verbo etiam Lucas uteretur omnimodo esset ambiguum quis eorum adoptantem, quis ex propriâ carne genitum Patrem commemorasset. Nunc vero cum alter dicit Iacob genuit Ioseph, alter Ioseph qui fuit Heli, etiam ipsa verborum differentiâ, quid singuli suscepissent eleganter intimarunt.*

Habet ergò hæc sententia hoc supra præcedentem, quod verba Scripturæ à proprio sensu non detorqueat, quod fieri non est patiendum, nisi aliqua necessitas urgeat, quæ hic non est, ut ex dicendis constabit, atque adè ex hoc solo capite, præcedenti præferenda, ac deinde cæteris, quod magis conformis usibus Gentis Iudæorum, cum interim incommoda omnia quæ contra ipsam adduci possent nullo negotio vitet.

Refert ergo D. Matthæus verum & carnalem Christum ex Abrahamo & Davide descensum referens ipsum Divi Iosephi; quandoquidem Mater ejus ei ut de cognatione suâ per Patrem suum Ioachimum ita propinquo ut de hoc nullum esset dubium tanquam hæres unica Parentum ex lege Numeror. cap. ultimo nupissit: Lucas verò legalem solum, & solius Divi Iosephi,

Iosephi, quam tamen merito prosequitur, quia cum esset Iesus Filius Iosephi longè strictius quam ipse Ioseph erat Filius Heli, ut probabimus infra part. 2. tract. 2. & propterea omni jure hæres D. Iosephi, cujus Pater Legalis Heli recto ordine à Davide descendebat per Nathan, ad cujus posteros propter peccata Salomonidarum translatus erat jus ad Regnū Davidis, necessaria fuit ut pateret per illam quod jus ad istud Regnum ad Iosephum devolutum pervenerit ad IESUM, sic ut præfertur Filium suum: ac consequenter si vera esset opinio Patrum Possini & Bollandi, quod Lucas carnalem Christi Domini Genealogiam prosequutus fuisset, cum ex iisdem Patribus Possino & Bollandi Regnum æquè ac Messias translatus fuerit ad lineam Nathan, quam sequitur Lucas, inutilis prorsus ac vana fuisset respectu Christi Genealogia Matthæi, qui tamen conceptis verbis se proficitur Christi Genealogiam scribere: quæ omnia cum clarissima sint, nihil autem absurdius hæc sequela, necessariò ex asserta opinione Patrum Possini & Bollandi inferendâ, eluitur macula ab eisdem injustè aspersa Julio Africano à nobis infra defendendo, & temeritas quam tanto Sanctorum Patrum ac Doctorum, qui illum utpote omnium antiquissimum sequuntur numero, affricant, in eos redit, nescio an ullâ ratione emulanda.

XXII. Ad rationes verò eorundem Possini & Bollandi quæ in comparatione eorum quæ faciunt pro nostrâ, nimis sunt imbecilles: Respondeo ad primam, quod Matthæus scripsit Evangelium suum Hebraicè, quia Hebræus erat, sicut Lucas Græcè, quia erat Græcus. Non idèò tamen ampliùs Matthæus scripsit Hebræis; aut Lucas Græcis; Hebraicè aut Græcè scribendo quam aliis, non enim Deus Hebræorum aut Græcorum solùm, sed omnium, dives in omnes qui invocant illum.

XXIII. Quoad illa quæ Possinus & Bollandus effantur pro suâ sententiâ capite præcedenti num. 4. verba sunt mera: Nec enim necesse est ut dicere possimus Lucam prosequi seriem D. Iosephi legalem, negare omnes ab Heli utquo

ad Adam sursum ascendentes fuisse ex invicem carnaliter genitos, & consequenter quod ad Obedum perveniens debuisset mutasse ordinem, & relicto Boozo ejusdem Obedi Patre carnali referre legalem, qui fuit Mahallon, quandoquidem Matthæus (quem Possinus & Bollandus volunt prosequi legalem seriem) perveniens ad eundem Obedum non retulerit etiam Mahallonem Patrem ejus legalem, sed Boozum carnalem, nec perveniens ad Pharez & Zaram retulerit Her & Onam eorum quoque Patres legales, Genes. cap. 38. sed etiam prosecutus est per Judam Patrem eorum carnalem: & retorquendum venit, quod ibi uterque subnectit contra nos, scilicet quod Obed ex eo conjugio prognatus Mahalloni, similiter Pharez & Zaram Heri & Onamo secundum legem imputandi fuissent à Matthæo, nisi naturæ ordinem tenuisset Matthæus, & tam verè Iosephum filium Jacob dicere voluisset, quam verè Obed erat Boozii, Pharezque & Zaram Judæ, quamvis primus idest Obed legaliter filius Mahallonis, duo alii Heris & Onami.

Sed vide quò præcipitur Possinus & Bollandus, qui ut non vulgarem in hæc materiâ de novo cudant opinionem, verba illa Matthæi *Achaz autem genuit Ezechiam*, consequenter & conformiter ad illud lib. 4 Regum cap. 16. num. ultimo & cap. 18. num. 1. & 2. Paralipomen. cap. 28. num. ultimo. Ubi disertis verbis dicitur Ezechias filius Achaz, ita interpretantur, ut non aliud significent quam Ezechiam successisse Achazo in Regnū. Quis unquam tam ineptam adhuc audivit metaphoram? Quis crediderit aliquem ab alio nec immediatè nec mediatè genitum, imò nec per legalem substitutionem acquisitum, dicendum à quantumvis stupido illius filium, imò ab eo genitum, ex hoc præcisè quod ei, successore ex se genito carenti, in bonis successerit etiam titulo contanguinitatis.

Longius adhuc abripiuntur iidem viri aliàs magni, dum ut istam suam opinionem statuunt, Achazo non nisi unum filium fuisse affirmant, quem nec Ezechiam putaremus, ab eo per sacri-

Ha legunt

Synopsis

Magnificè
D.
Iosephi
RV
an

legum furorem in honorem Idoli Moloch holocausto consumptum fuisse asserunt, ut proinde Achazo sine liberis facto, non potuerit Ezechias aliter ei in Regno successisse, quàm per legalem successione uti propinquum.

XXVI. Verùm quomodo ista dixisse potuerint non video, cum contrarium appareat evidentissimè in Scripturâ. Nam primò lib. 2. Paralip. cap. 28. vers. 3. dicitur de Achaz, quod *adolevit incensum in valle Benennon, & lustravit filios suos in igne juxta ritum Gentium.* Ex quo videmus non unum, sed plures filios habuisse, nec illos in igne consumpsisse, sed lustrasse quod longè aliud est: Ammonitarum, quorum ritum hic imitatur Achaz ille impius, & Hebræi ex lege, dupliciter filios suos consueverant consecrare Idolo Moloch: Primo, eos igne comburendo: Secundò, lustrando, seu traducendo eos per ignem, tum ut eos sic expiant à peccatis & immunditiis, tum ut hoc ritu eos Idolo isti initiarent & dedicarent. Ritum describit Theodoretus his verbis *Vidi, inquit, in aliquibus Civitatibus semel in anno accendi rogos, & trans eos saltare aliquos non solum pueros, sed etiam viros: infantes autem per flammam ferri à matribus. Videbatur autem istud quedam esse expiatio & purgatio. Existimo autem hoc quoque fuisse Achazi peccatum.* Vide Cornel. à Lapide in 4. Reg. cap. 17. in initio ad vers. 3. Quare idem Theodor. & ex eo Salianus censent Achaz filios non cremasse, sed traduxisse tantum per ignem, quod etiam significat verbum *lustravit*, quo utitur Scriptura. Nec aliter arbitrandum: quis enim credat Regem quantumvis ex legem & sacrilegum nullam prolem sceptrò reservasse, sed omnes igni devorandos tradidisse? Certè Scriptura hoc asserentem mendacem faceret; ait enim inferius ad locum citatum lib. 2. Paralip. vers. 7. *Occidit Zechari vir potens ex Ephraim Maasiam filium Regis & Ezriam Ducem domus ejus, idest Achazi Regis.* Ex quibus stat quod ibidem dicitur versu ultimo, quod *Regnavit Ezechias filius ejus pro eo.*

XXVII. Nec nos angit quod videtur Possino & Bollandò abiurdum, nempe quod si

Ezechias esset verè filius Achazi, oporteret ut natus fuisset ex novennis pueri petulanti supra ætatem libidine & quidem fornicariâ. Viderunt enim ante Possinum & Bollandum hanc difficultatem benè multi, eamque satis enodarunt ut nihil cogat ad novam illam opinionem ab eis noviter cusam cum tali detorsione verborum Scripturæ recurrere. Viderunt & responderunt Cardinalis Cajetanus, & Sanchez apud Cornel. à Lapide in lib. 4. Reg. cap. 18. Barradius in Evang. tomo 1. lib. 5. cap. 4. Gaspar Sanctius ad cap. 3. lib. 3. Reg. num. 12. P. Paludanus Augustinianus, Doctor & Professor Lovaniensis in sua Chronologiâ & Concordiâ temporum Regum Juda & Israel, tract. 4. c. 15. n. 7.

Sed his omnis eorum omnium Antecessorem & Ducem lubet audire Solem Interpretum Sacræ Scripturæ Divini Hieronymum epist. 132. quæ est ad Vitalem, ad cuius Scholam non erubescunt Patres Possinus & Bollandus venire, ut nobiscum audiant quid hæc super re tentiat tantus Doctor, qui non putavit torquendum sensum Scripturæ germanum ut hanc vitaret difficultatem: sed eum sensum religiosè veneratus defendit, remque sicut sequitur ex ejus scriptis loco citato de verbo ad verbum explicavit.

Ita ergo ille ibi. *Quis crederet mor- XXIX
taliū quod undecim annorum puer generares filium? multa & alia dicuntur in Scripturis, quæ videntur incredibilia & tamen vera sunt: neque enim valet natura contra naturam Dominum, aut potest vas figulo dicere quare me ita fecisti, aut ita? Licet quod pro miraculo, signo, aut portento sit, legem naturam facere non possit. Num. quia nostra ætate duplex Lydda natus est homo duorum capitum, quatuor manuum uno ventre & duobus pedibus, omnes homines ita nasci necesse est? Legimus veteres historias, & maxime Græcas & Latinas, & invenimus lustralibus hostiis secundum errorem veterum portentosas soboles tam in hominibus, quàm in armentis ac pecudibus expiatis. Audivi, Domino teste, non mentior, quedam muliercula cum expositum nutriret infantem, & instillaret cibos, ac nutritiis officio fungeretur, subaretq; cum ea parvulus, qui usque ad decimum*

decimum jam pervenerat annum, accidit, ut plusquam pudicitia patitur se mero ingurgitaret; accensam, libidine obscænis motibus ad coitum duceret infantem. Prima ebrietas alterius noctis & caterarum deinceps fecit consuetudinē: Necdum duo menses fuerant evoluti, & ecce femina uterus intumuit. Quid plura? Dispensatione Dei factum est, ut quæ contra naturam simplicitate parvuli in contemptum Dei abutebatur, à natura Domino proderetur, impleto sermone quo dicitur; Nihil occultum quod non reveletur: simulq; consideremus quod occultè Scriptura Salomon & Achaz voluptatis & impietatis accuset: Vterque enim cum esset de stirpe David recessit à Domino, & alter in tantum secutus est libidinem us septuaginta habuerit uxores & trecentas concubinas & adolescentulas, & sortis passim quorum non erat numerus. Neglectoq; Deo Patrum suorum extruxerit Idola Gentium plurimarum, & fuerit non ut prius Deditia, idest amabilis Domini, sed amator mulierum. Alter auferit ad Regem Assyrorum mittere auxilium postulans, &c. Ex quo perspicuum est à parva ætate libidini deditos, immatura eorum sobole demonstrari, quod etiam in eò tempore peccare cõperint quo natura non patitur. Ad summum illud dici potest quod in Regno David Salomon cum duodecim esset annorum solium Patris obtinuerit: & postea (quia Scriptura reliquit incertam) vixerit David, regnante jam filio, aliquot annos qui sibi & non Salomoni imputentur. Mortuo autem Patre, postea filius regnavit annis quadraginta quibus sine parente regnavit: Atque ita & initium Regni Salomonis, & tempus quo solus ipse regnavit ab historia demonstratum. Nec tamen omnes annos vite illius quinquaginta tantum & duorum annorum circulis contineri. Sin autem dubites quod regnantibus filiis, patribusq; viventibus, non filiiis tempus regni eorum sed parentibus imputetur: Lege ipsum Regnorum volumen, & invenies quod Ozias Rex Iudæ postquam percussus est leprâ, habitavit in domo separatâ, & filius ejus Ionathân imperium rexerit, judicaveritq; populum terra usque ad diem mortis Patris sui. Et tamen post mortem illius cum esset viginti quinque annorum sedecim annis regnasse dicatur quos solus ipse regnaverit. Quod de Salomone intelleximus, & de Achaz simili-

ter intelligendum est, qui Ioatha filius, Ezechia Pater fuerit. Audivi quendam Hebræum, huiusmodi narrare fabulam juxta prophetiam Isaiæ, quam inter decem visiones nuper interpretatus sum quod mortuo Achaz Philistæa latas sit, & Scriptura postea comminetur ac dicat: Ne lateris Philistæa omnis tu, quoniam comminuta est virga percussoris tui. De radice enim colubri egredietur Regulus, & semen ejus absorbens volucrem. Hoc est de Achaz constituetur Rex Ezechias: ex quo intelligi voluit, non statim post mortem Patris, filium imperio subrogatum, sed vel seditionibus populi, vel quibusdam inter se Regnis (idest Iudæa ac Samaria) discordantibus, aut certè præmentibus malis, & hinc inde consurgentibus bellis Regnum ejus fuisse dilatatum. In rebus obscuris diversas ponimus opiniones ut non tam scribere quam loqui videamur, &c. Hæc D. Hieronymus.

Ubi quatuor argumentis conficit XXX.
Sancus Ecclésiæ Doctor verum esse, quod incredibile volunt Possinius & Bollandus, Ezechiam verè esse filium & verè genitum ab Achaz, ut dicitur lib. 4. Reg. cap. 16. num. ultimo, & 18. num. 1. & lib. 2. Paralipom. cap. c. 28. n. ult. & Matth. c. 1. Esto Achaz non fuisset nisi undecim annorum ex supputatione ipsius, ut credo meliore, quam illa Possini & Bollandi.

Primò quidem quia licet hoc videatur XXXI.
tur insolitum, sunt & alia multa non minus rara, & quæ videntur æquè creditu difficilia, quæ tamen vera esse nullus dubitat: nec enim legem natura facere potest, ut nihil in ipsâ præter ejus consuetum tenorem evenire possit, ut patet in portentosis factibus, tam in hominibus quam in armentis.

Secundum argumentum ducit Sanctus Doctor ab exemplo mulierculæ nutriticis impudicissimæ infantis expositi, quæ ex alumno decennii in libidinem suam pertractato concepit.

Tertium, ex eò quod fieri potuit ut XXXIII.
Achaz crebris cladibus quæ referuntur in suâ historiâ lib. 4. Reg. cap. 16. fractus ac pertæsus, sibi adhuc vivens subrogarit filium suum Ezechiam, quodque anni quibus vivente patre gubernavit non numerentur, quia gubernabat

nabat nomine Patris, sed tunc primum incipiant numerari à Scripturâ cum factus ætatis viginti quinque annorum, mortuo Patre regnavit nomine proprio, quemadmodum Salomoni contigisse probat respectu Patris sui Davidis, & Joathano respectu Patris sui Ozie leprâ ob usurpatum Sacerdotale officium divinitus percussu.

XXXIV. Quartum, ex eo quod potest contingere, quod Ezechias non statim post mortem Achaz patris sui in ejus locum subrogatus sit Regno ejus, vel seditionibus populi, vel Regnis Judæ & Samariæ inter se discordantibus, vel præmentibus malis & hinc inde consurgentibus bellis dilato, prout fas est opinari ex Historiâ Achazi 4. Reg. c. 16. Quod confirmatur ex eo quod constat Scripturam silentio præterire Inter-regna que tamen subinde intercurrisse probat Doctissimus Paludanus Augustinianus citatus initio hujus Sectionis: quæ omnia debuissent sufficere PP. Possino & Bollandus, nisi nova vel saltem non vulgaria magis placuissent.

XXXV. Confirmatur: Cum enim Sacra Scriptura lib. 4. Reg. cap. 16. vers. 2. & 2. Paralip. cap. 28. v. 1. dicat Achaz fuisse viginti annorum cum regnare cepit, & quod sedecim annis regnavit, manifestum est quoque ipsum fuisse triginta sex annorum quando cessavit vivere & regnare. Cum ergo Ezechias esset 25. annorum quando regnare cepit attestante eadem Scripturâ, lib. 4. Reg. cap. 18. v. 2. & lib. 2. Paralip. c. 29. vers. 1. De tractis his viginti quinque ex istis triginta sex vitæ patris sui Achaz, remanent pro Achaz undecim anni toti, ex quibus si demamus tempus quod fuit Ezechias in utero matris scilicet novem menses ad summum, poterunt enim, ut in aliis non raro contigit, fuisse tantum septem, remanent anni decem & menses tres vel quinque, ut ergo credatur Ezechias filius verus & carnalis Achaz, non est necesse ut credatur fuisse ex novennis pueri libidine, ut aiebant Possinus & Bollandus.

XXXVI. Potuerunt tamen Possinus & Bollandus descendisse à decem illis annis & tribus vel quinque mensibus quos invenimus in Achaz ad suum novennium

dicendo Scripturam asserentem Achaz fuisse 20. annorum cum regnare cepit, sedecim annis regnasse, intelligendam non de annis completis, sed tantum inchoatis, ita ut ceperit regnare cum incepisset annum ætatis vigesimum, & desierit regnare incepto decimo-sexto Regni, quo pacto rescindi poterunt à nostrâ supputatione superiori à qualibet ex duabus istis partibus octo vel novem menses, & sic ab utraq; sedecim, septemdecim vel octodecim imò amplius menses.

Sed ad hoc respondeo, cum ista explicatio traheret absurdum, non esse tolerandam: Secundo, si hoc Bollandus & Possinus se posse facere putent ut novam tuam opinionem nimis adhuc ex aliis imbecillum fulciant: cur non Patres & cæteri nobiscum sentientes æquè imò melius & justius dicere possint, è contra Scripturam in utroque membro annorum Achaz, referre tantum annos completos & tacere incompletos, quos ascendere facient ad totidem menses, quot Possinus de expressis in Scripturâ annis detrahenda det? Et annum vigesimum-quintum quo dicitur Ezechias cepisse regnare intelligi de incompleto, ita quod habuerit tantum 24. annos completos & vigesimo-quinto inchoato, fortè uno aut altero mense regnare ceperit, quo habito tantum abest ut Achaz non fuerit nisi novennis quando genuit Ezechiam, quin juxta hoc fuit tredecim & amplius annorū, ut etiam antea censuit Tostatus Episcopus Abulensis in lib. 4. Reg. cap. 16. quâ ætate nihil difficile video quod Rex sive Regis filius, aut Regni hæres nupserit & genuerit, ac si fortè fornicariè, quod potuit contigisse in Principe ad libidinem & nequitiam nato, qualis fuit Achaz, quod quam primum ad remedium matrimonii recursum sit pro legitimandâ prole.

Urgebis hoc quidem verisimiliter, **XXXVII** sed utrū hęc supputatio concordabit cum Chronologia temporum Regum Judæ & Israel? Conciliaffe se putat Abulensis Chronologistarum & Interpretum nulli inferior, negabit Possinus, alias sua ei opinio deferenda, quis hanc litem dirimet? Certè in evolvendis istorum

istorum temporum spiritus sudarunt jam aliquot sæculis præclarissima ingenia; alii hæc, alii istac hanc labyrinthum ingressi: sed an ullus fœliciter egressus? cum enim mihi indicarent Possinus & Bollandus, si discordet ab Abulensi, ab hoc discedam, non idèò tamen sequar eos in istâ novâ opinione quæ non potest mihi placere ob alias rationes allatas. Sed pro difficultate istâ de annis Achazi quando genuit Ezechiam, recurram ad alias responsiones ex Divi Hieronymi doctrinâ suprâ allatâ cum sacrâ Scripturâ magis cõhærente.

XXXIX. Ceterum in eâ obscuritate præstaret suam fateri ignorantiam, & humiliter credere subesse modum aliquem sub quo verum est quod Achaz genuerit Ezechiam, sed adhuc nobis occultum quàm ita detorque verba clarissima sacræ Scripturæ, ut faciunt Possinus & post illum Bollandus.

XL. Ad alterum legalis successionis apud Marthæum exemplum in his verbis, Josias autem genuit Jechoniam & fratres ejus in transmigratione Babylonis, ab iisdem Patribus Possino & Bollandus in confirmationem suæ sententiæ adductum, solutionem habebis infra.

XLI. Probatur ampliùs hæc nostra sententia, quia verba Scripturæ debent semper accipi in maximè proprio sensu, idest litterali, seu quem littera significat, nisi aliter sumere cogat aliqua necessitas: quod fit in nostrâ sententiâ: Nam primò, quoad illud Matthæi *Iacob autem genuit Joseph Virum Mariæ*, ita accipitur ut constat, quia verbum *genuit* ex suâ significatione propriâ omninò importat eum qui ex propriâ substantiâ suâ alium gignit, nihilque potest afferri quod cogat secus accipere, ut ex refutatione Atriæ Montani & Possini suprâ patet: Quoad illud autè Lucæ *Joseph qui fuit Heli*, quod scilicet debeat intelligi de Patre & filio legali probatur efficacissimè, quia ut accipiat propriè debet necessariò significare D. Josephum ita esse & spectare ad Heli ut conferat ad Genealogiam, cum hoc istic agat Lucas: Atqui cum non possit illud intelligi de generatione carnali, hanc enim attigit Matthæus: in nullo alio sensu potest facere ad Gene-

alogiam D. Josephi nisi in sensu substitutionis legalis, ergo in eo sensu accipiendum.

Fateor equidem si simpliciter dicitur D. Josephus filius Heli quod id postèr commodè explicari, vel per affinitatem, vel per adoptionem, si hæc locum habuerit apud Judæos, sed in hoc casu ubi ita dicitur filius Heli, ut ab eo incipiendo usque ad ipsum Adam & Deum ejus origo protendatur, ad hoc certè non sufficit affinitas vel adoptio, facit verò substitutio, seu successio nostra legalis Deuteronomii; per illam quippè primogenitus à fratre superstitè in uxore defuncti suscitatus, ita fiebat filius defuncti, ut etiam defuncti semen diceretur: ait enim lex *suscitabit semen fratris sui, &c. ut non pereat nomen ejus in Israël.* Atque hoc ita ut proles taliter procreata non censeretur generantis, sed defuncti: non enim pro se illam generabat, sed pro fratre defuncto, nec suapte & proprio Marte se applicabat, sed à lege Dei, seu verius ab ipso Deo applicabatur ad generandum eum pro illo, & quidem non in quacumque libuisset, sed in hæc à Deo determinatâ, uxore scilicet defuncti, adèò ut non solum terminus istius actionis ex voluntate Dei esset defuncti, verum etiam ipsa actio generandi, quandoquidem fiebat ipsius nomine, & in suâ uxore, non alio quàm à fratre ex Dei lege, qui volebat hæc ratione suscitari semen defuncto, efficere ne ejus nomen deleteretur ex Israël, & ædificare domum defuncti, ut loquitur Scriptura Deuter. cap. 25.

Hoc modo potuit ne alius excogitari aptior in locum generationis ad Paternitatem & Genealogiam? Si in adoptione etsi aliquis etiam per instrumentum publicum promississet alium habere pro filio, & hic istum pro Patre, non tamen esset adoptio si deesset consensus Principis; illo autem solo adjecto poneretur illa & ejus sequela, ut docent Alexand. consil. 141. in princip. lib. 6. Jaf. consil. 141. in fin. lib. 4. Cardinalis Tuschus, tom. 1. conclus. 214. verbo *Adoptio* num. 9. & alii. Quanto magis, primò voluntas efficax Dei imperantis faciet adoptiōnem? faciet dico Patrem & Filium? Secundò,

Synopsis

Magnum
D.
Josephum
SV
141

Secundò maximè cum non solùm ex lege Dei iste in individuo fiebat filius hominis istius, sed etiam à Deo præciperetur actus quo generabatur pro illo. Tertio, cum fieret per fratrem qui unuscensetur cum fratre, frater enim dicitur quasi serè alter. Quarto, cum fieret in uxore defuncti, quæ erat adhuc caro defuncti in hoc casu: quod ex hoc colligo, primò, quod non erat uxori superstiti liberum cuius nubere, sed tantum fratri quasi alteri ipsi, & hoc quidem, ut in eâ ipsi semen à fratre suscitarctur. Secundò, quod si hic renuisset ipsa injuriam, non suam (per alterum enim æquè prolificari poterat) sed mariti tanquam ad se adhuc pertinentis ulcisceretur per probrosam renuentis discalearionem, &c. unde mihi probabilissimum est quod si defunctus vitæ restitutus fuisset, quod fieri poterat per miraculum, rursus dictæ suæ uxori conjungi debuisset, tum ob jam dicta ut sic esset aliqua æqualitas inter onera viri & uxoris, tum quia si frater in ea & non in alia tenebatur illi semen suscitare quantò, magis ergo ille sibi ipsi?

XLIV. Ex quibus omnibus cum filius ita ex lege ista genitus, esset potius illius cui semen suscitabatur, quam suscitantis; sequitur omninò quod potius revocandus erat ad Genealogiam defuncti quam suscitantis. Cum ergò paternitas & filiatio ex substitutione legali proveniens ita conferat ad Genealogiam, ergò quod D. Josephus ex gente Judæorum apud Mathæum dictus à Jacob genitus, dicitur apud Lucam filius Heli, debet omninò intelligi de hâc filiatioe ex substitutione legali.

CAPUT VII.

Hæc nostra Sententia omninò retinenda est, nec nisi temerè ab eâ discedi potest.

I. **R**o hujus Asserti firmamento notandum Traditiones in Ecclesia receptas esse in duplici genere. Aliæ dicuntur Divinæ & Apostolicæ, idest à Christo per Apostolos ad nos transmissæ, quæ ad fidem

pertinent, quæque parem merentur & obtinent quàm Sacra Scriptura fidem: Aliæ dicuntur Ecclesiasticæ quæ à Majoribus nostris ab exordio ipsius Ecclesiæ ad nos usque pervenerunt constantissimè, quæ licet non sint paris ponderis & authoritatis cum præcedentibus, à fidelibus tamen cum summâ reverentiâ recipi debent & retineri non minùs quàm Decreta & scriptæ Constitutiones Ecclesiæ, cum etiam in Republicâ Civili eadem sit vis consuetudinum approbatarum quæ legum scriptarum, ut patet distinctione 1. ca. *Consuetudo*, & l. *Diuturna*, ff. de legibus.

Dico ergò nostra opinio habet vim Traditionis secundi generis, hoc non attendunt ut oportuit illi qui alias vias conciliandi Evangelistas inierunt; si enim id attendissent, sine dubio nullam aliam tenuissent: in cujus rei probationem profero testimonia SS. Patrum omnium sæculorum, & incipio à Julio Africano Theologo antiquissimo, & temporibus Apostolorum satis vicino, in Epistolâ ad Aristidem, cujus meminit D. Hieronymus de Script. Ecclesiasticis, quem epistolam refert Eusebius Cæsariensis lib. 1. Histor. Ecclesiast. cap. 6. cujus sensum in quaestione tanti momenti ipsissimis ipsius verbis admetiri lubet. *Apud Gentem Israel, inquit, Generationum nomina, nunc secundum naturæ, nunc etiam secundum legis ordinem numerantur: Naturæ quidem successiones habentur, quæ ex feminis vel sanguinis veritate descendunt: Legis autem, cum quis filius alio generante substituitur sub nomine fratris defuncti sine liberis. Cum enim resurrectionis inter eos spes necdum fuisset accepta, per hæc, resurrectionis quandam imitabantur imaginem, uti ne nomen gentis, vitio sterilitatis aboleretur. Cum ergò hujusmodi apud eos generationum ordines servarentur, ut quidam ex ipso germine, quidam ex substitutione ab aliis generati, aliis filii legis beneficio deputarentur, à singulis Evangelistarum utriusque modi commemorata successio est, idest, ut alter eorum eum qui genuisset, alter verò eum qui quasi genuisset videretur exponeret: Et ita fit ut neutrum Evangelium mentiatur, dum aliud naturæ ordinem, aliud verò legis exequitur regulam: Coniunctum namq; sibi est invicem genus*

genus, & illud quod per Salomonem, & illud quod per Nathan deducitur per legales substitutiones, quae fiebant his qui sine liberis decedebant, per secundas nihilominus nuptias, quibus unus atque idem aliis parentibus progenitus aliorum esse filius videbatur. Et ita fit ut utraque narratio generationum usque ad Ioseph verissimis lineis deducatur, diverso quidem sed satis explorato ordine designata. Ut autem clarus fiat quod dicitur, ipsas generationum consequentias enarrabimus. A David per Salomonem Generatio, quam enumerat Matthaeus, tertium à fine facit Mathan, qui dicitur genuisse Iacob Patrem Iosephi. Per Nathan verò de David Lucas generationum ordinem texens, tertium nihilominus ejusdem loci, idest à fine facit Melchi. Dicit enim Ioseph qui fuit Heli qui fuit Melchi. Nobis autem imminet ostendere quomodo Ioseph dicitur secundum Mattheum quidem Patrem habuisse Iacob, qui deducitur per Salomonem: Secundum Lucam verò Heli qui deducitur per Nathan, utiq; isti ipsi, idest Iacob & Heli qui erant duo fratres, habentes alius quidem Mathan, alius autem Melchi Patrem ex diverso genere venientes, etiam isti Ioseph Avi esse videantur. Est ergò modus iste, Mathan & Melchi diversis temporibus de una eademq; uxore Esthà nomine, singulos filios procreaverunt, quia Mathan per Salomonem descendit, uxorem eam primus acceperat, & relicto uno filio Iacob nomine, defunctus est: post cuius obitum quoniam lex viduam alii viro non vetat nubere, Melchi qui per Nathan genus ducit, cum esset ex eadem tribu, sed non ex eodem genere, Relictam Matha accepit uxorem, ex qua ipse suscepit filium nomine Heli, per quod ex diverso Patrum genere efficiuntur Iacob & Heli uterini fratres: quorum alter idest Iacob fratris Heli, sine liberis defuncti ex mandato legis accipiens, genuit Ioseph, naturâ quidem geminis filium suum, propter quod & scribitur Iacob autem genuit Ioseph: secundum verò legis præceptum Heli efficitur filius, cuius Iacob, quia frater erat, uxorem ad suscipiendum fratris semen acceperat. Et per hoc rata invenitur atque integra generatio, & ea quam Matthaeus enumerat dicens, Iacob autem genuit Ioseph, & ea quam Lucas competenti observatione designat, dicens quod Iesus putabatur esse

filii Ioseph qui fuit Heli, qui & ipse subsonante eadem distinctione Heli esse filius putabatur, quis fuerat Melchi, qui legalem hanc successionem, quae velut adoptione quadam erga defunctos constat magis quam germinis veritate competenti, satis hoc indicavit indicio, observans Evangelistane omnimò in huiusmodi successionebus genuisse aliquem nominaret: per quod digna distinctione non descendens sed ascendens usque ad Adam & ad ipsum usque pervenit Deum. Hac autem (nota bene quod sequitur) non nobis ad subitum reperta, aut absque ullis auctoribus commentata sunt, sed ipsi hac Salvatoris nostri secundum carnem propinqui seu studio tanti seminis demonstrandi, sive edocendi qua secundum veritatem gesta sunt, TRADIDERUNT. Vides ergò ex Africano hanc quam hic asserimus TRADITIONEM.

Africanum sicut refert Eusebius (qui floruit post ipsum in saeculo tertio) sic sequitur loco citato dicens: Verum quoniam de Generationibus Christi variè nobis Matthaeus & Lucas Evangelistae tradiderunt, & contraria sibi à quam plurimis dicere putantur, in quo etiam nonnulli scilicet delium veritatis ignorantia commenta quadam pro suis quisque opinionibus conantur adhibere, etiam de hoc Historiam, QUAE AD NOS USQUE PERDVCTA EST proferamus: Africanus cuius superius fecimus mentionem (scilicet cap. 4.) scribens ad Aristidem quemdam de Evangeliorum consonantia, & de Genealogiis qua à Mattheo & Lucà diversè referuntur, caterorum quidem opiniones procul à veritate errantes coarguit, ipse autem historiam quam compererat his ipsis protulit verbis. Apud Gentem, inquit, Israel. Ut statim numero præcedenti retuli.

Hos sequitur D. Gregorius Nazianzenus Carm. de Christi Genealog. ubi hæc habet è Græco Latinè reddita, Aldo Manutio Interprete.

Dic verò & hoc mihi, Patrum duorum quomodo unquam Ioseph?

Lex erat Moysi cum sine prole perent Hebraus, &c.

Quare celatum supra Deum mortale hoc adinveni

Mathan ex Salomone ducens genus, duxit Estham,

]

Hos

Synopsis

Magnum
D.
Iosephi
SV
am

Hoc verò itaq; mortuo Nathides nomine Melchs (filios

It huic quidem Iacob, illi verò Heli genuit Heli autem mortuo, postquam prolem nullam relinquebat

Statim domū lectumq; Iacob non cōpatrius Suscepit, & genuit filiū fratri bonū Ioseph Sic huius quidem erat, huius autem scribebat lex Ioseph.

V. Divus Hieronymus lib. de Scripto-ribus Ecclesiasticis in Julio Africano eandem Africani traditionem vidit & approbavit. Ait enim dictum Julium Africanum in Epistolā ad Aristidem ab Eusebio relatā *Super Diaphoniā quæ videtur esse in Genealogiā Salvatoris apud Matthæum & Lucam plenissimè disputare.* Quare & ipse hanc viam concilian- di Matthæum cum Luca secutus est in Matth. cap. 1.

VI. Sequitur deinde D. Ambrosius lib. 3. in Luc. paulò post init. ubi eandem ipse quoque innuit traditionem, dicens. *TRADITUR enim Mathan qui à Salomone genus duxit Iacob generasse filium, & uxore superstitē decessisse, quam postea Melchi accepit uxorem, ex quā generatus est Heli. Rursus Heli fratre sine liberis decedente copulatus est fratris uxori, & generavit filium nomine Ioseph, qui iuxta legem filius Iacob dicitur, quoniam semen fratris defuncti frater iuxta legis veteris seriem suscitabat. Ita duorum filius dictus est, non ab utroque generatus, sed quia alterius secundum generationem, alterius secundum legem factus est filius.*

VII. Dices discrepat Ambrosius ab Africano, Eusebio, Nazianzeno, & Hieronymo. Nam hi dicunt Iacob fuisse patrem carnalem D. Iosephi, Heli verò legalem, & hi quidem rectè, quia Matthæus expressissimis verbis ait, *Iacob autem genuit Ioseph virum Mariæ, Ambrosius verò è contra dicit Heli fratre sine liberis decedente copulatum fratris uxori generasse filium nomine Ioseph.* Ac sicut Africanus dicit sententiam suam non ad subitum repetam, sed à Salvatoris nostri secundum carnem propinquis TRADITAM, ita D. Ambrosius suam asserit esse quoque traditionem. *TRADITUR* inquit: Ecce ergo etiam traditionem sed traditioni oppositam, ergo unam necessariò falsā: quam ergo sequemur?

Respondedo, cum nimis difficile sit creditu D. Ambrosium cogitasse verba illa Luca qui fuit Heli accipi debere pro vero & carnaliter genito quem ex vi suæ significationis verba illa absolutè non important, ut observavimus supra post D. Augustinum, & voluisse quod Matthæus verbum *genuit* quod veram carnalem physicamque generationem propriè significat impropriè usurpaverit pro legali substitutione, omninò dicendum est esse errorem vel calami, vel amanuensis, vel præli, vel ex inadvertentiā unum pro alio positum, quod facile fieri potuit: atque adè mendum esse corrigendum in Ambrosio, reponendo Iacob in locum Heli, & è contra Heli in locum Iacob: quod quidem vel ex eo evidens fit, quod D. Ambrosius, ut observavit objectio, suam sententiam vocet Traditionem, dicendo *TRADITUR* enim Mathan, &c. idest ab antiquioribus acceptam, cum enim nihil simile legamus apud ullum è SS. Patribus iis quæ scribit D. Ambrosius, solamque illam ab Africano relatam & ab Eusebio, Nazianzeno, Hieronymo citatis, & D. Augustino mox citando approbatam, omninò necessarium est, ut de hac intelligatur D. Ambrosius, & eo quo mox dicebam modo mendum corrigatur quod irrepsit.

IX. Sequitur Magnus Augustinus lib. 2. *Retract. c. 7.* ubi sic habet, *In libro ergo tertio contra Faustum Manichæum cum solverem quæstionem, quomodo potuerit duos Patres habere Ioseph? Dixi quidem quod ex alio natus ab alio fuerit adoptatus, sed genus quoque adoptionis dicere debui, sic enim sonat quod dixi tanquam cum virus adoptaverit alius Pater. Lex autem filios etiam mortuis adoptabat, jubens ut fratris sine filiis mortui duceret frater uxorem, & fratri defuncto semen ex eadem suscitaret, qua profectò de duobus unius hominis Patribus expeditior ibi redditur ratio: Verini autem fratres fuerunt, in quibus hoc contigit, ut unius defuncti qui vocabatur Heli duceret alter uxorem, idest Iacob, à quo Matthæus narrat genitus esse Ioseph: sed uterino fratri suo cum genuit, cuius filium Lucas dicit fuisse non utique genitum, sed ex lege adoptivum: nota quæ sequuntur. Hoc in*
corum

eorum litteris inventum est, qui recenti memoria post Ascensionem Domini de hac re scripserunt: Num etiam nomen ejusdem mulieris qua peperit Jacob Patrem Joseph de priore marito Mathan, qui fuit pater Jacob avus Joseph secundum Mattheum, & de marito posteriore Melchi peperit Heli, cujus erat adoptivus Joseph, non tacuit Africanus: quod quidem cum Fausto responderem non dum legeram, sed tamen per adoptionem potuisse contingere, ut unus homo duos haberet Patres dubitare non poteram. Hæc Augustinus, eò magis sequendus, quod hanc sententiam prius improbat, vel saltem aliis postposuerat lib. 2. Quæst. Evangelicar. quæst. 5. quam Traditionem de hac postea edoctus defendit, & amplectendam proponit.

X. Sequuntur denique ne in infinitum abeamus venerab. Beda & Euthymius uterque in c. 3. Luca & Nicephorus lib. 1. Histor. Tripartit. c. 11. qui eandem Traditionem referunt & approbant. Ex quibus evidentissimum fit nostram assertionem inter Catholicos non tantum esse probabilem, aut aliis omnibus probabilior, sed certissimam & indubitam, & Traditionem secundæ classis ab exordio Ecclesiæ usque ad nos derivatam, à quâ proinde nullatenus recedendum.

CAPUT VIII.

Solvuntur objectiones contra hoc nostrum assertum.

I. **Q**BJICIES primò Authoritatem Africani in quâ fundatur hæc assertio esse parum firmam, siquidem ait ipse Mathan qui apud Mathæum & Melchi, qui apud Lucam diversis temporibus de unâ eademque muliere, quam successivè duxerunt, singulos procreasse filios, & de Mathan quidem genitum Jacob, de Melchi verò Heli. Sed hoc est evidenter falsum, quia Lucas non dicit Patrem Heli fuisse Melchi, ut Africanus, sed Mathat: & Melchi est solum ab avum Heli apud Lucam.

II. Neque dixeris mendum esse vel Amanuensis vel præli in Africanum, id enim licet tolerari posset, si semel tantum Africanus in eâ epistolâ ad Ari-

stidem posuisset Melchi pro Mathat; non tamen in hoc casu, in quo sexies vel septies eodem nomine Melchi utitur, ubi agitur de Patre Heli.

Nec etiam satisfacit, si dicas Africanum convenire cum cæteris Patribus, & cæteros Patres cum Africano in eo quod hic & illi dicunt D. Josephum habuisse duos Patres, unum carnalem, scilicet Jacob, alterum legalem, scilicet Heli; hosque Jacob & Heli fuisse uterinos fratres, sive de cætero unus sit ex Mathan, alter ex Mathat aut Melchi. Quia etsi per hoc semper liberari possent à contradictione, magnam tamen pondus huic demeretur Conciliationi, auferendo ei rationem Traditionis, quæ proculdubio non potest stare cum tali falsitate.

Sed cum tot SS. Patres tam oculati & perspicaces, maxime verò D. Augustinus inter omnes sagacissimus Africanum secuti sint iota tenus, nec credibile sit eos adeò obstupuisse, ut hic lapsus Africani (si lapsus esset) tam obviis, illorum aciem effugisset; non possum credere Africanum in hoc errasse. Quid ergo? Respondeo dicendum idem quod illi qui eum errasse volunt, aut certè magna pars illorum, ut suas respectivè opiniones adstruant. Quid autem illi? Heli quem faciunt Patrem Beatæ Virginis Avum Christi dicunt binonimem, & nuncupatum Heli & Joachim, idem dic in hoc casu Patrem scilicet Heli fuisse binonimem, & fuisse nuncupatum Mathat & Melchi.

Undè non possum non mirari contradicendi pruritus: si enim quod de Heli nulliter dixerunt, ut vidimus supra, id de Mathat dicere voluissent, fuisse scilicet binonimem, & altero nomine quo cum Africanus & deinceps Patres compellant, scilicet Melchi nuncupatum, omnia salva erant: Nam & sic sua fides utrique sterilet Genealogiæ, & antiquæ Traditioni suum jus, & firmata per tot annorum centurias possessio servata fuisset, cum ipsi per nova sua Commenta, & hoc ultimum convellant, & illud primum minimè assequantur, ut assertum supra ostensum est.

Porro non ut illi de suo Heli gratis, sic ego de meo Mathat id asseruerim, fuisse

Synopsis

Magnificè
D.
Josephus
SV
111

III.

IV.

V.

VI.

fuisse scilicet binonimem. Primò enim cum usitatissimum esset apud Hebræos unum & eundem hominem duobus nominibus compellere, quis non videat existimandum potius Patrem Heli & filium Levi sub uno nomine scilicet Mathat ab Evangelistâ Lucâ referri, sub altero verò scilicet Melchi ab Africano & aliis Patribus, quàm tot & tantos viros ita obstupuisse, & in re clarissimâ & maximè obviâ turpiter adeò deceptos fuisse?

VII. Interim verò non desunt alię rationes quibus illud ipsum confirmare possumus. Videmus enim primò, id etiam nunc usitatum ut homines ex observantiâ erga Patres suos à quibus geniti sunt eorum nomina filiis suis imponant, ac deindè aliud addant quo ab eisdem distinguantur. Quid ni hoc in casu nostro factitatum, ut scilicet Levi filio suo Mathat, etiam nomen Patris sui qui dictus est Melchi, ut patet ex eadem Lucæ Genealogia, imposuerit? Melchi quidem ex observantiâ erga Patrem, Mathat verò ad distinctionem: Atque adeò cum Genealogiarum ratio id exigat ut origines sint claræ & distinctæ, hinc factum quod Lucas per dictum filium Levi non sub nomine Avi sui Melchi, sed sub nomine Mathat ipsi particulari & distinctivo retulerit: Africanus verò ceterique Patres cum sequentes sub altero nomine, quia nimirum sic etiam promiscuè vocabatur?

VIII. Secundò efficacissimè id ipsum etiam ex ipso Africano colligo. Hic enim non tantum dicit Melchi esse Patrem Heli, verum etiam cum esset in Genealogia Lucæ alius Melchi prior hoc, scilicet hujus Avus, inter quem & ipsum solus Levi mediabat, ut ostenderet Africanus se non de priore illo Melchi loqui, expressissimè dicit illum esse tertium à fine in Genealogiâ Lucæ, sicut Mathan tertius est à fine in Genealogia Matthæi. Hoc ut videas, verba ejus in epistolâ citatâ circa medium hic revoco. *A David per Salomonem generatio quam dinumerat Matthæus, tertium à fine facit Mathan qui dicitur genuisse Jacob Patrem Josephi. Per Nathan verò de David Lucas generationum ordinè texens tertium nihilominus ejusdem loci (idest à fine)*

facit Melchi. Quâ certè observatione manifestissimè indigitat Africanus suum Melchi esse illum ipsum Mathat Divi Lucæ, quandoquidem ipse invenitur tertius à fine in Genealogia ejusdem Lucæ, non autem ille prior Melchi Pater Levi qui ibidem quintus est à fine: atque adeò evidentè constat illum fuisse binonimem.

Sed contra instabis nec sine gravi difficultatè, Africanus prosequendo in textu mox allato sic habet: *Per Nathan verò de David Lucas generationem ordinem texens, tertium nihilominus ejusdem loci (idest à fine) facit Melchi; dicit enim Joseph qui fuit Heli, qui fuit Melchi, ubi nota istud, dicit enim, &c.* ex quo evidentè patet non ideò filium Levi ab Africano vocatum Melchi quod fuerit binonimis, sed quod ita legerit apud Lucam, cujus tamen contrarium legimus; non enim Lucas Patrem Heli filium Levi scribit Melchi, sed Mathat.

Respondeo cum Venerabili Beda citato, Codicem quo usus est Africanus habuisse pro tertio à fine *Melchi* pro quo in nostris est *Mathat*.

Sed replicabis, ergo Codex Africani cum fuerit à nostro qui verus est & ab Ecclesiâ receptus, difformis, mendax est, ac consequenter deceptus fuit Africanus: cumque Africanus traditionem præterdat, quæ eodem modo loquitur quo Codex ipsius, consecrarium est & illam sicut hanc à vero aberrare, ac proinde nullam esse.

Respondeo tamen verum esse quod respondit Beda, Codicem scilicet quo usus est Africanus habuisse *Melchi*, pro quo noster habet *Mathat* negando quod infertur, scilicet à verò aberrasse Codicem Africani & Traditionem Codici conformem, quin potius Codex iste traditioni, & traditio Codici manum præbet. Cum enim esset Mathat binonimis factum est, ut ab uno Codice sub uno, ab alio sub altero nomine relatus sit: à Codice quidem qui declaratus est ab Ecclesiâ authenticus (quod contigit post Africanum) sub nomine *Mathat*; à Codice verò quo usus est Africanus sub nomine *Melchi*, quod nomen extitit Africano confirmatum ex traditione: si enim res non ita

IX.

X.

XI.

XII.

ita habuisset, Codex traditionis errorem vitasset.

XIII. Replicabis secundò, Beda & Euthymius citati pro hâc traditione etiam existimant Africanum errasse: Nam dum Africani sententiam referunt, pro Melchi quod est in epistolâ Africani, ipsi in suis scriptis posuerunt *Mathat* quod est in Evangelio Luca: Respondeo negando id ab iis ideo factum quod in Africano quidquam reprehensibile aut corrigendum duxerint, sed quia cum esset liberum utrovis nomine uti, præsertim cum ipsi non ipsa Africani verba referrent sed sensum, maluerunt eo uti nomine quod erat in authentico Codice ad majorem claritatem, utpote qui istius Codicis authentici Interpretes agerent, non alterius.

XIV. Objicies ultimò, Africanus ipse qui est primus Author seu testis hujus præsentis traditionis de hâc re loquitur cum timore, neque firmo assensu, sed dubio & vacillanti profert quæ de Divi Josephi Genealogiâ ex ipso supra adduxi. Nam apud Nicephorum lib. I. hist. Tripart. c. I. ubi eadem Africani epistola refertur quæ apud Eusebium, hæc lego. *Sive res ita se habeat, sive alio modo ita existimandum, quamvis certum desit testimonium, ob id quod clarior aut verior expositio profertur non potest.*

XV. Respondeo primò, cum Eusebius ex quo debuit Nicephorus Epistolam illâ Africani desumpsisse, & de facto desumpsit, non habeat verba illa in objectione producta; proculdubio non sunt verba Africani, & ideo additamentum mihi valdè suspectum: maximè verò quod Trithemius Author gravissimus lib. de Scriptoribus in Eusebio nihil unquam additum, aut subtractum usque ad sua tempora Editioni Eusebii doceat. Quare cum ex Eusebio epistolam illam Africani primo referente constet verba illa non esse Africani, nescio quid debeam judicare de illo additamento apud Nicephorum.

XVI. Respondeo secundò, sive verba illa sint Nicephori, sive Africani, per hæc neuter intelligit se non esse certum de iis quæ docet in illâ epistolâ Africanus, sed per hoc innuit tantum se non habere authenticam aliquam scripturam undè id probare possit: cujus rei ratio-

nem suggerit Africanus, eodem loco dicens quod *Herodes cum summam potestatem teneret, videns quod hujusmodi generis indicia si permanerent, obscuritatis sibi plurimum quærerent, ignobilitatis sua conscientia exagitatus, omnes libros in quibus conscriptio generis habebatur jussit incendi, æstimans se nobilem videri posse si novitius esse & advena Israelitici generis nullis conscriptionum fastis urgeretur.*

Ergò sensus objectionis ex Nicepho, adde etiam si velis, ex Africano iste erit. Quod etsi hoc ita non esset, quod scilicet ipsi Salvatoris nostri secundum carnem propinqui, hæc de illius Genealogiâ tradidissent, quodque illud in dubium aliquod revocari posset, propterea quod desit certum de hoc testimonium; ita tamen contigisse adhuc æstimandum foret, hocque modo & non alio hæc difficultas enodanda esset, ob id quod clarior ac verior expositio profertur nequeat.

CAPUT IX.

Satisfit aliis argumentis Adversariorum à dissonantiâ Evangelistarum petitis.

QUATUOR supra cap. 4. proposuimus argumenta, quibus Judæi, Ethnici, & Hæretici Evangelistas Mattheum & Lucam in descriptione Genealogie D. Josephi inter se discrepare & contraria sentire prætendunt: quorum primum illud fuit quod capitibus illud sequentibus & hoc præcedentibus dissolvimus. Restant alia tria quorum solutio nullius est laboris positâ solutione argumenti præcedentis. Primum est quod Mattheus Progenitores Divi Josephi usque ad David refert omnino diversos ab illis quos refert D. Lucas. Secundum, quod Mattheus à Davide usque ad Joseph numerat tantum viginti septem aut viginti octo Generationes, Lucas verò quadraginta tres. Denique quod Mattheus Salathielem qui genuit Zorobabel facit filium Jechonix, Lucas verò eundem facit filium Neri, quæ omnia discrepare & contraria esse constat: sed hæc omnia

I 3

suppō:

Synopsis

Magnificè

D.

Josephi

SV

111

supposito quod D. Iosephus habuerit duos Patres, unum carnalem, alterum legalem, quorum hic unus, ille alterius lineam deducat evanescent.

I I. Primum quidem à duobus enim Patribus, inquit D. Augustinus tom. 6. lib. 3. contra Faustum Manichæum c. 3. *Iam non erit mirum neque contrarium quod & Avi duo & Avari & Proavi esse poterunt, & quidquid supra est usque ad David, cujus erant ambo filii, & Salomon qui pertinet ad ordinem quem Matthæus secutus est, & Nathan qui est in serie quam exposuit Lucas, & tom. 10. serm. 63. de diversis c. 17. Dicitur, duos filios potest habere homo, duos autem Patres non potest: Imò invenitur posse habere etiam duos Patres, si unus semine genuit, alius dilectione adoptavit: quod de adoptione per legem Deuteronomii explicavit idem ipse Augustinus lib. 2. Retract. c. 7. à nobis citatus supra c. 7. num. 9. & post pauca addit, Quod si potuit, quid calumniantur illi qui dicunt alias generationes secutum esse Matthæum, alias Lucam? Et revera invenimus quod alias secutus est ille, alias ille; nam Matthæus, Iacob, Patrem dixit Ioseph, Lucas autem Helii. Et potest quidem videri unus homo cuius filius erat Ioseph habuisse duo nomina; Sed quod Avos & Proavos, & alios superius progeneratores diversos enumerant, in quo ipsos plures alius, alius pauciores, manifestè ostenditur habuisse duos Patres Ioseph: jam remotà quæstionis calumniâ, quia fieri posse manifesta ratio demonstravit alium patrem esse qui genuit, alium qui adoptavit, duobus Patribus constitutis, non est mirum si Avi & Pro-avi & ceteri parentes sursum versus à diversis Patribus diversi numerentur.*

I I I. Ad hoc verò quod plures contineat generationes Lucæ Genealogia quàm Matthæi intellige à Davide usque ad Ioseph responderet D. Ambrosius lib. 3. in Lucam, dicens: *Non mireris cum per alias personas generationem fatearis esse decursam. Potest enim fieri ut alii longævam transegerint vitam, alterius verò generationis viri immaturâ aetate decesserint, cum videamus complures senes cum nepotibus vivere, alios verò viros statim filiis obire susceptis. Eodem modo D. Augustinus lib. 1. quæstion in Genesim quæst. 121. In illo quippe ordine, inquit,*

ubi plures nominantur citius mortui sunt quam ubi pauciores.

Hæc responsio satisfaceret si ageretur de successione personarum, seu substitutione unius personæ in locum alterius defunctæ, hoc enim pacto quo citius morerentur eo plures succederent quæ morientium locum caperent: sed non de hoc est hic quæstio, sed de successione Generationum, ad quod nihil facit quod qui generant citius aut tardius moriantur aut vivant, quandoquidem illorum longevitas qui tardius moriuntur non impediatur, ut nec mors adproperata illorū qui minus vivunt promoveatur prolium à se genitarum successivam originem: videt enim per sepe diu viventes non tantum filios suos, sed etiam filios filiorum suorum usque ad quartam generationem. Quare mihi videtur respondendum quod in unâ Genealogiâ sint plures quàm in alterâ, id inde provenire, partim quod isti citius nupserint & genuerint quàm hi, quod posse fieri clarum est, partim quod ea in qua plures sunt, sit ex primogenitis qui genuerint dum altera forte non est, nisi ex pluribus natu minoribus, natu majoribus utique immaturè antequam genuerint extinctis. Partim denique quod Matthæus qui pauciores recenset plures Reges & eorum generationes consilio & datâ operâ prætermiserit, uti indignos, de quo postea.

Ad ultimum, quomodo scilicet possit esse verum quod Salathiel à quo Zorobabel sit simul filius Jechoniæ, ut dicitur apud Matthæum, & filius Neri ut dicitur apud Lucam? Respondent alii Salathielem habuisse duos Patres, ut diximus de D. Iosepho, unum naturalem, alterum legalem, alii ut Maldonatus in Matth. c. 1. unum naturalem scilicet Jechoniam, alium affinitate scilicet Neri, alii Salathielem & Zorobabelem, quos numerat Matthæus alios esse ab illis quos numerat Lucas, ac proinde non mirum quod alii sint Pater & Avus horum respectivè, alii istorum. Atque in hac sententia fuisse omnes antiquiores satis ex eo patet, quod Africanus, Eusebius, Gregorius Nazianzen. Hieronymus, Augustinus, Ambrosius, & reliqui hanc difficultatem non curarint, existimantes per hoc solutam

solutam quod ostenderint Jacob & Heli esse duas personas distinctas, ac proinde à distinctis usque ad David in quo concurrunt Progenitoribus descendentes.

VI. Objicies ex Jansenio Gandavensi in Concord. Evangelic. cap. 14. ad illud Lucæ cap. 3. *Ut putabatur filius Joseph qui fuit Heli.* Legalem filium in uxore defuncti suscitare erat res patris germani: id quod apud Judæos est extra controversiam. Et satis probatur ex verbis Moysi. Inquit enim primò, *Quando habitaverint fratres simul,* quod non contingit nisi ex eodem Patre natis: Nam qui diversos habent Patres, diversas etiam capiunt hereditates, in quibus cum habitant, non habitant simul. Secundò subdit, *Uxor defuncti non nubet alteri.* Vel ut habet Hebræa ad verbum. *Non erit uxor defuncti foris viro aliena.* Nubit autem foris viro alieno cum traditur marito qui non sit è domo viri sui prioris. Tertiò, jubet lex ut eam accipiat frater defuncti: pro frater autem in Hebræo est *Iabam*, quod nomen in universa Scriptura, inquit Jansenius, non significat nisi fratrem germanum ex eodem patre. Atqui Jacob qui dicitur à nobis suscitasse Heli improli filium, scilicet D. Josephum, non fuit frater germanus Heli, ut constat: quia Jacob descendit ex Davide per Salomonem, Heli verò per Nathan: ergò non est verum quod dicimus Jacob fuisse Patrem carnalem Joseph, Heli verò legalem.

VII. Respondeo primò *Iabam*, in quo facit majorem vim Jansenius apud Hebræos, ut frater apud Latinos, non tantum significare ex eodem Patre genitos, sed etiam ex eadem matre: sunt enim & hi verè fratres: ergò non tantum priores, sed etiam hi cõprehenduntur hæc lege Deuteronomii sub termino isto *Iabam*. Propterea Cardinalis Cajetanus pro *Iabam ducet eam uxorem*, legit ex Hebræo, *Levir accipiet eam sibi in uxorem & levirabit eam*, id est frater mariti (qualis est etiam ex eadem matre licet alio Patre genitus) ducet eam & suscitabit semen defuncto fratri.

VIII. Respondeo secundò Ruth. cap. 4. Booz ex Ruth Moabitide, uxore Mahalonis sine liberis defuncti ei suscitatur

filium, qui dictus est Obed: Atqui Booz non erat frater germanus, imò nec ex Matre Mahalonis defuncti, imò non ita propinquus. Alter enim propinquior (qui nec ipse frater erat Mahalonis) cesserat Boozo jus suum, ut patet ex historiâ loco citato. Non ergò fuit necesse ut qui suscitabant improlibus filios, essent fratres ex eodem patre geniti, aut etiam ex eadem Matre, sed fratris seu *Iabam* nomen ad cognatos omnes extendebatur.

IX. Id ipsum patet ex mente & sine legis de suscitando semine: voluit enim lex providere ut sine liberis defuncti nomen non periret de Israel, ut patet ex ipso textu legis. At si non extendetur obligatio suscitandi seminis ultra fratres germanos ex eodem Patre, non sufficienter providisset lex casui cui voluit providere, cum potuerint innumerari contingere casus in quibus defuissent tales, immò plures quam in quibus adfuissent: Quare ne lex suo frequenter sine frustraretur, oportuit omninò ut fratribus deficientibus, intelligerentur proximiores obligari, vel etiam illis fortè renuentibus possent hi istorum supplere defectum & socordiam.

X. Utitur tamen Scriptura termino *Iabam*, qui significat fratrem, tum ut hos primò ac determinatè ligaret: tum ut ceteri consanguinei intelligerent in illorum qui per nomen *Iabam* exprimuntur dispensatione à lege Levitici cap. 18. vers. 6. dicente, *Omnis homo ad proximam sanguinis sui non accedet, &c.* Suam omninò & à fortiori contineri, tum denique ut intelligentes quàm seria erat voluntas Dei ut defuncto semen suscitaretur, quandoquidem ob hoc ita Deus dispensaverit in priori lege Levitici cap. 18. vers. 6. intelligerent consequenter fratribus deficientibus se teneri isti legi, aut his renuentibus se posse cum merito supplere illorum socordiam, & ita semper legem illam intellexerunt Judæi, ut ostendit exemplum Booz cum Ruth Moabitide & alia. Quod si aliter sentiant aut practicent nunc Judæi, ut vult Jansenius, hoc nihil contra nos: notum est enim omnibus Judæos qui habent legem dici esse

Synopsis

Moabitide
D.
Josephus
&c.

esse sine lege, quia scilicet, in eâ ubique cœcutiunt, & iusto Dei iudicio miserè errant.

XI. Ad illud, *quando habitaverint fratres simul*, quo utitur Jansenius ut urgeat intentum suum, nec intelligitur de fratribus habitantibus in eadem domo, nec in eadem domo poterant habitare simul fratres ex eadem matre & diversis patribus: & frater qui erat ex eodem patre cum defuncto, cui oportebat semen fulcitare, non habitabat amplius in eadem domo, etenim ductâ uxore relinquebat patrem & matrem & adhærebat uxori suæ. Sed verba illa significant fratres seu propinquos qui erant in Regionibus valdè distitis à loco ubi erat vidua defuncti non fuisse adstrictos deserere suos lares ut huic legi satisfacerent, quamvis tamen possent, ut patet etiam in exemplo prædicto Booz: Non enim hic quæsit Rutham in terrâ Moab, sed debuit ipsa Ruth venire ad Booz, si vellet ipsa in se legem illam adimpleri.

XII. Nec etiam facit pro Jansenio quod urget ex eadem lege, *Vxor defuncti non nubit alteri*, pro quo Hebræa habent, *Non erit uxor defuncti foris alieno viro*. Non enim nubit foris aut viro alieno qui nubit fratri ex eadem matre geniti, aut uni è consanguineis maximè propinquieribus defuncti: hi enim omnes dicuntur ex eadem domo, cognatione, familiâ, ut constat, & succedebant in bonis propinquorum defunctorum sine hærede.

CAPUT X.

Solvuntur reliqua argumenta contra Genealogiam.

I. **P**RIMUM eruitur ex his verbis: *Salmon genuit Booz de Raab: Booz autem genuit Obed ex Ruth: Obed autem genuit Jesse: Jesse autem genuit David Regem*. Incredibile enim omninò videtur quod trecenti sex anni vel circiter in quatuor istis generationibus fuerint consumpti, ut consumptos fuisse necesse est & patet ex sequenti temporum calculo evidenti.

Nam primò, Salmon qui genuit Booz duxit Raab quando capta est Jericho: Secundò, capta est Jericho post 40. annos quibus fuerunt Hebræi in deserto ab egressu ex Ægypto statim in ipso introitu terræ promissæ. Tertio, Templum cœpit ædificari anno quadringentesimo octuagesimo ab egressu Ægypti, qui erat annus quartus Regni Salomonis, ut patet evidenter ex lib. 3. Reg. c. 6. v. 1. ex quo annorum numero tollendo quadraginta annos quibus errarunt in deserto; deinde septuaginta annos quibus vixit David, & quatuor annos Regni Salomonis, qui insimul conficiunt centum quatuordecim annos, restabunt his deceptis ex prædictis 480. annis à captâ Jerichunte & conjunctione Salmonis cum Raab, usque ad nativitatem Davidis anni trecenti sexaginta sex aut circiter, quo tanto spatio quatuor duntaxat generationes decurrerint, quod quam absurdum sit patet, quia illud spatium in dictas generationes hoc vel simili modo distribuendum erit ut Salmon sexaginta sex annis post captam Jericho & ductam Raab genuerit Booz: Booz autem nò genuerit Obed, nec Obed Jesse, nec Jesse David Regem, nisi anno vitæ suæ centenariò: quæ distributio ita necessaria est ut quod uni detraxeris alteri necessariò addere debeas, ut illum numerum 480. annorum qui certissimus est invenias.

III. Propter hoc argumentum dicunt aliqui inter quos Nicolaus de Lyra, Hugo Cardinalis in c. 1. Matth. Ambrosius, Catharinus contra Caietanum. Genebrardus in Chronologiâ in *Aod & Abesam*, Salianus tom. 2. Annal. anno mundi 2781. à num. 26. & P. Celada in c. 1. Ruth, vers. 1 § 3. à num. 2. usque ad 10. fuisse tres Boozos quorum primus fuit filius Salmonis, secundus filius primi, tertius filius secundi: qui tertius duxit Ruth ex quâ genuit Obed. Ita ut in Genealogiâ Matthæi duo Boozzi prætermittantur.

IV. Confirmatur ex Josepho lib. 5. antiq. c. 5. ubi testatur historiam Ruth contigisse tempore Heli Sacerdotis, de quo lib. 1. Reg. atque adeo totis trecentis annis & amplius post captam Jericho, ut patet supputanti tempora judi-

Judicum usque ad Heli, & colligi potest, rum ex dictis supra num. 2. ergo Salmon non potuit esse Pater immediatus illius Booz qui genuit Obed ex Ruth, nisi admittatur Booz trecentorum annorum genuisse illum quod est nimis absurdum.

V. Respondet noster Sylveira tom. 1. in Evangelia lib. 1. c. 2. quæst. 24. & alii ferè innumeri unum tantum fuisse Booz & non plures, & in illis quatuor generationibus intercurrisse illos annos vel circiter qui supra.

VI. Quod si urgeas, absurdum nimis & à veritate alienum videri quod in ætate adeò vicinâ Davidi, qualis est ætas Jesse, Obed, Booz & Salmon, Patris scilicet Avi, Abavi & Proavi, homines adeò in ætate provecti fuerint, tantarumque adhuc virium tunc esse potuerint ut generare possent, & quidem filios adeò validos qui possent fieri Patres anno centesimo vitæ suæ; & Davidi homini tantum septuagenario aut ad summum octogenario nihil nisi labor superfuerit & dolor, ut ipse David profatur psalmo 89. Et sanè id multò difficilius apparet in Salomone & Raab, quomodo scilicet fieri potuerit ut ipse ex dictâ Raab sexaginta sex annis post captam Jericho generaret Booz. Nam Raab quando Salmoni nupsit non erat in ætate valde puellari quippe quæ vel meretriciam vel cauponariam exercuerat, & adeò tanta erat, ut quo sibi suisque benè provideret maximâ industriâ exploratores Israëlitas occuluerit, & ministrorum Regionum eos ad necem quærentium sagacitatem sciverit eludere: certè et si tunc illi tantum quatuordecim annos daremus (cum ex his manifestû sit plures habuisse) qui juncti cum sexaginta sex præcedentibus constant octoginta, est ne verisimile quod Raab adeò vetula concipere potuerit Booz? Quis hoc crediderit cum Genes. c. 17. v. 17. totis quadringentis annis ante, Sara Abrahæ uxor nonagenaria, dicatur inepta ad patiendum, quippe cui muliebria jam fieri desiderant? Respondent quod dicit David psalmo citato, hoc intelligendum cum nostro Michaële à Bononiâ vulgò Incognito in Psalms & aliis, secundum communem naturæ cursum, quod non impedit

quominus plures, maximè verò Davidem qui hoc protulit fortè propheticè & pro futuro, dictum terminum exceßerint notabiliter in valetudine firmâ & vigore cum optimâ sentium & membrorum functione, cum & post ipsum & nostro etiam ævo multi tales reperiantur.

Quare censent non fuisse impossibile aut tam difficile quod illi quatuor homines eo tempore quo vita humana, sive naturâ, sive ob temperantiam longius protendebatur trecentis sexaginta sex annis residuis ex præcedenti calculo vixerint, & in quatuor generationibus illos consumpserint, quandoquidem Josue & Moyles coætanei Salmonis immensis laboribus exhaustis vixerint ille centum decem annis, Josue c. 24. v. 29. hic verò centum viginti annis, cui tamen necdum oculi caligaverant aut dentes mori erant, Deuteronomii c. 31. v. 7. quin etiam post Salmonem, Celadaj citatus num. 3. de Judicibus agens, qui Hebræorum administrarunt Republicam secundum post Josue refert Aod quem dicit administrasse octoginta annis, quod etiam colligitur ex libro Judic. c. 3. & c. 4. v. 1. Unde oportet ut hic plus centum annis vixerit; quis enim credat hunc ante vigesimum Reipublicæ admotum. Et tempore Joas Regis, idest septem vel octo generationibus post Davidem Joiada Sacerdos mortuus est cum esset 130. annorum, 2. Paralip. cap. 24. vers. 15. Ut innumeros alios taceam per omnia ab inde secuta sæcula qui notabiliter exceßerunt centesimum annum quos inter silere non possum venerandâ canitie & virtute Virum D. Antonium Haackium Sacerdotem & Pastorem Gulensem in Diocœsi nostrâ Leodiensî, ætate nostrâ qui ibidem fuit Pastor centum annis, & vixit 125. annis, qui înterrogatus quam vivendi rationem teneret quod tamdiu viveret, à tribus (respondit) totâ vitâ abstinui, ab irâ, vino, & venere. Quid impedisset quin talis cœternus generare potuisset? quid illum hoc anno 1682. quo hæc scribo adhuc vivit in Oppido Huenfî ejusdem Patriæ ac Diocœsis Leodiensî sub Parochiâ S. Catharinæ natum ibique baptizatum, qui centum

K

vigiñt.

Synopsis

Magnificat
D.
Josephus
SV
am

viginti-quinque annos natus ferè in dies ex pago de Baaze ubi nunc degit, ad hoc idem Oppidum unâ leucâ distans pedes accedit. Plura qui volet inveniet apud Joannem à Chokier Canonicum & Vicarium Generalem Leodiensem part. 1. Facis Histor. cap. 15. & Tractat. de Senectut. cap. 6. & 26. Quid ergò mirum si illi eâ tempestate quando natura validior erat, tum ex se, tum ob majorem cultum temperantię in illâ ætate ut videtur copulari, etiam naturaliter generare potuerint: in quâ etiam si necesse foret dicere illos supernaturaliter genuisse, non esset negandum, ut Sacræ Historiæ & tam evidenter Divinæ sua fides sarta recta esset.

VIII. Confirmatur ex Abrahamo Salmoni non quadringentis annis seniore: qui mortuâ Sarâ cum esset centum quadraginta annorum nupsit Cethuræ ex quâ genuit adhuc sex proles attestante Scripturâ Genes. cap. 25. v. 1. & 2.

IX. Dices, constat ex Scripturâ Abrahamum quando ex Sara centenarius genuit Isaac fuisse omnino inhabilem ad generandum, ait enim Apostolus ad Rom. cap. 4. *Non est infirmatus in fide (Abraham) nec consideravit corpus suum emortuum cum jam ferè centum annorum esset.* Ex quo concludo. Mortuum erat ex Apostolo corpus Abrahæ quando genuit Isaac ex Sara, scilicet quantum ad vim generandi: ergò dicendum si postea genuit ex Cethura, id factum quod acceptâ divinitus generandi potentiâ in eâ perseveraverit.

X. Respondeo primò, Paulum non dicere corpus Abrahæ fuisse emortuum, sed considerasse corpus suum quasi esset emortuum quantum scilicet ad vim generandi, quod scilicet ei videretur si eo usque nihil ex se germinis processerat, multò minùs in eâ effectâ ætate processurum.

XI. Respondeo secundò, fuisse emortuum quantum ad vim generandi respectu Saræ ex quâ promittebatur illi filius, non verò respectu alterius junioris, ut patuit in Cethurâ, cum etiam nunc modernorum senum vis generandi nulla sit respectu senioris sæpè respectu junioris. Ita D. Augustinus lib. 16. de Civit. Dei cap. 28. & lib.

Question. in Genes. quæst. 35. ubi hanc responsonem præfert præcedenti. Confirmatur ex eodem Apostolo ad Hebr. cap. 11. vers. 11. ubi sic ille: *Fide & ipsa Sara sterilis virtutem in conceptionem seminis accepit etiam præter tempus ætatis.* Ubi Apostolus soli Saræ asserit virtutem concipiendi fuisse divinitus tributam, secùs facturus, si utrique collata fuisset, cum ibi Apostolus prosequatur ea quæ Abraham à Deo propter eandem fidem consecutus est.

Confirmatur iterùm nostra sententia ex Aristotele lib. 7. Hist. Animal. cap. 6. ubi docet ætatem 70. annorum esse adhuc aptam ad generandum, imò Plinius lib. 7. cap. 14. refert Catonem & Massinissam Regem post octogessimum annum genuisse, & quories nunc videmus septuagenarios, & etiam provectiores cum uxoribus justæ ætatis generare? si ergò nunc in ipso naturæ declinatio videmus tam frequentes generationes in ætate ad eò provectâ, quid mirum quod illi quatuor mille annisante, quando natura erat robustior, potuerint nonagenarii vel centenarii? quandoquidem illo ævo corpora centum annorum talia erant ut possent æquiparari corporibus modernis 50. vel 60. annorum.

Dices habeat vim hæc ratio in tribus posterioribus scilicet Booz, Obed, & Jesse qui potuerunt illos qui recensentur in Genealogiâ genuisse ex uxoribus juvenibus, sed non valet in Salmonem cum Raab, quæ ex distributione annorum factâ hic supra num. 2. debuit concepisse anno 66. à captâ Jerichonte, ac consequenter plusquam octogenaria, ut patet ex dictis. Respondent ut in viris, ita & in fœminis ætatem octoginta annorum illius temporis, fuisse ita validam ac est nunc quadraginta vel quinquaginta, intra quam etiam nunc & communiter videmus mulieres concipere & parere, cum etiam post illam plures visæ sint peperisse, inter quas Cornelia cujus meminit Plinius lib. 7. cap. 14. quæ Volusium Saturninum Virum Consulatu illustrem peperit post annum vitæ suæ sexagesimum, secundum.

Nec objicias Saram uxorem Abrahæ, cui (cum factâ esset nonaginta annorum

norum) observante Sacra Scriptura Genes. cap. 18. vers. 11. desierant fieri muliebria. Hoc enim omnino facit ad hoc intentum: nam quid sibi vult hoc quod Scriptura postquam monuit fuisse nonagenariam dicit quod desierant ei fieri muliebria? Procul dubio hoc indiget non ita pridem id ei accidisse, si enim diu ante ut nunc id communiter mulieribus accidisset & ipsi Saræ, certè ridiculum fuisset id obicere post tot annos ab illo tempore elapsos. Itaque ex hoc concluditur, quod tunc temporis mulieres non ita maturè fiebant inhabiles ad concipiendum ut nunc, sed circum circa ætatem in qua Saræ desierant fieri muliebria. Tandem dico potuisse fieri ut illà ætate Raab supernaturaliter conciperet Booz, quamvis id Scriptura non referat, quæ non semper omnia refert.

XV. Obiicit secundò, in genealogiâ Matthæi dicitur: Joram genuit Oziam. Sed certum est ex Scriptura Oziam fuisse filium Amazie & ab eo genitum, ergo &c. Respondeo Joram genuisse Oziam eo sensu quo David genuit D. Josephum & Christum scilicet mediatè, quia Joram primò genuit Ochoziam, Ochozias Joam, Joas Amaziam, qui genuit hunc Oziam, alio nomine dictum Azariam, quæ evidentet patent ex diversis locis tum lib. 4. Reg. c. 15. tum lib. 2. Paralip. cap. 26. & ex lib. 1. Paralip. cap. 3. vers. 11. Tres itaque Reges prætermisisti sunt scilicet Ochozias, Joas, & Amazias, non quod hi aliquibus aliis hic expressis fuerint peiores, cum Joas & Amazias inter illos Reges numerentur qui rectum fecerunt coram Domino, 4. Regum cap. 12. vers. 2. & cap. 14. vers. 3. Cur ergo?

XVI. Respondent D. Hilarius, D. Hieronymus, D. Paschasius, D. Thomas, Dionysius Carthus. in hunc locum, Abulens. quæst. 17. in Matth. & alii multi apud nostrum Sylveira tom. 1. in Evang. lib. 1. cap. 2. quæst. 29. ideo hos tres omissos partim quod Evangelistæ certi mysterii causâ propositum fuerit Genealogiam in tres Tessarecades distribuere, partim quod Deus prædixerat Achab per Sanctum Patrem nostrum Eliam Prophetam ipsius semen delendum, atqui Joram duxerat

uxorem filiam Achab, undè filii ex eâ conjunctione nati usque ad quartam generationem, non quidem morte naturali, sed civili, ex femine parentum seu progenitorum Christi ejiciuntur. Purgatâ verò labe familiæ, inquit Divus Hilarius, in quartâ generatione, consequenter origo resumitur & numeratur.

Respondet secundò, Rupertus in XVII. hunc locum, ideo hos tres Reges prætermisisti quia Prophetas ac Ministros Dei variis injuriis affectos impediunt vaticinari & prædicare, patet hoc in Ochoziâ 2. Paralip. cap. 22. vers. 24. in Joas 2. Paralip. cap. 24. vers. 22. in Amasia 2. Paralip. c. 25. v. 16.

Obiicit tertio cum Porphyrio teste XVIII. D. Hieronymo in cap. 1. Danicis in initio, Sechoniam, de quo in fine secundæ Tessarecadis Genealogiæ Matthæi, & in initio tertiæ non fuisse filium Josiæ ut ibi dicitur, sed Joackim qui fuit filius Josiæ ut patet ex 1. Paralip. cap. 3. vers. 15. & 16. Undè patet hic adhuc unam generationem fuisse prætermisisti, ut propterea non sit mirum quod idem Mattheus in secundum errorem lapsus sit, dum in fine Genealogiæ recapitulans omnes generationes dicit: *Omnes itaque generationes ab Abraham usque ad David, generationes quatuordecim: à Davide usque ad transmigratiōnem Babylonis generationes quatuordecim, & à transmigratiōne Babylonis usque ad Christum generationes quatuordecim.* Nam in primâ Tessarecade ter decies tantum dicitur unus alterum genuisse: ergo hic una adhuc generatio effugit Evangelistam. Similiter in secundâ & tertiâ Tessarecade tantum vigesies sexies repetitur idem verbum *genuit*, & semel pro Christo dicitur *pro genuit, de quâ natus est*, quæ faciunt insimul tantum viginti septem generationes: ergo adhuc in alterutrâ istarum decadem deest una generatio, ut sint utrobique quatuordecim, scilicet illa Joackim ex Josiâ ab Evangelistâ omissa.

Nec si respondeas cum Jansenio XIX. Gandavensî & aliis ibi nomen *generationes* sumi pro personis generantibus & genitis satisfacies, quia etsi in primâ Tessarecade erunt quatuordecim personæ, in duabus posterioribus, tamen

etiam comprehenso Christo, non erunt amplius quàm viginti septem, ut patet ex supputatione, non ergo quatuordecim ubique.

XX. Respondeo itaque in primâ Tessarecade si de personis generantibus & genitis intelligantur generationes quas enumerat Matthæus, nulla est difficultas, sunt ibi quatuordecim personæ: quod si de ipsâ generatione sermo sit, nec video adhuc ibi magnam difficultatem, potest quippe rectè subintelligi Abrahami generatio; esto enim non dicatur ab alio genitus ut alii, quia tamen de facto & ipse genitus est sicut & illi qui ab eo dicuntur geniti, stat & ipse pro tuâ generatione, & sic optimè ab Abraham inclusivè usque ad David etiam inclusivè, sunt quatuordecim generationes quia quatuordecim geniti.

XXI. Restat itaque tota difficultas pro duabus Tessarecadibus seu quaterdecim posterioribus, in quibus seu personas generantes & genitas accipias incipièdo ab eo qui sequitur illum in quo desisti in primâ Tessarecade, idest à Salomone, sive generationes per verbum genuit, & per *to de quâ natus est* expressas, non inveniunt nisi viginti-sex generationes, vel viginti-septem personas, & sic non bis quatuordecim quæ certum est conficere viginti-octo.

XXII. Ad hoc argumentum respondet Maldonatus in cap. 1. Matthæi ad illa verba, *Iosias autem genuit Iechoniam & fratres eius in transmigracione Babylonis*, quod Iosias non Iechoniam, sed Iechoniæ Patrem genuerit, scilicet Joakim, ut notavimus hic num. 18. ex 1. Paralip. cap. 3. vers. 15. & 16. Deindè quod Joakim nullibi in Sacris Litteris inveniatur dictus Iechonias, quemadmodum filius eius. Ex quibus infert Maldonatus quod scilicet una generatio (non de industriâ) prætermissa sit hic ut diximus argumento præcedenti de Ochoziâ, Joas & Amasia, id enim inquit Maldonatus (& rectè) non potest dici (cùm Matthæus recapitulando generationes dicat esse quatuordecim) sed culpâ Scriptorum exciderit: undè consequenter censet hunc locum sic restituendum. *Iosias autem genuit Joakim & fratres eius in transmigracione*

Babylonis, & post transmigracionem Babylonis Joakim genuit Iechoniam, Iechonias autem genuit Salathiel. Atque ita Fabrum Stapulensem affirmantem se legisse in antiquo Codice Græco, citat idem Maldonatus.

Verùm hæc sententia præter quàm **XXIII.** quod singularis est, & illius tantum Authoris quod sciam, nullo modo mihi videtur toleranda: Cùm enim Matthæus eo sine videatur recensitas generationes in tres summas seu Tessarecades redegisse, ut hac ratione caveret, ne quis generationis Christi seriem à se descriptam vel addendo vel detrahendo corrumpere possit, ut volunt Interpretes, aut saltem ex illâ summatione statim & facilè additio vel subtractio, si quæ facta fuisset, possit deprehendi; undè quæso factum est quod hæc Scriptorum culpa quæ tùm ex autographo, tùm ex citato loco 1. Paralip. cap. 3. vers. 15. & 16. detegere poterat, non fuerit castigata ex mente Matthæi? Certè si locus tam manifestè corruptus admittatur, adhibita licet tantâ ne id eveniret à Matthæo cautela, & non restitutus, facilè pro suo quisque arbitrio tales corruptelas alibi ubi non fuit adhibita tam expressa cautela irrepsisse fingere poterit, ut quodcumque libuerit statuere possit.

Respondent alii nihil excidisse, nec **XXIV.** etiam obitare quod Iechonias qui est in fine secundæ Tessaredecadis, & in initio tertiæ sit una & eadem persona, ut sint verè duæ Tessaredecades. Nam quemadmodum in ædificio lapidis angularis qui duos parietes connectit, unus est, & tamen ad utrumque pertinet parietem, ita etiam Iechonias iste qui est in confinio utriusque posterioris Tessaredecadis unus est, & tamen ad utramque pertinet Tessaredecadem: propter quod non dixit Matthæus illas tres Tessaredecades in simul efficere quadraginta duas generationes, dicturus procul dubio si voluisset illas quaterdecenas esse omninò distinctas. Ita D. Augustinus lib. 2. de Consens. Evangelist. cap. 4. ubi sic ille. *Cùm quaterdecenas tribus distinxisset articulis, dicens ab Abraham usque ad David generationes esse quatuordecim, & à David usque ad transmigracionem Babylonis*

Babylonis alias quatuordecim, totidemq. alias usque ad Nativitatem Christi, non tamen eas duxit in summam, ut diceret sunt omnes quadraginta due, unus quippe in illis Progenitoribus bis numeratur, idest Iechonias, à quo facta est quadam in extraneas Gentes deflexio quando in Babylonem jam transmigratum est: ubi autem ordo à rectitudine flectitur, atque ut eat in diversum tanquam angulum facit, illud quod in angulo est bis numeratur, in fine scilicet prioris ordinis & in capite ipsius deflexionis: Et hoc ipsum jam præfigurabat Christum à Circumcisione ad præputium, tanquam ab Ierusalem ad Babylonem quodammodo migraturum, & hinc atque hinc utrisque in se credentibus tanquam lapidem angularem futurum. Hac tunc in figurâ præparabat Deus rebus in veritate venturis. Nam & ipse Iechonias, ubi angulus iste præfiguratus est, interpretatur præparatio Dei. Sic ergo jam non quadraginta due que faciunt ter quatuordecim, sed propter unum bis numeratum quadraginta una generationes fiunt, si & ipsum Christum annumeremus qui huic regenda vite nostra temporali atque terrene tanquam numero quadragenario regulariter præsidet. Hæc D. Augustinus.

XXV. Sed cum reverentiâ tanti Doctoris dixerim mylicam hanc responsonem non satisfacere propositâ difficultati. Instari enim potest, dicere secundam & tertiam Tesseradecadem esse duas, sed non omninò condistinctas, est dare manum Porphyrio objicienti, & fateri revera non esse in utraque posteriore Tesseradecade quatuordecim generationes ut numerat Matthæus. Nec fuisse necesse ad hoc ut illas significaret condistinctas, quod diceret illas in simul efficere quadraginta duas, cum tam clarum sit ter quatuordecim facere quadraginta duo, quàm clarum est ter duo facere sex. Deinde Iechonias non aliter ponitur bis, aut numeratur bis, & in fine secundæ Tesseradecadis, & in initio tertiæ, quam ut genitus ac deinde generans, atqui alii in eadem genealogiâ eodem modo ponuntur ut geniti & generantes, quâ ratione ergo Iechonias faceret duas generationes potius quàm alii? deniq; sicut Iechonias facit angulum, ut sit in fine secundæ & in capite tertiæ Tesseradecadis, sic Da-

vid est in fine primæ & in capite secundæ, ergo si Iechonias in suo angulo facit aut stat pro duabus generationibus, ita & David faciet duas in suo: Atque adeò erunt quadraginta tres, non ergo faciet tres Tesseradecades seu Quaterdenas simpliciter. Itaferè noster Guido Perpinianus in Evangelia ad illa verba Matthæi, Omnes itaque generationes ab Abraham usque ad David, &c.

Tertia vera Responso est quod Iechonias qui est in fine secundæ Quaterdenæ sit alius ab illo qui est initio tertiæ. Nam Iechonias qui est in fine secundæ dicitur genitus à Josiâ & habuisse fratres, at Iechonias qui est in initio tertiæ & dicitur genuisse Salathiel, non fuit genitus à Josiâ, sed à Joakim nec habuit plures fratres sed unum tantum scilicet Sedeciam, patent hæc ex lib. 1. Paralip. c. 3. v. 15. ubi sic habetur: Filii autem Josiæ fuerunt primogenitus Iohanam, secundus Ioakim, tertius Sedecias, quartus Sellum & v. 16. de Ioakim natus est Iechonias & Sedecias: v. 17. filii Iechoniae fuerunt Asir, Salathiel, Melchiram, &c. ergo non sunt illi unus Iechonias, sed duo: ita D. Hieronymus, D. Ambrosius, lib. 3. in Luc. D. Thomas, Dionys. Carthusianus, Hugo Cardinalis, Abulensis, & noster Sylveira.

Quod quidem sic ab illis explicatur, quia Iechoniam qui genuit Salathiel, initio tertiæ Tesseradecadis, habemus patenter in loco mox citato lib. 1. Paralip. estque alius ab eo quem genuit Josias in fine secundæ Tesseradecadis, quod patet quia hic genitus est à Joakim filio secundo Josiæ; qui Joakim inquit, fuit etiam dictus Iechonias, seu quod fuerit binominis, ut vult etiam D. Epiphanius lib. 1. de hæresib. & alii, seu quod *Ioakim* vel *Ioachim* idem sonet quod Iechonias ut vult noster Thomas Beauxamis ex Chronico Hebræorum quod *Seder Olim Zutha*, dicitur.

Verum non placet hic modus explicandi hanc sententiam, tum quia nusquam in Scriptura legitur Ioakim filius Josiæ dictus Iechonias, cum etiam ille idem Ioakim 4. Reg. c. 23. v. 34. legatur dictus Eliacim, quare si etiam dictus fuisset Iechonias non æquè reperiretur alicubi? cum ergo ex nullo loco possit

desumi id quod hic dicitur, ut nimis gratis dictum rejicitur, tum quia si Iechonias iste in fine secundæ Tessaradecadis fuisset Ioakim, non apparet, quare Matthæus hoc nomen cognitum reliquisset, & usus fuisset nomine quod usque ad ipsum nullibi reperitur.

XXIX. Quare dico Iechoniam primo loco nominatam in fine secundæ Tessaradecadis fuisse Sellum qui 1. Paralip. c. 3. hic supra n. 26. citato ponitur quartus filius Iosæ, probatur quia tres posteriores filii Iosæ Regnum administrarunt post Patrem, (nam primogenitus Iohanam videtur esse mortuus ante Patrem) scilicet Ioachaz, Eliacim & Mathanias, 4. Reg. c. 23. & c. 24. & 2. Paralip. c. 36, at ex Ieremiæ c. 22. v. 11. Sellum filius Iosæ regnavit pro patre suo ergo est unum ex his tribus, non Eliacim quia hic fuit Ioakim 4. Reg. c. 23. v. 34. nec etiam Mathanias quia hic fuit Sedecias 4. Reg. c. 24. v. 17. ergo est Ioachaz, & ita etiam censet D. Hieronymus in tradit. Hebraic. super Paralip. Tunc sic sed ille Ioachaz qui est Sellum dicitur Esdræ c. 1. v. 34. Iechonias, quia illa quæ dicuntur de Ioachaz 4. Reg. c. 23. & 2. Paralip. c. 36. & quæ prædicuntur, de Sellum Ierem. c. 22. sunt eadem omnino cum illis quæ dicuntur de illo Iechonia, apud Esdræ lib. 3. c. 1. v. 34. mox citato, ergo iste Sellum qui est Ioachaz dicitur etiam Iechonias, & sic habemus duos Iechonias: primum hunc Sellum filium Iosæ quartum, Paralip. c. 3. v. 15. qui in fine secundæ Tessaradecadis: secundum filium Ioakim, qui in initio Tessaradecadis tertiæ genuit Salathielem.

XXX. Dices primò, hoc non potest esse quia Sellum 1. Paralipom. cap. 3. v. 15. numeratur quartus filius Iosæ; Ioachaz verò (quem dicimus esse hunc Sellum) 4. Regum cap. 23. vers. 21. sufficitur patri in Regnum ante alios uti primus post Iohanam, qui supponitur probabiliter mortuus ante patrem, cum de eo nusquam amplius fiat mentio.

XXXI. Respondeo, manifestè constat in hac suffocatione Joachazi in locum patris sui violatum fuisse ordinem ex modo loquendi Scripturæ lib. 4. Reg. cap. 23. mox ibi vers. 33. dicitur, *Tulitq; populus*

terræ Ioachaz filium Iosæ, & unxerunt eum, & constituerunt eum in Regem. Si enim hic naturalis ordo servatus fuisset non diceret hoc Scriptura, sed his vel similibus verbis usa fuisset, *Regnavitq; Ioachaz filius eius pro eo.* Factus utique populus tunc morum perditissimorum, omnium Regis defuncti filiorum perditissimum ipsi subrogant: quare post tres menses à Pharaone Neco turbatus est, & Regnum restitutum Eliacimo aliàs Joakimo filio Iosæ secundo cui debebatur, mortuo primogenito. Et ideo etiam notatur hic Eliacim sive Joakim fuisse 25. annorum cum Joachaz turbatus esset tantum 23. annorum.

Dices secundò, hoc Eliacim sive Joakimo mortuo post undecim annos Regni Mathanias, qui & Sedecias, illi successit post mortem filii eius, qui Mathanias seu Sedecias fuit frater istius Eliacim, cum ibi dicatur patruus filii eius 4. Regum cap. 24. vers. 17. Et vers. 18. dicitur habuisse tunc solum 21. annos. Ergo si ex his detrahas undecim annos quibus regnavit iste Eliacim, sive Joakim, & tres menses Regni Joachim huius filii, restat ut Mathanias habuerit tantum novem annos & sex menses quando Joachaz sive Sellum turbatum à Pharaone Neco constituit populus Regem: sed tunc temporis hic Ioachaz erat viginti trium annorum, 4. Regum. cap. 24. vers. 31. Non potest ergò Mathanias aliàs Sedecias fuisse tertius filius Iosæ, & Ioachaz sive Sellum quartus ut dicitur 1. Paralipomen. cap. 3. vers. 15. Aut non est verum Sellum & Ioachaz esse unum & eundem.

Propter hoc argumentum: cum vera sint ex locis citatis quæ de duobus diximus Iechoniis, & Scriptura non possit non esse vera: omnino dicendum videtur quod lib. 1. Paralip. cap. 3. dum recensendo filios Iosæ dicit vers. 15. *Filii autem Iosæ fuerunt primogenitus Iohanam, secundus Ioachaz, tertius Sedecias, quartus Sellum,* non teneat quoad tres posteriores ordinem nativitatis, sed successione in Regno Patris: Nam cum Sellum ordine nativitatis tertius injustè intrusus à populo, post tres menses turbatus sit, non amplius ad illud

illud rediturus : ideo in hoc ordine post Iohanan primogenitum secundus est Ioakim , tertius Mathanias seu Sedecias , quartus & ultimus hic Sellum : ut qui iura primogenituræ fratri suo Ioakimo auferre tentaverat , perderet respectu Mathanias sive Sedecia : scriptum est enim *Omnis qui se exaltat humiliabitur*. Qui potest etiam in prærogativâ nativitatibus Mathanias seu Sedecia , dici postpositus propter majorem nequitiam , propter quam majorem Dei sensit iram , ut constat ex locis citatis.

XXXIV Dicestertio , si ille Sellum sive Ioachaz sit iste qui lib. 3. Efdra cap. 1. versu 34. dicitur Iechonias , non fuit junior fratre suo Ioakim , sed e contra : Probat , nam Ioakim quando suffectus est à Pharaone in locum fratris sui Ioachaz quem dicimus Iechoniam , erat tantum 25. annorum , ut patet ex 4. Regum cap. 23. vers. 36. Hic verò Iechonias apud Efdram lib. 3. cap. 1. v. 34. erat annorum 33. Respondeo , manifestum est Ioachaz qui lib. 4. Reg. cap. 23. vers. 30. 31. 32. 33. & aliis sequentibus & antecedentibus esse eundem cum Iechonia lib. 3. Efdra cap. 1. vers. 34. 35. 36. &c. quia eadem omnino sunt illa quæ dicuntur de Iechonia hic cum illis quæ illic dicuntur de Ioachaz. Cum ergo Iechonias dicatur ab Efdra 33. annorum cum regnare coepit , Ioachaz verò à libro 4. Regum 23. annorum tantum , manifestum est hinc Efdram lapsum esse , qui lapsus est facilis , cum 33. ponantur pro 23. atque adeò cum hic liber Efdra non sit Canonicus , licet maximæ autoritatis , corrigendus est per 4. librum Regum Canonicum.

XXXV. Dices quartò per hunc primum Iechoniam aliàs Sellum non currunt generationes usque ad Christum , quia hic primus Iechonias non genuit secundum , qui est Pater Salathielis , sed frater ejus Ioakim , qui non exprimitur in Genealogiâ. Respondeo , licet non currant per primum Iechoniam eurrunt à Iosia Patre per Ioakim fratrem ejus ad secundum Iechoniam Patrem Salathielis : nec refert quod Ioakim non exprimitur ex nomine in Genealogiâ , exprimitur enim sufficien-

ter per has particulas , *Iosias autem genuit Iechoniam & fratres ejus* , in quibus fratribus est iste Ioakim. quod scrutanti parùm in Scripturis obviu esse potuit , nam ex toties citato lib. 1. Paralipom. c. 3. v. 15. patet hunc Ioakim esse fratrem Sellum , qui lib. 3. Efdra c. 1. v. 34. dicitur Iechonias , & est Pater secundi Iechonia qui genuit Salathiel. Nec fuit necesse quod Evangelista majori uteretur expressione pro habendâ consecutione generationum ab Abrahamo usque ad Christum , noluit enim Deus suas Scripturas esse ita claras , ut nihil relinqueretur studio Doctorum.

Sive ergo generationes quæ sunt XXXVI. apud Matthæum accipiamus pro actione ipsa generandi , sive pro personis generantibus & genitis : res secundum jam dicta clara est de personis ex supputatione illarum : de actione etiam generandi , cum enim sub hæc clausulâ *genuit Iechoniam & fratres ejus* , comprehendatur Ioakim qui fuit Pater secundi Iechonia , ac deinde exprimitur persona à dicto Ioakim genita , scilicet secundus Iechonias qui genuit Salathiel , proculdubio subintelligitur generatio per quam & hic est genitus & ille generans , atque ita omnimodè interveniunt summæ ad quas Matthæus redigit omnes generationes , scilicet Tessaradecades seu Quaterdena , quæ in simul conficiunt quadraginta duas.

Porro ideo videtur non expressus in Genealogiâ Ioakim ex nomine , ob specialem illius malitiam , quæ notatur 3. Reg. c. 24. Nam de aliis Regibus improbis dicitur fecit malum coram Domino juxta omnia quæ fecerant Patres ejus : At de Sedecia filio hujus Ioakim dicitur 1. 3. Regum cap. 24. v. 19. *Fecit malum coram Domino juxta omnia quæ fecerat Ioakim pater ejus* , quibus verbis denotatur specialis malitia Ioakim , ob quam meruit ex Genealogiâ expungi : secundò , Pater ejus Iosias 4. Reg. 22. cum audisset librum legis , perterritus scidit vestimenta sua & fudit lacrymas : ille è contra librum Ieremia Prophetæ scidit scalpello Scribæ , & projecit in ignem donec consumeretur , Ierem. c. 36. v. 23. Credo ergo cum ille voluerit perdere librum Dei , ideo non

Synopsis

Magnifici
D.
Iosephi
SV
an

meruisse habere locum in libro Genealogiæ Christi.

XXXVIII Quæres quomodo dicatur Iosias genuisse Iechoniam, & fratres ejus in transmigracione Babylonis, cum certum sit Iosiam nusquam adductum fuisse in Babylonem? Similiter quomodo verum est quod post transmigracionem Babylonis Iechonias genuit Salathiel, quando quidem certum sit non tantum Salathielem in ipsa Babylone genitum, sed etiam hunc ibidem genuisse Zorobabilem, qui fuit primus Dux Iudæorum quando de illa captivitate liberati sunt. Respondeo ad primum id intelligendum non quod Iosias in captivitate illa eos genuerit, sed quod ea imminente, ita ut in transmigracione significet sub transmigracionem. Cui explicacioni consentit versio Græca quæ habet. *Epi tis metoikestias*. Non enim diu post transmigratio illa contigit, in quâ omnes filii Iosia in Babylonem abducti sunt. Ad secundum respondeo, ibi post transmigracionem non significare tempus ab elapsâ transmigracione, sed quod non ante transmigracionem quod verum est, nam Iechonias non genuit Salathiel antequam transmigrarent, sed durante ipsa transmigracione.

XXXIX Objicies quartò de Iechonia secundo dicitur Ieremiæ c. 22. v. 30. *Scribe virum istum sterilem qui in diebus suis non prosperabitur, nec erit de semine ejus vir qui sedeat super solium David & potestatem habeat ultra in Iuda*. Fallitur ergo Matthæus & fallit, qui facit Genealogiam currere per ipsum à Salathiele ad Zorobabilem & ab hoc ad reliquos usque ad Christum. Respondent communiter Doctores Iechoniam à Propheta non dici sterilem propterea quod non esset habiturus liberos, cum habuisse dicat idem Propheta ibidem v. 28. & ex 1. Paralip. cap. 3. vers. 17. constet habuisse octo filios qui ibi recensentur ex nomine, sed quod nullus ex illis Patri in regno esset successurus, atque adeò quod attinet ad Regni successorem perinde fuit ac si sterilis fuisset. Patet explicatio illa ex ipso textu, postquam enim pronuntiavit Propheta Iechoniam sterilem subdit, *Nec erit de semine ejus vir qui sedeat super solium David, & potestatem habeat ultra in Iuda*.

Ubi supponit semen, sed semen *inglorium*.

Instabis, Zorobabel quem genuit Salathiel filius istius Iechonia, habuit potestatem in Iuda, liberavit enim & reduxit populum de captivitate & habuit potestatem in illos. Respondent primò, aliqui Prophetiam istam non esse de genere illarum quæ dicuntur predestinationis & absolutæ, seu omninò quidquid eveniat implendæ: sed de genere conditionalium, quales sunt multæ in Scriptura continentur Dei promissiones aut comminationes, quæ non sunt simpliciter implendæ, sed sub conditione; quæ si absit non fortiuntur exitum: significat igitur, inquit, hæc Propheta nullum futurum de semine Iechonia qui sedeat super solium David & potestatem habeat ultra in Iuda, si fuerint Patri similes in peccatis, & ideò Zorobabel qui fuit vir justus & probus ejus nepos seu filius filii, potestatem recuperavit in Judâ, neque enim filius portabit iniquitatem Patris. Ita noster Sylveira tom. 1. in Evang. lib. 1. c. 2. quæst. 33. n. 94. & alii.

Respondent alii secundò, illam Prophetiam intelligi de filiis immediatis, ex quibus verum est nullum habuisse potestatem in Judâ, non de mediatis, quandoquidem Zorobabel primus mediatas habuerit. XLI.

Respondent alii tertio, potestatem intelligi de potestate Regiâ, talem autem non habuisse Zorobabel, qui fuit tantum Dux populi & cujus jurisdictio fuit dependens à Cyro: Licet verò contra hanc responsionem dicas de Christo qui de semine ejus descendit dici per Angelum Luc. cap. 1. vers. 32. *Dabit illi Dominus Deus sedem David Patris ejus, & regnabit in domo Jacob in æternum*. Respondent aliqui Regnum Christi non fuisse temporale, dici tamen dedisse Regnum Davidis quod fuit temporale, quia dedit illi Regnum in Israëlitas spirituale significatum per Regnum Davidis. Respondent alii secundò, Christum non comprehendi sub hac prophetiâ eò quod Propheta dicat, *Non erit de semine ejus vir qui sedeat super solium David*, &c. id est, inquit Glossa interlinearis *vir tantum*, Christus enim fuit Deus. XLII.

Respon-

XLIII. Respondent tandem alii, cum certum sit & indubitatum Regnum temporale Davidis à lineâ Salomonis propter peccata eorum ad lineam & posteros Nathan transferendum, & consequenter Regnum spirituale Christi in quod illud mutatum est, colligi ex hac prædictione Ieremiæ translationem illam ab hoc Iechoniâ incœpisse, & ideò Zorobabelem filium Salathielis probum illum & iustum populi sui liberatorem & reducem, non fuisse illum qui apud Matthæum ex Iechonia, sed Zorobabelem filium alterius Salathielis, qui ex Neri apud Lucam.

XLIV. Objicies quintò & ultimò, dicitur *Zorobabel autem genuit Abiud*: hoc autem videtur fallum; nam hic Zorobabel 1. Paralip. cap. 3. legitur habuisse proles Mosollam, Hananiam & Salomith sororem eorum. Deinde ex aliâ uxore, Hasaban, & Ohol, & Barachian, & Hasadiam, & Josabhesed. Abiudis autem nulla fit mentio. Respondet nos Thomas Beauxamis, vel Abiud adinstar multorum aliorum fuisse binominem, vel non omnes Zorobabelis filios expressos citato loco Paralipom. quodque Matthæus divinâ ratione aut arcanâ traditione intellexerit ac didicerit hunc etiam fuisse Zorobabelis filium è quo Joseph, è quo Maria, è quo Christus originem traxerint.

XLV. Respondeo ego Zorobabelem qui 1. Paralip. cap. 3. 19. genuit Mosollam, Hananiam, &c. non esse filium Salathielis, sed filium Phadaja: loquitur autem Matthæus de Zorobabele filio Salathielis. Unde non mirum si alius sit filius unius Zorobabelis filii Salathielis, & alii alterius Zorobabelis filii Phadajæ.

LXVI. Dices, hæc responsio difficultatem non solvit, sed fugit: Nam constat ex lib. 1. Paralip. cap. 3. vers. 19. Zorobabelem non esse filium Salathielis ut dicit Matthæus, sed filium Phadajæ, & ideò non est etiam verum quod genuerit Abiud ut dicit Matthæus, sed eos quos recenset dictus locus lib. 1. Paralip. Propter hanc rationem dicunt aliqui Zorobabelem fuisse filium carnalem Phadajæ, legalem verò Salathielis: sed hæc responsio non placet, quia verbum *genuit* quo utitur Matthæus di-

cens, *Salathiel autem genuit Zorobabel*, cum propriè significet generationem, non debet sumi pro legali filiatione: quare inhærendo sententiæ nostræ respondeo, cum Zorobabelis (cujus meminit Matthæus) Pater sit alius ab eo de quo loquitur dictus locus Paralip. & aliæ utriusque proles, quia Zorobabel Salathielis qui apud Matthæum genuit Abiud: Zorobabel autem Phadajæ qui apud librum Paralipomenon genuit Mosollam & ceteros, & non ex his sed ex illis currant diversæ generationes, ut patet ex Matthæo, & dicto libro Paralipomenon; ideò evidenter manifestum est præter Zorobabelem magnum illius populi è Babylone Reducem qui genuit Resa, de quo Lucas in suâ Genealogiâ, fuisse adhuc alios duos Zorobabes, illum scilicet de quo Matthæus qui genuit Abiud, & illum de quo liber 1. Paralipomenon cap. 3. vers. 19. qui fuit filius Phadajæ & genuit Mosollam, Hananiam, &c.

Instabis unde habet Matthæus istum XLVII. suum Zorobabelem: unde ipsum genuisse Abiud? unde Abiud genuisse Eliacim, & sic de ceteris ab hoc usque ad Joseph Virum Mariæ, cum nulla extet Scriptura in horum fidem? Nam quoad Canonicas illud nimis certum est: quoad alias verò illas maximè quæ Tribuum Judæ & Levi successiones continebant ab Herode crematæ sunt, ut patet ex Josepho de Antiquitatibus Judaicis, & Julio Africano à nobis cap. 8. num. 16. adducto.

Respondeo, nihil mirum si de illis XLVIII. generationibus in Scripturis Canonicis veteris Testamenti nihil habeatur, quia Scripturæ illæ, præcipuè verò quæ Historicae sunt, exceptis fortè Machabæorum libris, sunt ante istas generationes: præterquam quod Scriptura non omnium Genealogias prosequitur, sed valdè paucorum. Quoad alias verò Scripturas respondeo ab Herode non nisi illas quæ erant publicæ potuisse cremari. Cæterum fuisse nonnullos particulares Antiquitatis replicandæ studiosos, ut ait Africanus, qui nomina avitæ Stirpis, vel tenentes memoria, vel ex scriptis Annalibus promentes privatim sibi eorum indices confecerant: magnopereque propterea gloriaban-

riabantur quod ipsorum Nobilitas ita foret ad posteritatem reservata. Potuit ergo Matthæus ex huiusmodi memorijs privatis, vel indicibus ex scripturis publicis desumptis, vel ex arcanâ aliquâ Traditione accedente maximè Divinâ revelatione has omnes generationes collegisse, ut Divus Lucas suas.

XLIX. Hanc disceptationem prolixam quidem non tamen inutilem, ut ex dictis & ampliùs ex dicendis in hoc fundatis constat, finio ipsi verbis Sancti Patris Ambrosii lib. 3. in Lucam, *Hæc tibi Frater de Generatione Christi non incognita putavi prolixius prosequenda: ne quis cum illam Evangelijs minus attento animo recenseret, aliquatenus fluctuaret, quæ Sancti Evangeliste ad majora miracula, & diviniora Domini gesta properantes perstringenda brevius, quàm diffundenda uberius putaverunt: Eorum igitur more qui satis putant ignavis viarum quasi notas quasdam itineris & semitas demonstrare, spiritualis via semitas colligentes, videro utrum secundo veritatis eventum, certè religioso fidei ductu in mysteriorum secreta contendimus, verentes ne quis ista cum legerit, quod proverbialiter dicitur, quasi puer Macheram, tractare per infantiam fortiora arma nesciret, magisq. vulnus ex imprudentiâ, quàm salutem ex lectione sentiret. Infirmos enim telâ suâ vulnerant; nec potest benè uti armis qui ea ferre non noverit. Et idè circa fidem vir perfectus exigitur, in quo non per humum scientiæ reptet infantia, non debilis quædam, nec carens sensibus mystica cognitionis titubet ætas, quæ virtute juventutis amissâ, coronam gloriosi certaminis non requirat, & senescentis aquilæ modo, quæ prius aut leporem capere pedibus consueverat aut anserem, ævo fessâ, minorum avium fetus implumes requirat, qui solèdiorem cibum afferre non possint.*

CAPUT XI.

Cur Divus Matthæus & Lucas non per Mariam, sed per D. Josephum Christi Domini Genealogiam subduxerint?

I. UOTES de hærede queritur, ut cuius sit rei possessio appareat, edunt illi qui sibi jus vendicare prætendunt origines generationum suarum, ex quibus cum appareat successio secundum carnem, apparet etiam successio ad jurâ & hæreditatem.

Hanc legem antiquissimus Ecclesiæ Doctor Tertullianus lib. de Præscript. premit contra Marcionem & alios sui ævi hæreticos, ut eos à Fidei veræ, veræque Ecclesiæ possessione excludat. Ad quos ipse ita: *Qui estis vos? & undè venistis? Quid in meo agitis non mei? Quo Marcion iure sylvam meam cadis? quâ licentiâ Valentine fontes meos transvertis? quâ potestate Apelles limites meos commoves? Mea est possessio, olim possideo, prior possideo. Hæc meas origines firmas ab ipsis authoribus quorum sunt res. Et hoc utique jure capite sequenti Christus Dominus erit per D. Josephum Regni Davidici ex successione legitima verus ac necessarius hæres. Hæc etiam viâ Matthæus IESUM vult probare Messiam, ipsius dico generatione prosequendo: non quod à Progenitoribus suis ex quibus secundum carnem homo natus est, hæreditatem Ecclesiæ, vel Messia nomen, vel rem & auctoritatem acceperit, sed quod à Deo per Sanctos Prophetas ex illorum progenie nasciturus repromissus sit.*

III. Itaque Matthæus describens Genealogiam seu seriem Progenitorum Christi juxta Euthymium in Mathæum, Auditorum mentes erigit ad promissionum memoriam: Olim enim promiserat Deus inter ceteros Abrahamæ & Davidi Christum ex eorum semine nasciturum: cum autem Auditores essent Judæi, noverant illas promissiones & ad illas attendebant, nec unquam Christo

Christo defectum hujus originis obtruserunt, facturi citra omne dubium, nisi illa clarissima fuisset, omnibus & nimis nota: atque adeo ut Ioannes Christum verè filium Dei esse probavit, sic Matthæus potissimum curavit illum non modò hominem verum, sed etiam Messiam in lege promissum ostendere, & ideò ipsius Genealogiam seu descensum ex Abraham & Davide, quibus præcipuè repromissus fuerat, prosequitur. Sed quare hanc ejus Genealogiam non per Mariam, sed per Divum Iosephum subduxit? Cùm enim hæc Genealogia Christi ideò deducta sit, ut recognosci posset ejus origo secundum carnem ex Abrahamo & Davide quod necessarium fuit, quia ex his secundum repromissiones iisdem aliisque factas descendere debebat, Christus autem nõ à D. Iosepho, ut de fide certum est, sed à solâ Mariâ Matre carnem traxerit, certè omninò videbatur necessarium quod per hanc, non per illum Genealogia ejus deduceretur, cujus tamen contrarium videmus factum ab Evangelistis.

IV. Neque regeas quod scemine apud Judæos quæ prole aliâ deficiente in hæreditatem Patris succedebant in solidum, debuerint ex lege Numeror. cap. ultim. viro suæ Tribus & familiæ, idest sanguine propinquo nubere, ne illa hæreditas per conjugium transfret ad extraneos, & quod proindè cùm Beatissima Deipara fuerit unica proles SS. Joachim & Annæ (quod supponit Matthæus uti illi ævo perspectum, & ab inde toti Ecclesiæ per traditionem vulgatum) debuit Beata Virgo contribuli & familiæ suæ viro nubere, qualem fuisse D. Iosephum non est dubitandum, quandoquidem ei etiam per Sacerdotes, Legum Custodes & Interpretes tradita est: Ex quo sequitur manifestissimè Genealogiam D. Iosephi esse & Genealogiam Beatæ Virginis: atque adeò Christi Genealogiam deductam per D. Iosephum ponderare eam quæ deducta fuisset per B. Virginem.

V. Reponam enim quod etsi hoc ita esset, ut ita esse docuimus in superioribus, cùm tamè non ex D. Iosepho, sed ex solâ Virgine carnem traxerit Christus, multò clarior futura fuisset per Virgi-

nem quàm per D. Iosephum, quod nemò negabit. Cùm ergò res ita se habeat, cur non per Virginem, sed per D. Iosephum Matthæus eam deducere voluit.

VI. Non iterum dicas cum Ioanne Damasceno lib. 4. de fide Orthodox. cap. 15. & communi sententiâ non fuisse morem Scripturæ Genealogias texere mulierum, facile enim respondebitur. Primò, morem istum non fecisse legem tam strictam quandoquidem Judithæ scemine illius gloriosissimæ texerit, Judith cap. 8. vers. 1. Cur non e gò potius hujus Virginis Beatissimæ? Secundò, cùm Christus præter consuetudinem naturæ ex Virgine natus sit sine operâ viri, videtur etiam quod præter consuetudinem Scripturæ, & cæterorum hominum ejus Genealogia per Mariam à quâ solâ processit recenseri debuerit, ut sic ille insolitus ejus partus magis pateficeret.

VII. Cùm tamen non obstantibus his rationibus adeò prægnantibus, non hanc, sed alteram viam elegerit D. Matthæus, Genealogiam, inquam, Christi Domini adeò importantem non per Mariam sed per D. Iosephum recensuerit, quæritur merito quanam ratio eum ad hoc movere potuerit?

VIII. Respondeo ergò, id ideò fecisse Sanctum Evangelistam, ut nobis clarè indicaret, nosque perspicuè intelligeremus, quod D. Iosephus etsi Christum carnaliter non genuerit, sit interim verè ac verissimè Pater ejus, quandoquidem istis omnibus non obstantibus crediderit Sacer Evangelista deducendam per ipsum Genealogiam. Et quamvis præviderit Deus aliquando futurum (quod de facto contigit) ut propterea hæretici nonnulli negarent Christum, quod non constaret ut oportuerat ex Textu Evangelistæ, (quem propterea ineptum vocarunt) de ejus ex Davide descensu, maluit tamen Deus de hoc à nonnullis dubitari, quàm D. Iosepho istum magnificentissimum Patris titulum non conservari, & isto tanto, tamque firmo modo non conservari, quod ex hoc plus relaturi essent commodi fideles quàm existo incommodi, nebulones & impii.

IX. Habent ergo fideles & hujus Sanctissimi

L 2

cissimi

Synopsis

Magnificenti

D.

Iosephi

RV
411

Altissimi Patriarchæ devoti Clientes ex hoc modo procedendi Sacri Evangelistæ fortissimum argumentum veræ ac strictæ Paternitatis ejus ad Christum, quod amplius videbimus Parte 2. Tract. 2. ubi de illâ Paternitate agemus ex professo.

X. Neque hæc tanta ratio ex mente tantum nostra est, habet etiam præludium in doctrinâ Augustissimi Doctoris D. August. lib. 1. de Nuptiis & Concupisc. cap. 11. Audi illum ibi de hoc solide & subtiliter suo more differenter. *Non solum* (inquit) *illa Mater, verum etiam ille Pater ejus, sicut Conjux Matris ejus, utrumque mente non carne, sed cum illo (Iosepho) non seminante, illa peperisset, profectò nec ipsius formæ servi parentes ambo essent, nisi inter se etiam sine carnis commixtione Conjuges essent. Unde & series Generationum cum Parentes Christi, connexionem successionis commemorantur, usque ad Ioseph potius (sicut factum est) fuerat perducenda, ne in illo Conjugio, virili sexui utiq. potiori fieret injuria, cum veritati nihil periret, quia ex semine David ex quo venturus prædictus est Christus, & Ioseph erat & Maria. Omne itaq. nuptiarum bonum impletum est in illis Parentibus Christi, proles, fides, sacramentum. Prolem cognoscimus ipsum Dominum IESVM: Fidem quia nullum adulterium: Sacramentum quia nullum divorcium.*

XI. Et ne fortè hoc ab Augustino leviter dictum dicere posses audi idem iterantem & longè clarius tom. 10. ser. 63. de diversis c. 20. *Iam verò illud, inquit, quia movere non debet, quare per Ioseph & non per Mariam generationes numerantur, satis dictum est: quia sicut illa sine carnali concupiscentiâ Mater, sic ille sine carnali commixtione Pater. Per illum ergo descendant, & per illum ascendant generationes: Nec enim propterea separemus, quia defuit carnalis concupiscentia. Major puritas confirmet Paternitatem, ne ipsa Sancta Maria nos reprehendat: illa enim nomen suum præponere noluit suo, sed dixit Pater tuus & ego dolentes quarebamus te. Non ergo faciant perversis murmuratores, quod conjux casta non fecit: numeremus ergo per Ioseph, quia sicut castè maritus, sic castè Pater est. Sed præponamus virum sâminæ ordine naturæ & legis*

Dei. Nam si remoto illo, illam constituamus, dicit ille, & rectè dicit, quare me separastis? Quare non per me generationes vel ascendunt, vel descendunt? An dicitur ei: quia non tu genuisti opere carnis tue? sed respondebit, nota benè quod sequitur, Nunquid & illa opere carnis sua peperit? Et prosequitur Augustinus. Quod Spiritus sanctus operatus est utrisque operatus est: cum esset inquit homo iustus. Iustus ergo vir iusta sâmina, Spiritus sanctus in amborum iustitia requiescens, ambobus filium dedit: sed in eo sexu quem parere decebat operatus est hoc, quod etiam marito nasceretur: Propterea ambobus dicit Angelus ut puero nomen imponant, ubi parentum declaratur autoritas. Nam & Zacharias cum adhuc mutus esset filio nato mater nomen imponebat. Et cum illi qui aderant innuerent Patri quid cum vellet vocari, acceptis pugillaribus hoc scripsit quod illa jam dixerat. Dicitur & Mariæ, Ecce concipies & paries filium & vocabis nomen ejus IESVM: Dicitur etiam ad Ioseph, Ioseph fili David ne metueris accipere Mariam conjugem tuam, quod in ea natum est de Spiritu sancto est. Pariet autem filium & vocabis nomen ejus IESVM, hic salvabit populum suum à peccatis eorum. Dicitur etiam Luca 2. & peperit ei filium: ubi omnino Pater non carne, sed charitate firmatur. Sic ergo Pater sicuti est conjux. Cautissimè enim Evangelistæ, (Attende benè etiam sequentia): & prudentissimè per illum numerant sive Matheus descendens ab Abraham usque ad Christum: sive Lucas ascendens à Christo per Abraham usque ad Deum. Ille descendens numerat, ille ascendens, ambo per Ioseph. Quare? quia Pater. Quare Pater? quia tantò firmitus Pater, quantò castius Pater. Aliter quidem putabatur esse Pater Domini Nostri IESV. Christi, scilicet sicut Patres carne generantes, non solum spiritali affectu liberos suscipientes. Nam dixit & Lucas qui putabatur esse Pater IESV. Quare putabatur? quia humana putatio & existimatio illic ferebatur quod solet ab hominibus fieri. Non ergo de semine Ioseph Dominus quamvis hoc putaretur, & tamen pietati & charitati Ioseph natus est de Maria Virgine filius, idemq. Filius Dei. Hæc Sanctus Augustinus, quibus nihil evidentius ad intentum nostrum.

Respondeo

XII. Respondeo secundò ne Judæi, qui ad calumniam erant faciles & proni, damnarent Beatissimæ Virginis mentem tanquam servilem quæ se Josepho Fabro utique Carpentario tenui & modico tradiderit in sponsam: Ergo ut Mariæ dignitas assereretur, extollendus erat D. Iosephus, & ideò ejus Parentes ac Progenitores gloriosissimi recensiti.

XIII. Respondeo terriò, cum Christus per D. Iosephum sit hæres Regni Davidici ut dicemus capite sequenti, & ideò Lucas qui hoc probandum susceperat deduxerit Genealogiam legalem D. Iosephi, per quam illi ea hæreditas obtigit, debuit eodem modo D. Matthæus in suâ Genealogiâ procedere per D. Iosephum, ut appareret quod licet diversa dicerent Evangelistæ, non tamen animo vel studio diverso, qui erant in Spiritu sancto (qui per eos loquebatur) uniti.

XIV. Tandem necessaria fuit hæc D. Iosephi commendatio ut intelligeretur quod licet faber & modicus esset, erat tamen animi excelsi & nobilis supra id quod foris apparebat, utpote ex tam generoso sanguine procreatus, ac sic illius testimonium de sponsæ suæ castissimæ virginitate seu integritate, quæ de tempore sui matrimonii antequam convenirent inventa est in utero habens de Spiritu sancto, firmius esset, & ab omni suspicione apud homines magis immune.

XV. Quæres cur Christus Dominus in hominem effingendus Patrem habere voluerit D. Iosephum potius secundum legem generatum quam viâ ordinariâ, ad hoc quæsitum respondeo cum Theophylacto in Lucam c. 3. in fine, Matthæus per naturalem Patrem Iosephi hoc est Iacob, Lucas autem per legalem, hoc est Heli, Christi Domini Genealogiam descripserunt, ut intelligamus quod propter hoc natus sit Dominus ut & naturam sanctificaret & legem adimpleret.

XVI. Et ut ad magis particularia descendamus, Respondeo secundò, voluit per hoc ostendere utramque Paternitatem & filiationem, naturalem & legalem (cum omnes aliæ sint tantum ab hominibus) esse à se, se utriusque

authorem esse, ac proinde utramque veram esse & validam, ut per hoc demonstreremur ad credendum sine ulla hesitatione quod ipse quoque sit verè Pater Christi, & Christus filius Iosephi quamvis non ab eo genitus, & quidem longè fortiori & strictiori jure: huic responsioni favet D. Iustinus Martyr quæst. 133, ad Orthod, ubi sic loquitur: *Vt autem Dominus Christus nominaretur Iosephi filius, qui Ioseph habuit duos Patres videlicet alterum secundum legem, alterum secundum naturam, effecit divina gratia: ut cum audiremus Christum filium esse Ioseph, nec tamen ex eo natum secundum naturam, non admiremur: ut enim Ioseph ipse vocatus est Heli filius, nec tamen ex eo genitus, quoniam divina legi sic visum est ex uxore Heli dare filium Heli: sic visum est Deo ex uxore Iosephi dare filium Iosepho non genitum secundum naturam ex ipso. Quod enim ex femina, sine stupro nascitur, id necessario filius est viri & femine, quo pacto vult Deus dare filium viro aut per conjunctionem, aut citra conjunctionem.*

Idem sentit quæst. 66. *Si quemadmodum filius Heli dictus est Ioseph secundum legem citra conjugalem conjunctionem, quod Deus hoc modo voluerit dare Iosephum filium Heli: quid absurdum est si sic etiam dedit filium Iosepho citra conjugalem conjunctionem: hujus enim causâ, ita rem moderata est divina gratia, ut Virgo desponderetur viro, qui duos Patres habuerat, unum secundum naturam ex conubiali congressu, in illius generatione adumbrans Christi generationem qui ex Spiritu sancto natus est filius Deo ex uxore autem Iosephi filius Iosepho. Spiritus sanctus, inquit, superveniet in te & virtus Altissimi obumbrabit tibi, & quod nascetur ex te sanctum vocabitur filius Dei. Enimvero si quod natum est ex uxore Heli filius est Heli secundum legem Dei, multò magis ex uxore Iosephi, Deo ita volente, filius est Iosephi citra conjugalem congressum. Hæc Divus Iustinus.*

XVII.

Synopsis

Magrabit
D.
Iosephi
RV
111

CAPUT XII.

*An D. Iosephus fuerit Regni
hæres Davidici, & Christus
per ipsum?*

I. **R**egia eaque omnium nobilissimâ Abrahami ac deinde Davidis & Salomonis stirpe progenitum esse D. Iosephum ex præcedentibus satis abundè liquet: hic ulterius progrediendo, inquirimus an etiam fuerit Regni Davidici hæres, seu an ad ipsum immediatè ac directè per istos quos Evangelistæ recensuerunt, sive hos, sive alios ipsius Progenitores jus ad Regnum Davidis delatum sit: Ubi nota me loqui de iure ad Regnum, non de possessione & usu: quia nimis certum est D. Iosephum illius usu caruisse, cum ex opificio & fabrilis semper victitavit.

II. Disputant satis frequenter nostri Theologi an Christus filius ejus fuerit Regni istius hæres temporalis & ex successione. Hanc quæstionem hic ex occasione agitabimus & resolvemus, ac deinde cum ex successione illi hoc Regnum obtingere debuerit, videbimus an per Matrem ex quâ solâ natus est, an verò per Patrem D. Iosephum cui natus est obtigerit. Igitur sit

SECTIO PRIMA.

*An Christus Dominus fuerit
Rex temporalis Iudaorum.*

III. **P**ro hujus resolutione quæstionis ante omnia adverte primò duplicè esse potestatem temporalem in Regna. Prima est directâ quæ formaliter & præcisè tantùm dicit jus seu potestatem ad ferendas leges, cogendum subditos ad illarum observantiam, puniendos reos, compescendos turbulentos, dirimendas lites & controversias, &c. pro bono, pace & tranquillitate subditorum tam in particulari quàm in communi, secluso omni ordine & respectu ad finem spiritualement seu bonum animarum, quamvis & hæc tranquillitas

multùm ad istum finem conferat: & talis est potestas in Regibus temporalibus. Secunda est illa quam vocant indirectam, qualis est in Summo Pontifice, ut docet noster Doctor Resolutus Ioannes Bacchonius in 4. quæst. 11. Prologi & alii Theologi communiter, quæ quamvis sit etiam in bona temporalia subditorum ut præcedens, non tamen nisi in ordine ad bonum animarum; est enim tantùm ob illius finem in eo qui habet spiritualement potestatem, nec nisi ratione illius finis exerceri potest, ob quod dicitur tantùm indirecta, & ideo simpliciter ex sine dicenda est spiritualis.

Adverte secundò duplicem à Theologis distingui potestatem directam in Regna temporalia, una est ordinaria qualem habent terreni Reges: hæc humano aliquo titulo acquiritur, puta, electionis, successione, donationis, occupationis per justum bellum, &c. Est temporaria quia potest finiri, potest auferri. Mutabilis quia potest augeri & minui: limitata quia ad has tantùm non ad illas leges, ad hos tantùm actus, & non alios extenditur: Non enim possunt Reges, nisi injustè, quodcumque libuerit facere circa subditos & illorum bona, sed tenentur se intra creditæ sibi potestatis per Dei & Regni leges, cancellos continere, quos si exceperint peccant & Deo Regi Regum & Domino dominantium rationem reddent. Alia est potestas directâ quam vocant potestatem excellentiæ: Hæc est altioris ordinis & longè perfectior priore, quæ cum non sit humanitus comparata, sed divinitus communicata, est æviterna, immutabilis & illimitata.

His positis primò certum est quod Christus Dominus, etiam ut homo est, fuerit Rex totius mundi, consequenter & Regni Israelitici ratione filiationis divinæ per communicationem idiomatum, ut aiunt: Cum enim homo & Deus in Christo ita identificetur, ut per communicationem idiomatum Deus dicatur, passus, mortuus, &c. Et homo dicatur Creator & Conservator, Omnipotens, &c. Eadem ratione cum Deus sit Rex, & Dominus totius universi, ita & homo in Christo: hic nulla est difficultas. Sed

Sed quæstio proposita in argumento procedit, & intelligitur de potestate quæ intrinsicè communicata est Humanitati Christi Domini, quare cum hæc quæ ei competit solum per communicationem idiomatum non sit talis, nihil facit ad rem.

VI. Non est etiam ullum inter Theologos orthodoxos dubium habuisse ut minimum potestatem indirectam in omnia Regna mundi consequenter in Regnum Davidicum seu Judæorum, ut scilicet de hoc & illis disponere posset in ordine ad finem supernaturalem, quia saltem hæc necessaria erat ad officium Redemptoris, quare his præteritis.

VII. Dico primò Christus ut homo habuit regiam potestatem non solum spiritualem illam seu indirectam, sed etiam politicam in omnes homines & Reges terræ, & directum Dominium in res temporales omnium regnorum mundi, consequenter in regnum Davidicum. Ita noster Doctor Resolutus in 4. quæst. 1. & 11. Prolog. art. 2. & 3. & communiter Theologi contra nostrum Thomam Waldensem tomo 1. Doctr. Antiquit. fid. lib. 2. art. 3. cap. 76. Vasquez 3. part. disp. 87. cap. 2. 6. Amicum de Incarnat. disp. 3. & nostrum Orlandi in 3. part. tract. 4. disp. 10. de Dominio temporali Christi num. 2.

VIII. Probatur primò ex Scripturâ Matth. cap. ultimo vers. 16. ubi Christus de se ipso dicit: *Data est mihi omnis potestas in celo & in terra.* Ubi signum illud *omnis* cum sit universale, distribuit potestatem Christo datam, non per partes sui Regni; hæc enim in his verbis, *in celo & in terra* continetur, sed per omnes species potestatis: ergò significat potestatem utramque, temporalem scilicet & spiritualem; in his enim ut in genera prima & immediata consistit divisio & distributio ad æquata potestatis ut sic.

IX. Ne dicas hanc potestatem esse illam quæ ei competit ratione communicationis idiomatum: esse enim aliam quæ intrinsicè humanitati communicata est, patet evidenter primò ex his verbis *data est mihi.* Secundò, ex alio simul loco Joan. cap. 25. vers. 22. *Pater omne iudicium dedit filio, quia filius hominis*

est. Porrò potestatem illam non fuisse etiam indirectam constat ex dictis: quia hæc non est alia à spirituali, & sic non fieret distributio quam significant hæc verba *omnis potestas.* Etsi enim illa potestas sit in bona temporalia, non tamen directè, sed tantum per ordinem ad finem spiritualem, & ideo simpliciter est spiritualis, ergò necesse est ut fuerit directæ & politica.

Replicabis cum Patre Amico mox citato sect. 2. num. 45. Potestatem per hæc verba: *Data est mihi omnis potestas in celo & in terra,* significatam esse spiritualem, constat ex illatione quæ fit ex his verbis in sequentibus, *Euntes ergò docete omnes gentes baptizantes eos, &c.* Sed respondeo, etsi per hæc ultima verbaliter Christus illam quam committit Apostolis suis, non tamen vult significare illam quæ in se residet, esse ita limitatam, aut hoc ex illo benè inferes. Significat ergò per illa postrema verba, quid de illa suâ universali potestate Apostolis communicat, nempe illam quæ necessaria erat ad mundi salutem: atqui ad illam non indigebant nisi spirituali quam illis per hæc verba, *Euntes docete omnes gentes baptizantes eos, &c.* confert, cum nec Christus ad illam aliâ indiguerit, sed tantum ad ornamentum suæ personæ receperit.

Probatur secundò, quia in eadem Scripturâ vocatur Christus non tantum Pontifex ut Hæbr. c. 7. v. 26. sed etiam Princeps Regum terræ Apoc. c. 1. v. 5. & c. 19. v. 16. qui habet in scemore suo scriptum Rex Regum & Dominus Dominantium. Hoc autem ultimo nomine alia potestas à Pontificiâ seu spirituali intelligitur, aliâs deberet Regis nomen quod propriè significat eum qui supremâ potestate Politicâ præest, significare Pontificem; & sic à propria & naturali significatione ad figuratam torqueri, quod est alienû à doctrinâ SS. Patrum & Theologorum omnium, dicentium unanimiter verba Scripturæ debere semper accipi simpliciter & secundum propriam & naturalem eorum significationem, nisi ex inde sequeretur aliquid absõnum, quod evidenter suaderet illa debere tropicè seu figuratè accipi, quod hîc nullatenus contingit, ut patebit manifestè ex
dicen. his

Synopsis

Magnificè
D.
Josephi
RV
11

dicendis: sicut ergo per nomen Pontificis intelligitur habens potestatem spiritualem, ita per nomen Regis habens temporalem.

XII. Confirmatur hæc ratio, quia in lege naturæ Melchisedech fuit figura Christi juxta illud psalm. 109. v. 15. *Tu es Sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech*, sed hic Melchisedech fuit simul & Rex & Sacerdos: Genes. c. 14. v. 18 & Hebr. cap. 7. vers. 1. *Melchisedech verò Rex Salem Sacerdos Dei summi*. Similiter & in lege scripta Moyses qui fuit & ipse figura Christi, fuit simul Sacerdos & Rex, seu Princeps temporalis Judæorum. Sacerdos: ut patet ex psal. 98. vers. 6. *Moyses & Aaron in Sacerdotibus ejus*, &c. Rex verò seu Princeps, ut patet ex toto libro Exodi: unde Philo Judæus lib. 3. de vitâ Moysis in fine ait: *Hæc est vita, hic exitus Moysis Regis, Legislatoris, Pontificis & Prophetæ*. Ergo in lege gratiæ Christus per illos adumbratus, sicut fuit totius mundi Pontifex, ita Rex.

XIII. Probatum tertio ex Sanctis Patribus, D. Augustino tract. 14. in Joan. ubi ait: *Erat quidem Rex non qualis ab hominibus sit, sed talis ut Reges faceret*. D. Hilar. in psalm. 2. ad ea verba. *Ego autem constitutus sum Rex ab eo*, &c. *Nescio*, inquit, *an sit tutum ambigere Christum fuisse Regem*, quod non potest explicari de regno spiritali, quod stat cum potestate temporali indirectâ, quia non dixisset Hilarius *Nescio*, cum id sit de fide & clarior meridiano sole. Vide etiam Divum Chryostomum homil. 82. in Joannem ad illa verba, *Regnum meum non est de hoc mundo*. Theophylactum in cap. 18. Joannis, D. Bernardum lib. 3. de Considerat. cap. 1.

XIV. Probatum quarto rationibus, prima non implicat Dominium illud altioris ordinis quam sit quodlibet humanum ac quod secum compatiatur particularia Principum terrenorum cum subordinatione, & aliunde est sine ulla imperfectione & maxime honorificum, ergo Christo fuit communicatum, tum quia per hoc melius salvantur & explicantur Scripturæ quæ Christo ut homo est, concedunt Regiam dignitatem & dominium in omnes creaturas, tum quia hoc multis titulis Christo debebatur.

Primo, ratione unionis hypostaticæ per quam humana natura in unitatem suppositi divini assumpta, sicut omnibus creaturis excelsior facta est, ita facta est digna ut omnibus & in omnibus dominaretur & principaretur. Secundo, jure hæreditatis non utique terræ sed divinæ: Cum enim esset verus & naturalis filius Dei ratione suppositi divini quo natura humana in ipso terminabatur; paternam, etiam ut homo est, hæreditatem de jure naturali debuit obtinere. Tertio, jure redemptionis, ex hoc enim meruit ut perfectam haberet potestatem in hominem quem redemit, & in ea quæ homini subiciuntur. Quarto, jure meriti: humilitate enim, obedientiâ & exinanitione suâ infra omnia meruit ut in nomine ejus omne genu flectatur. Quemadmodum argumentatur & concludit Apostolus ad Philippenses cap. 2. Unde D. Bernardus lib. 3. citato de Considerat. ad Eugenium ait. *Christus hic est qui possessionem sibi vindicat & jure creationis, & merito Redemptionis, & dono Patris*.

Secunda ratio, quia etsi Christus in humanis existens, pauper fuerit, propterea quod ex paupertatis & sanctæ humilitatis amore hujus usui potestatis renunciare voluit, ne tamen de illa dubitare possemus aliquando aliquos ejus actus exercere voluit, ut Matthæi cap. 8. vers. 23. cum in finibus Gerazæ demonum quos ex energumenis eiecerat misit in gregem porcorum integrum, qui impetu abierunt præcipientes in mare & mortui sunt in aquis. Et Matthæi cap. 21. vers. 19. quando ficulneam maledicendo eam arefecit: nam licet illi quatenus miraculosi à potestate spiritali prodierint, quatenus tamen per illos rem alienam destruebat à potestate politicâ procedere debebant, non ordinariâ: non enim possunt Reges ordinarii pro suo arbitrio bona suorum subditorum dissipare aut destruere, non etiam indirecta, quia illa non concedit disponere de rebus subditorum nisi in casu necessitatis, quando scilicet aliter altior ille finis spiritalis haberi nequit. Cum ergo Christus potuerit fidei mysteria confirmare absque destructione illâ, procul dubio secus faciendo

XV.

faciendo evidens signum dare voluit se habere illud directum dominium rerum temporalium altum & excellens, quod potestatem confert de illis disponendi absolutè, etiam extra omnem casum necessitatis.

XVI. Tertia ratio, quia Christus etiam ut homo naturaliter & sine ullâ aliâ Dei concessione est caput omnium hominum, non quoad naturalem generationem, ut constat, sed quoad moralem gubernationem; ergò naturaliter habet jus dicendi in omnes, litesque omnium dirimendi, &c. Quippè Christus ut homo & ratione originis, quia est conceptus de Spiritu Sancto, & ratione personalis dignitatis, quia est filius Dei naturalis, & ratione donorum subsequentium, sapientia scilicet & prudentia, ac etiam virtutis & sanctitatis, ratione quarum nec falli potest nec fallere, quæ omnia in illo sunt sine mensurâ, in aliis verò tantùm secundùm mensuram donationis Christi, longo intervallo superat omnes. Cùm ergò horum omnium ratione non possit iudicium ejus in quavis materiâ non esse certum & infallibile, & in omnibus aliorum iudiciis incomparabiliter melius & præferibile, profectò omninò sequitur, quod naturaliter sit caput moraliter directivum & gubernativum omnium hominum, cui ex naturali obligatione, & seclusâ etiam omni explicitâ Dei ordinatione ex rectâ ratione debent obedire tanquam superiori, omnes quotquot illum norunt.

XVII. Dices hoc argumentum probat quidem ejus in personas & eorum bona potestatem, ut circa illas & hæc statuere possit, non tamen dominium, ut ea pro arbitratu suo dissipare possit & destruere. Respondeo & de hoc ultimo probare saltem consequenter: Licet enim absolutè loquendo imperium seu potestas & Dominium non sint necessariò conjuncta, ut patet in Regibus ordinariis, qui possunt leges statuere, lites dirimere, &c. non tamen de illorum bonis pro suo nutu disponere: in Christo tamen Domino nostro Ter Optimo, Ter maximo, illa duo sunt conjunctissima; & ea ratio quæ convincit illi tribuendum esse jus Regni in omnes, convincit etiam tribuendum

esse Dominium in ea, quia scilicet ratione unionis hypostaticæ, filiationis & cæterorum titulorum hic num. 12. & 14. relatorum, dignus est omni dignitate & autoritate.

Immo quod mirum mihi videtur, P. XVIII. Franciscus Amicus citatus qui contrarius est nobis, cogitur fateri quod unio hypostatica secum afferat fundamentum hujus domini reddendo naturam quam Verbum sibi substantialiter copulavit, dignam omni autoritate & potestate, quod mihi sufficit: infero enim ergo de facto illam autoritatem & potestatem habuit, vel afferatur ratio cur non habuerit? Maximè quod in Scriptura dicitur Dominus omnium, hæres universorum, dicuntur omnia illi subiecta, omnia data, omnia tradita à Patre, quæ omnia significant actualem traditionem: ac deinde quod si ea potestas non sit illi collata, sed voluntate Dei esset negata, nihil ex inde Christo virtutis aut meriti accederet, immò decederet plurimùm, cùm sic nec eorum usu se liberè privasset.

Dices non fuit negata, sed oblatam spontè recusavit: sed hoc esset probandum, quandoquidem illud ornamentum ei ratione suæ excellentiæ & dignitatis debebatur. Secundò, si majoris fuisset perfectionis illâ caruisse, ergo illa ei non debebatur; atqui debebatur ex concessis, & quia debebatur accepit; & ex hoc magis arguitur summus ejus in sanctam paupertatē affectus, quod cum tali dominio ob dignitatem suam carere non posset, in summâ tamen illâ rerum omnium copiâ quæ ad eum pertinebat, voluit extrema quæque pati ex amore paupertatis. Et hoc est quod miratur Apostolus 2. Corinth. cap. 8. *Qui cum esset dives, (quoad jus scilicet & potestatem quam habebat sibi omnia vendicandi tanquam omnium primarius & supremus Dominus) propter nos factus est egenus. Nihil eorum volens.*

Instabis, perfecta paupertas excludit non tantùm usum, sed etiam Dominium rerum temporalium quod nemo negabit, sicut enim perfecta opulentia non solum in illarum usu consistit, sed etiam in Dominio: ita à contrario perfecta paupertas in utriusque abdicacione consistere

M

XX;

Synopsis

Magnabit

D.

Josephus

RV

consistere debet. Respondeo perfecta paupertas excludit Dominium ordinarium, non illud excellens & alioris ordinis. Ratio hujus responsionis est quod Dominium ordinarium ex appetitu humano divitiarum sit, & ex illo etiam retineatur, & ex se est propter illarum usum, nec Regia potestas ordinaria potest stare sine illis: non ita Dominium illud excellens quod à Deo confertur propter dignitatem personæ ad illius ornamentum, non autem propter divitiarum usum ut illas convertat ad propriam commoditatem, cum & sine illis potestas excellens quæ consistit in vi præcipiendi, leges ferendi, jus dicendi, lites dirimendi, puniendi, &c. à Christo exerceri poterit.

XXI. Adde quod Christus eam paupertatem habuit quæ ipsum decebat, paupertas autem cum exclusione dominii excellentis ipsum non decebat, nec fieri poterat ut eo careret; cum unio hypostatica eum redderet dignum omni autoritate & potestate. Tandem si paupertatem cum exclusione Dominii in Christo desideras, ut sit absolutum exemplar paupertatis, erit ut vis, si habuit jus ad Regnum Davidis ex humana successione, de quo statim: quia ei renunciavit cum illud habere & obtinere potuisset, si voluisset.

XXII. Dices frustra fuisset collatum Christo hoc Dominium cum nunquam in eo esset usum habiturum: Respondeo negando. Primò, quia fuit ad ornamentum personæ. Secundò, quia ex hoc habuit quod in summâ rerum abundantia quâ frui poterat, omnibus volens indiguerit. Tertio, quia aliquos quandoque illius actus exercuit, ut diximus supra.

XXIII. Dices iterum Christus ipse de seipso ait Joan. c. 18. Regnum meum non est de hoc mundo ergo, &c. Respondeo non dicit Christus regnum suum non esse in hoc mundo; sed tantum non esse de hoc mundo, non dicit non esse hic, sed solum non esse hinc: Mundus non facit eum Regem, sed Deus: non est Rex isto modo per successionem hæreditariam, vel electione & favore populi, aut vi vel armis, aliâvè viâ humanâ, sed alio sublimiori titulo ratione

unionis hypostaticæ per quam humana natura in ipso erat Deificata ac substantialiter Deo conjuncta.

Dices tandem, si illam potestatem Christus habuisset, haberet & Summus Pontifex ejus in terris Vicarius, quare enim diceremus transmisisse in ipsum spiritualem potestatem, & negaremus illam temporalem transmisisse? sed falsum quod Summus Pontifex hanc habeat, quia sequeretur illum etiam sine ordine ad finem spiritualem & bonum animarum illam exercere posse, & sic omnia pro suo arbitrio immutare, Regna & scepra ab uno ad alium transferre, &c. quod falsum est. Respondeo negando sequelam, nam nec totam suam potestatem spiritualem illi communicavit. Non enim potest ut Christus condere nova Sacramenta, facere miracula, &c. Sed illi hoc Christus de sua potestate contulit quod fuit necessarium ad bonum animarum & conservationem Religionis & Ecclesiæ à se plantatæ. Hæc autem directæ potestas in omnes homines & omnia Regna mundi non fuit ad hoc necessaria. Ergo, &c.

Tandem quid fortius in hujus Regiæ potestatis argumentum factò Cæsaris Augusti? Hic eo ipso quo Christus Dominus nascitur, jubet universum orbem describi ad ostensionem amplitudinis Imperii sui: vetat tamen eodem tempore se Dominum appellari. Quid hoc sibi vult? O miram divinæ providentiæ energiam! in eo quod jubet mundum describi de suo extollitur, in eo quod vetat se Dominum appellari, ex Deo deprimitur: paret ergo ille Deo volens nolens, in cuius manu cor Regum: Nescit ipse, sentit tamen ipse superiorem sibi adesse Dominum Christum, scilicet Regem Regum recenter natum; in cuius præsentia ipse licet aliorum Rex (non enim Christi Regnum aliorum Regnum excludit, sed suo substernit) subditus est cum suis subditis, cuius cum esset vassallus illo præsentiam recenter exhibente in homagii & recognitionis fidem Dominum se vocari prohibet. Sed his fortè diutius quàm par erat immoror, de hac enim potestate & dominio non currit questio in argumento proposita, sed

sed de potestate quæ ei jure successio-
nis & propagationis ex Davide com-
petit: An scilicet habuerit jus heredita-
rium ad regnum temporale Judæorum?

XXVI. Negat noster Thomas Waldensis
tomo 1. Doctrin. Antiquit. fid. lib. 2.
art. 3. cap. 76. & 77. & post ipsum Car-
dinalis Bellarminus lib. 5. de Romano
Pontifice, & alii his rationibus ducti.

XXVII. Prima & omnium validissima quod
Jerem. cap. 22. vers. 30. dicitur de Je-
chonîâ. *Scribe virum istum sterilem, vi-
rum qui in diebus suis non prosperabitur,
nec enim erit de semine ejus vir qui sedeat
super solium David & potestatem habeat
ultra in Iuda.* Christus autem est ex se-
mine Jechoniæ, ut patet ex Genealogi-
â Matthæi & supra dictis. Ex quo, in-
quit Cardinalis Bellarminus lib. 5. de
Romano Pontifice cap. 4. manifestè
sequitur Christum non potuisse habere
regnum temporale Judæorum ex suc-
cessionem, vel falsa erit Prophetia, quæ
disertis verbis ait fore ut nemo deinceps
de posteris Jechoniæ habeat po-
testatem in Judæa: Nec potest, inquit
Bellarminus responderi posteros Je-
chonîæ habuisse jus Regni, non tamen
de factò sedisse, nam quid esset illud jus
quod nunquam potuissent uti?

XXVIII. Confirmant hi suam sententiam ex
Patribus. Nam D. Hieronymus in
hunc Jeremiæ locum, & D. Ambrosius
in Lucam cap. 1. quærunt quomodò
non pugnet hæc Prophetia Jeremiæ
cum promissione Gabrielis Archangeli
qui Lucæ cap. 1. ait Mariæ. *Dabit ei
Dominus Deus sedem David Patris ejus.*
Et respondent ideo non pugnare, quod
Jeremias loquatur de regno temporali,
Gabriel de spirituali & æterno.

XXIX. Secunda ratio, quia à captivitate Je-
chonîæ usque ad Christum Eusebius in
Chronico supponens illam incepisse
Olympiade 47. anno 2. numerat annos
585. Beda lib. de sex ætatibus annos 560.
Driedo lib. 3. de Dogmat. c. 5. annos 596.
alii plures, alii pauciores, nullus tamen
minus quàm quingentos, quo tempo-
re nullus ex semine Jechoniæ recupe-
ravit Regnum. At tot annorum & sæ-
culorum præscriptio jus omne abstule-
rat à semine Jechoniæ Ergo, &c.

XXX. Tertia, quia etsi Regnum adhuc per-
severasset in posteris Jechoniæ, quod

non, tamen non constat an Christus
esset omnium posterorum ejus propin-
quior Davidi ut ei in Regno succederet.
Confirmatur, quia perveniret illud
ad ipsum vel per Virginem, vel per Di-
vum Josephum: non per Virginem,
quia Regnum fuit translatum à lineâ
Salomonis propter eorum peccata ad
lineam Nathan juxta prædictiones. At
Beata Virgo descendit recto ordine à
Davide per Salomonem, ut supra dixi-
mus. Deinde quia licet mansisset in li-
neâ Salomonis, non constat aut quod
fuerit filia veri hæredis, aut quod Reg-
num deferretur ad mulieres: Et quavis
hec adhuc illi cõcederentur, non tamen
devenisset ad Christum, quia in Beatâ
Virgine quæ illi supervixit hæretur. Non
etiam per D. Josephum, quia esto des-
cendat à Davide per Nathan secundum
legem, non constat tamen quod in eâ
lineâ habuerit prærogativam primoge-
niti, seu illius ad quem primò spectabat
jus Regni. Et licet hoc adhuc constaret,
Christus non fuit ejus naturalis filius.
Neque dixeris fuisse Adoptivum, quia
hoc non sufficit. Nam majoratus non
transit per adoptionem quando est in
legitimi successoris præjudicium.

Quarta ratio, quia perfecta pauper-
tas excludit non tantum usum, XXXI.
etiam dominium rerum temporalium,
maximè verò ordinariū, ut supra res-
pondimus. At Christo Magistro & ex-
emplari totius perfectionis tribuenda
est perfectissima paupertas, ergo non
habuit jus nec dominium Regni Ju-
daici.

Secunda sententia affirmat Chri- XXXII.
stum fuisse jure successionis legiti-
mum Davidici Regni hæredem. Ita ex
nostris Bacchionius in 4. sentent. quæ-
stion. 1. Prologi art. 2. §. 2. Antonius
Marinarius libr. de Consonant. Jesu-
Christi & Prophetarum cap. 6. Syl-
veira tomo 1. in Evang. lib. 1. cap. 5.
quæst. 1. Orlandi in 3. part. tractat. 4.
disp. 10. num. 3. Matthias à Corona to-
mo 2. de Sanctitate Roman. Ecclesiæ
tract. 3. cap. 10. §. 2. Eandem etiam
defendunt Armacanus lib. 4. de quæst.
Armen. c. 16. D. Bernardinus Senensis
tomo 3. de S. Joseph. Burgenfis Addit.
in Matth. cap. Moralez in Matth. lib.
2. tract. 9. Conclus. 1. Azorius lib. 2.
M 2 instit.

Synopsis

Magnificat

D.

Josephus

RV

instir. moral. cap. 15. Abulensis in hæc verbis Zachariæ Prophetæ, *Ecce venit Rex tuus*: Alphonsus Mendoza in Relectioibus Theolog. de universali Christi Regno. Boza in Elucidar. Deipar. lib. 2. tract. II. cap. 3. Cornelius à Lapide in cap. I. Matth. Et hæc quidem meo videri est certissima.

XXXIII Nam primò ad argumenta præcedentis sententiæ respondeo primò ad primum, si necesse esset, quod non (ut ex infra dicendis constabit) Regnum Davidicum ad Christum per Jechoniam & ejus recto ordine posteros pervenire; illud *to semen* apud Jeremiam posset explicari dicendo ibi semen duobus modis accipi posse, primò pro filiis immediatis, secundo pro tota posteritate Jechoniæ; primo modo accipi loco citato Jeremiæ non secundo, sicque veram fuisse Prophetiam: invenitur enim juxta hoc impleta, quia ex octo filiis Jechoniæ qui recensentur lib. I. Paralip. cap. 3. vers. 17. Nullus sedit super solum Davidis, aut habuit potestatem in Judâ.

XXXIV Confirmari posset hæc responsio per textum ipsum Jeremiæ, nam verba illa, *Nec enim erit de semine ejus vir qui sedeat super solum David, & potestatem habeat ultra in Judâ*: sunt explicativa præcedentium, in quibus dicitur, vir sterilis & qui non prosperabitur: atqui Propheta non dicit absolutè non prosperandum, sed *in diebus suis*, ergo nec debet intelligi absolutè & sine limitatione quod non erit de semine ejus vir qui sedeat super solum David, sed *in diebus suis*, qui rectè limitantur ad dies ipsius Jechoniæ & filiorum ejus immediatorum. Quare Zorobabel filius Salathielis filii dicti Jechoniæ immediati, qui fuit vir probus & justus, fuit liberator & redux populi ex captivitate, & eorum Princeps, & licet dependeret à Cyro non tamen jure; & ideo in re fuit Rex Judæorum, quamvis ex prudentiâ politicâ ab isto nomine abstinuerit: verum

XXXV. Respondeo secundo, cum nostro Bacchonio citato; etsi Regnum fuerit à Jechonia ablatum per Regem Nabuchodonozor & ejus successores, hæc tamen non fuit ablatio juris à Tribu Judâ aut familiâ Davidis, sed fuit ablatio

facti, fuit enim punitio Jechoniæ & posterorum delictis illius participantium per istum Regem tanquam tortorem non tanquam jus habentem: probatur hæc responsio ex psal. 88. ubi dicitur, *Ponam in seculum seculi semen ejus & Thronum ejus sicut dies Cæli*, ecce thronus datus est Davidi & semini ejus in æternum, & sic habuit jus æternum.

Confirmatur evidentissimè: quia si XXXVI ablatio ista fuisset non tantum juris, sed etiam facti Regni seu Sceptri à Familiâ Davidis, ergo celebris illa Prophetia Patriarchæ Jacob Genes. c. 49. v. 10. **NON AUFERETUR SCEPTRUM DE JUDA**, & Dux de femore ejus donec veniat qui mittendus est, inveniretur falsa. Probatur sequela, quia Christus qui est ille qui mittendus est, non venit nisi sexcentis ferme annis post ablationem istam ex dictis supra num. 27.

Quod autem Nabuchodonozor au- XXXVII ferens illi Regnum & filiis suis tantum fuerit tortor eorum & jus illorum usurpans, patet evidenter ex sequentibus in eodem psalmo; subditur enim statim. *Sed autem dereliquerint filii ejus legem meam & in judiciis meis non ambulaverint, si justitias meas profanaverint & mandata mea non custodierint, visitabo in virga iniquitates eorum, & in verberibus peccata eorum*: & sequitur statim, *Misericordiam autem meam non dispergam ab eo, & quæ procedunt de labiis meis non faciam irrita*. Sed si jus fuisset acquisitum Nabuchodonozori, & ablatum omninò cum usu à posteris Davidis, dispersisset Deus misericordiam à David, & irrita fecisset quæ processerant à labiis suis, fuit igitur Nabuchodonozor tantum tortor, & sic jus Regni Judaici ad illum non transit. Unde pater Deum conservasse jus Regni posteris Davidis, ergo à fortiori Christo qui ex delictis parentum nullam pœnam aut reatum contraxit, ut est omnium sententia, Confirmatur ex Glosâ interlineari ad istum locum Jeremiæ quæ post D. Hieronymum illud, *Non erit de semine ejus vir*, ita explicat non erit vir, id est homo tantum, per quod excipitur Christus, qui non est homo tantum, sed homo & Deus simul.

Ad

XXXVIII Ad confirmationem, Respondeo Patres istos sic explicandos quod scilicet Jeremias loquatur de regno temporali quoad usum qui etiam temporalis est, quo sensu admitti potest sine assertio- nis nostræ præjudicio nullum ex semi- ne Jechoniæ, nec ipsum Christum se- disse super solum David, non enim Christus in illo temporaliter sedit: Quod autem Gabriel promittit Chri- stum sessurum non hoc intelligendum de sessione seu usu humano & téporali sed de spiritali: quod scilicet Christus acceptum à Progenitoribus regnum temporale in spirituale mutavit, cujus proinde usus non fuit nisi spiritalis.

XXXIX Ad secundam rationem respondeo quidquid sit de jure præscriptionis non habuisse locum apud Judæos, quod patet ex lib. Judic. c. 11. & ex commu- ni doctrinâ SS. Patrum & Theologorū qui justam sustinent fuisse invasionem Hæbreorum contra Chananeos, eo quod filii Sem ante annos circiter quin- gentos per unum deturbati à filiis Cham, in suis posteris Israëlitis legiti- mam vindictam exercebant, & posses- sionem turbatam & usurpatam repe- tebant. Vide Epiphanium hæres. 66. & Cassianum collat. 5. c. 4.

XL Ad tertiam rationem satisfiet infra sect. sequenti.

XL I. Ad quartam rationem respondeo ad majorem, perfecta paupertas excludit non tantum usum, sed etiam Domi- nium maximè verò ordinarium re- rum temporalium excludit, voluntate concedo, necessitate nego: At si Chri- stus non habuisset jus ad Regnum ca- ruisset necessitate, imò & ipse usus qui ex Dominio sequitur, quo caruit Christus, fuisset etiam necessarius, ac sic Christus non exercuisset summam & perfectissimam paupertatem quæ men- suratur & ex objecto quod deseritur & ex affectu quo deseritur: Cum enim summa abundantia sit Regia, si non habuisset jus ad Regnum, ut & illi & ejus usui voluntate, non necessitate ren-unciare posset, non posset dici sum- mam paupertatem exercuisse.

XLII. Probatum secundò, ex multis Scrip- turæ locis. Nam primò, Matthæi 21. v. 5. ex Zachariæ Prophetiâ dicitur de Christo, *Eccè Rex tuus venit tibi*, id est

filia Sion: in quæ verba ita Abulensis quæst. 30. *Dixit Rex tuus, quia de Mes- sia loquebatur, quia Rex erat, de semine enim Regali Davidis erat & cui promissum erat quod regnaret Luca c. 1. & Jeremia c. 23.* Et paulò post Christus *vocatus est Rex Judæorum in titulo Passionis, qui ti- tulus Deo placuit, tanquam conveniens; idè licet Judæi voluerint illi delere, Deus non permisit, dans in mentem Pilato quod sic maneret titulus Ioann. cap. 19. & cum Christus omnium Judæorum esset speciali- ter Rex, adhuc specialius erat Rex Sion & Jerusalem quia ibi erat Metropolis Regni.* Hæc Abulensis. Quod si ex unione personali ad verbum diceretur hic Christus Rex, ut fortè respòdebat non- nullus, non Judæorum solam neque Jerusalem & Sion speciali titulo & jure Princeps crederetur, sed totius orbis. Respondeo causalis illa toties in Scrip- turâ repetita, quâ dicitur Christus Rex quia est filius David, nimis clarè sig- nificat jus ad regnum Davidis & ex suc- cessione Davidis.

Secundò Matthæi cap. 27. ubi Pila- XLIII, tus interrogans JESUM, *Tu es Rex Ju- dæorum?* id sanè inquirebat, an jus ali- quod haberet ad regnum Judæorum: videbat enim clarè Pilatus necdum ex- ercitam fuisse à Salvatore potestatem Regiam, quare de jure solum quære- bat. non utique excellenti & altiori quod ipsi ignotum erat, sed ex succes- sione. Annuit Pilato JESUS candidè dicens, *Tu dicis*, ne igitur extra rem res- ponderit & non ad mentem interro- gantis id de jure & actione speciali con- cessit: negavit de usu & quo ad exter- num apparatus.

Tertiò, ex Lucæ cap. 14. vers. 15. XLIV. qui clamabant benedictus qui venit in nomine Domini Rex Israël, & Lucæ cap. 19. reclamantibus Pharisæis, obli- tit Christus dicens: *Dico vobis quia si hi tacuerint lapides clamabunt*: constat au- tem clamorem populi de regno tem- porali per propagationem à Davide in- telligendum esse.

Quartò, Lucæ cap. 1. Gabriel dicit XLV. ad Beatam Virginem, *Dabit illi Domi- nus Deus sedem David Patre ejus.* At David nullam habuit sedem spiritua- lem, sed tantum temporalem quia non fuit Sacerdos, respondet noster Wal-

denſis citatus verba ſequentia ad textum allatum. *Et regnabit in domo Iacob in aeternum, & Regni eius non erit finis*, Satis indicare hunc locum non bene intelligi de regno temporali Iudæorum, ſed de ſpirituale: *Nunquid enim*, inquit Waldenſis, ex D. Bernardo, *temporale Iudæorum eſt aeternum? nunquid illius non eſt finis: aut perfidiam Iudæorum defendis qui dicunt nondum ceſſaſſe unctiōnem, ac per hoc necdum veniſſe Sanctum Sanctorum? Dabit ergo*, inquit idem Waldenſis, *ei ſedem David Patris ſui non typicam, ſed veram qua idcirco appellatur Sedes David, quia hæc in qua David temporaliter ſedit aeterna illius gerebat imaginem, illo ſcilicet loquendi uſu, quo ſæpè reperimus in ſcripturis ſignificans poni pro ſignificato: quomodo enim in Sede qua aeterna non eſt in aeternum ſedebit? vel regnaturus eſt? quærenda eſt igitur Sedes aeterna Davidis in qua ſedeat & regnet in aeternum. Hæc noſter Waldenſis.*

XLVI. Sed replico, ſi Regnum temporale Davidis ante mutationem illius in ſpirituale per Chriſtum factam penitus extinctum fuiſſet & exciſum in Jechoniâ, hoc eſt annis pluſquam quingentis ante Chriſtum, quomodo poſſet dici quod in illo à tanto tempore exciſo ſediſſet Chriſtus? quomodo poſſet dici mutatum à Chriſto Regnum temporale, quod à tanto tempore amplius non erat, in ſpirituale? quomodo poſſet dici quod illud regnum temporale à tot ſæculis exciſum, eſſet typus & figura Regni Chriſti quod eſt aeternum? quare omninò dicendum per iſtas particulas, *Et regnavit in domo Iacob in aeternum, & regni eius non erit finis*. Significari regnum temporale ad ſe jure ſucceſſionis deportatum non temporaliter gubernaffe, ſed in ſpirituale mutaffe, & ſic conſequenter de temporali factum eſt aeternum, de humano divinum.

XLVII. Quarto, ex Joannis cap. 1. verſ. 49. nam Nathanaeli dicenti Chriſto, *Tu es filius Dei, tu es Rex Iſrael*, non tantum conſenſit Chriſtus, ſed præterea addidit, *quia dixi tibi vidi te ſub ficu credis*, quo ſignificavit propoſitionem Nathanaelis *Tu es filius Dei, tu es Rex Iſrael*, fuiſſe profeſſionem fidei quæ erat in intellectu Nathanaelis: Nathanael autem de regno temporali Judaico loque-

batur, ſicut enim appellando eum filium Dei ejus divinitatem confeſſebatur, ita dicendo eum eſſe Regem Iſrael temporalem ejus dignitatem prædicare volebat. Similiter & Magi quos nullum dubium eſt Deo inspirante dixiſſe, *Vbi eſt qui natus eſt Rex Iudæorum?* Quod intelligere de ſpirituale regno eſt vim inferre verbis & ſenſui Scripturæ, maxime verò ſi excludas temporale.

Nec vim hujus argumenti, quantum XLVIII ſpectat factum Magorum, infirmat quod reſpondet noſter Waldenſis, Magos ſcilicet ex thure quod Chriſto Domino obtulerunt Deum credidiſſe, ſicque non Regem temporalem, non inquam, hoc infirmat; nec enim dicimus Chriſtum non fuiſſe ab eis nonniſi ut Regem agnitum, ſed dicimus quod ille natus Rex verus & legitimus Iudæorum, fuerit etiam ut Deus ab illis agnitus, & id eò ſolus inter omnes qui fuerunt Reges Iudæorum à cælo demonſtratus, & à Magis perquiſitus, & ſicut ab illis divino inſtinctu ut Deus in thure adoratus, ita eodem inſtinctu verus Rex Iudæorum proclamatus, & in auro agnitus. Hanc eandem noſtram ſententiam probant alii aliiſ Scripturis, ſed hæc ſufficiant.

Quintò ex lib. 1. Machabæorum XLIX. cap. 14. verſ. 41. ibi dicitur quod cum regnum jam ceſſaſſet in familiâ Davidis, Senatus ac Principes Iudæorum ex communi conſenſu convenerunt *Simonem Machabæum eſſe Ducem & Sacerdotem ſuum in aeternum donec ſurgat Propheta Domini fidelis*. Ex quo patet Principatum à familiâ Davidis ex communi Iudæorum conſenſu tranſlatum fuiſſe ad familiam Machabæorum: quæ tranſlatio non fuit abſoluta & in perpetuum, ſed ad tempus, ſcilicet *donec ſurgat Propheta Domini fidelis*, id eſt Chriſtus Dominus, cui debebatur ut volunt Dionyſius Carthuſian. D. Thomas, Lyranus, Hugo de S. Victore, Serarius & alii; & verò manſit in dictâ familiâ Simonis Machabæi uſque ad Herodem Aſcalonitem qui eum uſurpavit, & quando Chriſtus advenit: ergo tunc Chriſtus Dominus acquiſivit jus integrum ad iſtum Principatum.

Quod ſi velis cum aliis Interpretibus illud donec ſurgat Propheta Domini fidelis

fidelis, intelligi de alio Propheta fideli Domini, adhuc sequitur idem quod hic asserimus, non fuisse scilicet Regnum excisum quoad jus à familiâ Davidis propter privationem tam diuturnam illius usus, sed cum ignotum esset quis illius verus esset proprietarius & legitimus hæres propter magnam confusione rerum Judaicarum, depositum est ad manus Machabæorum donec veniret aliquis Propheta qui de hoc eis responderet: ac consequenter Machabæi non suo nomine, sed veri Principis qui latebat, Principatum administrabant.

L I. Probatur tertio nostra assertio ex Patribus, D. Athanasio serm. de Beatissima Virgine post med. explicante illud psalmi 109. de Christo, *Dixit Dominus Domino meo, &c.* ubi sic ait: *Acceptis his verbis thronum Davidis corporaliter & ratione Prosapia quâ Pater illi fuit David.* D. Epiphanio hæres. 29. ubi ait, *Christus habet Regiam dignitatem, quia est ex semine Davidis Regis secundum carnem.* Quæ verba nullus aliter potest interpretari quàm de Regno temporali Judæorum, quod accepit eo titulo quod est filius Davidis. Vide item D. Hieronymum in cap. 22. Hierem. circa finem.

L II. Confirmatur ex Ezechieli cap. 21. vers. 25. ubi de Sedechia successore Jechoniæ sic ait Propheta. *Tu autem profane impie Dux israel, hæc dicit Dominus, Aufer coronam, tolle coronam, & hoc non factum est, donec veniret cujus est iudicium & tradam ei.* Ubi D. Hieronymus & Glossa interlinearis dicunt Coronam regiam ablatam esse à domo Judæ ad Christum cui reservata est. In cujus confirmationem clarius Septuaginta Interpretes vertunt. *Aufer coronam donec veniat cui debetur.* Tandem observa in patu allato verba ista, *Et istud non est factum.* Id est non est omnino ablata corona, donec veniret cui debetur, id est Christus: juxta Prophetiam Jacob præallatam. *Non auferetur sceptrum de Judæ, nec Dux de semine ejus, donec veniat qui mittendus est, & ipse erit expectatio gentium.* Ablata est ergo donec veniret cujus est, quia nullus sedit in solio David à Jechoniâ, sed non est omnino ablata, quia jus semper

mansit penes legitimū hæredem usque ad Christum, qui tandem in eo sedit, ab ipso in spirituale & divinum immutato.

Probatur quarto & ultimò, non video quanam ratio adduci posset quare Deus potius addiderit Tribui Juda quàm aliis sceptrum Israeliticum, cum Judas fuerit tantum quartò genitus inter duodecim fratres suos, nisi quia Christus ex eo descensurus erat: Quare cum ex illâ Tribu Christus natus sit, neque hoc tantum, sed etiam ex illâ familiâ in istâ Tribu, quæ inter omnes Regnum obtinebat, scilicet ex Davidicâ natus sit, & propter ipsum Regnum & Tribui & familiæ istæ addictum fuerit, omnino consequens videtur id ita divinitus constitutum fuisse, quia Christus ex eâ debebat Rex esse, & Regnum istud obtinere & elevare.

Et licet illud transmutando in spirituale, ejus usui ut temporale est absolute renunciaverit, volens propter nos esse egenus, ut tamen de eo nullum superesset dubium, immò in illius manifestissimum argumentum, præter multa alia adduco ingressum illum regalem in Civitatem Jerusalem tanquam regni sui Metropolitim acclamantibus populis & dicentibus, *Benedictus qui venit in nomine Domini Rex israel, & benedictum quod venit Regnum Patris nostri David,* ubi nomen Regis israel aut usurpationem nominis Regni Patris eorum David Christus non repulit, quia & Phariseis impedire volentibus restitit dicens: *Dico vobis quia si hi tacerint lapides de pariete clamabunt.* Cum ergo populus acclamans his verbis nihil nisi temporale conciperet, Christus sic approbando clamorem populi temporale Regnum sibi tribuentis, tale se habere confirmavit, quod tamen ut dictum est in spirituale transmutavit.

Dices fugit aliquoties Christus ne Rex à turba constitueretur: Respondeo id tunc fecisse non in die Palmarum, ut ostenderet se nolle temporaliter gubernare, sed spiritualiter,

Synopsis

Magnificat

D.

Josephus

SV
111

L III

L IV

SECTIO II.

*An per Mariam Matrem,
an verò per D. Iosephum hoc
jus successionis ad Regnum
Iudaicum ad Christum dela-
tum sit?*

L.V. **P**rima sententia est illorum qui asserunt hoc jus successionis ad Christum pervenisse non per D. Iosephum, sed per Beatam Virginem: Ratio illorum est quod Christus non habeat à D. Iosepho quod sit de Tribu Judà aut de stirpe David, quibus privativè erat additum jus istius regni, sed à Beatâ Virgine, à quâ solâ carnem traxit & sanguinem, ac consequenter omnem nobilitatem. Cùm ergo Matthæus lineam prosequatur descendentiū ex Davide per Salomonem, ut constat, & Beata Virgo recto ac inflexo ordine ab iisdem descenderit, ut constat ex dictis ad primam objectionem contra Genealogiam supra c. 3. sequitur omninò quod per illam ad Christum filium suum, non verò per D. Iosephum istud juris pervenerit.

L.VI. Sed hæc ratio non concludit, primò, quia etsi à solâ Virgine omnem nobilitatem carnis traxerit Christus, eo quod ab illâ solâ traxit carnem. Attamen potuit à D. Iosepho, uti Patre suo & longè strictiori modo quàm legali alia traxisse; puta, jura, actiones, credita, titulos, hæreditatem, regnum: & de factò traxit ab eo hoc jus ad Regnum Davidicum quod à Beatâ Virgine trahere non potuit. Nam cùm istud Regnum à Salomonis lineâ ad lineam Nathan esset translatum, ex quâ nullo modo est B. Virgo, est verò D. Iosephus secundum legem ut diximus; nullatenus regnum quod ad illam pervenire non poterat, poterat verò ad D. Iosephum ab eâ, sed ad hoc accipere debuit. Secundò, quia etsi à lineâ Salomonis non fuisset translatum regnum, licet etiam mulieres proximiores illius hæredes esse potuissent: quod nullatenus credibile est, licet tandem

certum esset Beatam Virginem omnibus masculis fuisse Davidi & Salomoni propinquiorem, cùm è contra Pater D. Iosephi, ut relatus in Genealogiis videatur fuisse major natu & proximior Patre B. Virginis Joachimo subcicito (quæ tria prius probare deberet hæc sententia) non tamen adhuc ad Christum pervenire potuit per Virginem: quia cùm Beata Virgo supervixerit Christo, jus istud ad illam devolutum in eâ steterit, nec eâ vivente ad Christum transire potuisset, cùm tamen potuerit transire à D. Iosepho ad ipsum utpote qui D. Iosepho superstes fuit.

D. Bernardinus Senensis tom. 3. ser. L.VII. de S. Iosepho qui docet nobiscum certò certius Christum fuisse jure successionis Regni Davidici hæredem, quoad hanc controversiam est ambiguus, an per Mariam an autem per D. Iosephum in illud successerit; verba illius hic admetiri lubet. *Fuit, inquit, Ioseph primogenitus de stirpe Patriarchali, Regali & Ducali secundum lineam rectam: nam Evangelista Matthæus cap. 1. lineam rectam omnium predictorum Patrum deduxit ab Abraham usque ad Virginis Sponsum, Ex quo patet quod dignitas Patriarchalis, Regalis atque Ducalis, in isto fuit terminata, quia Maria & Ioseph erant cognati ejusdem Tribus, & secundum morem Scripturarum Genealogia per viros computantur, & sic Virgo & Ioseph simul fuerunt descripti in Bethleem, Luc. cap. 2. velut de unâ stirpe naturali generati. Hæc secundum Hieronymum & Nicolaum de Lyra. Quod Beata Virgo & Beatus Iosephus adhuc viventes futuri essent successores legitimi Regni David, nisi ab Herode & alienigenis fuisset usurpatum, probatur quia Christus Dominus fuit Rex ille de semine David, promissus ipsi David 3. Regum cap. 7. Videndus Divus Bernardinus propter hanc citationem. Cùm ergo omnes nobilitates & dignitates respectu sanguinis habuerit Christus à sola Matre suâ, constat quod ipsa Virgo benedicta rectâ lineâ descendit de genere David, & ei debebatur Regnum Iudaicum, & hanc Regni dignitatem transmisit Virgo in Christum filium suum, quia fuit filia David uti in Psalmo 44. ait. Altitit Regina à dextris tuis. Et subjungit immediate, Audi filia & vide, &c. Et sic verum titulum scripsit Pilatus super Crucem Ioan. cap. 19.*

cap. 19. JESUS NAZARENUS REX JUDÆORUM. *Et posito sine prejudicio veri, quod ipsa Virgo non esset proximior ad successionem ipsius Regni Iudaici saltem non potest negari, cum ad ipsum Ioseph de jure pertineret, qui de Regio semine descenderet per rectam lineam masculinam ut patet Matth. cap. 1. Jacob genuit Ioseph Virum Mariæ. Hæc Divus Bernardinus.*

LVIII. Censeo ego istud juris ad Christum pervenisse non per Mariam Matrem carnalem, sed per Iosephum Patrem superlegalem; posse tamen dici etiam per Matrem quatenus scilicet Beata Virgo, à quâ solâ est, nubens D. Iosepho, ad quem recto ordine tanquam ad ultimum & directum Davidis hæredem Regnum devolutum erat, fecit illum filium D. Iosephi ac consequenter ejus necessarium hæredem. Hujus sententiæ sunt quàmplurimi, inter quos è nostris Doctor Resolutus Joannes Bacchonijs in 4. Sentent. quæst. 1. Prologi art. 2. §. 2. circa med. Franciscus Lucas & Cornelius à Lapide in c. 1. Matth. Possinus apud Bollandum, & Bollandus cum socijs in Actis Sancto. Mensis Martii tomo 3. ad 19. ejusdem mensis in S. Iosepho, §. 6. & alii.

LIX. Probatur primò, ex Genealogiis Christi & modis illas deducendi: Cur enim quæso Christi ex Davide descensus per D. Iosephum non verò per Mariam ab illis deducitur, nisi quia censerunt & voluerunt ut intelligeremus D. Iosephum esse Christi Patrem & respectu ejus tenere locum Patris in ordine ad successionem ac si eum genuisset: ac etiam quod D. Iosephus recto ordine ex Davide descendens directus ejus hæres extiterit, ac consequenter Christus per ipsum, ut ipsi conceptus & natus ex suâ conjuge de tempore matrimonii cum ipsâ.

LX. Confirmatur ex D. Bernardino Senensi mox citato, ibi enim licet videatur permitttere dubitare an Christus per Beatam Virginem successerit in istud Regnum, cum non ita constet ipsam esse directam Regum descendentem & Regni hæredem, semper tamen sibi constat in affirmando quod saltem id non possit negari de D. Iosepho. Quare cum D. Iosephus & B. Virgo nec fuerint

eadem Patre geniti, nec potuerint esse uterque simul & semel istius Regni hæres, oportet ex fundamento D. Bernardini ut fuerit Christus hæres istius Regni per D. Iosephum: saltem certius est ex D. Bernardino successisse in istud Regnum per D. Iosephum, quàm per Beatam Virginem.

Secundò, quia non est credibile jus Regni Davidici ad mulieres potuisse pervenire, & ut pervenire potuisset, non potuit illud ad Christum per Virginem pervenisse, quia cum Christus ante Virginem mortuus sit non expectavit hæreditatem. Cum ergò ex prædictis constet Christum Regem fuisse Iudæorum jure successionis, oportuit omninò ut illud acceperit à D. Iosepho qui ante ipsum mortuus est.

Tertiò, id etiam conjicio ex hoc quod in Scripturâ soli filii Davidis immediati, ut est Salomon, &c. D. Iosephus & Christus dominus dicantur filii Davidis, ergò D. Iosephus & per hunc Christus Davidis hæredes, ut illi.

Quartò, probatur ex Lucæ cap. 1. vers. 32. ubi Angelus ad Mariam de Verbo in eâ incarnando loquens dicit, *Dabit illi Dominus Deus sedem David Patris ejus.* Ubi nota non dicit Angelus *Patris sui*, sed *Patris ejus*. Quare nomê Patris ibi non refertur ad David, quod bene advertendum est, sed ad alium: quis autem ille alius Pater Christi quàm D. Iosephus? Ergò, &c. Est ergò sensus verborum istorum Lucæ hic, dabit illi Dominus Deus sedem David quæ est Patris ejus D. Iosephi.

Objicies, ibi dicitur dabit illi Dominus Deus sedem David Patris ejus, non dicitur reddet vel restituet ei Dominus Regnum David, quasi posteri Davidis aliquod adhuc jus ad illud habuerint, sed simpliciter dabit illi Dominus Deus sedem, ut intelligamus Christum ex Dei dono, non verò hæreditariè aut ex humanâ successionem illud Regnum accepisse. Respondeo hæc ratiocinatio nimis grammaticalis est. Respondeo secundò, quod cum Regnum tamdiu fuerit extra lineam Salomonis, posse dici ei datum, cui ita conservatum, & ad quem post tot annorum centurias & per talem viam reversum.

N

SECTIO

Synopsis

Magnificat

D.

Iosephus

SV
an

SECTIO III.

Quomodo per D. Iosephum hoc Regnum Davidis ad Christum pervenerit?

LXV. **S**criptores qui in precedenti Sectione conveniunt in hoc quod Christus non per Mariam, sed per D. Iosephum in regnum successerit Iudeorum, discrepant in explicando quomodo hoc fieri potuerit?

LXVI. Noster Bachonius loco citato his
 „ verbis explicat: Descenderat enim, in-
 „ quit, jus Regni David per Salomonem,
 „ per lineam descendantem usque ad
 „ Ioseph: Nam Ioseph non solum fuit
 „ popularis homo de Tribu Judâ, sed
 „ etiam de domo David Regiâ, Matthæi
 „ c. 1. & Lucæ c. 2. Sed Deus voluit &
 „ approbavit, quod ipsi quibus jus de-
 „ derat, quod etiam jure adoptionis filii
 „ per eos adoptati, sui hæredes succede-
 „ rent: v. g. Deus dedit hæreditatem
 „ Isaac, Jacob, & successoribus genera-
 „ tionis filiis: in illa debuerat successisse
 „ Esau, & tamen Isaac adoptavit in hæ-
 „ redem secundo-genitum, Genesis c. 25.
 „ & abstulit ab Esau dicens: *Major ser-
 „ viet minori.* Et Isaac hæc post hoc ap-
 „ probavit Genes. c. 27. *Dominum tuum
 „ illum constitui.* Similiter de voluntate
 „ Dei Jacob, sceptrum abstulit à Ruben
 „ primogenito & dedit Iudæ, Genes. c. 49.
 „ Igitur eadem ratione cum dedit filio
 „ Virginis solium David Isaiæ cap. 9.
 „ & solium David ad Ioseph per lineam
 „ descendantem venerit, Ioseph illum
 „ in filium adoptavit notoriè, nam cu-
 „ ram ejus notoriè egit, traducendo ma-
 „ trem ejus tanquam legitimam uxorem
 „ suâ in Bethleem, &c. Igitur pater quod
 „ sceptrum David jure humano Christo
 „ competit. Hæc noster Bachonius.

LXVII. Illi consonant Franciscus Lucas &
 Cornelius à Lapide in c. 1. Matth. ad
 illa verba, *Jacob autem genuit Ioseph vi-
 rum Mariæ.* Hujus ultimi sententiam
 totidem ejus verbis accipe: Ibi ergo
 respondens ad quæstionem cur S. Mat-
 thæus retexit potiùs genus Iosephi,
 quàm Beatæ Mariæ, cum ex hæc solâ
 natus sit Christus? pro secunda ratione
 „ hujus modi procedendi dicit: Id idè
 „ fecisse Matthæum, quia Ioseph fuit ve-

rus & legitimus Christi Pater (câ scilicet
 „ cet ratione & modo quo infra part. 2.
 „ tract. 2. explicabo) & quia per Ioseph,
 „ non per Mariam Christus fuit hæres
 „ sceptri & solii Davidici, prout Deus
 „ promiserat Davidi 2. Regum c. 7. v.
 „ 12. Psalm. 88. & 131. & rursum 3. Reg.
 „ c. 9. v. 5. Sceptrum ergo Juda non tan-
 „ tum ex Dei promissione & donatione,
 „ sed & hæditario successione jure per
 „ Ioseph devenit ad Christum: si enim
 „ jure communi in hæreditatem paren-
 „ tum succedunt filii qui dumtaxat per
 „ publicam famam censentur filii; item
 „ illi qui à parentibus adoptantur, quan-
 „ tùm magis Christus successit Iosepho Pa-
 „ trisuo, utpote natus ex ejus conjugè
 „ virtute & dono Spiritus sancti. Quare
 „ sicut Iosephus habebat in Christum jus
 „ paternum, puta omnia jura quæ ha-
 „ bent Patres in filios: sic vicissim Chri-
 „ stus habebat erga Iosephum jus filiale,
 „ scilicet omnia jura quæ habent filii
 „ respectu parentum, ac consequenter
 „ jus quoque regni Judaici post mortem
 „ Iosephi: quod cum demonstrare vellet
 „ Matthæus, qui ut ait S. Augustinus,
 „ præ cæteris Evangelistis regiam Chri-
 „ sti dignitatem persequitur, idcirco fuit
 „ illi Genealogia Ioseph texenda non
 „ Beatæ Virginis, utpotè quæ viris su-
 „ perstitibus (qualis erat Ioseph,) ex Da-
 „ vide & Regibus prognatis, Regni hæ-
 „ res esse non poterat, ita Franciscus
 „ Lucas. Unde consequenter dicendum
 „ & Iosephi Patrem & Avos fuisse pri-
 „ mogenitos aut maximos natu ut jus
 „ regni ad eos devolveretur, Deo scili-
 „ cet ita ordinante, sicut idem ordinavit,
 „ ut Roboam, Asa, Josaphat, cæteri que
 „ Davidis posteri usque ad Iechoniam
 „ essent primogeniti, ex iisque Christus
 „ nasceretur, atque ita fieret solii Davi-
 „ dis legitimus successor. Huc enim or-
 „ dinavit, apte que disposuit Deus om-
 „ nes hæc generationes, uti & cætera
 „ omnia, ad majorem scilicet Christi
 „ gloriam, Regni jus, Regiamque di-
 „ gnitatem: idque Deo fuit perfacile.
 „ Idem enim fecit in Ioakim, Sedecia,
 „ aliisque impiis Regibus, ergo multò
 „ magis in Christo. Hoc est quod dici-
 „ tur Luc. c. 1. *Dabit ei Dominus Deus se-
 „ dem David Patris ejus,* & Genes. c. 49.
 „ vers. 10. *Non auferetur sceptrum de Juda,*

„ nec Dux de favore ejus, donec veniat
 „ qui mittendus est, puta Christus, qui sceptrum
 „ iniquè per Herodem Judæ ablatum restituat, sitque Rex Judæorum,
 „ imò regnum eorum evehat, & in longè
 „ sublimiorem statum commutet, ut
 „ ex corporali faciat spirituale, ex terrestri
 „ cælesti, ex temporali æternum.
 „ Ita Franciscus Lucas & alii qui profundè
 „ hæc scrutati sunt. Quare immeritò nonnulli
 „ Theologi hanc de Christi hæreditario jure ad
 „ Regnum Judæorum sententiam rejiciunt.
 „ Hæc Cornelius à Lapide.

LXVIII. Possinus verò & Bollandus loco citato hanc viam carpunt ex ipsis eorum
 „ verbis. Extincto sine liberis Iechoniâ Salomonidarum
 „ postremo, in vanam brevemque spem Judæis Babylone captivis
 „ paulò ante mortem suam rursus ostenso, prorsus
 „ Salomonica Stirps exaruit, & quemadmodum Sanctæ
 „ Brigittæ revelatum fuit, non est completa in
 „ Salomone promissio, sed ab illius posteris transit
 „ ad posteros fratris ejus Nathan ex eadem Bethsabeâ
 „ nati post Salomonem: à quo Nathane carnalis
 „ generationis lineam ad Salathielem usque
 „ deductam pete sis ex Lucâ, & concludit
 „ Matthæum in eo ejusque posteris legalem dumtaxat
 „ successione spectasse. Atque huc spectat totus
 „ psalmus 88. in quo prophetico spiritu David istam
 „ Principatus à Salomonidis ad Nathanitas unâ
 „ cum promissione sibi de nascituro ex se
 „ Messî factâ translati, commutationem miserabiliter
 „ deplorat postquam ita magnificè extulisset
 „ misericordias David fideles: hoc est Davidi
 „ absolutè & irrevocabiliter additas, quales
 „ cum sperasset eas quoque fore quæ fuerant
 „ in Salomonem traditæ, nec sibi persuassisset
 „ paternæ indignationis flagella filiis peccantibus
 „ intentata, usque ad commutationem Christi
 „ processura, rursus sibi factâ juramenta repetit:
 „ & quasi non observasset Deum, de se Davide
 „ uno dixisse: *Misericordiam autem meam non dispergam
 „ ab eo, sed eam in aliquo filiorum ejus implebo,
 „ nulli nominatim obstrictus, & pro cuiusque
 „ meritis erga singulos me habiturus.* ita dolenter
 „ exclamat: *Tu verò repulisti & despexisti, Regiam
 „ scilicet stirpem, eatenus à Salomone*

deductam, distulisti Christum tuum, sive aliò transtulisti. Deinde cætera
 „ persequens quæ sunt in urbis excidio & Salomonidarum
 „ interitu lamentabilia: *Vbi sunt, inquit, misericordia
 „ tue antiquæ..... memor esto opprobriorum
 „ servorum tuorum..... quod exprobraverunt inimici
 „ tui..... commutationem Christi tui.*

Gentiles videlicet insultabant post mortem Iechoniæ, Judæis, eatenus arbitratris
 „ spem suam in Salomonidis completam iri, nunc eam
 „ demùm parere vanam: sed minimè vanam fuisse, quamvis
 „ aliter atque ipsi crediderant accipiendam, & in
 „ Nathanitarum successione complendam agnoscit,
 „ Divinæ voluntati in fine Psalmi acquiescens
 „ Propheta dicendo *fiat, fiat.* Exinde tamen
 „ difficilius fuit Judæis certa illa atque infallibilis
 „ Messî ex Davide expectatio: quæ difficultas
 „ obscuritasque tunc etiam crevit, quando in morte
 „ Jacobi qui Sancto Iosepho atque ad eum etiam
 „ Mariæ Virgini Pater legalis assignatur, defecit
 „ principalis illa per Abiud ducta Zorobabelidarum
 „ propagatio, & ut ad veros repromissionis hæredes
 „ perveniretur, per carnales generationes Reza
 „ altero Zorobabelis filio descendendum fuit
 „ ad posteritatem Heli: idque præmortuo
 „ Joachimo, ut proinde eo omisso post Jacob,
 „ immedie atè fuerit Ioseph nominandus
 „ Vir Mariæ, non qualiscumque, sed ut Attici
 „ dicunt *epidicazomenos.* Cognationis proxima
 „ jure sumptus ex præscripto legis: quo sensu
 „ viri nomen videri non potest à Genealogiâ
 „ alienum, utpotè idoneum constituere gradum
 „ unum: eo enim fiebat ut vice Patris Christo
 „ Iosephus esset, in eumque etiam si nullum
 „ cum Virgine Matre fuisset matrimonium,
 „ solius agnationis jure, tanquam in legalem
 „ filium, omne jus sibi acquisitum refunderet:
 „ Quia Christus mediante Matre ex Spiritu
 „ Sancto fecundatâ, adeoque nihil peregrini
 „ sanguinis in genus suum inferente, tam verè
 „ fuit filius legalis Iosephi, quam verè mediantem
 „ eadem Matre & Joachimo erat filius & hæres
 „ Heli communis Mariæ & Iosepho Genitoris:
 „ quem representando, Christus fiebat idoneus
 „ adeundi cuiusvis juris revoluti in ipsius Heli
 „ de-

N a

mortui

Synopsis

Magnificat
D.
Iosephi
SV
an

„ mortui caput per obitum filii Iosephi nullâ sobole ex se propagatâ morientis.

LXX. „ Ad eò ut nuptiæ cum Mariâ contractæ non fuerint necessariæ, utilesvè inferendo in successionem Regni Iudaici Christo: nulla enim nuptialis lex privignum faciebat vitrici sui hæredem necessarium, nec quia per illam uxoris corpus transit in mariti potestatem, ideò omne quod ex eâ quomodocunq; natum fuerit, marito imputari debet, aut potest, ut patet in spuris. Fuerunt tamen eadem nuptiæ, ob alias urgentes causas ordinatæ à Deo, quarum capitales duæ hæ, ut extra suspicionem fornicariæ copulæ virginei conceptus mysterium poneretur, interim dum miracula comprobarent Dei Filium Messiam, citra virilem concubitum & potuisse gigni, & reâpse absque eo genitum fuisse: deinde ut servaretur lex de conjugis, *non periclitidon*, paternas hæreditates in solidum aduentium, qualis erat Ioachimo Maria. Hæc Possinus & Bollandus.

LXXI. Sed neutra harum explicationum valet: Nam contra primam nostri Bachonii, Francisci Luca, Cornelii à Lapide, & aliorum facit quod constat ex istis verbis Jeremiæ cap. 22. vers. ultim. contra Jechoniam ex Salomone descendentem. Hæc dicit Dominus; *Scribe virum istum sterilem, virum qui in diebus suis non prosperabitur, nec enim erit de femine ejus vir qui sedeat super solium David, & potestatem habeat ultra in Israel.* Itemque ex pluribus aliis Scripturæ locis Regnum à stirpe Salomonicâ usque ad Christum ablatum, & ad Nathanitas translatum, ut proindè illud per Salomonidas ad Christum recto ordine pervenire nequirit.

LXXII. Contra secundam verò, præterquam quod falsum est quod aiunt Possinus & Bollandus citati, quod scilicet extincto Jechoniâ, quem vocant (nescio quomodo) Salomonidarum postremum, stirps Salomonica prorsus exaruerit, vel dicant mihi à quo sint illi qui post Jechoniam in totâ tertiâ Testaradecade recensentur ut geniti ex se invicem à Matthæo? & concludant Matthæum vel mendacem vel deceptum. Contra hanc secundam, inquam, facit quod

supra evicimus Christum, Mariam, & Iosephum non ex lineâ Nathan apud Lucam, ut volunt hi Authores, sed ex lineâ Salomonis apud Matthæum descendere secundum carnem.

Ac deinde contra utramque facit quod ex utrâque necessario & inevitabiliter sequeretur intolerabile absurdum quod scilicet inutilis esset prorsus ac vana alterutrius Evangelistarum respectu Christi & nostri tam operosè deducta Genealogia, qui tamen illam ad ipsum ex professo referunt sine dubio propter alicujus magni momenti rationem.

Probat hęc sequela, quia in primâ sententiâ non accepit Christus carnem propagatam ex Nathane, nec etiam Regni successionem per D. Iosephum, in quibus tamen duabus stabant repromissiones Abrahæ & Davidi factæ, & à Iudæis expectatæ, cum ea Christus in hac sententiâ accepit per lineam Salomonis à Matthæo extensam, ad quid ergò Lucæ Genealogia? An ut sciretur quod D. Iosephus erat filius legalis Heli, & consequenter ejus hæres & Christus per ipsum? Sed si Heli nullum jus habebat ad Regnum Davidicum commutandum à Christo, quid conferebat nobis scire quod Divus Iosephus & per ipsum Christus alicujus glebæ terræ aut domunculæ per Heli hæres erat? certè nihil prorsus, ergò inutilis prorsus fuisset ac vana Lucæ genealogia. Reversa & torque hoc idem argumentum eodem modo reversibile in Possinum & Bollandum, qui dicunt Christum & Iosephum per lineam Nathan (quam deducit Lucas) carnem & regnum accepisse, & invenies pariformiter Matthæum inutiliter respectu Christi & nostri suam pertexuisse Genealogiam: sed nihil potest esse absurdius tali sequelâ ex utraque istâ sententiâ æqualiter necessario inferendâ: ergò neutra potest esse vera.

Atque hoc etiam argumentum similiter præmit eos qui dicunt per Mariam Matrem suam Regnum istud accepisse: vel enim illa, à quâ solâ etiam Christus accepit carnem descendit à Davide per lineam Salomonis, vel per lineam Nathan: si per lineam Salomonis deductam à Matthæo: ad quid ergò Genealogia

Genealogia Lucæ: Si verò e contra per lineam Nathan deductam à Lucâ, ad quid Genealogia Matthæi?

LXXVI Dicendum ergò, viâ quasi mediâ inter utramque incedendo, Christum jure hæreditario in Regnum Davidicum successisse per D. Josephum ex hoc quod cum Josephus à Salomone descendat secundum originem carnis eodem fermè passu cum B. Virgine, ad cujus nuptias pervenit uti propinquus ex præscripto legis Numer. cap. ult. præcipientis, ut puella hæres paternorum bonorum, nubere volens, accipiat virum de Tribu & cognatione Patris sui: sicq; factus est D. Josephus Pater Christi in Sponsâ suâ, de tempore conjugii sui cum illâ, Spiritus Sancti virtute concepti, & reciprocè Christus ejus hæres necessarius longè strictiori jure quàm filii legales ex lege Deuteronomii.

LXXVII. Cum ergò D. Josephus licet descendens ex Salomone secundum originem carnis, esset filius legalis Heli descendens recto ordine ex Nathane altero Davidis Regis filio, hinc Regnum Davidicum à Salomonidis ob eorum peccata translatum ad Nathanitas delatum est ad Heli, & eo mortuo sine liberis ex se progenitis devolutum est ad Divum Josephum uti filium ejus legalem & hæredem; & consequenter D. Josepho mortuo ad Christum strictius filium suum quàm ipse Josephus esset filius Heli.

LXXVIII Nec possibile est ut aliter Christus ex lineâ Salomonis descendens Regnum ad lineam Nathan translatum hæreditario jure obtinere potuerit quàm hoc modo: Et verò si non rediisset hoc modo ad Christum non ita pateret veritas eorum quæ refert Lucas c. i. v. 32. & 33. ubi ait: *Dabit illi Dominus Deus sedem David patris ejus & regnabit in domo Jacob in æternum, & regni ejus non erit finis*: quod in hac nostrâ sententiâ verificatum invenitur, dum sedem seu regnum Davidis per Patrem suum D. Josephum accepit, & ita extulit, ut de corporali fecerit spirituale, de humano divinum, de temporali æternum: Istud quippè Lucæ *Dabit illi, &c.* non significat simpliciter Christum regnaturum in domo Jacob in æternum, sed etiam super sedem David quam facturus est æternam, illam scilicet com-

mutando in se ab humanâ in divinam: debuit ergo illa à Nathanitis ad eum rediisse ut ipse eam ita evehere posset & commutare. Quocirca cum hoc ita pronuntiasset Lucas, ipsius partes erant probare, quod fecit, Genealogiam illorum per quos regnum ad ipsum pervenit prosequendo, & Genealogiæ Matthæi quæ tantum originem ejus secundum carnem attigerat assequendo: sicque patet quomodo utraque Genealogia spectet ad Christum, quod non ita se habere in aliis sententiis manifestum est.

Regnum ergò à Salomonidis translatum ad Nathanitas rediit ad Salomonidas in Christo descendente ex his, & regnum adepto per lineam legalem D. Josephi Patris sui, per quem jus illius erat: ut sic in Christo utraque linea regalis tam Salomonidarum quàm Nathanitarum benediceretur, & relevaretur, & utraque in Christo reunita regnaret in æternum.

LXXIX. Confirmatur hæc doctrina ex prophetâ Jeremiæ c. 22. contra impium lechonium à quo cœpit regni translatio & qui ille est quem ponit Matthæus in Genealogiâ suâ in capite tertiæ Tethydecadis: de hoc dicitur ibi v. ult. *Hæc dicit Dominus scribe virum istum sterilem, virum qui in diebus suis non prosperabitur. Nec enim erit de semine ejus vir qui sedeat super solium David & potestatem habeat ultra in Iuda, ubi istud, Hæc dicit Dominus scribe, significat sententiam & decretum Dei contra ipsum, eum privantem & posteros suos non tantum usu ut volebat supra noster Bacchonius, sed etiam omni jure regni. Non itaque Nabuchodonozor impium istum adducendo captivum in Babylonem cum filiis suis spoliavit regno, sed Deus, qui usus est Nabuchodonozore tanquam instrumento ad exequendum sententiam suam contra ipsum: Cum verò in istis verbis: *Non erit de semine ejus vir*, particula ista *vir* juxta Glossam & D. Hieronymum sit taxativa & per hanc Prophetâ intelligere voluerit eum qui sit vir seu homo tantum, per quod exceptus est ille qui est homo & Deus simul: profectò sonavit propheta regnum rediturum ad istam lineam in Christo, qui non fuit homo tantum,*

N 3

sed

Synopsis

Nathanitis

D.

Josephus

SV
an

sed homo & Deus simul, prout de facto rediit, dum Christus existens de lineâ Salomonis secundum originem carnis, factus est hæres regni per D. Iosephum pertinentem secundum legem ad Heli ex lineâ Nathan, ad quem Heli recto ordine devolutum erat regnum revolvendum in Christum filium D. Iosephi.

LXXXI Ex his inferes, primò, contra Possinum & Bollandum nuptias D. Iosephi eum Mariâ non tantum fuisse utiles, sed etiam absolutè necessarias inferendo in successionem regni Iudaici Christo: cum enim ut toties dictum est regnum istud esset à Salomonidis ad Nathanidas translaturum ex decreto Dei ob peccata priorum, & ex his Christus carnis originem traheret per Mariam, unde ad illud iure hæreditario pervenire potuisset nisi per D. Iosephum? At si D. Iosephus uti Heli ex Nathane descendens filius legalis, & consequenter regni ad ipsum per eisdem Narhanitas successivè & recto ordine delati hæres, Matri ejus dum conceptus est nõ fuisset conjugatus, quomodo eo mortuo Christus regnum ab ipso iure hæreditario accepisset? Certè manifestum est quod si D. Iosephus non nupsisset, non ad filium Virginis quamvis sibi secundum carnem propinquissimæ, sed ad proximiorum secundum legem, ad quorum lineam per eandem legem translatus erat, Regnum revolutum fuisset: si verò nupsisset alteri quàm B. Virgini, & mortuus fuisset improlis sicut Heli, filius ei per propinquum ex lege Deuteronomii suscitandus, in ejus jura hæreditatem & regnum successisset, vel si proles suscitata non fuisset masculus, rediisset ad propinquiorum Heli Patris sui legalis, cum ad hunc maximè quod spectat hæreditatè, non ad Patrem carnalem, pertineret.

LXXXII Inferes secundò, contra eosdem, frigidam esse nimis & indignam Christi ad D. Iosephum, cum privigno ad vitricum comparationem, cum enim Christus esset in Virgine uxore D. Iosephi, non ante nuptias cum illâ ut privignus, sed de tempore illarum sine illius injuriâ virtute Spiritus sancti conceptus, ideo omni jure hic D. Iosephi hæres erat necessarius, qualis non est privignus respectu vitrici, quare si non

esset alius Christus respectu D. Iosephi, quàm privignus respectu vitrici, ab ipso non ad Christum, sed ad proximiorum Heli Patris sui legalis reversum fuisset Regnum.

CAPUT XIII.

Fuit tamen D. Iosephus conditione Faber.

CIVES Nazarethani Concives Christi eum noverant ab ipsis vitæ primis unguiculis: Sciebant hinc ipsum nunquam studiis litterarum operam dedisse: Illinc tamen eum videbant admirabiliter concionantem, Scripturas profundissimè & clarissimè qualiter nullus explicantem: *Nunquam enim sic locutus est homo*, Joann. cap. 7. v. 46. Miraculorum quæ in dies & horas operabatur famam audierant, nonnullorum & ipsi testes oculati erant: propterea stupentes & attoniti inquirunt, ut scribit Matthæus c. 13. vers. 55. *Vnde huic sapientia hæc & virtutes? nonne hic est Fabri filius?* Et Marci c. 6. *Nonne hic est faber?* Utrumque enim dixerunt, alii hoc, alii illud.

Fabrum ergo fuisse D. Iosephum & Christum ejus filium ex his locis manifestum est, & hoc est quod videtur multis durum, & propter quod fidè doctrinæ à nobis præcedenti capite traditæ vix dare possit: quæ enim apparentia, inquirunt, quod homo Faber, tam tenuis ut ex opificio victitare debuerit, fuerit hæres istius Regni?

Sed qui ita ratiocinantur non advertunt distinctionem esse inter usum regni, & jus ad regnum. Et posse facile fieri ut ex Progenitoribus diu usu regni privatis nascantur posterii tenues, etiam regni hæredes, seu jus præcipuum & plenum ad regnum habentes: & ut vidimus Davidem ex pauperulo opulione, & alios ex vili casâ ad solium, Dei (per quem Reges regnant) nutu evectos, ita eodem nutu & Reges & eorum posteros tandem prostratos & ad tenuem fortunam dejectos: pleni sunt libri hujus & illius versatilis fortunæ ludis & revolutionibus: tanta est

est rerum humanarum inconstantia & vanitas.

IV. Audiendus hac de re differens Philo Judæus lib. de Joseph: *Quid aliud, inquit, res corporis, nonne somnia sunt? Nonne pulchritudo momentanea pend prius marcescit quam floreat? Ingentes opes sapè una dies absulit: multi honoratissimi antea, versis rerum vicibus in contemptum venerunt cum ignominia: Imperta Regum maxima brevi temporis momento subversa sunt. Dionysius Sicilia Tyrannus pulsus Corinthum fugit, & è tanto Principe litterator effectus est. Cræsus Rex Lydia ditissimus Regum, sperans se deleturum Persarum potentiam, non modo proprium regnum amisit, sed & ipse vivus in potestatem hostium redactus minimum absuit quin ureretur. Quali ipsa fortunæ superbia auspiciam fuerit calamitatis. Quod si ita est in istis quid mirum ergo in nostro casu?*

V. Ergo, inquit, rectè Seneca, lib. 6. de Beneficiis cap. 33. *Non parum in illum (idest fortunatum) contuleris, si illi stultam fiduciam permansuræ semper potest: excusseris, docuerisq; mobilia esse que dedit casus, & majori cursu fugere quam veniunt: nec his portionibus quibus ad summum perventum est, retro iri, sapè inter fortunam maximam & ultimam nihil interesse.*

VI. Quod verò Patrem Fabrum Salvator habere voluerit, uti divinæ ejus sapientia tribuendum, ita nec ratione, nec mysterio, nec exemplo vacare ostendam Sect. 2. postquam prius viderimus qualis Faber fuerit.

SECTIO PRIMA.

De Arte D. Josephi, seu cujus artis fuerit?

VII. Qualis Faber fuerit D. Joseph inter Doctores non ita convenit: illud certum est quod cum Pictores, Pictores, Sutores, Sartores, Vinitores, & id genus artium exercentes non veniant intelligendi sub nomine Fabrorum, utpote qui non Fabri, sed opifices vocari soleant, hinc nullus est (quod sciam) qui D. Josephum simili artis fuisse existimet. Quæstio igitur

est de aliis artibus à quibus homines Fabri vocari solent.

Cardinalis Caieranus in illud Matthæi c. 3. *Nonne hic est Fabri filius?* censet incertum qua Fabri specie Faber fuerit D. Josephus: ratio est quia tam nomen latinum *Faber*, quam Græcum *τεκτον* ex quo omnes colligant fuisse Fabrum, extenditur ad Fabros omnis generis, & ex se non unum potius importat quàm alterum.

Propter eandem tamen rationem alii volunt fuisse non Fabrum triviale, seu communem, sed Architectum: quandoquidem non alicujus determinatæ artis in particulari sed generaliter Faber dicatur in Evangelio, confirmant ex eo quod hoc magis congruat, primò, ejus origini & nobili extractioni, Secundò, paritati seu similitudini maritali cum Virgine cui conjunctus fuit, quàm certum est fuisse ingenuam & parentum satis divitum hæredem.

Sed hæc opinio mihi displicet & merito, quia nec Evangelio consonat, nec antiquitati. Non Evangelio, primò, quia qui Christum Fabri filium fabrumque vocabant, Matthæi c. 13. & Marci c. 6. sic loquebantur partim ex contemptu, partim ex admiratione. Ut ex locis illis patet: at quomodo tam contemptibilis Christus si non Fabri fuisset filius seu operarii, sed nobilis Architecti ut illi volunt? Et certè cum Nazarethani ejus concives ad quos ex Judæa reversus cum eorum stupore prædicabat, conferant tantam quam ex ejus ore percipiabant scientiam cum conditione Patris ejus, quem novèrant tantum fuisse Fabrum, proculdubio illud quod dicunt: *Vnde huic sapientia hæc? nonne hic est Fabri filius?* sic debet explicari: Quomodo potest hic tantam scientiam habere qui nequidem litteras discere potuerit? utporè filius tenuis Fabri, cui satis fuit familiam suam modicè sustentare, nec potuisset invenire unde præterea prolem in scholis, ubi scientia acquiritur aleret: non ergo nobilis Architecti filius.

Deinde constat ex Evangelio, parentes Christi Josephum & Mariam in Præsentatione ejusdem in templo, die ab ejus Nativitate quadragesimo, non aliud quàm quod pauperes, præ tenuitate

Synopsis

Magnificat
D.
Josephus
SV
etc

tenuitate pro eo offerre potuisset; *par scilicet Turrurum*, ut ait Lucas, *aut duos pullos Columbarum*, non ergo D. Iosephus Architectus nobilis.

XII. Quod etiam hæc opinio non consonet Antiquitati patebit ex dicendis infra opinione ultimâ.

XIII. Alii verò censuerunt fuisse Auri-fabrum, ut Gonsalvus Durantus Episcopus Foretranus in notis super caput 58. libri 6. Revelat. S. Brigittæ. Pro hæc sententiâ citatur Hugo Cardinalis in c. 4. Luca ad illa verba, *nonne hic est filius Ioseph?* Sed malè, nihil enim similè habet ibi Hugo, potest tamen hæc opinio fulciri hac ratione: quia scilicet univocum vel analogum nomen absolute prolatum, cum non potest sumi universaliter, stat semper & accipitur pro principaliori seu famosiori univocato seu analogato: Auri-faber autem videtur inter omnes fabros principalior & famosior: sed faciunt contra hanc opinionem quæ adduximus contra præcedentem.

XIV. Alii ferrarium fuisse volunt, inter quos est D. Hilarius in Matth. ad illa verba, *Nonne hic est Fabri filius?* Fabri, inquit, *erat hic filius ferrum igneâ vincens ratione*, &c. D. Ambrosius lib. 3. in Luc. Beda in c. 6. Marci, Leander Hispalensis de Instit. Virgin. c. 23. Isidorus in Reg. Monach. c. 5. Chrysolog. serm. 48. Anselmus in c. 13. Matthæi, Eriicius serm. feriæ 2. post Dominicam 3. Quadragesimæ.

XV. Alii Cementarium fuisse volunt non absque singulari mysterio, ut Christus qui secundum divinam generationem filius ejus erat, qui ex nihilo Mundi fabricam creaverat, idem secundum generationem humanam filius esset Fabri Cementarii, qui & ipse pulchram adeo domum, qualis est Ecclesia, ab imis fundamentis usque ad fastigium erat erecturus. Pro hac sententiâ citatur D. Augustinus serm. 5. de Nativitate. Sed nec hæc duæ sententiæ arrident. Etenim licet Christi Domini nostri dignatio nullam harum abhorreret artium, cum ad humillima quæque sese dimittere voluerit; Ars tamen ferraria cujus & instrumenta cariora & portatu difficiliora sunt, & exercitium maculans atque conspurcans, quemadmo-

dum & artis Cementariæ, in Salvatoris Patrem, Matris Sponsum, utriusque Tutorem, & præsertim ad fugam in Ægyptum & victum fabrilibus operis ubique quærendum minus conveniebat.

Secundò, videtur indubitatum quod Christus (qui Marci cap. 6. dicitur quod Faber ut D. Iosephus) in eadem arte se exercuerit in quâ D. Iosephus; & cum eou filius cum Patre collaboraret: ut quid enim Christus qui ad tempus tantum erat fabrilium exerciturus, donec scilicet hora se manifestandi mundo adveniret, apud extraneum aliam artem discere voluisset relicto Patre amantissimo, quem juvare poterat in suâ arte, ex quâ vivere poterat, quod illi sufficiebat? At quis adduci possit ut credat Christum non minus decentiæ & nitiditatis amantem quàm honestatis, ferrariam aut etiam cementariam quæ maculant & conspurcant exercuisse? licet enim humilitatem Christus semper amplexatus sit, ab indecoro tamen semper abhorruit.

Ultima eaque vera sententia mihi videtur illorū qui dicunt Fabrum fuisse Lignarium, ita D. Iustinus Martyr qui fuit vicinus Apostolorū in dialog. cum Tryph. Iudæo, D. Irenæus lib. 1. contra hæres. c. 17. D. Augustinus & D. Chrysostomus apud D. Thom. & ipse D. Thomas in c. 13. Matt. D. Ambrosius citatus, noster Imperfectus in Matt. hom. 32. D. Bonaventura, Alex. de Ales, Nicolaus de Lyra, Arias Montanus, Gerson, Estius, & infiniti alii: Atque antiquissimâ fuisse in Ecclesiâ sententiam istam colligitur ex libro licet aliunde apocrypho de infantia Salvatoris, ubi miraculum à Christo in officinâ Iosephi lignariâ factum refertur: ex Sozomeno item lib. 6. cap. 2. ubi hæc ille. *Cum Iulianus esset bellum contra Persas facturus, & minatus fuisset se post bellum Ecclesiam graviter afflicturum, & petulanter insultaret filium Fabri, nihil illis afferre posse subsidii: Vir quem dixi hanc de eo pronunciarit sententiam. Iste Fabri Filius arcam ei ligneam ad mortem parat.*

Theodoretus verò in eandem rem: *Antiochia*, inquit, *vir quidam optimus, qui longo tempore puerorum Pedagogum ageret, familiaris erat, quippe eruatior quàm vulgus Pedagogorum esse cõuevisset.*
Princeps

Princeps Doctorum temporis illius Libanius, fuit ille apud Sophistas nobilis, qui impius & in expectatione victoriae Iuliani imaginans minas: quarit de Pedagogo illo per derisionem nostrorum quid faceret Fabri Filius? At ille repletus divina gratia quod paulo post eventurum esset praedixit. Respondit enim Sandapilam (seu arcam funeream) concinnare fabricatorē huius universi, quem tu, inquit, Sophista perrisum Fabri Filium nominasti. Nec multis post diebus nuncium de morte furiosi Imperatoris, ipseque in Sandapila allatus est, & iactantia minarum cum maxima Dei gloria evanuit.

XIX. Hanc ergo sententiam & nos eò libentius amplectimur quod antiquissima sit in Ecclesiā, quod communi consensu recepta consuetudo Sanctissimum Patriarcham manu ferram tenentem, aut unā cum Jesu aesciā lignum scindentem, non verò cum aliarum instrumentis artium depingendi. Quod Historia Orientalis apud nostrum Hieronymum Gratianum fabrum lignarium fuisse tradat & carpentarium, quod hęc sententia careat incommodis aliorum quæ supra tetigimus, & ferè frustra, cum illæ nullum unquam in Ecclesia cursum habuerint, quod ipsum etiam *Fabri* nomen Doctissimo Estio in cap. 13. Matthæi observante, per se & absque determinatione positum communius accipiatur pro fabro lignario quàm pro alio: Denique quod de huius artis non ignobili nomine non pauca cum ex sacris tum ex prophanis litteris profertur possint, propter quæ minimè dedecuerit D. Josephum & Christum eius filium pauperes voluntarios & ex labore manuum victitabundos illam exercere. Siquidem Genes. cap. 6. ante diluvium Patriarcha Noë arcam de lignis, & post diluvium Altare Domino fabricasse legitur; & 1. Paralip. cap. 9. vers. 15. Non sine honore inter Principes familiarum numeratur Bacbacar Carpentarius: In prophanis verò, Homerus lib. 5. Iliad. laudat Harnoydam fabrum lignarium, quod Parid naves fabricasset. Et idem Homerus libro Odyss. c. 23. ut & Elianus lib. 7. variar. histor. Ulysses insignem Græciæ Regem ab eisdem artis peritiā commendant: & Plutarchus in Pericle

refert Arthemionem fabrum lignarium ob huius artis peritiā in lecticā vectum fuisse: ut merito propterea Franciscus Patricius lib. 1. de Instit. Reipub. tit. 9. hanc fabricæ architecturam ut Reipublicæ pacis bellique tempore præceteris necessariam aliis omnibus anteponat; Lege etiam Chassaneum Catal. de gloria mundi part. 11. Consider. 42. & Tiraquell. Jurisconsult. de Nobilit. cap. 34. num. 40. & 41. §. *Fabri quoque.*

Vide quoque P. Suarez ad 3. part. D. Thomæ tomo 2. quæst. 3. disp. 17. sect. 3. ubi hanc quætionem fusè tractat. Hinc Lignarii in urbe Romæ fabri ut scribit Octavius Pancirollus Region. 1. Ecclesiā 12. Sancto Josepho dicatam detribens, huic ut suo imprimis Patrono anno 1396. (57. scilicet annis postquam in unum Sodalitium coaluerat) novi operis Ædem fabricandam locarunt supra illam quæ Sancti Petri in carcere dicitur, quam à vicinarum Sancti Lucæ & Sanctæ Martinæ juribus eximendam curarunt, atque ex Indulto Gregorii Pape XIII. quotannis reum unum periclitantem de capite è vinculis eximunt Festo S. Josephi die, quando etiam orphanas pauperes quæ lignariorum filias collatā stipe in matrimonium collocant.

Dubium autem non est quin multò etiam priùs alibi eisdem opificij Professores tali se Patrono commendarint. Antwerpæ certè jam indè à primâ ejusmodi Collegiorum fabrilium divisione Lignarii patronum agnovèrunt D. Josephum, eique in Basilica istius Urbis primariā, quæ nunc est Cathedralis, Altare & Sacellianam habuèrunt fundatum.

Neque ingenitæ veræque nobilitati quali fulgebat D. Joseph, utpotè Davidis Regumque sequentium filius derogat honesta mediocritas vel virtuosa paupertas, adeoque nec artis honestæ & decentis exercitium, modò talis paupertas non ex vitio procedat, quamvis mundanus splendor, pomposusque luxus non adluceant. Non enim minùs Job nobilis in sterquilino & miseriis ex ejus vitio minimè procedentibus, quàm in abitarum rerum opulentia? Aut Jacob minus filius Magnorum Patriarcharum

Vynopsis

Magrabit
D.
Josephi
SV
1711

charum ex causis occurrentibus in alieno servitio, quàm in Paternâ domo? An minùs noster Nunnius Alvarez Dux Bragantinus ex ejus sanguine Reges Lusitaniæ moderni, magnus aut nobilis in habitu & ministeriis humilis conversi in Conventu nostro Ulyssiponenfi anno 1431. cum opinione sanctitatis defunctus, quàm in Mundialibus purpurâ, paludamento & heremiis. Vide P. Lezanam tom. 4. Ann.

XXIII. Rectè igitur Maximilianus Imperator cuidam summâ pecuniæ ingenti nobilitatem affectanti, respondit. *Disare te possum, sed nobilitare non nisi te propriâ virtus potest.* Et idò Cardinalis Baronius in Apparatu ad Annales Ecclesiasticos: Deligitur, inquit, in maritum Virginis Vir justus Joseph, ejus contribus ex stirpe David oriundus, sed officio faber: neque enim ad pecuniam, neque ad honores inspicere, sed ad genus per antiquam lineam ductum atque probatum in contrahendis nuptiis penes Judæos fuisse consuetudinem, testatur Josephus contra Appionem lib. 1. cum agit de matrimonio Sacerdotum: ut non mireris si viro fabrilis ætatis, Sacerdotum consilio, quorum esset officium, cum de his quæ semel Deo essent oblata, disponere, nuptiis traditam audias, Hæc Baronius.

XXIV. Adde pro Coronide quod tanta fuit D. Josephi claritas ut ne vel à fortunâ, vel à parentibus nobilitari videretur, sed ipsam paupertatem & artes ab ipso nobilitatas, oportuerit talem ipsum esse & ipsius Patres, ut licet veterem profapiam non detriverint, fuerint tamen sine dignitate & opibus.

SECTIO II.

Cur Patrem Fabrum Salvator noster habere voluerit?

XXV. **S**ed esto Ars lignaria quam exercuisse D. Josephum & cum ipso filium ejus JESUM constat ex dictis Sectione præcedenti, non fuerit ita ignobilis ut ipsos dedecuerit tam nobiles, an non tamen mirandum & valdè mirandum Salvatorem nostrum Æterni Patris Filium, Patrique per omnia æqualem,

cum, inquam, qui habet in scemore suo scriptum, *Rex Regum & Dominus dominantium*, Fabri filium esse voluisse? voluisse, inquam, ut ille quem elegerat habere Patrem in terris faber esset tenuis? Hujus rei causas hic inquirimus, eas maximè quæ ad ædificationem nostram spiritualemq; nostrum profectum quem hoc opere intendimus conferunt, satis enim hæcenus in curiosis hæsimus.

Dico ergò pro primâ, non tantum Saluator voluit esse filius mediocris fabri, sed etiam Deus infinitâ ac incomprehensibili suâ providentiâ res ita disposuit ut D. Josephus ex Regibus descendens, Regum ac Regni hæres verus ac legitimus, & Regno destitutus & modicus nasceretur, & procedente ætate fabrilem ad querendam vitam discere debuerit & exercere, quia futurum erat ut esset Pater Verbi sui incarnandi: Cum enim filius Dei in hunc mundum venerit, ut vanitatem mundi damnaret, ut contemptum rerum periturarum & voluntariam paupertatem mortalibus persuaderet, debuit certè ipse exemplo suo id præstare quod à nobis obtinere volebat: præstitissetne autem illud exemplo si Patrem elegerat ex Regibus, Regno, Regniq; divitiis & opulentiâ orientem.

Hinc Gersem. de Nativit. Mariae Considerat. 1. ait. *Cum Maria & Joseph fuerint de Regiâ stirpe progeniti, quo pacto voluit Deus, quod ipse Joseph ejus Nutritius servilibus intenderet? Fuit enim Faber lignarius. Et similiter dicit Hieronymus Mariam operi textrino operam dedisse. Mirandum certè non est, quia Prædicator & Amator paupertatis honeste JESVS voluit in paupertate honestâ nasci, & laboriosissimus cum laborantibus educari. Vide de ipso Sancto Joseph verificatum est. Beatus es & bene tibi erit, labores manuum tuarum quia manducabis, ut dicitur psalm. 127.*

Egebat ergò Christus Dominus pro nobis pauper factus, egebat & Sanctissima Mater ejus Virgo honestissima provido in terris Nutritio: Nec Patrem opulentum sibi, nec Sponsam Matri contra paupertatis sanctæ propositum & exemplum, sed laboriosum ac industrium voluit, qui & sibi & Matri

in

in itinere stabuloque Bethleemico, & in Ægyptum exulibus, ibique diu commorantibus, & inde regressis, suâ arte de victu ac tegumento provideret. Ad quæ quidem omnia hanc lignariam artem maximè convenisse jam paulò ante ostendimus.

XXIX. Pro secundâ ratione voluit Deus in eo quem extremis his temporibus (quando vanitas & superbia vitæ divitiis inflata omnes limites excessit) maximè suspiciendum propositurus erat Ecclesiæ suæ, inconstantiâ rerum humanarum ostentare, ut eas ejus exemplo spectare, & ab iis animum avocare disceremus.

XXX. Fortunæ improbitatem varii variis expressere modis. Sedentem finxit Apelles, & causam rogatus respondit, quod stare nequiverit. Sed non rectè meo videri, non enim ei quæ ex se habet stare non posse, sessio, sed potiùs constans cõvenit fluxus. Melius ergò si reddidisset quia in suâ volubilitate firma est, habet namque in suâ levitate & inconstantiâ magnam constantiam, quod scilicet semper & firmiter fluxa sit & inconstans. Quare rectè Boëtius lib. 2. de Consolat. *Si putas erga te mutatam esse fortunam, erras: hi semper mores ejus sunt, ea naturam servavit erga te propriam, potiùs in suâ mobilitate constantiam manifestavit.* Et ante ipsum Ovidius.

Passibus ambiguus fortuna volubilis errat

Et manet in nullo, certa tenaxq; loco, Sed modo lata venit; vultus modo sumit acerbos

Et tantum constas in levitate suâ est.

Et Horatius lib. 3. Oda 29.

Fortuna servo lata negotio

Ludum insolentem ludere pertinax,

Træuat incertos honores,

Træuat nunc aliis benigna.

XXXI. Hinc Philosophus ut lego apud Parmenidem, & Philosopherum lib. 2. Physicor. quæst. 1. art. 1. fortunam effinxit mulieris formâ cœcæ; furenti similis, Rotæ pedibus insistens: specie quidem muliebri ad instabilitatis indicium: ut enim perbellè quidam de muliebri levitate.

Quid levius vento? fulmen: quid fulmine? fama:

Quid famâ? Mulier: quid Muliere? nihil.

Furenti similem effinxit, quia fortuna nec modo, nec mensurâ, nec ordine servatis, facit omnia perturbatè: Et enim ut Seneca in Agamemnon.

Non sic Lybicus Syrtibus equor

Furit alter nos volvere fluctus.

Non Euxini turget ab imis

Commota vadis unda, nivali

Vicina polo, ubi ceruleis

Immunis aquis lucida versat

Plaustra Bootes.

Ve precipites Regum casus

Fortuna rotat.

Pes in rotâ, sive rota ipsa cui insistebat, & quæ illam versabat, effectus ejus denotant: in hac nimirum rotâ ejus impulsu circumaguntur homines qui eam sequuntur, quorum alii in ejus fastigio cernuntur, alii moliuntur ascensum, nonnulli deorsum vergunt agunturque precipites, alii depressi sub rotâ gemunt, dum ipsâ damni expers elabatur ad quiritantium vota precesque surda & immittis.

Cœca fingitur propter ejus operandi modum: sæpè enim sapius indignis largitur munera, ut Seneca in Hercule

Iniqua raro maximis virtutibus

Fortuna parit.

Et Laërtius lib. 5. cap. 5.

Iustos illa viros pauperie gravat

Indignos eadem divitiis beat,

&

Quod dignis adimit transfert ad impios

Nec discrimen habet, rectaq; judicat.

Sed fortuna opes auferre non animum potest, inquit Tragedus: & Sallustius Probitatem, industriam, bonas artes, neque dare, neque eripere cuiquam fortuna possit.

An hæc ullibi clarius patuerunt quàm in Sâctissimo Patriarcha nostro Joseph? vix credo: habuit enim ille progenitores Reges, & hos regni totius mundi primarii: non ignoravit regnum recto ordine ad se devolutum: Interim tamen vidit se cum tali jure ad ultimam usque conditionem fabri scilicet lignarii redactum, dum mortalium pessimus Herodes Sceptrum & Regnum suum occupabat: An propterea inde turbatus: minimè gentium, immò nec etiam si reposuisset usurpator, voluisset eum illo asciam aut securim suam commu-

O 2

100

Synopsis

Magnum

D.

Josephus

SV

100

tare. Deus illi fortuna tota, & quis illo ditior IESUM habente & Mariam, hanc sponfam, illum filium?

XXXIII Elegerat olim Davidem Iosephi nostri Progenitorem Deus, *Et de post fatantes accepit eum, pascere Iacob servum suum, & Israel hereditatem suam?* Sed interim eundem Saulis mox vexatum invidia ad insitias penè redactū deprefserat mirā quadā vicissitudine, & utriusq; fortunæ commixtione singulari. Animum advertit David, ac tum hujus tum illius momentis pensulatè libratis, neque illa efferrī se, neque hāc dejici unquam passus est, sed geminā velut temperatiā fortior, recto calle processit dicens, *Bonum mihi quia humiliasti me.*

XXXIV Ut Davidi Patri ita Iosepho nepoti unus idemque Regis titulus, & honoris ac exaltationis materiam & demissionis abundè ministravit. Cùm ergo Davidici celsitudo imperii, atque omnis sublimitas tam gloriosi stemmatis in fabrum desinat, discamus hinc non esse terrena culmina magni æstimanda, cùm diu magnitudinem suam perennare nequeant, Humanis oculis diademata & sceptrā facile imponunt, videntur magna & non sunt: vera celsitudo virtutis est; inanis illa est quæ extimā quādam specie humanos oculos perstringit & decipit.

XXXV. Pro tertiā ratione: voluit Deus nobis in hoc sanctissimo Viro maximum virtutis modestiæ & constantiæ exemplum proponere, & porrò hic talis fuit: Hic etenim cum ei tantum Regnum deberetur, tamen ita se continuit, ita sibi imperavit, ut fabrilibus operibus vitam suam querere non erubuerit: quin immò etiam ex amore sanctæ paupertatis oblatas à Magis divitias vel recusavit, vel erogavit, & sua sorte contentus delitescere elegit, ut soli Deo eui se probaverat placeret: ut discant hinc nobiles, si fortè aliquo casu ab avitā opulentiā deciderint, timere Deum, ut ne ad illicita media quo resurgant, ut assolent, extendant manus vel animum: quam rectè dixit D. Hieronymus, *Affatim dives est qui cum Christo est pauper*: Mundi sapientes nihil intentatum relinquunt ut paupertatem fugiant, hic illam ex mentis opulentiā omnibus prætulit Regnis; illi

utrāque ut aiunt manu rectā sinistra capiunt, hic erogat; isti cōgregant, hic dispertitur; isti omnia habere volunt, hic nihil, divitias suas, ut Socrates ex iis quibus carere dedicerat rectè metiens.

*Non possidentem multa vocaveris
Ritè beatum: rectius occupat
Nomen beati, qui Deorum
Muneribus sapienter uti
Duramq; calles pauperiem pati.*

Pro quartā hujuscè rei ratione: In XXXVI ferrā securi que Patris sui sicut in acu & stamine Matris vitiorum parentem otiositatem damnare voluit Dominus, & humilitatis, temperantiæ, industrii que laboris operā nos docere salvator dignatus est, in laboribus & ipse à juventute sua: faciens scilicet ante quam doceret; immò quod verbo docuisse non legitur exemplo monstrans, opere nimirum aliquo honesto victum querendum esse, passus & ipse pane suo in sudore vultus sui. Et quia exclusurus erat aliquando craftini curam salvator, præproperam scilicet & nimis ex diviniæ providentiæ diffidentiā anxiam sollicitudinem: ne quis ex inde otiosorum laboresque fugitantiū hominum, patronum eum per hoc fortè existimaret, proponere voluit suum & parentum suorum exemplum planè diversum & adversum.

Pro quintā, non mirum quidem est XXXVII inter aratra, secures, incudes, cæmentata, forfices, ligones, interque alia hujusmodi mechanicarum artium quotidiana exercitia, virtutes ad communem justitiam pietatemque inveniri: sed ad nonnullarum virtutum specialiorum puta devotionis, orationis, meditationis, aut celestium contemplationis, vitæque sanctioris ac Religiosioris cultum, adeò ineptæ æstimari solent ejusmodi manuales artes, ut earum professores, vel sibi impossibiles, vel à se alienas putent: verum & hæ ipsæ & aliæ præstantiores inter fabrilia sanctissimi Patriarchæ nostri quotidiana opera sic emicant, ut & ipsum in celestioris hujus vitæ celsitudine mirabilem inter omnes ostendant, & cùm manualibus similibus operariis, tum quietioris etiam vitæ cultoribus in harum virtutum exercitio negligentioribus

ribus, non medioeriter oculos perstringant, ut & hoc praesertim Sancti Josephi exemplum, & alia aliorum non paucorum similia, nullum excusationi locum eis relinquant. Has porro virtutes speciales in decursu hujus operis suis locis demonstrabimus.

XXXVIII Sexta & ultima hujus rei ratio ut D. Josephus exinde amplius mereretur: sine dubio enim D. Josephus incomparabiliter plus meruit alendo Christum & Matrem ejus ex laboribus & sudoribus suis, quam si id fecisset ex superabundanti & superfluis, ei que ex hoc & Christus & Beata Virgo plus obstricti sunt, nobisque omnibus magis proderunt pro eisdem alendis ab ipso suscepti labores, & sudores defudati. Non possunt satis Sancti Patres exaltare meritum charitatis & misericordiae erga pauperes eo quod sint membra Christi moralia, vide hujus virtutis encomia apud illos. Sed quanta haec si cum illa quam D. Josephus erga Christum & ejus Matrem exercuit comparetur? Excedit haec illum in quatuor, primo, in eo quod ipse non membra Christi ut divites, sed Christum ipsum in personam propriam & ejus Matrem quam plus se diligebat, imò plusquam omnes creaturas simul, pavit. Secundo, in eo quod illos non ex superfluis, sed ex laboribus suis eos pavit, quod, inquam, corpus suum fatigaverit, quod sudaverit ut eos aleret: ut proinde sudores ejus in sanguinem quem pro nobis Christus effudit, in lac quo Beata Virgo ipsum lactavit, conversi sint. O beati labores! o pretiosi sudores! Tertio, ratione affectus & amoris majoris, pietatis & sollicitudinis intensioris quam eos aluit: quam quis dubitat fuisse maximam & intensissimam? quanto enim cum affectu amore, pietate, sollicitudine pro eis laboraverit & sudaverit, quis concipere, quis edicere possit? Quarto, ratione continuationis, fuit enim ipsius charitas, providentia, pietas cum intensissima intentione, erga illos quotidianam imò horariam, cum non cessaret à labore sollicitudine & vigilantia, ut eos aleret adeo ut propter haec infinitè ferè meruerit. Quam ergo aptè de eo pronunciate,

rim cum Psalmista: *Pavit eos in innocentia cordis sui.*

CAPUT XIV.

De Patriâ & Parentelâ Divi Josephi.

UESTIO hæc de Patriâ & Parentelâ pertinet ad hominis natales, & post majores ex quibus quilibet natus est, nullam habemus majorem conjunctionem quam cum consanguineis ex quorum majoribus ut illi nati sumus, & cum concivibus ex quorum Patriâ ut illi oriundi sumus. Quocirca & consanguineus & concivis dicitur frater, idest ferè alter: hic, quia ex eadem gente, ille quia ex eodem communi Parente progenitus, & vocantur frater ille gente hic cognatione: sic ut infinita alia exempla omittamus Abraham Patrius & Loth nepos dicuntur fratres. Sic Paulus Judæus vocat Judæos fratres suos ad Rom. cap. 9. v. 1. Disceptationi igitur de Progenitoribus D. Josephi satis aptè & consequenter quaestionem de ipsius Patriâ ac parentelâ assumimus in duas Sectiones partitam. Quarum prima erit de Patriâ, secunda de Parentelâ.

SECTIO PRIMA.

De Patria Divi Josephi.

QUOD etiam magni Oratores summorum Virorum quos laudare aggreduuntur encomium non solum à majoribus ex quibus progeniti sunt, sed etiam à loco in quo nati sunt & educati, & ab aëre quem hauserunt solent exordiri, tam mihi semper mirum visum est, quam hoc frequentissimum esse video. Et meritò, *Nonne enim videmus, inquit Seneca lib. 7. de beneficiis, ferrum ex iisdem antris proferrì quibus aurum & argentum?* Quid ergo loca in quibus vel nati sumus vel degimus possunt ut nos meliores reddant? nimis extrinseca sunt & extranea à nobis ista, ut quidquam bonitatis vel justæ laudis adjicere possint; quamvis non diffitear tempestivam climatis, vel exempla &

O 2

con-

Synopsis

Magnabit
D.
Josephi
R
A

consuetudines eorum cum quibus vivimus adjuvare posse ad probitatem vel improbitatem.

III. Quare quod Scriptura Natale Solum Divi Josephi non exprimat bene est, hoc enim significat eum non inde mores hausisse, quod in aliis ut plurimum evenire docuit Divus Hieronymus lib. 1. in epist. ad Galat. c. 3. *Certus mos est, inquit, Scripturarum Patriarum solum consignare, ut eo quasi indicio communia vitia aut virtutes intimentur*, Ionæ cap. 1. Prophetam istum transfugam interrogant nautæ, quæ terra tua? & quo vadis? & ex quo populo es tu? ubi Theodoretus, *Invent, inquit, hæc dicere ut ex communibus gentis studiis & institutis hominis vitam agnoscant.*

IV. Sed quamvis verum sit homines excellentes maximè verò in Sanctitate, aut nihil, aut ferè nihil à loco in quo nati sunt trahere, certum tamen est loca ab hominibus qui in eis nati & educati præclara gesserunt nobilitari. Quem enim Aristoteles Peripateticorum Princeps Philosophorum dictus Stagyrites à Stagyra potuit trahere splendorem, quæ ante ipsum urbecula erat Græciæ obscura? Non ergò Aristoteles idè Stagyrites dictus quod ei Stagyra ut nativitatem ita splendorem aliquem contulerit, sed quod è contra hic ei pro nativitate, quam ab ea acceperat, gloriam rependerit & ornamentum. Sic de Bethleem Oppidulo Judæ aliàs ignobili, dicitur per Micheam Prophetam. *Et tu Bethleem terra Iudæ nequaquam minima es in Principibus Iudæ, ex te enim exiet Dux qui regat populum meum Israel.*

V. Hinc D. Isidorus Ægyptius lib. 1. Epistol. quæst. 281. de Sanctis Fratribus Basilio Magno Cæsariensi, & Gregorio Nysseno Episcopis loquens. *Ego, inquit, Sanctos illos è Cappadocia extitisse assentior, atque hoc potissimum Cappadocum improbitatis argumentum est: nam si isti ex illis minime effulsissent, malè feriat a natura generalis improbitatem tanquam à natura sibi inditam suis vitiis pratexere potuissent.* Econtra Themystius orat. 19. *Ridiculi, inquit, planè visi fuisset, non Dei causâ locum honorantes, sed propter locum etiam Deum ipsum injuriâ afficientes.* *Ego & Amuletum, & Colophonem veneror*

propter veterem inibi Apollinis habitationem. Cæterum si propius nunc aliâ quâpiam in urbe Deus oraculum aperiat, èd proficiscar, imò Hercule ad quemlibet vicum, agrum, lucum, arborem, si quæ fortè illi arbor cara sit ut olim Iovi in Dodonâ Quercum fuisse fama restatur.

Certum est secundò, etsi loca nihil possint ut nos meliores reddant, faciunt tamen illustriores. Hinc dum patientissimi Job justitia narratur, patriam ejus enuntiat Scriptura, Job. cap. 1. vers. 1. *dicens. Vir erat in terra Hus nomine Job, & erat vir ille simplex, & rectus ac timens Deum & recedens à malo.* Majus enim fuit esse bonum inter malos quales erant Hussitæ Gentiles, infideles, Idololatræ & brutaliter viventes, quàm inter bonos; hinc idem Job sibi met attestatur dicens: *Frater sui draconum, & socius Struthionum.* Hinc Paulus dicit ad Philippenses cap. 2. vers. 15. *In medio nationis prava & perversa, inter quos lucetis sicut luminaria in mundo.* Hinc Angelo Pergami Ecclesiæ dicitur Apocal. cap. 2. vers. 13. *Scio ubi habitas, ubi sedes est Sathana, & tenes nomen meum, & non negasti fidem meam.* Hinc Sancta Ecclesia Sponsi voce laudatur, cum ei in Amoris Cantico c. 2. v. 2. dicitur. *Sicut lilium inter spinas, sic Amica mea inter filias.* Benè ergò justus memoratâ terrâ inter iniquos vixisse describitur, ut juxta Sponsi preconium inter spinas lilium crevisse monstretur. Vide D. Gregorium lib. 1. moral. in Job c. 1.

Nostrer ergò Sanctissimus Patriarcha tantus cum sit, ut nulla illustri patriâ aut loco egeat ad sui commendationem. Sed quemadmodum Homerus Ductorem exercitus Salaminæ educatum atque agresti ritu in montibus institutum Mycenæo simul & Græcis ac Barbaris anteposuit. Sic D. Josephus licet in ultimo orbis angulo, licet in extremis mundi recessibus conceptus fuisset & natus, præferendus semper esset mortalibus universis: dum ergò Patriam ejus hic inquirimus, non èd id facimus quod ipse ab illâ, sed è contra quod illa ab ipso gloriam & nomen comparat; comparatura etiam si voluerit à tanto cive Mecenate Protectore salutem & felicitatem. Neque enim cives poterit non amare qui amat omnes nisi ipsi se charitate

ritate Patriæ abdicare perseveraverint. Igitur ad rem.

VIII. De Patriâ Sancti Iosephi duplex est sententia. Una est illorum qui volunt ipsum fuisse Bethleemitem. Fundantur in eo quod dicit D. Justinus Martyr in Dialog. ad Tryphonem Judæum, ubi loquens de D. Iosepho, ait: *Perrexit ex Nazareth ubi habitabat in Bethleem antiquam suam Patriam ut ibi describeretur.* Sed hæc ratio levis est. Nam D. Justinus dicens Bethleem antiquam Divi Iosephi Patriam, non ideo dicit quod velit ibi natum, sed quia eius Majores ex eâ oriundi essent, & quia, ubi tunc ait D. Justinus, erat de domo & de familiâ David, qui fuit Bethleemites. Deinde quia Civitas illa ex quâ erat Caput cuiusque familiæ vocabatur Civitas omnium qui erant de eadem familiâ ubi eumque tandem nati essent, & ideo sub Cæsare Augusto ad illam quisque debuit accedere ut describeretur. Et notandum de D. Iosepho proficiscente in Bethleem ut ibi describeretur, dici quod profectus est in Bethleem Civitatem, non suam, sed David; eo quod esset de domo & de familia David.

IX. Igitur dico, Civitas ex quâ D. Iosephus est oriundus, in quâ vixit & obiit est Nazareth, Patria est Galilæa. Probatur prima pars, quia in Nazareth habuit domicilium sine dubio à parentibus suis acceptum ad quod duxit Beatam Virginem postquam ipsi desponsata fuit. Nam Christus Dominus ideo dicitur Nazarenus & Galilæus: quod scilicet in Nazareth Civitate Galilææ conceptus vixit usque ad tempus manifestationis suæ, non alibi quam in domo quæ spectabat ad D. Iosephum, ad quam ipse traduxerat Virginem post desponsationem. Confirmatur ex Divo Epiphonio hæresi 79 ubi ait: *Christus in Civitate Nazareth quæ nunc vivit, educatus est in domo Ioseph.* Sed clarius in Evangelio. Nam primò missus est Angelus Gabriel à Deo in Civitatem Galilææ cui nomen Nazareth, ad Virginem desponsatam Viro cui nomen erat Ioseph, & ergò ibi Christus conceptus. Tum deinde Lucæ cap. 2. Ascendit Ioseph à Galileâ de Civitate Nazareth in Iudæam in Civitatem David, ut profiteretur cum Mariâ despon-

satâ sibi uxore prægnante. Tertio, ibidem vers. 39. Et ut perfecterunt omnia secundum legem Domini reversi sunt in Galileam in Civitatem suam Nazareth. Et vers. 40. sequitur: Et ibant, scilicet ex Nazareth parentes eius per omnes annos in Ierusalem in die solemni Paschæ, & cum factus esset annorum duodecim ascendit illis Ierusalem secundum consuetudinem dici festi, cum redirent scilicet in Nazareth, remansit puer Jesus in Ierusalem: tandem ibidem adhuc vers. 51. Iesus ab eis repertus in templo sedens inter Doctores actione finit descendit cum eis & venit Nazareth, & erat subditus illis. Ergò Christus Nazarethi conceptus, educatusque est, & vixit utique ad manifestationis suæ tempus: utique in domo Divi Iosephi ad quam Virginem post desponsationem traduxerat.

Sed ad hoc inquirunt nonnulli, domicilium quod Nazarethi incoluerunt D. Iosephus & Maria usque ad manifestationem Christi, eis obtigit ex hereditate parentum Beatæ Virginis, non igitur benè arguitur ab isto domicilio Divum Iosephum fuisse Nazarethanum. Sed

Respondeo, primò, qui hoc aiunt faciunt D. Iosephum adeò pauperem & tenuem, ut ne domum quidem habuerit, quod nec probabile, est nec credibile, nam D. Iosephus fuit filius legalis Heli & successit in ejus bonis. At quintus avus Heli ut ex Iosepho lib. 2. de bello Judaico cap. 35. & Philone in Breviario temporum habemus, omnem gubernavit Judæam & Galilæam: tanta igitur gloria non adeò potuit esse detrita in Heli, ut ne domum quidem unam haberet, in quam filius ejus Ioseph succederet.

Respondeo secundò, qui hoc aiunt, aiunt quoque Beatam Virginem in eadem domo natam: Sed hoc non habet probabilitatem, primò, quia nulla inibi extat aut extitisse scitur memoria, unde constet ibi locum fuisse nativitatis Beatæ Virginis: quod eo magis admirabile quò prisci fideles, Imperatores, imperatrices, nobilissimæ feminae, & Sancti Patres etiam ignobiliora conquirebant monumenta loco-

rum

Synopsis

Magnificat
D.
Iosephus
SV
171

rum, ut tradit S. Gregorius lib. 3. epist. 43. in qua ex celsō spiritus impetu ferebantur, nihil tamen extruxerint in Nazareth pro ortu Mariæ.

XIII. Porro qui hanc sententiam tenuerunt sequuti sunt historiam de Ortu B. Virginis, cuius cum incertus sit author & valde singularis sit: ista opinio parum habet firmitatis: in his sunt Gerson 4. part. serm. de Concept. S. Vincentius Ferrerius serm. de Nativ. Mariæ. Onuphrius in Chron. Ludolph. 1. part. vitæ Christi cap. 2. Pererius de benedictionibus Patriarcharum proph. 4. Rutilius Benzoni lib. 6. de Iubilæo, qui huic adhæserit, existimantes illius historiae authorem esse D. Hieronymum, eo quod extet inter opera ejus, quod tamen falsum esse constat.

XIV. Respondeo tertio, Beatam Virginem natam esse Hierosolymis in domo parentum, quæ erat ad templi valvas scælici omnine ut cuius uterus futurus erat aliquando templum Dei. Hanc veritatem his mihi persuadeo documentis. Primo ex Synesio in hymnis qui Mariam Solymitanam pangit; & ex Sancta Brigitta lib. 5. Revelat. cap. 13. ubi sic illa. *Qui ad locum istum, Ierusalem, venerit ubi Maria nata & educata est, non solum mundabitur, sed erit vas in honorem meum.* Clarissimæ huic sententiæ adhæret noster D. Damascenus qui Loca Sancta visitavit ut testatur Ioannes Patriarcha in ejus vitâ. Forsan in eâ professione habuit orationem priorem de Nativitate Virginis, quandoquidem per apostrophem ad probaticam piscinam quæ nascentem excepit Virginem, hæc dedit. *Fausta tibi sint omnia ô Matris Dei probatica! Patrum Regine domicilium. Fausta tibi sint omnia ô probatica! seminum Ioachim vetus sanum, nunc autem ovilis ratione præditi Ecclesia cælum imitans, atque olim quidem semel quotannis Angelum Dei excipiens, nunc caelestium virtutum copiosum agmen habens miraculorum abyssum.* Ejusdem coloris sunt quæ habet idem 4. de fide orthod. cap. 15. *In lucens editur Virgo in domo probatica Ioachim, atque ad templum adducitur.*

XV. Sed verbis paulò post in Damasceno sequentibus. *Editur partu Maria in domo ovilis Ioachim.* Decepti nonnulli Ma-

riam in solitudine inter greges & pastores natam existimaverunt: sed malè. Cum domus ovilis Ioachim dicatur quæ erat Hierosolymis Ioachimo ad forum pecuarium in quo oves & pecudes pro sacrificiis servari solebant: vel quod ut ait S. Hieronymus lib. de locis Hebraicis sacrificandæ oves ibi lavarentur: vel quia propè esset illam portam quæ dicitur porta gregis. Porta enim erat Hierosolymis quæ in templum greges sacrificandi inducerentur, tandem Latine idem est domus ovilis, quod Græcè domus probatica à voce *probaton*, quæ ovem significat.

Confirmatur ex sensu Ecclesiæ quæ in officio Nativitatis & Conceptionis Beatæ Virginis canit, *sicut Spina Rosam genuit Iudæa (non Galilæa,) Mariam*, vide Hugonem à S. Victore serm. 65. vide etiam Guillelmum Baldensel, qui vixit anno 1300. & accuratè suis oculis lustravit & indagavit Palestinæ monumenta qui Hodeporic. ad terram sanctam, hæc habet: *Ecclesiæ Beatæ Annæ Avie Christi satis pulchra est, contigua probatica Piscina, ubi Beata Virgo nata fuisse dicitur.* Vide item Bredembachium 26. Julii, Saligniacum, tom. 8. cap. 6. Vitricum cap. 58. Guillelmum Tyrium 11. belli sacri, nostrum Joannem Pascha D. 197. qui anno 1527. librum edidit de confecta à se peregrinatione ad loca sancta, qui iterum excusus est Lovanii anno 1663.

Firmius adhuc solidatur hæc doctrina ex constanti traditione quam decem aut undecim Rom. Pontifices probaverunt, qui ut in ordinario terræ sanctæ legitur, & ex itinerariis probatis convincitur, plures cōcesserunt Indulgentias & criminum remissiones probaticæ Piscinæ juxta Templum sitæ, eo quod in ea sit orta Deipara; quod nullus Pontifex fecit pro Nazareth, vel alio quovis loco. Idè Cotovicus lib. 2. Itinerarii dum locorum sanctitatem exprimit quæ sunt propè Templum Salomonis, hæc habet: *Ad lavam; inquit, reliquis mus sanum vetusti operis Sanctæ Annæ Virginis Matrî quondam dicatum Nativitate Virginis per celebre. Edes namque Ioachim & Annæ eo loci quondam extitisse, ibique natam esse Virginem à veteribus acceptum est.*

His

XVIII. His adde illam descriptionem Palestinae quae habetur ad finem Itinerarii Leonis de Rosmital, ubi post consignatas Beatæ Annæ Aedes prope piscinam probaticam Jerusalem, refert plenariam criminum remissionem illis sacris locis adnexam à Sancto Papa Sylvestro Constantini Magni & Divæ Imperatricis Helene matris ejus rogatu, quod ibidem Beatissima Deipara felici ortu edita fuisset.

XIX. Cùm igitur ex dictis hæcenus tam firmiter constet Beatam Virginem non Nazarethi, ut ex deceptione à libro de Ortu Beatæ Virginis falsò D. Hieronymo adscripto & inter ejus opera compilato, censuerunt illi, qui à nobis supra citati num. 13. unde quæso Beata Virgo statim à desponsatione sua cum D. Josepho transmigravit in Nazareth, ibique usque ad manifestationem Christi omnes permanserunt (propter quod Jesus dictus est & dici debuit secundum Prophetas Nazarenus) nisi ex eo quod Beatam Virginem D. Joseph sibi desponsatam traduxit in domum suam ibi: & ita fieri voluit Deus ut sicut à Patre suo æterno habet quod vocetur Christus, ita à D. Josepho quod vocetur & Nazarenus & Galilæus, Nazarenus à bonis, Galilæus à malis Juliano Apostata & aliis illi similibus.

XX. Objicies si parentibus Beatæ Virginis fuissent aedes Jerosolymis, cùm illi jam mortui essent quando illa nupsit, & consequenter illis in bonis successisset, sine dubio potius elegisset manere in domo in qua nata fuisset, in qua parentes vixissent & obiissent, quam in Nazareth, maxime ut esset vicinior Templo cui in eo triennis Deo oblata, ita afficiebatur, ut ab eo nunquam discessisset, nisi ei constitisset voluntatem Dei esse ut Josepho se traderet: & sine dubio Josepho tam cara erat, ut pio ejus desiderio ipse etiam tam pius & sanctus nunquam obstitisset: Respondent aliqui propter hoc argumentum dicendum esse Beatæ Virginis parentes necdum tunc fuisse mortuos maxime cùm contrarium aliundè probari nequeat: & ideo à D. Josepho conjugæ suo in domum suam, quam Nazarethi habebat fuisse abductam: & per hoc magis confirmari hanc sententiam de Pa-

triâ D. Josephi. Respondeo secundò, cùm decrevisset uterque ex Dei motione speciali sanctam paupertatem servare, & ex re familiari necessaria tantum reservare; elegit B. Virgo & D. Josephus ex bonis ad se pertinentibus & devolutis ea vendere, ex quorum venditione melius paupertatem istam servare poterant, & plura in pauperes erogare: quare cùm ea quæ possidebant Jerosolymis ex hæreditate SS. Joachimi & Annæ ampla essent, & domus Nazarethana D. Josephi conformior paupertati sanctæ, ibique Divus Josephus, ut civis & incola suas haberet habitudines, ut ex arte sua sibi & sponsæ suæ victum quæreret, ideo B. Virgo quæ humilis erat & subdita, prætulit virum suum sequi & Nazarethum venire.

Et hæc D. Josephi domus Nazarethana illa est quam Deus elegit pro conceptione suâ, illa est quam Christus sanctificavit in habitatione sua usque ad tempus manifestationis suæ, illa est quam super omnia loca quæ suâ sanctissimâ consecravit præsentiam dilexit, quam ideo ne cum cæteris in manus inimicorum fidei caderet, singularissimo, stupendissimo ac inaudito omnibus sæculis portento per aëra Nazaretho in Dalmatiam, à Dalmatiâ in agrum Picenum, inde in prædium cujusdam Lauretæ seu Laurentiæ, unde Lauretana jam dicitur, transfudit: tandem illa est, ut paucis multa complectar, totius orbis primum ac maximum sacrarium, non à christianis tantum orthodoxis, sed etiam à Sarracenis in pretio & veneratione habitum, quæ non minùs justè Nazarethana à Nazaretho, aut Josephina à D. Josepho, quam Lauretana à Laureta vel Laurentia, in cujus prædio collocata est diceretur: Et hæc de Civitate D. Josephi,

De Patria seu Provincia in qua sita est Nazareth, certum est esse Galileam. Missus est enim Angelus Gabriel à Deo in Civitatem Galilææ cui nomen Nazareth, Hæc Provincia est in Asiâ, de qua ita Hypocrates opusc. de aëre & aquis. Longè pulchriora & majora omnia nascuntur in Asiâ, estq. Regio ipsâ Europâ mansuetior, sunt enim hominum mores benigniores & cultiores. Causa verò horum est, temporum anni temperies, siquidem

Synopsis

Magrabit
D.
Josephi
SV
113

In medio solis ortu sita est, ad auroram, à frigiditate & caliditate omni remotior.

XXIII. Galilæa ipsa in eâ mûdi plagâ idest Asia inter ceteras ejus Provincias, utpote ferè in ejus mediatullo posita, ut à situ, ita à natura optima est: ut enim ex Iosepho Iudæo, aliisque multis colligimus fontibus est perennibus atque torrentibus irrigua, frumenti, vini & olei feracissima: omnes illius oræ scatent omnigenâ fructuum ubertate: pratorum herbecens viriditas, floribus innumeris vernalibus, fontes purissimis labuntur aquis. Crederes Carmelum, & Thabor, & Hermon, & terram Naïd, aut fortunatas Insulas, si ibi essent Conventus Philophorum, Theatra Poëtarum, Exultantium Coronæ, Musici concentus, & Genialia Convivia, quæ Plato in suis descripsit. Non frigus in Galilæâ, non æstus est gravis, sed temperatus aër funditur, & mitibus solis radiis illustratur. Et Isidorus lib. 4. de orig. cap. 3. Galilæa candidiores gignit homines quàm Palestina, terra opima, ferax & fructibus satis fœcunda.

XXIV. Sed ut à natura & situ optima est Galilæa, ita à moribus contemptibilis, imò Ioannes Major in cap. 1. Lucæ scripsit nihil apud Iudæorum Proceres eâ Provinciâ fuisse contemptibilius. Contemptibilitas ejus videtur indicari Ioan. cap. 7. vers. 41. *Nunquid à Galilæâ venit Christus?* Et propterea Nicodemus videretur objectum esse, ibidem versu 52. *Nunquid & tu Galilæus es? Scrutare & vide quia à Galilæâ Propheta non surgit.* Quæ opprobria, ut patet, non in solum, sed in homines conjecta sunt, vel ob inculta ingenia, vel in contemptum non benè observatæ Religionis, vel forsitan quod Gentilibus vicina odium incurrerit Hebræorum.

XXV. Porrò duæ sunt Galilææ in Asiâ, vel dividitur una in duas partes: quarum prima confinis est Iudææ, altera verò Phœnicæ juxta nostrum S. Cyrillum Alexandrinum lib. 2. contra Iulian. quas Iosephus lib. 3. de bello Iud. cap. 2. superiorem & inferiorem nominat. Superior quæ est posita in Tribu Nephthali, ea est, quæ Isaiæ cap. 9. & Matth. cap. 4. dicitur Galilæa Gentium, tum quia hæc, ut etiam inferior, & longè amplius gentibus cingebatur, tum quia

Salomon maximam ejus partem Hiram Regi Tyriorum cesserat. Posterior autè est in Tribu Zabulon circa Tiberiadem & Stagnum Genezareth, ut tradit D. Hieron. lib. de locis Hebræicis in qua est Nazareth de quâ nobis hic sermo: & per hoc patet bonitas divisionis Galilææ, quandoquidè Nazarethani ipsi dicentes Domino: *Quanta audivimus facta in Caparnaum (quæ est Civitas in Galilæâ) fac & hic in Patria tua.* Distinctionem Galilææ manifestè innuant.

In hæc ergò secundâ partè Galilææ, XXVI quæ est inferior posita in Tribu Zabulon, est nostra Nazareth, quæ cum interpretatur florida, denotat hunc locum summè participare bonitatem soli totius Galilææ; sed ut bonitate soli hæc pars Galilææ commendabilis ut tota Galilæa, ita à moribus contemptibilis ut reliquum Galilææ. Hinc illæ voces: *A Nazareth potest quid boni venire?*

Sed dices, hæc Nazareth non pertinebat ad Tribum Judæ ex quâ tamen fuit D. Joseph, sed ad Tribum Zabulon ut diximus: non potuit ergò D. Josephus possedisse domum extra propriam sortem. Respondeo, rediisse tantum è captivitate Babylonæ Tribus Juda, Levi & Benjamin, alias verò Tribus remansisse in terrâ Medorum & Persarum: undetres illè Tribus reduces totam terram Judæorum possidebant, nè esset deserta. Vide plura apud Abulensè in c. 2. Matt. q. 87. & 88. & Sylveirâ tom. 1. in Evang. lib. 2. c. 9. in exposit. illorum verborum Matt. c. 2. v. 23. *Et veniens habitavit in Civitate qua vocatur Nazareth.*

Quare cum è Nazaretho à moribus XXVII ita contemptibili tantus civis fuerit Divus Josephus oriundus, imò & Jesus ibidem conceptus, & per tot annos incolæ. Meritò propter hos contra Nazarethanos & Galilæos torqueo quod hic supra num. 5. D. Isidorus Ægyptius lib. 1. epistolar. epist. 281. contra Cappadoces improbos ob Sanctos Fratres Basilium & Gregorium ex eâ etiam oriundos. *Ego Sanctos illos, Iosephum & Jesum, è Nazaretho & Galilæa extitisse assentior, atque hoc potissimum Nazarethanorum & Galilæorum improbitatis argumentum est: Nam si isti ex illis minimè effulsissent, malè servata natio generalem improbitatem tanquam à natura sibi indi-*

tam suis vitis praeexere potuisset.

XXXIX. Et hæc de Patriâ D. Iosephi realiter & historicè, moraliter dicere possumus D. Iosepho nullam hîc fuisse patriam, sed quod de Sapiente dixit sapienter Seneca epist. 102. *Illi patria est quodcumque supernè univèrsa circuitu suo cingit, hoc omne connexum, intra quod jacent maria cum terris, intra quod aër humanis divina secernens etiam conjungit, intra quod disposita tot numina in actus suos excubant.* Vel quod idem Seneca de se lib. de Vitâ beatâ. *Patriam meam esse mundum scio, & Præsides Deos supra me, circum, me.*

XXX. Plutarchus lib. de exilio. *Naturâ, inquit, nulla est Patria, ut nec domicilium, neque prædium, neque officina araria, ut Aristoteles dixit, vel medica: sed fit, imò appellatur & nominatur horum quodcumque quantum ad habitationem & virtutem: Homo enim, ut est apud Platonem, non est stirps terræ infixæ, neque immota: Stirpes sunt & stipites qui Patrii soli amore capti ita loco uni adherere videntur, ut vi nulla possint ab eo avelli aut alienos tractus peragrare, non ut Socrates qui se non Atheniensem, non Græcum, sed mundanum appellabat. Non ita Sanctissimus Patriarcha Iosephus, qui ut in Galilæa, ita in Iudæa, ita in Ægypto degere, ut Deo placuisset, paratus fuit, & pater ex Evangelio.*

XXXI. De se dicebat Magnus ille Paulus Orosius Sancto Augustino familiaris, lib. 5. contra Paganos. *Inter Romanos Romanus, inter Christianos Christianus, inter homines homo, legibus imploro rempublicam, Religione conscientiam, communionem naturam: utror temporariè omni terrâ quasi patriâ, quia quæ vera est, & illa, quam amo, patria, in terra penitus non est: nihil perdidit ubi nihil amavi: totumq; habeo quando quem diligo mecum est; maxime quia & apud omnes idem est, qui me non modo notum omnibus, verum & proximum facit, neque egentem deserit, quia ipse est terra & plenitudo ejus, ex qua omnibus omnia jussit esse communia.* Hæc ille: eadem tantò justius & rectius sibi usurpare potuit Sanctissimus Patriarcha Iosephus, quanto certius & strictius ubique secum habebat quem diligebat.

Sed cur non etiam de ipso verè dicere possim domum D. Iosepho fuisse, urbem, fuisse illi & Patriam, aded solitarius erat & absconditus: ibi, non de illorum numero erat de quibus loquitur Seneca epist. 60. *Qui latitant & torpent, inquit, sic in domo sunt, quasi in conditivo: horum licet in limine ipso nomen matroni inscribas, mortem suam antecesserunt.* Et omnis & nullius loci fuit filius aut debitor D. Iosephus, ubique Dominus, ubique peregrinus.

SECTIO II.

De Parentelâ Divi Iosephi.

DE Progenitoribus D. Iosephi supra fusè satis disceptavimus, hîc de fratribus & collateralibus consanguineis ejus. De quibus

Dico primò, quod supra c. 3. num. 6. Mariam & Iosephum fuisse consanguineos inter se, & ita propinquos ut Genealogiam D. Iosephi per Matthæum deductam, fuisse etiam Genealogiam Mariæ & Christi Domini ex eâ solâ nati, omnibus indubitatum fuerit: fuit enim Christus in suâ patriâ persona nimis publica ut ejus natales quemquam laruerint: unde factum ut nec ullus ex Judæis qui tunc vivebant quando Matthæus Genealogiam ipsius edidit, in dubium revocarit quod intendit perillam Matthæus, illam nimirum licet ad D. Iosephum terminatam, probare tamen Christi ex Abrahamo & Davide descensum secundum carnem.

Quare asserunt hodie Interpretes qui rem penitus examinarunt, quod & nos cum illis credimus, Jacob Patrem carnalem D. Iosephi, & Ioachim Patrem Beatæ Virginis fuisse fratres ex eodem Patre Mathan de lineâ Salomonis & Matre Estha genitos; atque aded Iosephum & Mariam fuisse Patruos, & habuisse eundem Avum & Aviam Mathan scilicet & Estham; quod verò addunt alii, quos sequitur Poza in Elucid. Deiparæ lib. 2. tract. 13. c. 6. Joachim & Annam eundem etiam Avum Paternum habuisse, scilicet Eleazar vel Eliud, qui omnes continentur in serie Matthæi; ac sic Sanctam Annam fuisse etiam consanguineam

Synopsis

Magnum

D.

Iosephi

SV

neam D. Iosephi in tertio vel quarto gradu, non approbo: quia mihi certum est illam ex Patre non fuisse de Tribu Iudâ, sed de genere Sacerdotali: fuit tamen amitta per affinitatem ut nupta Ioachimo Patruo suo, ac deinde superveniente matrimonio cum Beata Virgine, focrus.

XXXV. Ex his colligimus, quod cum D. Iosephus & Deipara conveniant in uno & eodem Avo Paterno seu communi utriusque stipite scilicet Mathan, sintque ideo ambo ut ex duobus fratribus geniti patruales & consanguinei in secundo gradu: colligimus, inquam, quod etsi D. Iosephus non esset Pater Christi, ut conjux Matris ejus, esset tamen consanguineus Christi in gradu medio inter secundum & tertium, & certissime propinquiori quam vel D. Ioannes Baptista, vel alii qui dicuntur in Evangelio ejus fratres & sorores, idest cognati.

XXXVI. Ex quo ita infero, si Christus, quia apprehendens semen Abraham factus est aliquo modo de cognatione Iudæorum, eos ita prætulit aliis nationibus in suis gratiis, ut ipse dixerit mulieri Chananeæ Matthæi, cap. 15. *Non sum missus nisi ad oves quæ perierunt domus Israël. Et non est bonum sumere panem filiorum & mittere illum omnibus*, & alia id genus: si veræ ac strictæ jura cognationis, majoribus adhuc favoribus prosecutus est, majori studio promovit, ut patet tum in Sancto Præcurfore suo, tum in pluribus Apostolis de cognatione sua ut Iacobo & Iuda & altero Iacobo & Ioanne filiis Zebedei, quos ad sacros Magistratus in regno suo evexit: an inter illos neglexisset D. Iosephum sibi propius illis sanguine conjunctum, nisi illum ad titulum omnibus celsiorem evexisset, majoribusque & selectioribus gratiis & reservasset & dignum effecisset?

XXXVII. Nomen Matris D. Iosephi quæ fuit uxor Heli, & in qua Iacob hujus uterinus frater eum suscitavit, juxta legem fratri suo sine liberis defuncto, ignoratur, bonam tamen fuisse conjicitur, primò, ex eo quod tali homini qualis fuit & debebat esse D. Ioseph non alia mater quam bona obtingere debuerit, quis enim credat tam boni fructus ma-

lam fuisse arborem? etsi enim subinde contingat quod non diffiteor, ex malis parentibus bonos quandoque nasci filios, & è contra, id tamen rarum est, & præcipue in filiis adeò conspicuis & insignibus qualis fuit D. Iosephus. Secundò, quia ut docet Aristoteles, *Filii frequenter matrificant*, quod jam transit in proverbium: idest proles matrem frequenter referunt, non tantum in specie vultus, & totâ corporis habitudine, sed maximè in indole, moribus & complexionem: quod ex quintuplici capite provenit, primò, quidem quia corpus proles ferè ex toto decimum est ex substantiâ matris. Secundò, quia satis lógo tempore in utero matris corpus proles formatur & organizatur, ut illud suo charactere notet, suasque ei imprimat affectiones & passiones, ac temperamentum. Tertio, quia ibi ex ejus substantiâ coagmentatur per novem menses. Quarto, quia indèeducta primam suam nutritionem ex eadem illius substantiâ, sanguine scilicet ejus in lac converso, accipit, quod multum confert ad indolem: dum enim egredimur utero materno complexionem quidem habemus aliquam, at valde imperfectam, sed absolvitur in manibus ejus cujus lac sugimus: hoc adeò verum est, ut etiam observatum sit quod si hinnulus Capræ ovem fugat, pilus ejus lenior evadit, & è contra si caprea agnum lactet, hujus lana erit asperior. Propretea Commodus Imperator nihil habuit indolis Parentum suorum, sed illam traxit, & quoad vixit retinuit à nutrice quam suxit: mulier illa pilosa erat & barbata ut vir, & ideo Commodus illi traditus, quia credebatur cum lacte nutricis, animum fortem, martialem & generosum hausturum; sed secus accidit: hæc enim per lac suum ex Principe fecit gladiatorem, ex Imperatore monstrum, hominem dico ferinum, trucem, & barbarum. Tandem filii *frequenter matrificant* propter educationem, in quâ matres potiore habent partem. Cùm ergo videamus D. Iosephum tam bonæ indolis, tam honestum, mitem, modestum, & tranquillum, cur non ex hoc conjiciamus probabiliter matrem ipsius ex
cujus

cujus substantiâ compactus est, in cujus matrice totis novem mensibus formatus est, cujus substantiâ & lacte tamdiu nutritus est, sub cujus manu adolevit, honestam fuisse & optimam? Tertiò, principaliter quia aliquo modo fuit Avia Christi, utpote mater Patris sui D. Josephi; ergo aliquo modo propter istam ad Christum proximitatem à Divâ Annâ ad illam, argumentandum, licet non omninò pariformiter.

XXXVIII Præterea pro certo assigno D. Josepho Fratrem ex eodè Patre & Matre genitum nomine Cleopham: & huic assero standum statuit Baronius in Apparatu propter authoritatè Hegesippi antiquissimi qui fuit vicinus temporibus Apostolorum: & confirmatur iterum authoritate D. Epiphani qui hęc ref. 66. ait: *Præterierunt Sancti omnes & cum ipsis Simeon filius Cleophae fratris Ioseph. Et hæref. 78. Hic Ioseph frater fuit Cleophae, erat autem filius Iacob qui Panther cognominabatur. Idemque docent Eusebius lib. 3. histor. Ecclesiast. cap. 11. Cedrenus in Compend. histor. Nicephorus lib. 3. histor. cap. 9. Ven. Beda in cap. 6. Lucae & in cap. 1. Actuum Apost. Theophylactus in cap. 19. Joan. & alii innumeris. Confirmaturque secundò efficacissimè ex Joan. cap. 19. ubi una ex mulieribus stantibus juxta Crucem Jesu cum Matre ejus dicitur Maria Cleophae, non utique à Patre, sed à marito suo, more Judæis aliisque usitato, simulque dicitur Soror Beatæ Virginis, (*Stabat juxta Crucem IESU Mater ejus, & Soror Matris ejus Maria Cleopha:*) undè autem hæc Soror Mariæ, nisi quia erat Uxor Cleophae Fratris Sancti Iosephi Sponsi Mariæ?*

XXXIX. Consequenter Nepos ejus fuit Simeon, ille de quo ita Eusebius, & Historia Ecclesiast. in Breviario ad 18. Febr. *Simeon Filius Cleophae post Iacobum proximus Ierosolymis ordinatus Episcopus, Trajano Imperatore apud Atticum Consulare est accusatus, quod Christianus esset, & Christi propinquus: (comprehendebantur enim omnes eo tempore quicumque ex genere David orti essent.) Quare multis cruciatus tormentis, eodem passio- nis genere, quod Salvator noster subierat, afficitur, mirantibus omnibus quod homo*

atate confectus (erat enim centum & viginti annorum) acerbissimos Crucis dolores fortiter constanterq; pateretur.

Dico tertiò, constat ex Matth. cap. 13. circa finem & Marci cap. 6. in initio, Iacobum Minorem, Ioseph, Iudam & Simonem seu Simeonem fuisse dictos fratres Domini: quod quo pacto verum sit hîc inquirendum, quia facit ad præsentem materiam. Respondebat spurcissimus Helvidius ita dictos, quod ex eadem Matre quâ Christus essent nati, negabat enim Matrem Christi perpetuò mansisse Virginem; sed cum iste nequam vapulaverit D. Hieronymo lib. contra ipsum, cum hîc dimittimus.

Respondent secundò, Græci passim cum Eusebio lib. 2. histor. cap. 1. & è Latinis S. Hilarius & Ambrosius apud Baronium in Apparatu cap. 46. fuisse filios D. Iosephi ex priori matrimonio quod inerat antequam Beatam Virginem duceret: verum Divum Iosephum non habuisse aliam uxorem quam Beatam Virginem, ac perpetuam coluisse Virginitatem, res est quam clarè probabimus infra Parte 2. Tractatu 1. cap. 3.

Respondent alii tertiò, hos fuisse ex Sanctâ Annâ Virginis Matre progenitos. Volunt enim Annam præter Ioachimum ex quo concepit Beatam Virginem Deiparentem duos alios successivè habuisse maritos, ex quibus illas proles conceperit. Hujus sententiæ fuit Hugo de S. Victore quæst. 5. de nuptiis. Glossa & Strabo in cap. 1. ad Galat. Haymo lib. 2. de Christianar. rer. memoria cap. 3. Ludolphus part. 1. cap. 3. Ekius ferm. de S. Annâ, Franciscus Ximenez Patriarcha Ierosolymitanus lib. 2. cap. 14. Adrichomius in Chronico, & Theophilus Lebbæus in suo Onomastico Theolog. & alii. Hancque sententiam docet Azorius lib. 2. Moral. institut. cap. 15. fuisse communiorem.

Sed esto illa esset communiore, quod non, contraria est verior, imò certa: constat enim ex Sancto Hyppolito antiquissimo apud Nicephorum lib. 2. cap. 3. Sanctam Annam unius Viri fuisse uxorem & unicæ prolis Matrem, Uxorem Ioachimi, Matrem Deiparæ,

Synopsis

Magabiu
D.
Iosephi
SV
an

idque multis probant, Christophorus à Castro lib. de Deipar. cap. 1. Baronius in Apparatu ad Annales cap. 46. & seq. Suarez part. 3. quæst. 28. art. 1. disp. 5. sect. 4. & innumeri alii. Et confirmatur auctoritate Patrum Sancti Ioannis Damasceni orat. 1. de Nativit. Virgin. ubi ait: *Te unigenitam & primogenitam hodierno die ex sterili Matre produxisti.* Eusebii Emisleni homil. in Nativ. Mariæ. *Maria, inquit, nec fratres habuit nec habuisse legitur.* Euthimii in cap. 19. Ioan. ad illa verba vers. 25. *Stabant autem juxta Crucem IESU Mater ejus & Soror Matris ejus Maria Cleopha.* *Virgenita, inquit, erat Dei Mater: Moris autem erat apud Hebraeos fratrum quoque uxores appellare sorores propter virorum fraternitatem: Ioseph quidem & Cleophas, viri Deiparæ & alterius Mariæ (idest Cleophae) naturâ fratres erant, ipsæ autem eorum uxores affinitate sorores.* Idem quoque docet Theophilactus in eundem locum. Et certè si cum in Divinis Scripturis fratres & sorores nominari inveniuntur, inquit Baronius, velint hi germanas intelligere, in portentosos eos labi errores necesse est, cum apud Matthæum & Marcum Christi sorores & fratres nominentur, quos quidem nullus unquam Catholicus ex Deiparâ Virgine natos (cum sit horrendum nefas vel cogitare) præsumpserit.

XLIV. Confirmatur idem ex Sanctis Patribus, Gregorio Nysseno serm. de Christi Nativit. Damasceno orat. 2. & 3. de Nativit. Virg. Andræâ Cretenfi Encom. 1. de dormit. Virg. Germano serm. de oblat. Mariæ in templo. Epiphonio orat. de laudib. Mariæ, S. Thomâ in 1. ad Galatas lect. 5. Metaphraste de vitâ Virg. Nicephoro lib. 1. histor. cap. 7. Cedreno in Compend. histor. Ildephonso serm. de Nativit. Deipar. qui omnes cum asserant S. Annam in senectute concepisse Mariam, sequitur non credidisse adeo fuisse avidam matrimonii, ut iterum iterumque in eâ ætate, præsuppositisq; præsupponendis nupsisset.

XLV. Confirmatur iterum, quia S. Anna per Virginis natalem veteris acceperat Testamenti benedictionem, nec quidquam cogebat ut post fœmineam

fobolem tentaret nova connubia, ut masculus nasceretur. Quis autem credat nihil ad hoc cogente, & præterea impediente senectute, adeo fuisse incontinentem aut levem Annam sanctissimam fœminam, ut ad secundum & tertium thalamum inhiarit.

Igitur dicendum hos quatuor, Iacobum, Iosephum, Iudam & Simonem seu Simeonem non fuisse propriè fratres Christi, nec etiam ex D. Iosepho, aut Sanctâ Annâ progenitos, sed dici fratres idest consanguineos phrasi Hebræis familiari, & ut expressius loquamur fuisse filios præfati Cleophae fratris D. Iosephi, & istius quæ dicitur Maria Cleophae & Soror Matris IESU, quæ unâ cum ipsa stabat juxta Crucem IESU.

Nam constat istos quatuor fuisse fratres, & quidem de Iacobo Minore & Ioseph patet ex Marci cap. 15. vers. 4. ubi assignatur una utriusque Mater: patet etiam de Iuda, quia hic initio epistolæ suæ vocat se fratrem Iacobi, intellige hujus, idest Minoris: quare ergo Simonem sive Simeonem illis admixtū ab Evangelistis Matth. c. 13. & Marc. c. 6. ab illis separaremus? Atqui patet ex dictis hic supra num. 39. Simeonem fuisse filium Cleophae, ergo dicuntur fratres Christi quia fuerunt nepotes D. Iosephi, nimirum filii Cleophae fratris Ioseph. Nec refert quod iste Iacobus minor dicatur Alphæi, idest filius, quia Cleophas utroque nomine nuncupatus est.

Negat tamen Baronius in apparatu ad Annales eandem fuisse Mariam quæ dicitur Cleophae Ioan. c. 19. v. 35. & illam quæ dicitur Iacobi & Ioseph mater Matth. c. 27. v. 35. eò quod hanc Mariam Iacobi & Ioseph matrem à longè stantem & aspicientem cum aliis mulieribus, tradant Matthæus c. 27. & Marcus c. 15. Ioannes verò c. 19. de Mariâ Cleophae sorore Matris IESU loquens, eam statuit cum Matre Iesu stantem juxta crucem Iesu: sed non animadvertit Baronius, quod iisdem locis Matthæi & Marci Maria Magdalena dicitur etiam stetitisse & aspexisse à longè, & tamen Ioannes eodem etiam capite dicit, *Stabant juxta Crucem IESU Mater ejus soror Matris ejus Maria Cleopha*

et Maria Magdalena. Quod ergo respondebit Baronius, ut hæc duo quæ putat diversa conciliet pro Maria Magdalena, hoc ego Baronio reponam pro Mariâ Cleophæ.

XLIX. Pro Coronide nescio an non possim dicere ad commendationem sanctissimi nostri Patriarchæ D. Iosephi, quod omnes illi ejus propinqui propter illius considerationem à Deo eam quâ præditi fuerunt sanctitatis prærogativam acceperint, eodem modo proportionem servatâ quo docent auctores & inter eos Victor Serm. de Purificat. Parentes & propinquos Beatæ Virginis propter ipsam, gratias accepisse quas aliâs accepturi non erant. Non quod ego existimem carnem vel sanguinem posse mereri sanctitatem aut esse dispositionem ad illam; absit hoc à me, sed quod Christus Dominus occasionem accepit ob amorem dilectissimi Patris sui Iosephi ejus cognationi benefaciendi, eamque propter illius considerationem gratis præveniendi; cum quibus ad eum quem adepti sunt sanctitatis gradum pervenire.

L. Nec hoc (ut ramen arbitrator) temerè dictum: confirmor in hac opinione meâ exemplo quod occurrit in Scripturâ Tobix cap. 13. ubi in gratiam viri istius Sancti, quorquot filii & cognati tunc erant & fuerunt longo post tempore justii, Deoque ac hominibus charissimii extiterunt & extitisse pronunciantur, sic enim ibi Scriptura: *Tobias abscessit ex Ninive cum uxore sua, & filiis & filiorum filiis, & reversus est ad sacros suos, invenitq. eos incolumes, in senectute bonâ, & curam eorum gessit, & ipse clausit oculos eorum, & omnem hereditatem domus Raquelis ipse percepit, viditq. quintam generationem filios filiorum suorum, & completis annis nonaginta novem in timore Domini cum gaudio sepelierunt eum, Deinde addit statim quod sequitur. Omnis autem cognatio ejus, & omnis generatio ejus, in bonâ vitâ & in sanctâ conversatione permansit, ita ut accepti essent tam Deo quam hominibus, & cunctis habitantibus in terrâ.*

LI. Quare non debet videri durum quod dico in gratiam D. Iosephi, qui non Tobix solum, sed etiam omnium

hominum merita apud Christum filium suum superavit, quod gratiam ad cognatos suos ut Tobias transmittere potuerit, seu potius quod illâ Christus intuitu quod ejus cognati erant concesserit, cum illud fecerit non tantum generationi Tobix, sed etiam cognationi intuitu ejus.

CAPUT XV.

De Nomine Sanctissimi Patriarchæ, quod est Ioseph.

Nemo negaverit, ut credo, omnes semper in eo convenisse nationes, ut filiis suis nomina imposturi, præclarum aliquod, & non nisi faulsi ominis eligerent; & hoc quantum consequi possum duplici fine: primò, quidem ut filii hæc ratione admonerentur, & quando ad ætatem pervenissent intelligerent, spem de eorum probitate conceptam, ut eam studiis suis implere satagerent. Secundò, ut hoc pacto in eis desiderium excitarent, & adderent animum non minora pro virtute & honore gerendi, quam fecerant illi qui ante eos idem gestaverant nomen, & quorum recordatione istud eis nomen erat impostum: inde tot Alexandri, tot Aristobuli, tot Constantini, tot Theodosii, tot Chrysostomi, inde etiam Sanctissimo Patriarchæ nostro nomen Iosephi.

Neque id cuiquam mirum videatur quando etiam turpissimi turpia habere nomina semper abhorruerint: Hinc apud D. Augustinum, lib. de Hæresibus cap. 42. & lib. 18. contra Faustum c. 22. Impii Manichæi & hæretici terticimi considerantes vocabulum *Manian*, ex quo nomen Manichæi, manifestè significare stultitiam seu ineptiam, addiderunt ad nomen suum, alteram litteram N. & pro *Manichæi* quod sonabat *manian* seu stultitiam fundentem ex ore, hoc est puram cæli doctrinam, *Xho* enim Græcis *fundo* sonat.

Hinc etiam, ut mille alia his similia præteream, Luther apud Florimund-

Synopsis

Magist. D. Iosephi SV

mundum Raymundum lib. de Ortu hæref. c. 4. postquam infamem nominis sui *Ludder*, vel ut alii volunt *Luther*, quo primitus nuncupabatur, etymologiam advertisset, quorum primum irrisorem & furem denotat: alterum verò numerum bestię Apocalyptice hoc est Antichristi 666. referebat, ut infortunatum illud infamis sui nominis præfagium evitaret & probum, vertit in *Luther*, quod linguâ Saxonica hominem purum significat.

IV. Quod si tantus fuit semper nomen delectus apud omnes, etiam apud turpes, non potest non esse laudabilis mos fidelium, apud quos invaluit non alia prolibus suis nomina imponendi, quam quæ Sanctorum quos sancta Ecclesia Religiosè veneratur sanctitate illustrata fuere: quare omnino impediendi nobiles & divites nonnulli, & damnandi cum illis eorum Presbyteri Curati, qui parvulis quos vel genuerunt vel sacro fonte expiant nomina gentilia Scipionis, Hannibalis, Assueri, &c. non sine scandalo imponunt, ac si jam apud nos Christianos major habenda esset ratio vanitatis, quam sanctitatis; virtutis militaris quam moralis, & omnino tollendus talis abusus contra receptam in Ecclesiâ & introductam per sacros Canones consuetudinem.

V. Porro nominum imponendorum causa & necessitas à pluralitate in specie profluxit. Cum enim verbi causâ in specie humana plura essent individua, hinc ut unus ab altero distingui posset, quod necessarium fuit ad vitanda in societate humanâ infinita incommoda, oportuit ut diversa diversis, idest huic unum, alteri nomen imponeretur alterum.

VI. Unde insignis Christi Martyr S. Attalus apud Eusebium lib. 5. hist. c. 5. tyranno suo per contemptum ab eo querenti quo nomine Deus ipse vocaretur, intrepidè & sapientissimè respondit. *Qui plures sunt nominibus discernuntur, at nobis Deus unus est, & ideo non indiget nomine.* Parem in modum Mercurius Trismegistus apud Lactantium lib. 1. instruit. cap. 6. Deum Anonymum esse pronuntiavit, idest sine nomine. Addit ipse Lactantius, *Deo igitur*

nomen non est, quia solus est, nec opus est proprio vocabulo, nisi cum discrimen exigit multitudo, ut unumquemque suâ notâ & appellatione designet, Deo autem quia semper unus est, proprium nomen est Deus.

Viderat id ante Sanctus Cyprianus lib. quod idola Dii non sint, & expresserat acutè his verbis. *Nomen Dei ne queras: Deus nomen est illi. illis vocabulis opus est ubi propriis appellationum insignibus multitudo dirimenda est: Deo qui solus est, Deus vocabulum totum est.* Fuit ergo pluralitas causâ imponendorum nominum ad distinguendum unum ab altero. Fontes verò ex quibus nomina desumuntur ex Sacra Scripturâ & apud populum Dei tres invenio.

Primo, enim nomen acceperunt ab aliquo eventu maximè feliciori, Sic Eva Genes. 4. primogenitum suum vocavit *Cain*, quod significat *possessum*, dicens, *possedi hominem per Deum.* Sic alterum vocavit *Seth*, quod sonat *positum*, dicens, *Posuit Deus semen aliud pro Abel quem occidit Cain.* Genes. cap. 4. v. 25. Sic qui natus est Saræ uxori Abrahæ filius dictus est *Isaac*, idest *risus*, à lætitiâ quæ post tantam sterilitatē ei & Abrahæ contigit accepto filio ex Dei oraculo & repromissione. Sic Moyses filium vocavit *Gersam* idest *Advenam*, dicens, *Advena fui in terra aliena.* Sic Anna uxor Elcanæ filium vocavit *Samuelem* ducto nomine à Divino præfenti beneficio. Nam Samuel idem est quod Author nativitatis ejus Deus, ut interpretantur Rabanus, Angelomus, Hugo Cardinalis, & Montanus in Elencho.

Secundò, solebant prolibus nomina imponi quæ ante Majores gestaverant ad Prædecessorum memoriam perennandam: hoc colligo ex Luca cap. 1. Nam cum Elizabeth filium peperisset, Amici & propinqui volebant eum vocari nomine Patris sui Zachariam, Quibus respondens Mater dixit: *Neguaquam sed vocabitur Ioannes.* Ad quam iterum Amici. *Quia nemo est in cognatione tua qui vocatur hoc nomine.* Innuentes per hoc, hanc regulam & usum fuisse receptum, nec ab eo facile recedendum, ut observavit Tolcius & Maldonatus.

Tertiò, alium non minus celebrem nomi-

nominum fontem apud veteres Patriarchas frequentatum reperio, bonum scilicet omen ac presagium futurorum, cum ea liberis suis nomina imponebant quæ illis earum memoriam virtutum refricaret & ingereret, in quibus eos excellere quàm maximè volebant aut ominabantur & prælagiebant excelsuros. Sic Lamech vocavit filium suum Noe, quod significat *requiem*, dicens: *Iste consolabitur nos ab operibus & laboribus manuum nostrarum.* Genes. cap. 5. Hinc D. Chrysostomus homil. 21. in Genesim recensitis Patriarchis qui ea filiis nomina imponebant quibus non tam de Avità nobilitate quam de exercendâ pietate admonerentur subnectit, *A principio erudiebant pueros, qui ipsis nascebantur, admonentes appellationibus quas ipsi imposuerant ut virtutem exercerent.* Sic Micheas, Abdias, Zacharias, ceteraque his similia nomina liberis à parentibus ex virtutum vocabulis imposita: sic D. Hieronymus in præmio in Michæam dicit votiva apud nos poni vocabula, v. g. Victoris, Pii, Casti, Probi, Modesti, quasi ob virtutis auspiciam.

XI. Unum ex præclarioribus nominibus eorum qui Sanctissimum Christi Patrem præcesserant, est nomen Patriarchæ Joseph filii Jacob ex Rachele tot nominibus illustris. Hebraice dicitur *Iehoseph*, sed contrahendo dicitur *Ioseph*, quemadmodum pro Iehoiachim dicunt Joachim, pro Jehouda dicunt Jouda, fortè propterea quod nomina ista abundarent litteris quibus componebatur nomen ineffabile Dei Tetragrammaton *Iehovah*: Cum enim Judæi istud nomen *Iehovah* ineffabile esse dicerent, & ideò ob reverentiam non nisi rarissimè illud pronuntiarent, potuit contigisse quod cum valdè supersticiosi essent Culicem excolentes, & Camelum deglutientes, ut propter istam causam nomina illa quæ litteris istius ineffabilis nominis abundabant contraxerint, quæ conjectura est plurimum Authorum, & de qua syncope aliquid tetigimus in superioribus.

XII. Sed quidquid sit de hoc more Judæorum, dico mihi videri Sanctissimum Patriarcham nostrum octavo die quando ut filius verus Abraham circumcisus

est, nomen istud præclarum *Ioseph*, & nescio qua suavitate perfusum (quod etiam cupierim & suaverim à Parentibus filiis suis in baptismo imponi) ex triplici illo fonte omnino sortitum fuisse.

Vocatus est enim primò Joseph, & ut arbitror præcipuè ab eventu fœlici. Hoc mihi videtur ita probabile ut credam neminem qui meam circa hoc mentem ponderarit illud negaturum. Joseph siquidem significat augmentum, sive addat mihi Dominus, primus enim qui vocatus est hoc nomine, sic dicitur quod Matri Rachele naturaliter sterili, quæ non nisi adoptivos ex ancillâ suâ genitos habebat filios præter spem additus sit. Eodem ergo modo cum Heli ex serie esset defunctus, Iacob ejus frater uterinus ex serie Salomonis superstes ei semen suscitavit ex lege Deuteronomii cap. 25. scilicet nostrum Joseph ut diximus supra. Cum ergo quod huic Heli natura negaverat, matri lex addiderit, nonne verisimile est filium sic à lege vel potius à Domino legis conditore additum propterea *Ioseph*, dictum, quod interpretatur *addat mihi Dominus*.

Potuerunt secundò Parentes istud nomen imponentes secundariò, attendisse ad majores, qui nomen istud gestaverant, ad conservandam scilicet eorum memoriam, & ut ille grandior effectus eorum in se virtutes quodammodò resuscitaret.

Quatuor invenio in Majoribus Sanctissimi Patriarchæ nostri hujus nominis. Tres in lineâ rectâ in Genealogia apud Lucam c. 3. sed hos legales utpotè Progenitores Patris sui legalis Heli. Primus est Pater Janne & filius Mathatiz: Secundus est Pater Semæ & filius Judæ. Tertius est Pater Judæ & filius Jonæ. Vide Genealogiam apud Lucam, De his nihil habemus memorabile. Quartus est quidem naturalis sed in lineâ collateralis scilicet Joseph ille filius Jacobi ex Rachele, qui fuit frater Judæ Patris Pharez & Zaram, à quo rectâ lineâ noster descendit, & qui fuit omnium primus hoc nomine insignis. Cujus mores noster de quo hic non tantum

Q

tum

Synopsis

Magnifici
D.
Iosephi
SV
an

tum imitatus est, sed in tantum superavit, ut iste quantumvis magnus & mirabilis seculis antiquioribus, nostri tamen tantum figura fuerit: adeoq; noster istum tantum excedat, quantum veritas picturam, corpus suam umbram: ut si primus fuit prior tempore, noster sit prior meritis & dignitate. *Quis & quantum homo fuerit Beatus Joseph vis scire? inquit D. Bernardus hom. super Missus est. Coniice ex appellatione, qua Pater Dei dicitur: Etus est & creditus: Coniice ex proprio vocabulo, quod augmentum non dubites interpretari: & memento magni illius quondam Patriarchae venditi in Aegypto, & scito ipsius istum non solum vocabulum fuisse sortitum, sed castimoniam fuisse adeptum, innocentiam affectum & gratiam. Adde longè superasse, ut patet ex dictis, & amplius patebit ex dicendis.*

XVI. Tertio, tandem etiam boni ominis fuit & presagii in Sanctissimo Patriarcha praeclari ac suavissimi Nominis *Joseph* impositio. Equidem ei non nisi coelitus inditum quis dubitet? & Deo saltem nomen istud potius quam aliud quodcumque inspirante, si non revelante. Quod non facile asseruerim, tum quia de hoc non constat, & incerta non profero, tum quia minimè necessarium, cum non minus efficaciter Deus per inspirationem internam in secreto agere possit & soleat, quam in aperto per revelationem externam.

XVII. Bonum nomen, bonum omen, nulla decrementa novit, semper in virtutibus crevit, semper & ubique in illis adolevit, adeo ut etiam inter malos fieret semper melior: scire Herodes potuit, non potuit à virtutum progressu illum remorari. In Aegypto diu fuit ubi iniquitas sedem fixerat, ibi quoque à sanctitate non abiit, quin eam ipsis etiam inhalavit Aegyptiis. Richardus à S. Victore de primo Josepho Aegypti Pro-Rege, vim nominis ejus expendens, ita scribit. *Hic est igitur ille Joseph qui à Patre plus ceteris diligitur, qui non solum cum crescentibus virtutibus crescere, cum proficientibus virtutibus proficere, verum etiam ex fratrum defectu ad profectum tendere, & ex aliorum detrimentis prudentia lucra acquirere, quare merito Joseph, id est augmentum, & filius accrescens, à patre vocatur. Ut ille*

umbra fuit nostri Josephi tantum, sic perfectius omnino hæc omnia noster habuit. Joseph dictus est, Josephum se præbuit, virtutibus enim semper crevit, sanctior semper evasit, & inter malos etiam impiosque majora semper exhibuit incrementa virtutis. Hinc Albertus Magnus super *Missus est. Proprietas nominis ac significatio quae incrementum sonat, ipsi optimè congruit, qui per hanc dispositionem quantum ad se ipsam, & quantum ad proximum, & quantum ad Deum sublimatus fuit, videlicet virtutum augmentatione, fama celebritate, hominis Dei reverentia & dilectione, & Matris Dei familiaritate. Et Simon de Cassia lib. 2. de Virg. Mariâ cap. 1. Joseph nomen ejus cui sponsata erat Virgo, nomen augenti erat, virginali sponso sibi congruum, magisq; mysterio, quoniam omnia erant augmentanda per gratiam, & mundi detrimenta jam ad incrementa revolvebantur.*

Cardinalis Toletus super cap. 1. XVIII.
Lucæ ad illa verba, *Cui nomen erat Joseph*. Postquam dixerat cum D. Bernardo nomen *Joseph* augmentum significare, sic ait: Ad hanc significationem alludens Jacob Genes. c. 49 quando filio suo Joseph benedixit, sic locutus est: *Filius accrescens, Joseph filius accrescens*; quasi diceret, verè ò fili Joseph! auctus es & accrevisti sicut nomen tuum significat; nam excelluisti, & in dignitatem proventus es tantam, ut fratrum tuorum sis supremus, & qui natu penè ultimus eras, effectus sis primus honore. Hoc idem nomen Sponus Beatissimæ Virginis ex divino consilio sortitus est, ut potiori jure de eo dicere possimus *Vir accrescens Joseph*. In tantam enim exaltatus est dignitatem, ut Matris Dei (cui inter puras creaturas sanctitate & dignitate nihil est æquale) meruerit esse verus Sponus, & unigeniti Fili Dei Paternuncupari. Quibus duobus privilegiis & titulis auctus est super omnes Patriarchas & Prophetas, qui ante eum fuerant: Quibus si adjungas quod quem Reges & Prophetæ desideraverunt videre & non viderunt, audire & non audierunt, ipse non solum vidit & audivit, sed in ulnis sæpè portavit, frequenter amplexus & osculatus est, per plures annos cibavit, vestivit, &

& paternis officiis ipsi ministravit, jure profecto hoc nomen adeptus videbitur. Si verò virtutem animi spectes non inferiorem aut æqualem illi Patriarchæ Filio Jacob, sed longè superiorem invenies. In illo enim Joseph castitas mirificè commendatur, qui ut refertur Genes. cap. 39. Dominæ sollicitanti ad peccandum non solum non acquievit, sed etiam elegit potius iram Domini sui pati & peccator reputari, quàm crimen contra Deum committere: Verè magna castitas hæc est. At quis non admiretur nostrum Joseph, qui per plures annos cum Virgine pulcherimâ Sponsâ suâ ita cõverlatus est, ut tamen neque ullo verbo, neque cogitatione, neque motu interiori, qui minùs cum summa puritate conveniret, quique solet in sanctissimis Viris ex aliquâ levi causâ surrepere fuerit inquinatus. Hæc Cardinalis Toletus.

XIX. Non fuit ergò in D. Josepho nostro magniſtius nominis *IOSEPH* umbra, sed veritas; nec nomen vacuum aut inane portavit: Cœlitus siquidem inditum nomen suâ omninò significatione, & quantum impleri poruit, implevit, & incomparabiliter meliùs quàm ille cui primò impositum fuit.

XX. Et verò nomen *Joseph*, ut diximus, quod & omnibus satis notum est, Augmentum significat, & ad illud alludens Jacob antiqui Josephi Pater, dum ei moriens benediceret, dixit: *Filius accrescens Joseph, filius accrescens*, Genes. cap. 49. quâ verborum geminatione duo insinuare voluit.

XXI. Primò, magnitudinem futuri ejus augmenti, habet enim emphasim magnam illa geminatio, nec eâ phrasi solet uti Scriptura nisi ad significandam rei magnitudinem cum immobilitate Decreti Divini eadem super re: Ergò Jacob eâ phrasi utens, dum prædicit incrementum filii sui, non solum significat firmitatem prædictionis suæ propter certitudinem divinæ voluntatis, sed etiam excitat admirationem, quod scilicet illius augmentum tantum sit futurum, ut eum verba quibus dignè exprimi possit non inveniatur, illud per repetitionem illam exprimere coactus sit, & admi-

rationi relinquere. Et certè nonne admirabile est cum per tot adversa & contraria ad tantum gloriæ gradum ascendisse? Nonne inquam admirabile eum ex tantâ contemptibilitate, ex servitute, ex carcere, ad tantum, & quidem in terrâ alienâ fastigium assurrexisse, ut in Regno Pharaonis Princeps, Principes omnes sub se, Regem solum supra se videret?

Sed videri posset hoc non ita convenire Sanctissimo Patriarchæ nostro, qui potius visus est decreſcere, quàm accrescere: hic enim cum esset ut diximus de domo & de familiâ Regiâ Davidis, immò Regni hæres, ad eam redactus est inopiam & vilitatem, ut arte fabrilis panem sibi modicæque familiæ suæ comparare debuerit, à seipso ad malleum projectus.

Et quidem si de fortunæ bonis agitur, hic noster Joseph non tam accrescens & fructificans dici potest quàm decreſcens. Sed hæc bona, umbra sunt tantum verorum bonorum: vera bona sunt quæ animum ornant & ditant, gratia scilicet, sapientia, virtus, sanctitas. Creverit ergo in bonis fortunæ ad stuporem primus Josephus, decreverit è contra in iisdem etiam ad stuporem secundus; partim est hoc, crevit hic in gratiâ, virtutibus, & cæteris veris bonis longè mirabilius, quàm ille antiquus in inanibus illis: siquidem ex imo inter homines, ex fabro, inquam, lignario ita ascendit & evectus est, ut inter Cœlites Principatum teneat, constitutus in ordine unionis hypostatica.

Secundò, insinuare voluit Jacob per geminationem verborum quæ augmentum filii sui antiqui Josephi significabat, quod hic antiquus Joseph dupliciter augendus erat, Primò in seipso. Secundò, in progenie ac posteritate. In se, quia à servitute & furcâ, ut ita loquar, evectus est ad Principatum non modò fratrum suorum, sed etiam totius Ægypti. In suâ progenie, quippe quæ duas numerosissimas Tribus, Tribum dico Manasse & Tribum Ephraim complexura erat, quarum postrema sola Regnum aliquando super decem alias Tribus possessura erat; ut patet ex divisione Regni Salomonici.

Synopsis

Magnificè
D.
Josephus
RV
am

monici in filio suo Roboam ex Scriptura. Sed hæc temporalia sunt & caduca. Auctus est autem noster verè dupliciter in seipso, quia provectus est ad sanctitatem per maximam & tantam, ut Principatum teneat inter omnes post sponsam suam, sublimis residens supra Cœligenas Ætheris omnes. Auctus est secundò & in prole sua, quippe filium Deum & hominem accepit, lapidem illum angularem, qui duos in se populos, Judæos & Gentiles, ut lapis angularis duos parietes, in se copulavit.

XXV. Sed restant consideranda duo aut tria verba que Jacob Patriarcha loquens de filio suo addidit ad præcedentia, hæc enim non parùm faciunt ad rem nostram: Ergo Jacob ad præcedentia illa *filius accrescens Joseph filius accrescens*, addit, & *decorus aspectu*, sed hæc secundum versionem nostram latinam: at hæbreæ habet loco istorum *super*, vel, *juxta fontem*, vel ut alii legunt *juxta oculum*: ita ut hæc verba cum præcedentibus conjungantur, & cum illis unicam faciant sententiam non duas, ut faciunt secundum latinam: Atque aded significant Joseph auctum iri ad instar arboris plantatæ juxta fluentia aquarum, vel juxta oculum. Vide Interpretes.

XXVI. An hoc ita quadret in antiquum Josephum hic non disputo, sed omninò convenire Sanctissimo Patriarchæ nostro, cujus ille tantum figura fuit, & ad quem tanquam ad figuratum Patriarcha certò certius extendit oculum Propheticum, nullum potest esse dubium: hic enim verè crevit juxta fontem, vel juxta oculum: Nonne enim infans ille, cujus ipse Pater Cœlitus factus est, quem amplexabatur, cujus pedes sæpè osculabatur, juxta quem sedebat, dormiebat, vigilabat, laborabat, omnium erat fons uberrimus bonorum? quid mirum ergo si ut arbor, juxta tantum fontem & creverit & fructificavit tam admirabiliter? Et si Sol oculus dicitur mundi, & ad ejus præsentiam terra aded dives est, tot producit herbas, fructus, metalla, &c? Nonne Christus est mundi Sol spiritua-
lis? *Sol iustitiæ Christus Deus noster*: nonne illi Christi oculi quando in ali-

quem figuntur, cum spiritualibus cumulant divitiis? quàm benè ergo iterum Joseph noster est & dicitur *filius fructifer vel crescens juxta oculum*.

Quod si velis nomen Joseph, significare *Addat mihi Dominus*, juxta dictum Rachelis Genes. cap. 30. hoc iterum maxime congruit Sanctissimo Patriarchæ, Mariæ sponso, cui additum est omninò & Privilegium concessum quale nulli alteri, inquit Oforius tom. 3. Conc. 1. de S. Josepho, sed quid est quod D. Josepho additum? Audi. Omni homini generanti filium aliquid Deus addit: Etenim si eum omninò solum sine Deo generare, nec ipse aliquid adderet, non nasceretur filius rationis capax: Anima enim, per quam fit homo rationis capax, de potentiâ materiæ educi non potest. Brutum ergo omninò generat filium: ut verò generetur homo, oportet ut Deus, superaddat aliquid (animam scilicet rationalem quam creat) positis dispositionibus, ex pacto naturali quocum agentibus concurrat: Ecce primam ut ita dicam additionem, quam Deus efficit cum omni homine. Quando verò Parentes sunt steriles ut Pater D. Joannis Baptistæ, ut Sara uxor Abrahamæ, non solum tunc Deus addit animam, sed insuper aliquam virtutem ut possint per ipsam parentes ponere dispositiones requisitas, quas non poterant per naturam: Sed in Christi generatione, ut posset D. Josephus esse illius Pater, à Deo additum est adhuc aliud, præter quod nihil amplius addi potest, creavit enim animam Christi, insuper omne quod opere viri efficiendum erat Spiritus Sanctus implevit: Et tamen Spiritus Sanctus nomen Patris sibi non usurpat, sed illud Divo cedit Josepho: in hæc ergo generatione D. Josepho superadditum est à Deo omne quod superaddi poterat, ut posset esse verè Pater ejusdem filii, qui est & Dei: Quare meritò nomen ejus est *Joseph*, id est *addat mihi Dominus*.

Finio hanc materiam per ea que observavit satis curiosè Doctissimus Homiliographus P. Joannes Carthagena ex ordine Minorum tom. 4. de Sacra. Arcan. deip. & Josephi lib. 18. homil.

hōmil. Magna & ult. §. 2. non ſine magna & peculiari Dei providentiā factum quod nullus hujus nominis Joſeph appellatione fuerit cooptatus vel admiffus ad Apoſtolatum : conſtat enim Actor. cap. 1. quod Apoſtoli agentes de ſubſtituendo in locum proditoris altero : Statuerunt duos, Joſeph qui vocabatur Barſabas, qui cognominatus eſt juſtus, & Matthiam : & quod per divinam ſortem designatus eſt non Joſeph, ſed Matthias ultimus ex illis duobus : dicitur enim dederunt ſortes eis & cecidit ſors ſuper Matthiam, & annumeratus eſt cum undecim Apoſtoliſ. Ambo Joſeph ſcilicet & Matthias, erant Chriſti diſcipuli, ambo ſervi Dei, ambo probatæ virtutis, Joſeph tamen ab Apoſtoliſ primò nominatus : Statuerunt duos, Joſeph qui cognominatus eſt juſtus, & Matthiam : Primo autem loco nominatus ſolet cæteris paribus præferri, ut habetur in 1. quoriet ff. de uſufructu, & ex pluribus Juribus & Doctõribus reſolvit Tiracuellus, lib. de iure Primogenitorum, Unde Divus Laurentius Iullinianus in Conc. Sancti Matthiæ Apoſtoli poſt medium dixit, Quis non prætuliffet ex his duobus Joſeph juſtum cognomento & vita : & tamen aliter iudicavit Omnipotens, cujus iudicia ab humanis longè diſſimilia ſunt.

XXIX. Quod ſi dicas ex duobus propoſitis adhuc liberam eſſe alterutrius electionem. Reſpondeo primò, in primum tamen videbatur debuiſſe inclinare. Reſpondeo ſecundò, non in unius tantum Apoſtoli electione id contigiſſe, nam ut dicitur Actor c. 4. Barnabas, cum antea Joſeph nominaretur, vocatus ad Apoſtolatum nomine Barnabæ retento, Joſephi appellationem reliquit : ſanè ni fallor hoc, ut ſingularitas & excellentia hujus nominis Joſepi in Beato ſolùm Joſepho Mariæ Sponto & Chriſti Patre vero effulgeret, vel ut ait P. Eſcobar tom. 3. lib. 2. tit. Maria nupta, ſect. 1. Panegyri. 1. obſerv. 11. num. 96. præmens Carthagenæ veſtigia, Ne nomen Beati Joſephi Sponſi Deiparæ à ſaſtigio ſupremæ dignitatis caderet.

XXX. Neque hoc mirè, ait enim Iſidorus Iſolanus 3. part. cap. 18. Sunt quatuor proprietates Apoſtolicæ dignita-

tis : Prima Annuntiatio Evangelii : E-
antes in mundum uniuersum prædicare
Evangelium omni Creature : Secunda
Illuminatio. Vos eſtis lux mundi : Ter-
tia Reconciliatio : Quorum remiſeritis
peccata remittuntur eis : Quarta, per Spi-
ritum ſanctum locutio, Non enim vos
eſtis qui loquimini, ſed Spiritus Patris
veſtri qui loquitur in vobis : Hæ pro-
prietates digniſſimæ ſunt, inquit Iſo-
lanus ; quia ſunt immediatè à Chriſto,
& ſub Chriſto, & propter Chriſtum.
Proprietates verò D. Joſepi fuere deſ-
ponſatio Reginæ Angelorum, nomen
Patris Regis Angelorum, deſenſio Meſ-
ſiæ promiſſi in lege Iudæorum, educa-
tio Salvatoris omnium : Et hæ proprie-
tates ſunt immediatè ſuper Chriſtum,
ad Chriſtum, & propter Chriſtū. Quil-
quis ergo, idem addit author, ingenio
polles rerum divinarum præmiſſa veri-
tate diſcurre, argue, concludere ab Apo-
ſtolicæ comparatione Maieſtatis ad cæ-
leſtem Joſepi dignitatem, quanta ſit
illi præſtita dignitas, ſanctitudo ac vir-
tutum inexplicabilis perfectio. Acco-
de ad eor altum & non deprimetur aut
humilior erit apud te Maieſtas Apo-
ſtoliſ culminis, ſed exaltabitur Deus
in latentibus donis Patris ſui Joſepi.
Quamobrem mens contemplationi
dedita ingrediatur locum quem cala-
mus reſugit, intelligat animus quod
verba exprimere declinant, admiretur
ingenium quod ſcripta non attingunt,
veneretur denique homo quod cæleſti
teſtum gloriâ latet. Hæc Iſolanus.

Ex quibus concludere ſi Deus tantis
vel nudum Joſepi noſtri nomen auxit
prærogativis quânto magis ipſum ? lu-
te ergo quod D. Ambroſius de Sanctâ
dixit Agnetæ Virgine & Martyræ lib. 1.
de Virginit. hinc ipſi applico : Quid dig-
num de Deo loqui poſſumus, cujus ne no-
men quidem vacuum eſt luce laudis ?

Quod ſi, ut ait Caſſiodorus lib. 6. va-
riar. cap. 7. Grata ſunt nomina qua deſig-
nant actiones, ubi in vocabulo concluditur
quod geritur, concludere quàm aptum,
quàm acceptabile, quàm gratum, quàm
amabile ſit ſuaviſſimum nomen San-
ctiſſimi Patriarchæ noſtri, de quo verè
dici poteſt quod de Iofue Eccleſiaſtic.
c. 46. v. 4. Magnus fuit ſecundum nomen
ſuum, maximus in ſalutem electorum Dei.

Synopſis

Magnificat
D.
Joſephi
SV
an

XXXIII. Tu verò Christiane Lector, qui idem vel aliud quodcumque nomen præclarum gestas, & illum cuius gratiâ tibi impositum est non imitaris ut potes; Audi quod D. Hieronymus Epist. 100. Bonasium quemdam obtrectatorem arguens dicebat: *An idèd tibi bellus videris, quia fausto vocaris nomine? quasi non & Lucus idèd dicatur quod minimè luceat, & Parca quod nequaquam parcant, & Eumenydes Fariæ quod non sint benigne, & vulgò Ethyopes argentei minimè tales. Quare aures præbe bene monenti D. Chrysofomo, apud Sanctum de Avilâ Episcopum Placentinum in vitâ Eximii Patris Nostri Petri Corneio tom. 2. Theologiæ ejusdem Patris præfixa. Sumpsisti nomen ex meritis? Custodi, ut semper lateris veritate vocabuli: Nam cum omnis appellatio ad delineandas res videatur imposita, nimis absurdum est nomen alienum portare, & aliud dici quam possit in moribus inveniri.*

CAPUT XVI.

De Formâ & Pulchritudine
externâ D. Josephi.

I. **N**ON ineptè Tacitus in Julio Agricol. *Ut vultus hominum, ita simulachra vultus imbecilla ac mortalia sunt: formamentis aterna, quam tenere, & exprimere, non per alienam materiam & artem, sed tuis ipse moribus possis.* Hinc Seneca epist. 66. laudans Condiscipulum suum Claranum corpore quidem deformem, sed animo venustum & vigentem dixit in hoc viro, voluisse naturam ostendere posse ingenium fortissimum ac beatissimum sub qualibet cute latere. Nullo enim honestamento eget virtus, ipsa & magnum sibi decus est, & corpus suum consecrat. Ac deinde paucis interjectis subdit. *Potest ex casâ vir magnus exire, potest & ex deformi humiliq; corpusculo formosus animus ac magnus.* Quosdam itaque videtur mihi in hoc natura tales generare, ut approbet virtutem omni loco nasci. Si posset per se nudos edere animos fecisset, nunc quod amplius est facit: quosdam enim edit corporibus impeditos, sed nihilominus perumpentes obstantia: Claranus mihi videtur in

exemplar editus, ut scire possemus non deformitate corporis sedari animum sed pulchritudine animi ornari. Hæc ille.

Quæ quidem verissima existimo, & in eis optimè philosophatum censeo: ipsum tamen non approbo ibidem, ubi immeritò reprehendit Virgilium lib. 5. Æneid. dicentem:

Gratior est pulchro veniens è corpore virtus.

Quid enim ibi reprehendendum? nam et si possit esse virtus in deformi corpore, possit esse in vili & humili corpusculo formosus & celsus animus: Cum tamen celsus animus est in cello & formoso corpore, an non meliùs habitat? Certè nemo inficias ibit virtutis ac formæ societatem esse amabilem, accedente nescio quâ alteri ex alterius contubernio gratiâ & venustate.

Immo corporis deformitas morum arguit deformitatem juxta Rhafen Medicum lib. 2. ad Almanf. ubi ait: *Cujus facies est deformis vix potest habere bonos mores.* Non dicit absolute non posse, sed vix, id est, hoc difficilius & rarius contingere: & verè, nam ut inquit Galenus lib. 11. de usu part. *Natura membra componit prout moribus animi convenit.*

Sed quid contra Senecam nostris dimicamus armis qui seipsum enecat suis, ibidem enim quasi sui immemor excusans sui Clarani deformitatem, accusat naturam dicens, *quod in illo iniquè se gesserit, & talem animum, qualis erat Clarani, malè collocaverit.* Ergo si animum Clarani in corpore collocasset formosiori, justitiâ virtuti ejus fecisset, quod nimirum meliùs collocata, exinde non nihil decoris & splendoris, quem non habebat, accessisset, ergo ex Senecâ contra Senecam:

Gratior est pulchro veniens è corpore virtus.

Neque dicas, frons, oculi, vultus, persæpè mentiuntur: non id pernego; sed aio sapius longè verum dicere, & de indole ut plurimum pronunciare: Hinc Galenus librum integrum scripsit de mutuâ animi morum & corporis constructionis consequentione. Hinc etiam Aristoteles, Plato, Polemon, Hypocrates, Plinius, Aphrodisæus, Adamantius, & alii tot & tanta observarunt

varunt in lineamentis & Physiognomiâ, ad conjectandum explanandumque animum & ingenium hominum.

VI. Et nē in immensum abeam, cur amabo virtutes depingi solent sub specie speciosissimarum virginum? Cur in libro Canticorum adeo accuratè describitur totum corpus, forma tota Sacratissimæ Sponsæ? Neque enim ibi Spiritus Sanctus minùs exactus est & diligens in describendis Sponsæ lectissimæ partibus, membris, & lineamentis, quàm Plutarchus in depingendâ Alcibiadis pulchritudine, aut Xenophon in Cyri vultu, vel Homerus in Achillis, Patrocli, Hecubæ, & Andromachæ facie & corpore delineandis; aut Poëtæ in Veneris, Helenæ, Atalanta, Ariadnæ, Antiopæ, & reliquarum specie celebrandâ. Vin' scire occur hæc? Procul dubio ut intelligamus, ut objiciat Spiritus Sanctus, latentem Sponsæ suæ intrinsicam virtutem & dignitatem ab exteriori istâ vultus & corporis specie & dignoscendam. Quæ cum ita sint non erit omninò inutilis labor, quem hîc impendam, ut exteriorem corporis D. Josephi pulchritudinem detegam.

VII. Porro non illam in D. Josepho laudo pulchritudinem, quæ præ se ferat lasciviam, molliem, nequitiam, quam D. Gregorius Nazianzenus in Carm & orat. 29 eleganter vocat, *Brevem gratiam temporis ut morbi ludibrium*, in quâ gloriari solent Adolescentuli, Compulti, Belluli; ut ille de quo Martialis: *Insigni formâ nequitiâq. puer*. Quo nomine Apollo, Narcissus, Nisus, Paris, Ganymedes, Hyppolitus, à profanis Scriptoribus laudari solent: sed pulchritudinem gravem, dignam, honestam, quæ consistit in integritate & proportionem membrorum & colorum, quam nec anni alterant, nec jejunia expungunt, nec labores obfuscant, nec vigiliæ corrumpunt, qualis fuit in Christo JESU Filio suo, qui in continuis laboribus vivens, jejunans, vigilans & orans, venustatem illam & elegantiam cutis non habebat, propter quod forsitan grandior ætate quàm verè erat judicabatur ab illis qui dicebant Joannis cap. 8. *Quinquaginta annos necdum habes?* quo tamen nonobstante semper fuit *Speciosus formâ præ*

flis hominum, ut dicitur Psalm. 44. vers. 3. Quæ verba de corporis pulchritudine intelligenda esse docent gravissimi Patres, D. Augustinus & Cassiodorus in illum locum, D. Bernardus serm. 1. de omnibus Sanctis, D. Chryostomus homil. 18. in Matth. D. Hieronymus epist. 60. ad Principiam, & alii innumerati.

VIII. Pro hæc pulchritudine corporis externâ D. Josephi illud imprimis statuere possumus, fuisse in illâ similem valdè Mariæ Sponsæ suæ, & in illâ habuisse aliquam proportionem cum Conjuge suâ, ne inepta foret conjugatio: undè dicendum quod quemadmodum illa superabat & superavit, nullo abnuente, in gratiâ vultus, in formâ & majestate corporis omnes quotquot fuerunt mulieres, sic etiam D. Josephus Sponsus ejus omnes viros. An enim ei qui tali Sponsæ à Deo preparatus est Sponsus quidquam deesse potuit quod faceret non tantum ad perfectionem, sed etiam quod ad ornamentum & corporis & animæ? An cogitare possumus Deum Matri suæ, de quâ Scriptura dicit: *Tota pulchra es Amica mea & macula non est in te*, conjunxisse Sponsum in quo aliquis defectus fuisset aut nævus inventus? aut qui gratiâ ullâ caruisset: id nunquam mihi veniet in mentem.

IX. De antiquo Josepho filio Jacob & Rachelis dicitur Genes. cap. 49. *Filius accrescens Joseph, filius accrescens & decorus aspectu; filia discurrerunt per muros*. In quæ verba sic Origenes: *Quando Joseph erat in Ægypto, cum mulieres sciebant quod transurus erat per callem, ponebant se ad fenestras, vel ascendeabant super muros ad contemplandam speciem ejus*. Quod si tanta fuit illius Josephi pulchritudo, quanta, amabo, fuit nostri? Certè existimo illum Ægypti Proregem tantâ pulchritudine præditum, & eam in Scripturâ commendatam, ut scilicet Spiritus Sanctus per hanc illam D. Josephi delinearet, nosque colligeremus quanta fuerit hæc, cum tanta fuerit illius qui solùm hujus umbra fuit.

X. De hæc D. Josephi mirabili pulchritudine & formositate D. Justinus Martyr contra Tryphon. Jud. & Lexicon Theologicum verbo *Joseph*. Gerson serm.

Synopsis

Magnificat

D.

Josephi

SV
an

ferm. de Nativit. Beata Maria, & in sua Iosephina, Author Summ. Margar. Confess. docent tantam fuisse, ut nullus post B. Virginem fuerit similior Christo: idem quoque docent Bernardinus Bustensis, Isidorus Isolanus, estque jam ut commune receptum.

XI. Cum Sorori Joannæ ab Angelis Ordinis Sanctæ Ursulæ Julioduni, vulgò *Loudun*, Moniali professæ, D. Iosephus ab eâ in morbo quo afflictabatur devotè invocatus apparuisset, eamque miraculo è sanasset, vehementer percupivit illa Iospitatoris sui imaginem juxta idæam illius, pro ut in visione illâ ei se exhibuerat, efformatis futurum enim ut eam intuentes in illius amores exardescerent, quod ipsi vehementer cordi erat: quare advocatis cum in sinem Pictoribus peritioribus, illis faciem, frontem, genas, oculos, supercilia, nasum, mentum, barbam, cæsiariem & cætera prout in visione observarat expressit, quam quantum ex ea assequi potuerunt imitari conati sunt: sed illa inter omnes ejus representatio excelluit quam eximius sculpsit *Huret* ex omnibus aliis simul collatis excerpit, ut miraculum sanationis & liberationis ejusdem monialis adumbraret: Quam imaginem cum hæc virgo Parisios transiens vidisset, asseruit teste R. P. Paulo Barry Jesuitâ cap. 2. lib. cui titulus est Gallicè, *La Devotion à Saint Ioseph*, illam valdè ei esse similem sub quâ Divus Iosephus ei apparuerat eam Iospitaturus, cuius propterea copiam exhibet præfatus P. Barry in fronte ejusdem libri. Sed cum illa gratiam vultus, & Majestatem staturæ tanti hominis non exhausserit, licitum erit Pictoribus ad illam addere quidquid voluerint. Et neque tunc ad veram ipsius pulchritudinem accederet, ut inquitur præfata monialis Religiosissima, opus enim fuit, in quod meliori pollice incubuit Deus: ut esset cum prædilectâ sponsâ suâ in arce rerum humanarum positum, quod omnibus suspiciendum proponeretur.

XII. Tandem omnibus ex causis pulchritudo hæc D. Iosepho accedere debuit: Primò, ex parte materiæ: de puro enim & detrectato Regum & Majo-

rum Nobilissimorum sanguine cretus fuit, unde corpus ejus puritatem & claritatem maximam mutuasit debuit: Quare Albertus Magnus super Missus est, & Divus Antoninus part. 4. tit. 15. cap. 10. 2. asserunt implicite in Evangelio D. Iosephi pulchritudinem commendari, in eo quod præcella ac Regia ejus nobilitas ac profapia prædicatur: solent enim nobiles saltem ordinariè esse aliis speciosiores & gratiosiores: Inerat ergo D. Iosepho species digna Imperio. Et quod Pacatus in Panegyri. ad Theodosium, hoc longè meliori titulo de nostro Iosepho dixerim: *Virtus tua meruit Imperium, sed virtuti addidit forma suffragium.*

Secundò à causâ formali, nam tam excellens anima, qualis fuit anima Divi Iosephi, perfectissimum corpus exigebat: nec ullo modo dubitandum quod Deus tantæ animæ dignum aptaverit & præparaverit receptaculum, tum ut esset proportio inter utramque portionem, inter receptaculum & receptum, ne de Sanctissimo Deiparæ Sponso, & Jesu Christi Domini nostri Patre vero ac legitimo dici posset quod de Galbâ Imperatore: *Ingensum Galbæ malè habitat*, aut quod de Clarano hic supra num. 4. *In illo iniquè se natura gessit, & talem animum malè collocavit*: tum ut ipsa species corporis simulachrum esset mentis, figura expressa probitatis, cum hoc in tot aliis effecit Deus.

Tertiò à causâ efficiente, siquidem licet per viam naturalem quemadmodum cæteri genitus sit D. Iosephus, quia tamen nunquâ fuisset, ut docuimus supra tract. 1. prolud. 6. à n. 26. nisi Christus venturus fuisset, specialem sine dubio Deus in ejus productione adhibuit influxum: ac deinde cum nonnisi ex lege Deuteronomii (quæ propter ipsum principaliter ac primariò lata videtur, ut monuimus, tract. 1. prolud. 6. n. n. 32. & 33.) genitus sit, sequitur quod cum, ut dicit D. Petrus Chrysológus ferm. 88. de S. Ioanne Baptistâ, non tam concupiscentiæ voluptas quàm obedientiæ & virtutis amor ipsum creaverit, quod corpus sic elaboratum, sit magis corpus virtutis quam naturæ. Ut proinde de eo longè justius dici possit, quàm quod de D. Thomâ Aquinate Clemens

Clemens VI. Pontifex Maximus dixit in Sermone de illo. *Fuit exemplar virtutum omnium, earumque exempla erant membra ejus singula: in oculis ejus relucebat simplicitas, in vultu benignitas, in auribus humilitas, in gustu sobrietas, in lingua veritas, in odoratu suavis, in forma honestas, in visceribus pietas, in intellectu claritas, in affectu bonitas, in mente sanctitas, in corde caritas: sic ut species decoreque corporis fuerit effigies anime & imago virtutis.*

XV. Quarto à causâ finali: Nam primò D. Iosephus ab æterno prædestinatus est, ut esset sponsus Beatæ Virginis: Debit ergo huic par sponsus conjugari, scõdum enim esset mulieri venustissimæ hominem defectuosum copulare. Secundò, electus est non tantum ut esset Pater Christi verus ac legitimus, sed etiam ut reputaretur illius dum vixit Pater naturalis: sic quippe necessarium fuit ad tempus, ergo ut hic finis melius haberetur, & facilius Christus filius ejus existimaretur, debuit esse inter ipsum & Christum super omnes homines speciosum, aliqualem similitudo.

XVI. Ad stipulatur mihi Gerson Cancellarius Parisiensis in suâ Iosephinâ dicens:

Personas inter similes est nexus Amoris: De Iosephi est ratio suadet, sua quod facialis

Forma IESV forma similis reputanda fuisse:

Si non: quo pacto pater ejus creditus esset?

Qualiter omnimodo Matris servasset honorem

Disparitas vultus Proles cum Patre putato?

Et alibi idem, Domino, inquit, nostro IESV Christo erat similis Ioseph in facie & in cæteris dispositionibus corporalibus: quod Deus esse voluit, quia nisi inter staturam & effigiem Christi & Ioseph fuisse similitudo, non esset reputatus à Iudeis ejus filius: & consequenter reputassent Beatam Virginem adulteram.

XVII. Roboratur hæc ratio ex juribus: in dubio enim cujus quis sit filius, illius putatur cujus faciem formamque re-

fert, sic defendunt Dynus l. 3 §. *Si duobus ff. de adimendis legatis*, Alberius l. *Septimo Mense ff. de statu hominum*. Iason & Doct. l. *Gallus ff. de liberis & Posthum.*

Facit etiam in hanc rem Doctissimus XVIII. P. Salmeron tom. 3. tract. 30. ubi sic ille, *Verè*, inquit, *IESVS Christus Iosephi ingenium ac proprietates referebat, quia similes effectus a causâ superiori & increata usque à secundâ producuntur.* Ubi hic Author manifestè insinuat Spiritum sanctum (cui peculi riter adtribuitur arca Christi Dei generatio in Mariæ Virginis utero) veluti Vicarias Iosephi vices egisse in Christi productione: & idcò cum secundum naturæ ordinem filius ex utero gignendus, Marti operâ procreandus sit; & Spiritus sanctus vi supernaturali operatus sit, quod vir erat naturaliter operaturus, produxit Christum, etsi non Iosephi imaginem, saltem valdè Iosepho similem, & in staturâ & in effigie, qualis secundum cursum naturæ futurus erat si eum Ioseph ipse produxisset: nam cum Deus aliquid naturale supernaturaliter producit, illud producit non ab simile ei quod natura producit quando ipsa operatur.

Denique eo nomine optimè mihi XIX. videtur posse commendari Beatissimi Viri eximia forma externa, quod eadem quæ fuerit in viâ, futura sit in Patriâ, quod in universum de beatis omnibus docent D. Augustinus lib. 22. de Civit Dei cap. 19. & D. Anselmus lib. de Similitudinib. cap. 50. Quare ne quid suppleendum videretur in corpore D. Iosephi post resurrectionem, talem debuit hinc habuisse formam eternam, cui nihil ibi præter gloriæ dotes addendum superesset: Quanta ergo est species illius in Patriâ qui ibi unâ cum IESU & Mariâ unam constituit Hierarchiam? Et hæc de specie Divi Iosephi externâ & aliis ut fuit filius Davidis in esse naturali consideratus. Nunc ad tertium & ultimum Tractatum hujus primæ Partis transcamus, eundemque Davidis filium in esse supernaturali consideremus.

Synopsis

Magnificat

D.

Iosephi

SV

TRACTATUS TERTIUS.

Divus Iosephus Filius Davidis Regis
in Esse Supernaturali.

TRACTATUM præcedentem de Naturalibus Divi Iosephi Filii Davidis Regis Prærogativis finivimus per dissertationem de eius Pulchritudine externâ & naturali: præsentem instituímus, prosequemur & absolvemus in consideratione pulchritudinis eius internæ & supernaturalis, non inconsequenti nexu & ordine. Qualis ergo fuerit hic filius Davidis corâ Deo in esse supernaturali, hoc est in gratiâ & sanctitate, non omni & totali, sed eâ solùm quâ ornatus est antequam ad desponsationem Deiparæ perveniret, hic differendum: Quatuor autem omnino hæc materia complectetur. Primum, An Divus Iosephus cum gratiâ ex utero Matris processerit, seu an in utero Sanctificatus sit? Secundum, An ei usus rationis acceleratus? Tertium, An in gratiâ confirmatus? Quartum, An etiam in eo peccati fomes extinctus seu ligatus? Quæ eodem ordine prosequemur.

CAPUT PRIMUM.

*An D. Iosephus fuerit in utero
Matris Sanctificatus.*

I. **M**ITHI (aiebat Paralytus quidam apud Treviros corâ Constantino Magno de Constantino Magno perorans) *Deorum immortalium munus & primum videtur & maximum, in lucem statim felicem venire.* Felicem ille existimabat, & existimant omnes, beatitudinem ex oculis metientes, illum quæ inter purpurea tapetia in specem Re-

galis seu Imperialis tituli prodibat: Felices Cæsares, olim à Græcis Porphyrogenitos appellatos scimus, quod illos inter Aulæa aurea in Porphyrio & Margaritis, velut ad futuræ præiudicium fortunæ obstetricum manus excipiebant: Quod si illi felices, qui etiam plorantes & ejulantes, ut cæteri, in argumentum & præsentium & futurorum dolorum nascebantur: Si felices fortunæ forrè ludibrium, & grande miseriarum spectaculum futuri, quia Porphyrogeniti: Si felices, futuri forrè victiorum tervi, quia Gentibus dominanturi: quantò feliciores illi quibus obtigit, ut nascentes in divinæ brachiis gratiæ, in cœlesti flagrantissimâ charitatis purpurâ molliter exciperentur? Obtigit porrò id certò certius Virgunculæ Mariæ, Magnæ Dei Genitrici: sed an aliis etiam Divis? an D. Iosepho Virgineo ejuldem Virginis Sponso. & Christi Patri amantissimo, Custodi, Nutritio sedulissimo? Hic inquirimus, de aliis quidem ex occasione, & quantum ad intentum nostrum conferet, de Divo Iosepho verò specialiter & ex professo.

SECTIO PRIMA.

Sensus hujus Disputationis.

PRÛSquam de hâc materiâ disputemus, Materia ipsa de quâ disputaturi sumus dignoscenda est, ut aptè, congruè, & clarè ad rem loquamur.

Observandum ergò duplicem esse in utero Sanctificationem: unam quæ supponit peccatum in subiecto, à quo per illam emundatur: Alteram quæ nullum

nullum supponit peccatum, sed solam importat gratiæ seu sanctitatis infusionem, quæ sit in eodem ipso instanti in quo materiæ in matrice perfectè dispositæ anima unitur: Prima acceptio sanctificationis est communior, cum enim omnes naturaliter in peccato concipiuntur, nullus sanctificatur, qui non à peccato, quo erat infectus, expurgetur. Secunda tamen Sanctificationis acceptio est magis propria, quia Sanctificatio præcisè & formaliter non importat peccati destructionem, sed tantum gratiæ & sanctitatis positionem.

IV. Primo modo, plures Sancti dicuntur à nonnullis sanctificati in utero (an omnes rectè postea videbimus) quia ibi à peccato originali, in quo concepti fuerant, emundati sunt speciali Dei gratiâ & beneficio: Secundo modo, B. Virgo Deipara, quia hæc nequaquam ab illo mundata, sed ne in illud caderet singulari privilegio præservata: quod ita nunc certum est ut Summus Pontifex Alexander VII. è cathedra pronuncians per Decretum suum die 11. mensis Decembris anni millesimi, sexcentissimi, sexagesimi primi, statuât esse veterem pietatem fidelium sentientium Animam Beatæ Virginis in primo instanti creationis, atque infusionis in corpus, fuisse speciali Dei gratiâ ac privilegio, intuitu meritorum Jesu-Christi ejus Filii humani generis Redemptoris à maculâ originali præservatam immunem: atque in hoc sensu ejus Cœceptionis festivitatem ab Ecclesiâ solemnè ritu coli. Et infra pronunciat eandem Ecclesiam esse in possessione istius sententiæ & cultus, à quâ conabantur eam deturbare illi contra quos Bullam istam edidit. Hanc refert ad longum noster Franciscus Bona Spei tomo 2. suæ Theologiæ, pagina mihi 224.

V. Basilius à Poncio Leone Salmanticensis Magister Ordinis Eremitarum Sancti Augustini, sui temporis Doctor celeberrimus, & ab ingenii sui & magnæ litteraturæ fortibus toto orbe notissimus, anno 1605. in festo Sancti Josephi coram confertâ multitudine è sacro suggestu de laudibus ejusdem Sanctissimi Viri perorans, pronunciare non dubitavit, Patre Carolo Veron

ejusdem Ordinis teste auriculari, & in suo Opere Gallico, cui titulus, *Triomphe de Saint Joachim & de Sainte Anne*, lib. 4. cap. 12. Relatore. Si quinque vel sex Doctores seu Theologi alicujus meriti invenirentur, qui Sanctissimum Josephum secundo sanctificationis modo donatum, idest à peccato originali præservatum fuisse assererent, se eis indubitanter adjuncturum, ejusmodique assertum tot tantique ponderis rationibus futurum, ut omnis æqui Judicis assensum esset obtenturus.

Joannes Carthægena ex Ordine Minorum & ipse celeberrimus tomo 1. de Arcan. lib. 4. homil. 12. postquam asseruit esse opinionem Authorum sine numero, quod Divus Josephus fuit in utero ab originali mundatus, addit *Immò Eruditissimus noster Bernardinus de Busto Marial. 4. part. serm. 12. postquam retulerat opinionem cujusdam dicentis divinius præservatum fuisse ab originali culpâ, non audens illam damnare ait, utrum autem Joseph ab originali maculâ præservatus fuerit, ipse Deus novit qui talem in Patrem Putativum sibi, & Governatorem suæ Humanitatis, & dilectissimæ Matris suæ Conjugem super omnes homines elegit.*

Pater quoque Jacobus Lobbetius è Societate Iesu Leodiensis tom. 3. quæst. Evangelicar. quæst. 1. de sancto Iosepho asserit quosdam fuisse inventos qui idem asseruerint, conceptionem scilicet D. Iosephi fuisse immaculatam uti sponsæ suæ, ut sic sponsus sponsæ fieret conformis.

Hanc opinionem tamen approbare non possum: primò, quia cum Beatissima Virgo Deipara longè altiori titulo sit Mater Christi, quam D. Iosephus sit ejus Pater, non debet hic sponsæ suæ ita in omnibus æquiparari, ut sit per omnia ei par: Quare hoc privilegium quod Divæ Deiparenti tanto labore Doctores vindicarunt, & in cujus possessione est apud piam Ecclesiæ fidem ex Decreto citato Alexandri VII. debet illi esse ita speciale, ut nulli alteri sit communicabile, propter specialem quam habet ad Christum affinitatem: ex quo scilicet Christi caro, ut ait D. Augustinus est caro Mariæ. Cum ergo aliqua pars carnis Mariæ sit quasi

R 2

per

Synopsis

Magnum
D.
Iosephi
RV
at

per identitatem pars carnis Christi, aded ut eam portionem carnis quam Divinum Verbum ex Virgine Matre assumpsit, & cum qua ex ejus utero prodiit, nunquam dimiserit, non debuit certè illa caro aded aliquando saltem secundum aliquam sui partem elevanda, fuisse unquam caro peccati, ut fuisset, si B. Virgo originale contraxisset.

IX. Neque tantum non approbo istiusmodi opinionem, sed etiam improbo, nec tutam esse censeo: & quidem P. Lobbetius citatus quaest. 2. Moral. de Sancto Iosepho scribit Urbanum VIII. prohibuisse eam è pulpito jactari, in scholis doceri, & libris impressis vulgari, & si quid emanasset ejusmodi supprimi: cui, si extat, nihil Ecclesiae filiis addendum: sed volvi & revolvi Bullarium Magnum Cherubini in hoc Pontifice, & nullam apud eum talem istius Pontificis Constitutionem reperire potui: cum verò hæc ad intentum meum faceret, Lobbetium mihi notissimum accessi: ex eo sciscitatus sum de isto Urbani à se in isto opere adducto decreto, qui nihil mihi respondere potuit nisi se certò legisse istud decretum, sed non posse recordari apud quem Authorem. Credo tamen ei ut candidissimo ex opinione meà viro.

X. Sed sive extet, sive non extet, istud Urbani VIII. Decretum, tutam non est ista sententia post determinationem Sacri Concilii Tridentini, Sess. 5. in Decret. de pecc. orig. in fin. in hæc verba statuentis: *Declarat tamen sancta Synodus non esse sua intentionis comprehendere in hoc Decreto, ubi de peccato originali agitur, Beatam & Immaculatam Virginem Mariam Dei Genitricem.* Cum enim omnes ex Adamo descendentes per carnalem propagationem in Adam peccasse sine ullà exceptione pronunciet Scriptura, & Adæ peccato inquinari in Conceptione dicat Concilium, ita ut non nisi Virginem solam hoc suo decreto absolvat, satis ostendit temerarium fore ullum alium velle hoc Decreto generali eximere.

XI. Quare hanc Sectionem finio per lepidum quorundam Rabbiorum Commentum, quod aliàs me legisse memini. Hi finxerunt Og Re-

gem Basan, gigantem illum quem Moyfes interfecit, natum ante diluvium, usque ad Moysem vitam produxisse, idest ad annos mille & multos supra: Aquas porrò evasisse diluvii, quod tantæ fuerit proceritatis, ut altissimis quibusque altior Montibus esset, unde non mirum quod omnibus aquis diluvii supereminuerit: quàm ridiculum istud Commentum! Cum ergo nullus sit qui illud non existimabilem, cavebo, & omninò cavendum, ne qui Sanctissimum Christi Patrem Divum Iosephum in sanctitate gigantem credimus, ejus idem magnitudinem ita protendamus, ut cum aquis peccati originalis, quibus omne humanum genus immersum est, supereminuisse credamus, aliisque ut credant suadeamus, sicque ridiculi fiamus, & vel falsa, vel minus certa de eo affirmando, ut cum magnum faciamus, vera & certa, quæ sufficiunt ad hoc, & porrò dicturi sumus, dubia reddamus. Itaque quaestio proposita procedit solum de sanctificatione in utero primo modo sumptâ, idest de illâ quæ peccatum originale in subiecto supponit, quod adveniendo expulerit.

SECTIO II.

Quid sentiendum de illis qui aliquos Sanctos asserunt in utero sanctificatos.

CERTUM est primò, & de fide omnium homines ab Adamo per viam feminalem descendentes, prævaricationis illius participes (utpote in cotanquam in capite contentos) in peccato naturaliter concipi, & naturâ esse filios iræ. XII

Certum est secundò, ac etiam de fide, sequiturque ex præcedenti, omnes in eodem peccato naturaliter extra uterum nasci: quæ duo Hæretici Pelagiani prætractè negabant, asserentes peccatum Adæ nullum posteriorum ejus reum constituisse, sicque omnes homines, & intra uterum concipi, & extra uterum naturaliter nasci immaculatos. XIII

Propter

XIV. Propter hoc quidam Claudius Dauf-
 quius Canonicus Tornacensis, in libro
 cui titulus *Binoctium*, quem edidit ex-
 pressè contra D. Iosephi in utero san-
 ctificationem, non dubitavit omnes
 illos dicere Pelagianorum Congreges,
 & alterius partis hæresis illorum Con-
 fortes, qui D. Iosephum ex uteri ma-
 terni latebris sanctitate donatum pro-
 didisse asserunt: verùm cum illud impe-
 tiginis nullus hæcenus afflicuerit eis,
 qui tot sanctos in utero sanctificatos af-
 feruerunt, nimis temerarius fuit Dauf-
 quius hoc afflicuisse illis qui id dicunt
 de D. Iosepho ut constabit ex dicen-
 dis. Et certè, ut prætermittam quo
 animo hæc Daufquius scripserit, hi
 quoad hoc discrepant toto cælo à
 Pelagianis: nam Pelagiani docebant,
 primò omnes homines nasci imma-
 culatos: hi verò tantùm perpaucos,
 eosque insignioris notæ sanctos, ac sin-
 gulariter prædestinatos: Secundò, Pe-
 lagiani docebant nasci immaculatos
 naturaliter: hi verò tantùm Dei spe-
 ciali gratiâ & beneficio: Tertio, do-
 cebant Pelagiani idèd omnes nasci na-
 turaliter immaculatos, quod illorum
 conceptio esset naturaliter sine macu-
 lã, negabant enim illi absolutè pecca-
 tum originale: hi verò docent omnes
 esse naturã filios iræ, & in peccato con-
 ceptos, & idèd naturaliter nascituros
 in peccato in quo concepti fuerant, nisi
 fuissent à Deo ex speciali privilegio ab
 illo in utero purgati propter insignem
 suam supra cæteros electionem & præ-
 destinationem. Quartò, Pelagiani re-
 ducebant suum dogma ad fidem divi-
 nam, hi suam doctrinam tantùm ad fi-
 dem piam & liberam.

XV. Ut tamen quod verum est fatear,
 censo non sine aliquo temeritatis pe-
 riculo speciale illud privilegium in ple-
 risque sanctis etiam insignioris sancti-
 tatis præsumi, nisi id ita probetur, ut
 nihil rationabiliter opponi possit: quia
 sub prætextu illã gratiã sanctificationis
 in utero, inducerentur sine fundamen-
 to tot propositiones particulatæ con-
 tradictoriæ universales, quæ est ex Ver-
 bo Divino, ut enervarent propositio-
 nem universalem, quod nullã ratione
 debet tolerari. Ut igitur aliqua parti-
 cularis propositio talis inducatur, de-

bet iis fulciri rationibus, ut exemptio-
 nem à regulã generali rationabilem e-
 vincant. Confirmatur exemplo Divi
 Augustini tomo 2. epist. 57. quæ est ad
 Dardanum, ubi Sanctus Doctör revo-
 cat in dubium an Jeremias Propheta,
 & D. Joannes Baptista fuerint in utero
 sanctificati, cum tamen de primo ex-
 pressè dicat Scriptura: *Priusquam te
 formarem in utero novi te, & antequam
 exires de vulvã sanctificavi te.* De secun-
 do verò, *Spiritu sancto replebitur adhuc
 ex utero Matris sue.* Si enim Sanctus
 ille Doctör timuit etiam cum illis
 Scripturis in istorum ab illã universali
 lege exceptionem consentire, an non
 temerarium dixeris ex quibuslibet sig-
 nis in speciem tantùm apparentibus
 hunc vel illum ab eã subducere?

SECTIO III.

*An qui à nonnullis dicuntur
 in utero sanctificati, sint
 tales?*

Cum nullus ferè sit hodie Docto-
 rum, qui D. Iosephum in utero
 sanctificatum volunt qui non duxe-
 rint argumentum à sanctificatione plu-
 rium aliorum, quos gravissimi Autho-
 res voluerunt fuisse in utero sanctifica-
 tos hoc modo: Hi, isti, & illi fuerunt
 in utero sanctificati, ergò à fortiori Di-
 vus Iosephus, ex eo quod secundùm
 omnem rationem ipse, ut Christi Do-
 mini Pater eo modo quo infra Part. 2.
 Tractat. 2. videbimus, majorem ha-
 bens affinitatem & proximitatem ad
 Christum omnis sanctitatis fontem,
 potiora mereatur sanctitatis insignia:
 idèd, ut nihil omittamus, videndum
 an solidum sit illud fundamentum: id-
 est an qui à nonnullis dicuntur in ute-
 ro sanctificati sint tales, ut argumen-
 tum ab eis ductum pro sanctificatione
 D. Iosephi subsistere possit.

Dixi Sectione præcedenti non sine
 aliquo temeritatis periculo speciale il-
 lud privilegium Sanctificationis in ute-
 ro prætendi, nisi ita probetur, ut nihil
 rationabiliter opponi possit: ut verò
 ita probetur, non est necesse quod par-
 ticularis propositio per quam dicitur

Synopsis

Magrabit
 D.
 Iosephi
 RV
 III

aliquis exceptus à regulâ universali, quæ dicit omnes ex Adamo descendentes nasci cum peccato, eo modo probetur quo universalis, idest per aliam Scripturam, quemadmodum existimant nonnulli magis apparenter quàm verè. Sed ista est legis quantumvis universalis natura, ut non ita universaliter intelligatur, quin juxta antiquam patoëmiam ex se, sine ullâ aliâ expressione, admittat exceptionem quando subest causa rationabilis. Porro ut exceptio sit ex causâ rationabili, sufficit quod per prudens iudicium colligi possit, mentem Legislatoris talem casum particularem noluisse comprehendere sub lege universali. Confirmatur evidenter, quia legis essentia est quid morale, unde illa non debet accipi nisi moraliter, idest secundum rectam & prudentem rationem. Cùm ergo ex eâ aliquid sequeretur dissonum illi, non debet admitti, nec ullam in eo casu habet vim, quia non fuit mens Legislatoris casum illum comprehendere sub lege: Hinc *Epicheia Theologorum*: Hinc illud Photii Constantinopolitani in Responsione ad Amphiloehium communiter receptum: *Sapè in Scripturâ figura est universalis, non tamen sententia universaliter accipienda.* Quod mirificè probat Cantip. lib. 6. Hypotiposeon cap. 3. Hinc denique illa Jurisconsultorum regula approbata, quæ habetur ex cap. solito, in princip. de Majorit. & obedient. *Terminus universalis non distribuit universaliter quoad illos, ex quorum distributione resultaret dissonus intellectus.* Secundum quam doctrinam Ecclesia ab antiquo tenuit Beatissimam Virginem in utero fuisse sanctificatam, quandoquidem ejus diem Natalem à multis sæculis celebraverit; quam sanctificationem his temporibus explicans, extendit, & docet esse sanctificationem secundo modo acceptam, ut hic sect. 1. in notando: idest quæ nullum supponit in subjecto peccatum, esto nihil de hoc in Scriptura inveniatur expressum, quia rectissimè præsumitur nunquam fuisse Dei mentem, quod purissima Mater sua sub lege communi peccati cum aliis concluderetur.

XVIII. Igitur ut videamus an qui à nonnullis

dicuntur in utero sanctificati sint tales, examinanda est illorum à communi lege exceptio, an sit sufficienti ratione fundata.

Colligunt nonnulli aliquos in utero sanctificatos ex sequentibus: Primò, à signis extraordinariis quæ illorum Nativitatem præcesserunt: Secundò, à signis quæ in ipso eorum Ortu effluerunt: Tertio, ab operationibus raræ & insolitæ virtutis, quas ab ipsis ferè incunabilis produxerunt, & in quibus ad mortem usque sine interruptione perseverarunt. Primo modo D. Ambrosius lib. 4. de fide cap. 4. & Petrus Comestor cap. 68. Histor. in Genes. & alii post ipsos, colligunt Jacob Patriarcham in utero sanctificatum, quia ibi supplantavit Esau fratrem suum natu majorem. Secundo modo alii apud Divum Antoninum 3. part. Summ. tit. 18. cap. 5. §. 6. Sanctum Nicolaum Episcopum Mirensensem, ex eo quod, ut ibi refert Sanctus Antoninus, natus stetit rectus. Tertio modo, alii Sanctum Dominicum Sacri ordinis Prædicatorum Fundatorem apud eundem D. Antoninum ejusdem Sanctissimi Fundatoris dignum filium, quia eodem D. Antonino referente, ab ipsis cunis lectulo suo egrediens, humi jacere gestiebat. Ita de aliis, alii: & omnes ex iisdem tribus capitibus.

Sed duo priora signa, idest quæ eorum ortum præcesserunt, & quæ comitata sunt, non fuerunt signa præsentis, sed prælagia futuræ aliquando sanctitatis: & idè non sufficiunt ad statuendum aliquid certum contra legem & regulam generalem: similiter nec illæ operationes insolitæ virtutis & anticipatæ ætatis, quia sunt tantum signa & effectus insignis illorum prædestinationis, cujus Deus voluit acceleratam esse executionem ad majorem eorum æstimationem, & Dei accelerantis finem intentum.

Non sufficiunt etiam Scripturæ ex quibus colligunt aliqui quosdam fuisse similiter sanctificatos, ut de Sampson ex matre sterili nato, quia de eo dicitur Judicum cap. 13. *Erit Nazareus Dei ab infantia sua, & ex utero Matris sue.* De Davide Rege propter verba illa psalm. 70. vers. 7. *In te confirmatus sum ex utero,*

utero, de ventre Matris mea tu es Protector meus. De D. Paulo Apostolo, quia ille de se dicit ad Galat. cap. i. v. 15. *Cum autem placuit ei qui me segregavit ex utero Matris mee.* De Jobo quia ille de se dicit cap. 31. *Ab infantia mea crevit mecum miseratio, & de utero Matris mee egressa est mecum.* Nam quoad primum: dicitur Sampson Nazareus ex utero Matris suae, non quod ibi sanctificatus sit, sed, ut bene textum ponderanti patebit, eò quod etiam ipsa Mater ejus eo gravida, jubente Deo prohibita sit uti illis quae prohibebantur Nazareis, ne filius ejus Sampson eam fugendo, succum ex vino, vel siceram, quae Nazareis à Deo prohibita leguntur provenientem sugeret, ut sic excellenter Nazareus ostenderetur, non autem ut sanctificatus in utero probaretur: Quoad secundum, Respondeo primò, vel hoc debet intelligi de beneficio naturali ex quo tamen resultat etiam supernaturale, ut vult Dionysius Carthusianus & alii in illum locum, quia nimirum nisi Deus conservaret infantem ab utero & deinceps, non evaderet pericula quae undique occurrunt, & quae nimis longum esse retexere.

XXII. Respondeo secundò cum nostro P. Michaële à Bononià vulgò Incognito in psalmos hunc locum ad litteram sic debere explicari, *In te confirmatus sum ex utero:* id est quod sim in gratiâ tuâ in eaque ita perseverem, ut in eâ moriar, hoc ô mi Deus! habeo à te & prædestinatione tuâ, quae non potuit non esse gratuita, quandoquidem fuerit antequam utero materno egrederer, & inter homines homo apparerem: atque adeò antequam quidquam mereri possem.

XXIII. Confirmatur hæc ut primarii Psalmodum Interpretis ita humillimi explicatio: Nam verbum illud *confirmatus* si ad litteram accipias, non significat simpliciter sanctificationem, sed in sanctitate confirmationem, nec hanc adhuc strictè, sed tantum ut significat perseverantiam in illâ quâ ab egressu ex utero matris, quando scilicet circumcisus est, accepit: Nam manifestum est Davidem in gratiâ, quam in egressu ex utero dum circumcisus est accepit, non semper stetit, lapsus est enim, Scrip-

turâ attestante, in adulterium & homicidium & alia peccata: intelligitur ergo illud verbum, *In te confirmatus sum*, de gratiâ illa perseverantiæ finalis de quâ noster Incognitus ibi.

Quoad tertium: nihil aliud vult ibi XXIV. Apostolus nisi se ab utero & ante ullum meritum suum per Dei misericordiam prædestinatum, electum, segregatum (quae omnia sunt Synonyma) ut ei Deus post illa sua demerita quae ibi dinumerat, revelaret filium suum, & faceret tandem ex persecutore Apostolum, ut eundem Christum aliis evangelizaret, & annuntiaret: ita Divus Ambrosius, D. Anselmus & Theophylactus, quae si significarent sanctificatum in utero, omnes prædestinati ante prævisa merita (quos ego censeo prædestinatos insigniter) possent dici sanctificati in utero. Cum ergo hoc consequens esset nimis absurdum, imò heterodoxum, illud ex quo hoc sequeretur non est admittendum.

Quoad quartum Respondeo cum XXV. Divo Thomâ 3. part. quæst. 27. art. 6. ad 3. miseratio de qua loquitur Job non significat virtutem infusam, sed quandam inclinationem naturalem ad actus istius virtutis, eodem modo quo illud Ecclesiastici cap. 1. *Initium sapientiae timor Domini & cum fidelibus in ventre conceptus est.* Hoc enim debet accipi secundum quod aliqui ex naturali dispositione, atque ingenitâ indole, apti sunt, & inchoationem aliquam habent ad Dei timorem.

SECTIO IV.

An ergo nullus omninò in utero sanctificatus?

XXVI. **E**T si nulla sit difficultas, apud benè sensatos, quod quamvis nulli essent alii de facto in utero sanctificati, posset tamen adhuc fieri quod in Divo Josepho tot essent rationes, adeoque relevantes, ut propter illas id illi privilegii denegari non posset: quemadmodum Divæ Deiparæ non potest negari præservatio à peccato originali, esto nihil de hoc inveniat in Scripturâ, vel ullum produci possit ex illâ ejusmo-

Synopsis

Ingratitudo
D.
Josephus
SV
an

eiusmodi præservationis exemplum: quia tamen argumentum quod à sanctificatis aliis trahitur à Doëtoribus ad D. Iosephum tanquam à minori ad majus, non est leve aut contemnendum, ideò postquam tot & tantos sanctificatorum classi à nonnullis assertos ab eà exclusimus Sectione præcedenti, opereremur duxi operosius inquirere, an nulli sint omninò in utero sanctificati?

XXVII. D. Augustinus tom. 2. epist. 57. quæ est ad Dardanum videtur negare, quia ibi ut adhuc diximus supra num. 14 dubitat etiam de Jeremiâ Propheta, & de D. Joanne Baptistâ, an hoc privilegio donati fuerint: De quibus duobus, exclusis aliis, restare videtur difficultas. Et quidem D. Augustinus, ubi supra ratione quâdam in speciem plausibili contra istorum duorum & omnium in utero sanctificationem argumentatur hoc modo: Quia sanctificatio quâ homo efficitur templum Dei non nisi renatorum est: Nemo autem potest renasci nisi prius natus fuerit, ergo nemo prius sanctificatur quàm utero nascatur.

XXVIII. Verùm argumentum illud D. Augustini etsi valeat ad probandum neminem secundum communem legem sanctificari nisi jam natum ex utero, non tamen ad probandum neminem posse in utero sanctificari ex privilegio, quamvis enim hi, inquit D. Thomas 3. part. quæst. 68. art. 11. ad 1. necdum prodierint in lucem, ut cum aliis hominibus vitam ducant, sicquæ non possint subijci actioni hominum, ut per eorum ministerium Sacramenta recipiant ad salutem, possunt tamen subijci operationi Dei apud quem verè vivunt, ut quodam gratiæ privilegio sanctificentur.

XXIX. Igitur licet concederemus neminem sanctificari nisi per regenerationem, nec regenerari sive renasci posse quemquam qui prius non sit natus, ut vult in argumento D. Augustinus: Attramen nasci aliquis etiam dicitur, quamvis ex utero non sit egressus, ut patet ex Scripturâ Matth. cap. 1. de Christo Domino, de quo solum in Virginis utero concepto dicit Angelus Divo Iosepho. *Ioseph noli timere accipere Mariam conjugem tuam, quod enim ex eâ natum est de spiritu sancto est.* Quia nimirum

puer accipit vitam in utero Matris, ibique verissimè vivit. Datur ergò duplex nativitas, una in utero, altera ex utero: atque ita qui in utero jam natus est, etiam in utero renasci potest, non quidem ut ille qui natus est ex utero, per operationem hominis seu Baptismum, sed ut vivens apud Deum, qui huic legi Sacramentorum potentiam suam non alligavit, ut non possit per se quod potest per illa, quando & cum quibus voluerit.

Dico ergo certum est Hieremiam Prophetam, & D. Joannem Baptistam fuisse in utero sanctificatos: de hoc nullus est relictus ambigendi locus: Scriptura enim est nimis clara & expressa pro utroque. Pro Hieremiâ namque sic ait: *Priusquam te formarem in utero novi te, & antequam exires de vulvâ sanctificavi te.* Jerem. c. 1. Pro D. Joanne Baptistâ verò Luc. cap. 1. *Spiritu Sancto replebitur adhuc ex utero Matris suæ.* Quid clarius? quid expressius? Pro hæc non citò Authores, quia est ita communis omnium Patrum, Doëtorum, Interpretum & fidelium, ut vix ullum sciam præter D. Augustinum qui de illis dubitet: imò cum tempore Divi Augustini maximè urgerent Pelagiani qui negabant peccatum originale, & docebant homines nasci immaculatos, ut monuimus hic supra: Probabile est D. Augustinum ita docuisse, non quod ita sentiret, sed ut ostenderet quàm maximè ab illâ nefariâ hæresi recedendum.

Sed sive ita censuerit D. Augustinus, sive non, respõderi possit ad istas Scripturas, illas convenienter intelligi non de sanctificatione reipsâ, sed secundum Dei prædestinationem: ut sit sensus quod Jeremias antequam exiret de vulvâ prædestinatus fuerit ut esset Sanctus: & Joannes ut repletur Spiritu Sancto.

Sed contra hanc explicationem audiendus D. Bernardus epist. 154. paulò post inquit. ubi nostram sententiam defendit his verbis. *Jeremia dictum est, Priusquam te formarem in utero novi te, & antequam exires de vulvâ sanctificavi te. Quàm pulchrè inter figuratorem in utero, & parturitionem ex utero Divinum distinxit oraculum: ut illam*

sanctum præcognitam, istam & Sanctitatis munere præornatam ostenderes, ne quis Prophetæ prærogativam de solâ præscientiâ seu prædestinatione putaverit æstimandam. Ita de Jeremiâ D. Bernardus. Cujus argumentum ita reducitur: Cùm in illis verbis, *Præquam te formarem in utero novi te*, significetur præscientia, seu prædestinatio istius Prophetæ, procul dubio in eo quod sequitur, *Et antequam exires de vulvâ sanctificavi te*. Aliud quàm Prædestinatio seu præscientia illa intelligitur, ergo sanctificatio ipsius reipsâ: quid apertius?

XXXIII. Tum deinde Bernardus à Jeremiâ Prophetâ progrediens ad D. Joannem Baptistam sic prosequitur. *Eslo tamen ut hoc de Jeremiâ concedamus, quid respondetur de Joanne Baptistâ: quem Angelus pronuntiavit Spiritu Sancto repletum iri adhuc in utero Matris suæ? Prorsus hoc ad prædestinationem præscientiamve referri posse non arbitror: verba nempe Angeli (sicut ipse prædixit) completa absque dubio sunt in tempore: & quem prælocutus est Spiritu Sancto replendum, non est fas credere non repletum, idq. loco & tempore quo prædixit. Certissimè autem Sanctus Spiritus quem replevit sanctificavit.*

XXXIV. Sed quid his immotor Sanctæ Ecclesiæ (quæ columna est & firmamentum veritatis, & cujus sensus omnibus prævalet) præcepto festum Nativitatis Sancti Joannis Baptistæ solemnissimè celebratur, ita ut teste D. Augustino isto die tres Missæ antiquitus celebrarentur, ergo D. Joannes Baptista in suâ Nativitate Sanctus extitit: ex eo namque Ecclesia aliorum Sanctorum celebrat mortem non Nativitatem; quia illos die mortis, non verò Nativitatis, Sanctus fuisse existimat: ergo D. Joannis ortum celebrat, quia illum Sanctum fuisse credit. Validissimum est hoc argumentum, quia non sine magnæ periculo censura, aut gravi Ecclesiæ offensione asserti potest, Ecclesiam in festorum celebratione errare posse. Cùm autem illam non errare in illorum celebratione, pendeat ex eo quod tale festum verè sit sanctum & veneratione dignum, quod non esset, si ejus objectum esset non sanctum & in peccato; nullo pacto licet dubitare Nativita-

tem Sancti Joannis Baptistæ ab Ecclesiâ semper celebratam non fuisse sanctam.

Eodem modo ex celebratione Nativitatis Beatæ Virginis colligit Sanctus Bernardus natam Sanctam epist. 174. in initio. *Sei & ortum Virginis*, inquit, *didici ab Ecclesiâ inabitanter habere festivum atque sanctum, firmissimè cum Ecclesiâ sentiens in utero accepisse ut Sancta prodiret.* Vide etiam in hanc rem P. Valquez 3. part. disp. 114. cap. 2. & nostrum Franciscum Bonæ spei tom. 4. tract. 2. disput. 12. de peccato orig. dub. 5. ad finem in Appendice.

SECTIO V.

Sanctus Iosephus fuit in utero Sanctificatus.

XXXV. IN mundi hujus aspectabilis opificio nonne hoc inter admirabilia mirandum, quod terra creatur inanità & vacua sine plantis; Cælum rudè sine Planetis, lux etiã ipsa imperfecta sine radiis, quarto enim tantum die creatus est Sol, à quo perfectio luminis omnis. Aqua verò sola, obiectante gravissimo & antiquissimo Doctore Tertulliano lib. de Baptismo, statim ab initio cum totius suæ plenitudine perfectionis producit? Hujus differentie causam si ab illo requiris? redit illam sic ille tibi: *Solus liquor*, inquit, *semper materia perfecta, læta simplex, de suo pura, dignum Dei vestraculum subiebat.* Hoc ille non minùs subtilitè quàm benè. Etenim Genes. cap. 1. versu 2. *Spiritus Domini ferebatur super aquas* Quare verò a quam solam, ex eo quod furura erat Divini sedes Spiritus, voluit Deus statim ab initio creationis suæ esse cum totâ suâ perfectione? nisi ut per hoc symbolum intelligeremus quod si res ita se haberet in corporalibus, quanto majori ratione in spiritalibus?

Ergo si hæc collectio non incepta est, sequitur quod inter omnes creaturas illæ ab initio & quàm primùm gratiæ plenitudinem acceperint; quæ probantur fuisse Dei hominis (qui fons est indefectibilis omnium gratiarum) vestraculum.

S

glucit:

Synopsis

magnum
D.
Iosephi
SV
am

culum: Quapropter cum Maria Diva Deipara, quæ Deo de carne suâ corpus apravit, quæ cum in utero gesta vit, primum sit & præcipuum ejusdem veltaculum, idèd illa ut talis statim in primo sui esse gratiæ plenitudinem accepit: Sed post illam longè Beatissimam, quis secundùm ejusdem Dei nostri gestatorium? Nonne D. Ioseph, ejusdem purissimæ Virginis Sponsus Virgineus? quoties enim ille illum in sinu molliter fovit? quoties in ulnis gestavit? quoties oscula fixit? quoties ipse Jesus ex Matris brachiis exiit in Iosephi collum, eique reddidit basia? Tandem nonne ille illum adhuc in utero Matris illatebratum, & deinceps, de labore suo, de sui fultore vultus sustentavit? Ergò ille uti secundum Dei hominis post Virginem Sponsam veltaculum, ita secundum post illam gratiæ privilegium obtinuit; & ut in dignitate nullo dato inter medio suppar, ita supparem gratiam, idest sanctificationis in utero accepit: Ecce sub hâc umbrâ nostram de Sanctissimo Christi Patre, Custode, Altore, mentem & omnium jam ferè Fidelium.

XXXVIII

Lotinus & alii in hanc quoque mentem, Benedictionem quam Deuteronomii cap. 33. moriturus Moyles dedit Iosepho Ægypti Pro-regi, accommodant D. Iosepho, cujus ille fuit prima ac præcipua figura. Hæc benedictio talis est. *Ioseph quoque ait de benedictione Domini terræ ejus, de pomis cæli, & rore, atque abyſſo subjacente. De pomis fructuum Solis & Luna, de vertice antiquorum montium, de pomis collium æternorum ea de frugibus terræ & de plenitudine ejus. Benedictio illius qui apparuit in Rubo veniat super caput Ioseph, & super verticem Nazaret inter fratres ejus.* In quæ verba sic Lotinus. Aliqui non ineptè accommodant istam benedictionem ad Sponsum Mariæ Ioseph, cum Christus Mariæ naturalis Filius, dicatur etiam Filius Ioseph, qui fructus cæli est solis & lune, quoniâ Christus dicitur Sol, Maria Luna; & Cæli ac roris, quia Christus operâ Spiritus Sancti, & irroratione cælesti genitus est. Quidam hinc inferunt ob similitudinem inter Sponsum & Sponsam decuisse ut Ioseph suo modo particeps esset privilegiorum Sponsæ, & ut benedictio ejus qui apparuit in Rubo,

idest in Maria, quæ per Rubum significatur, sicut venire super caput Iosephi Pro-regis Ægypti Moyles hoc loco paulò post precatur, sic veniret super Sponsum Mariæ præfiguratù in illo; essetq; benedictio hujus de pomis Solis & Lunæ, idest Christi ab originali peccato prorsus immunis, & Mariæ ab eo præservatæ, ut saltem ipse in utero sanctificaretur. De vertice antiquorum montium, & de pomis collium æternorum, idest illustrium Sanctorum qui sunt in utero sanctificati, ut Jeremias & D. Joannes Baptista. Hæc Lorinus in cap. 53. Deuteron. Aliam longè aptiorem expressioremque hujus rei figuram vide infra.

Quod si dicas nihil in Scripturâ de hâc D. Iosephi in utero sanctificatione haberi aut ex eâ posse evidenter educi: Respondeo cum Gersono ferm. de Nativit. B. Virginis Consider. 2. nihil ibi mirum: Nam nihil in eadem Scriptura habetur, aut ex eâ educi potest de Beatæ Virginis in utero sanctificatione, hoc est, Conceptione immaculatâ, nihil etiam de multis aliis utriusque excellentiis, prærogativis, gratiis & virtutibus. *Sunt enim multa, quæ fecit IESVS, quæ se scribantur per singula, nec ipsum arbitror mundum capere posse eos qui scribendi sunt libros.* Joan. cap. ultimo Non putarunt Evangelistæ necessarium verba jactare hîc, ut alibi, ubi res ipsa per se loquebatur: Cum enim illam Christi Matrem, istum Patrem (utrumque suo modo) asseruerunt, omnia quæ de illis magna dici poterant satis insinuasse censendi sunt: Nam in his continetur quidquid verâ ratione de illis magnum excogitari potest, & ex his colligendum sine ulla hæsitacione Deum in illos congestisse vel formaliter vel eminenter quidquid aliis Sanctis collatum fuisse invenitur.

Nititur ergò hoc assertum de Divi Iosephi sanctificatione in utero, ratione: Porro ratio fundatur immediatè in ipsius Paternitate ad Christum, sicut immaculata Conceptio Beatæ Virginis in ipsius Maternitate: Mediatè verò in Sacrà Scripturâ licet non ita clarè: Nam & huic & illi, debitum pro vinculi obligationisque filialis ratione reddendum honorem, ut natura & ratio, ita

ita Divina docent eloquia. Et argumentamur eodem modo proportione servatâ de Paternitate D. Iosephi in ordine ad ipsius in utero sanctificationem, quo de Maternitate Divæ Deiparæ in ordine ad ipsius præservationem à peccato, ut scilicet quia hæc altiori titulo est Mater Christi, quàm D. Iosephus ejus Pater, ita ipsa propter altissimam Maternitatem, altissimo gratiæ privilegio, justitiæ scilicet originalis & præservationis à peccato, condecorata sit: Ille verò quia in ratione Patris proximè ad illam accedit, ut infra ostendetur part. 2. tract. 2. gratiæ proximæ illi privilegio, quod est sanctificationis in utero, donatus sit.

CAPUT II.

*Probatur hoc nostrum Affer-
tum rationibus.*

- I. **P**RIMUM & commune argumentum ducitur ab exemplo aliorum qui fuerunt in utero sanctificati: si enim Jeremias Propheeta & D. Joannes Baptista fuerunt in utero sanctificati, ut probavimus cap. præcedenti sect. 4. Cur hoc Privilegii negatum fuisset Patri Jesu D. Iosepho? Hoc argumentum supponit D. Iosephum non esse minorem illis, quod partim constat ex dictis supra tract. 1. magisque patebit ex dicendis in decursu operis.
- II. Non acquiescunt aliqui huic argumento: volunt enim totam rationem illorum quæ fecit Deus ad extra esse ipsius voluntatem: unde, inquirunt, non sequitur quod si supradicti fuerunt in utero sanctificati idem sit dicendum de D. Iosepho, eo quod ejus dignitas eminentior sit, & ordinatio ad Christum omnis sanctitatis fontem longè strictior dignitate vel ordinatione illorum; quia ratio cur supradicti fuerunt in utero sanctificati non est eorum dignitas futura, ut supponitur in argumento, sed sola Dei voluntas.
- III. Mihi tamen certissimum est & indubitatum illud argumentum: quia & si omnium quæ fecit Deus ad extra ratio à priori sit voluntas Dei, atque ve-

rum sit quod omnia quæ fecit Deus, ideò fecerit quia voluit: in illis tamen quæ non habent rationem finis, fuit etiam aliquod illorum motivum ex parte creaturæ: verbi gratiâ, Beata Virgo fuit immunis à peccato originali in suâ Conceptione, &c. hujus rei ratio quidem à priori est quia Deus voluit, sed quia hæc immunitas à peccato originali, &c. non habet rationem finis, verissimum esse constat quod hæc immunitas illi collata sit quia futura erat Mater Dei: quod autem futura erat Mater Dei, cum habeat rationem finis, nullam habet rationem ex parte Virginis, sed tota ratio est voluntas Dei: similiter D. Joannes Baptista fuit in utero sanctificatus, & hoc ideò quia Deus voluit: sed hoc voluit Deus quia ita conveniebat, ut aptus fieret & idoneus ad eminentem gradû, & excellens illud munus subeundum, ad quod illum elegerat: Quare currit primum nostrum argumentum, & omninò dicendum cum communi Doctorum, quod omnis ratio sanctificationis in utero ex parte creaturæ est propter sanctificati futuram excellentem dignitatem: unde cum quæcumque tandem sit aliorum Sanctorum qui in utero sanctificati sunt dignitas, minor sit semper Paternitate D. Iosephi, de quâ part. 2. tract. 2. sequitur manifestè quod si illi sanctificati, & hic: idque à fortiori.

Et certè si hoc olim de illo asseruerunt tot nobiles Theologi, qui tamen leviter tantùm attigerant rationem Paternitatis ejus ad Christum, vixque illum arbitrati sunt amplius quàm Patrem Putativum, Nutritivum, & Custodem, quid jam dicendum, cum eandem Paternitatem tam strictam videmus, quam ostensuri sumus infra part. 2. tract. 2.

Deinde si D. Iosephus fuisset Pater Christi per generationem, ut potuit esse ex Doctrinâ Patris Suarez tom. 2. in tertiam partem Divi Thomæ quæst. 32. disputat. 10. Sect. 3. ubi etiam censeat hanc assercionem adeo esse certam, ut contraria nec probabilis nec verisimilis videatur, nonne eodem prorsus modo de illo argumentaremur, quod de Beatissimâ Virgine ejus Matre per generationem

Synopsis

Magnalium

D.

Iosephi

SV

generationem ob easdem rationes? certissimumque nobis esset de illo consequenter, ut de illa quod gratiam originalis iustitiæ accepisset? quis inficiabitur? Quare cum ipsius Paternitas ad Christum non longè ablit ab hâc Paternitate per generationem, sed illam proximè & immediatè attingat, quem admodum dicturi sumus part. 2. tract. 2. sequitur quod illa gratiæ privilegia acceperit, quæ proximè accedunt ad prærogativas Patris per generationem: Atqui gratiæ privilegium proximè accedens ad illud Patris per generationem (quod est gratia iustitiæ originalis) est gratia sanctificationis in utero, illam ergo abs dubiè accepit.

VI. Et verò cum Christus Dominus sit verè filius D. Iosephi, certè cum hic respectus filii, quem habet ad D. Iosephum tanquam Patrem, sit incomparabiliter major quocumque alio, quem habet ad alias creaturas, exceptâ solâ Beatissimâ Virgine, debet quoque pluris ab eo æstimari & haberi: sed quædam inter illas hoc privilegio sanctificationis in utero honoratæ sunt, ut diximus, ergo hoc D. Iosepho non est denegandum: ad eò enim naturalis est filiorum erga parentes honos, ut lex iis, inquit Cicero pro Milone, *Non tam sit nobis data, quam nobiscum nata, eam non didicerimus, verum ex ipsâ naturâ hausserimus, ad eam non docti, sed facti, non instituti, sed imbuti simus.*

VII. Neque dicas D. Iosephum non esse Patrem Christi generatione: Respondeo enim huius locum tenere per gratiam, ideo si non paris, suppari saltem est meriti in ordine ad istum honorem: quare cum, si Pater esset Christi per generationem ei deberetur gratia iustitiæ originalis: ita ex quo huius locum tenet ex Dei electione, non potest ei negari privilegium huic suppar, quod est privilegium sanctificationis in utero.

VIII. Quod si SS. Patres & non infimæ notæ Doctores docent plures alios non in lege gratiæ solùm, sed etiam scriptâ & naturâ, fuisse in utero sanctificatos, vide Egeppum lib. 5. Comment. D. Hieron. in epist. ad Galat. cap. 1. D. Ambrosium lib. 4. de fide cap. 4. S. Ephrem orat. de Transfiguratur. Meta-

phrastem serm. de Sancto Jacobo, D. Bernardum epist. 174. S. Anastasium Nicen. in quæstion. Sac. Script. q. 59. apud Bibliothecam SS. Patrum tom. 6. S. Antoninum 3. part. summ. tit. 18. cap. 5. §. 6. Petrum Commestor. in Genes. cap. 66. Dionys. Carthus. in Genes. cap. 28. Jacobum Christophoritan. in Cantic. Magnificat, Carthagennam lib. 4. de Arcan. hom. 3. & alios, an pluribus verbis opus erit, ut hoc idem de D. Iosepho apud Deum, tanto, idem nobis persuadeamus?

Tandem cum peccatum sit servitus sub diabolo, ut constat, certumque sit ex præcedenti capite: Divum Joannem Baptistam & Jeremiam Propheta ex ipso utero ab illa fuisse erutos, quâ ratione credibile esse potest Divum Iosephum Christi Domini tam strictè Patrem, diutius in eâ servitute quàm illos fuisse relictum? Aristoteles in problem. lect. 29. quæst. 13. ait: *Et si iniquum est liberum asseruisse eum qui servus est, longè tamen iniquius servum sanxisse eum qui liber est.* Quare ablit à me, ablit ab omnibus piè de observantiâ Christi Jesu erga Patrem suum sentientibus, ut segnius se erga Patrem suum quam erga servos gessisse sentiant.

Postremò, prima sanctificatio quam Deus per se præstat est longè uberior & efficacior illâ quam præstat per hominem mediante Sacramento: quia hæc quam præstat per hominem mediante Sacramento est ordinaria & cõmunis, illaverò quam per se præstat est extraordinaria, quia est ex ratione & motivo supra commune. Sed uberior & efficacior debebatur Divo Iosepho prima sanctificatio, ut Patri Christi Domini quam cæteris omnibus, ergo illam de facto accepit.

Concludo per ea quæ Nicolaus Abbas Discipulus & Secretarius D. Bernardi Abbatis Clarevallensis lib. 9. ep. 9. de Divâ Virgine, ea applicando ejus suppari & sponso D. Iosepho, præsumuntur multa de D. Iosepho quæ nusquam leguntur, & præsumptionibus standum est donec probetur in contrarium.

CAPUT III.

Alia hujus asserti nostri munimenta ab Autoritate.

- I. I suos quondam Scyrhæ Principes cum nascebantur extulerunt in clypeis ad belli præjudicium: si suos Athenienses Sacerdotalibus ornarunt infulis ad pacis auspiciam: si suos Persæ adverso soli opposuerunt ad Religionis mysterium: si suos Romani humi straverunt ad miseriarum exemplum: si suos Turcæ militari vexillo circumvolverunt ad jactantiam: si suos Græci purpurarunt ad pompam: si denique suos Parthi casside exceperunt ad militarem gloriam, quomodo à nobis excipiendus Sanctus Joseph nascens verè Princeps noster, quia Cœli terræque Reginae Conjux & Sponsus: quia Dei nostri verè Pater: quem cum Deus ad tantam evexerit dignitatem, credimus vestitu sanctitatis deaurato amictum, omnigenarumque virtutum varietate circumdatum produisse ex utero in hanc lucem, longè meliori quam illi præfagio, quia totius mundi bono. Devexerint formicæ frumentum ad Mydæ cunas singulari numinis beneficio, quæ rerum omnium præfagebant copiam sub eo Rege futuram: quid hoc est si conferas cum subiecto quod tractamus? nonne pensandum futurum hunc qui tanto splendore nascitur longè feliciori auspicio servatorem frumenti & panis electorum? Platoni cunabula mille apes resperferint aut in D. Ambrosii vagientis labiis sesfitarint in argumentum aliquando futuræ eloquentiæ: sed D. Josephus futurus est Pater Verbi verba vitæ æternæ habentis, & illa de corde suo proferentis, quanta inter hunc & illos distantia?
- II. Illius ergo cunas Sol solus dignè depingat, cuius ut ortus est in lumine, sic D. Josephi in splendoribus sanctitatis: quod aliis iterum argumentis probatum imus: ac primò quidem à Revelationibus quas peculiaribus quibusdam personis notæ sanctitatis, & in ejus opinione mortuis, à Deo factas

esse scimus, quales etiam in aliis materiis multas esse, & fuisse, & antiqua historiatarum monumenta, & nova etiam experientia comprobat: quæ si Doctorum virorum approbatione firmentur, magnum semper in Ecclesiâ pondus habuerunt: Cum etiam illis uratur pro Canonizatione Sanctorum ut patet in Sancto Paulo primo Eremitâ, quem ex solâ Sancti Antonii Abbatis depositione, cui revelatio de ejus gloria facta est, factis Sanctorum adscripsit: & in Beato Aloysio Gonzagâ Societatis Jesu Religioso pro cujus Beatificatione & Canonizatione magni illius Societatis Patres, Revelationem de ejus summâ gloriâ Sanctæ Mariæ Magdalænæ de Pazzi Ordinis nostri Moniali factam, in Processu informativo pro eodem Beato Viro, inter probationes robustissimas non omiserunt, etiam antequam illa esset solemni ritu Sanctorum Albo adscripta.

In his Revelationibus pro hæc Divi Josephi sanctificatione in utero illam produco quæ facta est venerabili forori Margareta à Sanctissimo Sacramento Ordinis nostri, & Reformationis S. Matris nostræ Theresiæ, cui ob eximiam vitæ sanctimoniam arcana multa, præcipuè de Beatâ Virgine & D. Iosepho Deus patefecit: inter quæ hæc refert Author ejus vitæ lib. 8. cap. 13. Gallico idiomate confcripto, quæ sic latinè reddo, primò, *Mox, inquit venerabilis illa Monialis, ut Divus Iosephus fuit Deiparæ in sponsum propositus, sanctitas ejus ipsi innotuit. Secundo, infusa in materno sinu divinitus sanctitas, eum originali maculâ expiavit. Tertio, sicq; Deo consecratus antequam natus, dum vixit omni mortalium amicitia, quæ non ex Deo est, æternum valedixit. Quarto, Virgo sola sine D. Iosepho cognatâ Elizabetham visitatura, in Montanâ perrexit, eam quàm paucis affata. Quinto, potissimum illarum colloquium fuit cum mutuis salutationibus mysteria in se patrata conferrent, invicemq; adgratulentur, in orationibus Divinisq; laudibus celebrandis. Sexto hanc solam dum vixit parentibus suis visitationem exhibuit, ab omni mortalium omnium amicitia & familiaritate abjuncta. Septimò, in eâ ne unus quidè gressus ne actio unica, imò ne verbum inatferens. Octavo, nihil*

Synopsis

Magnificat

D.

Iosephi

SV

ei prater Nazarethanā domunculam. Nonō, in verbi eterni homini uniti contemplatione & veneratione raptā totos novem menses impregnationis suae exegit. Decimō, vix in lucem editus caelestis puer Iosephi amoris objectum fuit, cuius pedibus manibusq; divinis basia mille dedit. Undecimō, Angelorum Phalanges in terras descendere infantiq; verbo laudes canere & venerationem adhibere vidit. Duodecimō, illum ipsum ipse octavo die circumcidit. Decimo-tertio, Deipara Virgo per 40. Purificationis dies ita divinis filii sui in cunis ante oculos vagientis conspectu raptā fuit ut illos omnes insomnes ac sine cibo & potu duxerit. Decimoquarto, Pastores qui semel tantum stabulum Bethleemiticum adierunt & infantem in Spiritu & veritate adoraverunt non est allocuta. Decimoquinto, illi nihil prater corda & voluntates obtulerunt. Decimosexto, sacra Regis aeterni stabula quae spreverunt alii Iudaei Magorum pietas stratis ad adorationem perveni humi corporibus subivit. Decimosextimo, alternis allata munera (quae fuerunt in quantitate mediocria utpote clientelaria) in spiritu & veritate Regem Regum sub nostrā infirmitate latentem agnoscens, ad ejus pedes litavere. Decimo octavo, neque hic institutum solvit Deipara silentium, cui & Magi obsecundarunt, cum nemo ex tam copioso eorum Comitatu sacra tella subierit. Decimonono, sacram ad templum deferentes prolem proficiscuntur taciti Ioseph & Maria, in templo, ne Simconem vel Annam allocuti. Vigesimo, per Iosephum didicit virgo abscedendum cum prole in Aegyptum. Vigesimo primo, eo in itinere maduerunt saepe ex nimio frigore pueri ocelli, quos in piam Matrem identidem reficiens cor ejus doloris gladio transiit. Vigesimo secundo, in Aegypto resurgens in facie pueri divinus splendor, tantum extorsit respectum, ut nullus eum accedere ausus sit nisi cum reverentia, quamvis nihil de ejus divinitate suspicarentur. Vigesimo tertio, Aegyptiorum Nazarethanorumve nullus ausus est vel eum osculari, vel manus correctare, cum hoc privilegii soli Mariae & Iosepho videretur deberi. Vigesimo quarto, nunquam Maria & Ioseph ab Aegyptiis ut caeteri Conciives tractari, ab illis tamen tribus sacratissimis personis, quas suspiciebant, secretā vi omnis illorum semper dispul-

sa tristitia. Vigesimo quinto, decimo quinto mense ablactatus infans, qui firmatis paulatim pedibus incedere tentans, modo in Mariae, modo in Iosephi, ruebat amplexus. Vigesimo sexto, Aegypto excessere taciti non sine vicinorum marore. Vigesimo septimo, praterquam quod vix de rebus necessariis colloqui soliti erant, in ipsis etiam divini infantis mirabilibus enarrandis admodum parci erant. Vigesimo octavo, Per pauca filius illis loquebatur, filio pauca illi, & non nisi summe reverenter. Vigesimo nono, in utriusque corda sanctiores emittere non cessabat igniculos, exterius etiam in eorum oculos divinitatis suae tot exibat radios, ut toti exesuerent divini incendiis amoris. Trigesimo, operas suas aliquando Ioseph foris elocabat, non tamen in arduis, quamvis caelitus omnes artes calleret, ne nimium distraheretur. Trigesimo primo, suppeditabatq; Deus laborem humilitati, orationi, atque silentio, aliisq; virtutibus ejus congruum, vulgariq; ac modesto familiae suae victui sufficientem. Haec Venerabilis illa Carmelitissa: ubi puncto 2. habentur quae hic asero de D. Iosephi in utero sanctificatione, quibus tamen caetera adjecti, quia aliis a nobis aliis de illo dicendis fulcro futura.

Probatur secundō autoritate Ecclesiae Jerosolymitanae quae in Officio de Sancto Iosepho hanc sententiam ab antiquo recepit, ut docuit in Concilio Constantiensi Joannes Gerson Cancell. Paris. in Sermonibus. ibi habito de Nativitate. B. Virg. Confid. 2.

Probatur tertio Autoritate antiqui Breviarii Ordinis Carmelitarum in Officio de eodem S. Iosepho ab illis ubique terrarum celebrari solito, ut observavit P. Leo à S. Joanne, ejusdem Ordinis & Provinciae Turonicae, Christianissimi Regis Ecclesiastes ordinarius, in sermone de S. Iosepho: quod Officium licet in recentioribus ejusdem Ordinis Breviariis mutatum sit in aliud, non tamen id ex eo cōtingisse putandum, quod sententiam illam abjiciendam esse sit existimatum, sed quia iudicatum illud ad normam Breviarii Romani pro uniformitate esse redigendum.

Probatur quarto, quia hanc sententiam à Joanne Gersono ut supra in Concilio Constantiensi praedicatam, & ut praefertur autoritate Ecclesiae Jeroso-

Jerosolymitanæ roboratam, Patres dicti Concilii piè receperunt, cum ei non contradixerint, permiserintque sermonem illum typis mandare cum annotatione quod ille in eorum publico confesso prædicatus fuisset, quod certè nunquam erant toleraturi, si hæc sententia eis displicuisset, quin etiam Jacobus de Valentia Episcopus Christianopolitanus in Expositione Cantici *Magnificat*, ad illa verba: *Quia fecit mihi magna qui potens est*, ante finem: *Afferit sermonem istum fuisse pergratum & acceptum totius Ecclesiæ ibidè congregatæ faciei, & quod propterea abindè coepit celebrari Festum Sancti Josephi in pluribus Ecclesiis Galliarum, & specialiter solemnizari in Ecclesia Valentianâ Hispaniarum.*

VIII. Probatur quintò, ex Decreto Urbani VIII. hic supra mentionato cap. 1. sect. 1. num. 9. quo vetatè pulpito jactari, in scholis doceri, aut libris impressis vulgari nascentem opinionem asserentiam D. Josephum à culpâ originali fuisse præservatum, ut tenet Ecclesia de Sponsâ ejus, & præcipit si quid emanasset ejusmodi omninò supprimi: Atqui Urbano non potuit non esse notum; hanc sententiam de ejusdem D. Josephi Sanctificatione in utero, à multis sæculis in Ecclesiâ Jerosolymitanâ receptam; à tempore Concilii Constantiensis in dies magis & magis invaluere: Cum ergò contra hanc nihil dixerit, cum tamen daretur occasio, ex quo hæc illi maximè affinis est, profectò argumentum est efficacissimum & manifestissimum, Pontificem voluisse relinquere libertatem hujus piæ sententiæ, nec censuisse illi esse contradicendum.

IX. Probatur sextò, quia ex communi proloquio in similibus, *Vox populi, vox est Dei*: sed hæc sententia est vox populi, ergò Dei: Neque dicas cum Seneca, *Argumentum pessimi est turba*, quia nimirum turba cæca movetur potiùs passione quàm ratione; inclinatione quàm veritate: Respondeo enim hoc effectum non intelligi de turbâ sed de multitudine, ubi non minùs docti quàm indocti, magni quàm mediocres & parvi, nobiles non minùs quàm ignobiles, uno verbo ubi omnes in idem conspi-

rant ex solis rationis motivis, in quo casu non est dubium quin vox populi vox sit Dei: hic autem ita res se habet: Nam non tantùm turba, sed omnium Ordinum, & statuum Viri prudentissimi & doctissimi, Episcopi, Sacerdotes, Religiosi, Doctores, Concionatores celeberrimi, Interpretes perspicacissimi, Scholastici profundissimi sine numero hanc tenent, & docent, & credunt piè, & si unum Dausquium demas, vix quemquam reperies qui contra hanc velitarit apertè: ergò hæc est vox Dei: quare abscedat Dausquius.

Probatur septimò, Præsumptio probat plenè in iis quæ sunt consona veritati, Bartold. in l. 2. in princip. in 2. col. versu *quærit Glossa* 1. in lect. Nicolai de Neapol. ff. *de excus. Tutor.* Bertachinus in Repert. Sed est præsumptio pro D. Josepho ipsum fuisse ita sanctificatum, Ergò, &c.

Certè Paternitatis dignitas quæ reperitur in D. Josepho respectu Christi Domini in se sola spectata, illud privilegium iure exigere videtur: Est enim adeò excellens illa, ac præcellsa, ut citra hypostaticam unionem, & Beatæ Virginis Maternitatem, nihil detur sublimius: Ergò quemadmodum Christus propter unionem hypostaticam fuit per se & naturâ suâ à peccato originali immunis: Et Beata Virgo ob Maternitatem per privilegium ab eo præservata, ita omninò dicendum est D. Josephum ob istam Paternitatem ab eo quamprimùm fuisse liberatum.

CAPUT IV.

Diluuntur argumenta contraria ex Sacrà Scripturâ petita.

URA inter propositiones oppositas, quantum de unâ dedit, tantum alteri videtur accedere, genus quoddam probationis est unius sententiæ, ea quæ pro contraria facere videntur; infringere & ostendere nullius esse ponderis vel efficacitatis. Quare ut nostra de Divi Josephi in utero Sanctificatione sententiâ jam communiter recepta firmius subsistat

Synopsis

magnitudo

D.

Josephi

SV

subsistat, postquam eam nostris argumentis stabilivimus, contraria dispellendo amplius muniamus, inconcussamque ostendamus: ac quidem hoc capite ea quæ ex Sacris Scripturis educuntur diluamus, idem facturi in sequentibus de iis quæ aliundè.

II. Dausquius Canonicus Tornacensis, quo nullus hanc nostram de D. Josephi in utero Sanctificatione sententiam vehementius impetivit in suo Binoctio, primò objicit illud Job c. 14. vers. 4. ex versione Septuaginta Interpretum. *Nemo mundus est à sorde, ne infans quidem, cujus est unius diei vita super terram.* Undè consequens est, inquit Dausquius cap. 2. & 46. ejusdem sui Binoctii, ut Iosephus Mariæ Vir, cum esset infans unius diei super terram non fuerit mundus à sorde originariâ, ergo neque in utero; si enim in utero fuisset sine sorde, fuisset etiam exiens utero: Est enim D. Bernardi effatum. *Non potest non nasci sanctus, qui in utero Matris est sanctificatus.* Ex hoc verò sic suscipit Dausquius. Quemadmodum Cælestio, Iuliano, Pelagio, Pelagianisque adserentibus omnes absque Adami peccato nascuntur, qui sub illâ universali affirmante suscipiunt hanc, Ioseph natus est absque Adami peccato, suscipiunt propositionem singulatè universali subalternam ac in eandem professionem involant: sic qui dicunt Iosephus cum esset infans unius diei super terram, fuit mundus à sorde, opponunt Iobi dictioni contradictoriam, seque à factorum Librorum autoritate quàm longissimè submovent. Ita Dausquius: addens pro colophone hunc aculeum: *Ego Pelagium & ei congregem turbam abominor, Sacrisq; Codicibus & Iobo adharco: eâ propter Iosephum sanctificatum in utero credere mihi nefas est: ac si qui sanctificatum dicant, de turba Pelagiano congrege sint.* Ecce fulmen irati in nos Dausquii quod extinximus supra cap. 1. hujus Tractatus Sectione 2. num. 13. & cap. præcedenti num. 7. & 8. quò Lectorem remitto.

III. Ceterùm ad istud argumentum & alia similia, sive ex Scripturâ sive ex Patribus, à Dausquio congesta una est responsio, eaque facilis, dicendo per

hanc & similes propositiones, quibus videtur significari quod omnes homines nascantur cum peccato, non excludi privilegia singularis electionis. Sed accipiat Dausquius ad hoc suum palmare argumentum, alit elumbe, duas alias responsiones quibus iram suam excoquat.

Respondeo ergò secundò, Scripturâ istam etiam juxta illam quâ voluit uti Dausquius versionem Septuaginta Interpretum, nihil facere contra nos, quia non dicimus in assertione D. Josephum ex utero procedentem mundum à sordibus, sed mundatum: inter quæ magna est differentia. Primum namque significat eum qui ita est absque sordibus, ut etiam nunquam fuerit in illis: Secundum verò significat illum qui fuit in sordibus, sed ab eis est purgatus. Ultimam asserimus de D. Josepho, non primum: non enim mundus potuit esse D. Josephus semper quem dicimus mundatum: Atquè adeò nihil dicimus contra istam universalem. *Nemo mundus est à sorde, ne infans quidem cujus est unius diei vita super terram.*

Ridebit suo more Dausquius hanc nostram distinctionem inter mundum & mundatum à sordibus, sed ridendus ipse qui in re tam clarâ non intelligit, cum nullus sit qui non videat, quod ut quis sit mundus, non sit necesse quod fuerit inquinatus, sit verò ut possit dici mundatus.

Confirmatur hæc responsio, & urgetur contra Dausquium; nam in hoc textu & juxta hanc versionem duo dicit Propheta: primùm quod nemo sit mundus à sorde: secundum, quod hoc sit universaliter & distributivè verum, ut nec infans quamvis tantum unius diei sit mundus à sorde. Cum ergò Propheta ex hoc probet neminem omninò esse mundum à sordibus, quod nec infans unius diei sit ab illis mundus omninò necesse est, quod si mundus à sorde quomodocumque accipiat, sumatur eodem modo in secundo membro istius propositionis, quo in primo: sed in primo, mundus à sorde non potest sumi pro purgato à sorde, quia constat plures esse purgatos, ut infantes octo dierum circumcisos in antiquâ lege,

lege, imò unius diei aut horæ baptisatos in novâ, aliosque adultos, vel contritos in veteri, vel pœnitentiæ Sacramento expiatis in novâ; ergo per ly mundus à sorde debet necessariò intelligi aliud quàm mundatus aut purgatus à sorde quibus erat priùs inquinatus. Ergo per secundam consequentiam ille qui nunquam fuit inquinatus.

VII.

Cæterum sensus verus istius sententiæ Jobi est in versione nostrâ vulgarâ solâ ab Ecclesiâ receptâ, quæ loco verborum illorum habet hæc. *Quis potest facere mundum de immundo conceptum semine? nonne tu qui solus es?* In quâ quia satis vidit Dausquius nihil sibi, omnia D. Josepho favere, idèò confugit ad Septuaginta Interpretes: Sensus itaque verborum citatorum ex nostrâ vulgarâ genuinus hic est: Cùm omnis homo sit conceptus ex immundo semine, ex quo etiam in ipsâ suâ conceptione peccatum, & ad omne malum proclivitatem traxit; non est in ullius potestate nisi solius Dei ita naturaliter corruptum reparare, ita immundum mundum facere: ita omnes Sancti Patres, & Interpretes qui hunc locum Jobi tractarunt. Quid quæro ibi pro Dausquio contra D. Josephum quem in suo Binoctio verè binoctio interfectur? hanc nos Dei potentiam agnoicimus & exaltamus in D. Josepho, cùm dicimus ex immundo conceptum semine mundasse à peccato originali in utero, & amplius exaltabimus dum tam copiosam fuisse illam gratiam uterinam dicemus, ut per eam ab actualibus præservatus fuerit extra uterum.

VIII.

Ex his porrò responsionibus pater, quàm parùm ex hoc textu per Dausquium adducto concludatur inquinata omnium nativitas hominum: quare cùm sit unicus, qui pro illâ videbatur posse adduci, manifestum sit quod illa debeat aliundè peti: unde verò nisi ex inquinatâ omnium conceptione, quâ nihil in Scripturâ clarius, ex quâ naturaliter & necessariò sequitur inquinata nativitas, quam tamen Deus ex singulari amore prævenire potest.

IX.

Cùm ergo ex nullâ Scripturâ evidenter & expressè probari possit omnium maculata nativitas hominum, sed tantùm sequatur naturaliter ex ma-

culatâ omnium conceptione, quæ est ex Scripturâ, hinc est quod nullo jure à nobis exigere possit Dausquius D. Josephi privilegiatam nativitatem per scripturam expressam probari; cùm sufficiat illam ad summum eo modo probari quo ab ipso potest maculata nativitas, scilicet ex aliquo quod sit in Scripturâ cum quo habet naturalem connexionem: quod quidem facimus dum ejus Paternitatem ex Scripturâ ostendimus, & honorem Paternitati debitum.

X.

Objicit secundò, Dausquius illud Apostoli ad Ephesios c. 2. v. 3. *Eranus naturâ filii iræ*, ex quo sic ille argumentatur cap. 38. sui Binoctii: Hic Paulus nativitatem cujusque primò crimine inquinatam intellexit per *to naturâ*, ut peroptimè Duacenæ Academiæ decus singulare *Estius* exposuit: *Phisit* enim græcè est generatio rerum productio, ortus, nativitas: At qui dicit Josephum in utero sanctificatum, negat eum natum filium iræ contra Apostolicum oraculum: Et deinde Pelagianorum errorem supra retulimus adlerentium Adami posteros surgere sive nasci immaculatos; qui autem dicit in utero immaculatum, nexu necessario dicit immaculatum ex utero surgere seu nasci: sic non est Pelagiano propinquus, sed in Pelagianorum gremio conquiescit, qui dicit D. Josephum sanctificatum in utero. Hæc iterùm Dausquius.

XI.

Cui Respondeo primò, manifestum esse ex antecedentibus, quibus verba objectionis coherent, Apostolum hinc agere de peccatis actualibus, quæ committimus ambulantes in desideriis carnis, quæ pullulant ex naturâ, non secundum se, ut volebat Illyricus (aliàs cùm Deus sit author naturæ, secundum esset author peccati) sed consideratâ in eo statu in quo est per peccatum, idest corruptâ: sic enim D. Augustino Doctore, *vitiū pro naturâ involvit*. Nih il ergo aliud vult hic Apostolus, quàm quod peccata nostra quotidiana ex naturâ nostrâ corruptâ pullulent tanquam rami ex radice. Ex quo quid quæro pro Dausquio? an sequitur hujus oppositum, ex hoc quod dicitur D. Iosephus sanctificatus in utero,

T

&c

ynopsis

agnatio

D.

Josephi

SV

& à peccato originali mundatus?

XII. Respondeo secundò, demus Dausquio quod arripit ex Estio, quod scilicet Græcum *Phisis* significet rerum productionem, Ortum, Nativitatem, atque adeò quod per illam siamus filii iræ: Cùm duplex sit hominum productio, Ortus, Nativitas, ut monuimus supra: una in utero, quæ vocatur prima: altera extra uterum, quæ dicitur secunda: quam de duabus illis hîc ab Apostolo expressam putabimus? secundam vult Dausquius: sed quàm ineptè? an nesciebat ille nos in secundâ Nativitate non aliud peccatum habere quam quod in primâ contraximus? an non sciebat secundam illam Nativitatem sine peccato futuram, si prima immaculata esset?

XIII. Objicit tertio Dausquius illud ejusdem Apostoli ad Rom. cap. 5. v. 12. *Per unum hominem peccatum in hunc mundum intravit, & per peccatum mors, & ita in omnes homines pertransiit, in quo omnes peccaverunt.* Ex quo loco sic ille ratiocinatur, peccatum in hunc mundum intravit, quando? inquit: cùm verum fuit dicere natus est homo in mundum: at in eorum opinione qui volunt Iosephum in utero sanctificatum, tunc cùm Ioseph natus est in mundum, non est verum dicere peccatum intravit in mundum, quia Ioseph in utero illatebratus nondum venerat in mundum, atque eâ ratione peccatum non in omnes homines pertransiit, ut dicit Apostolus, non enim in D. Iosephum.

XIV. Respondeo primò, ad hominem. Hic aliquid simile mihi videtur contingere Dausquio quod homini insano qui cum alio luctatur secus foveam, in quam dum elumbis, pedibus firmum abripere nititur, evanescentibus viribus ipsemet in illam toto impetu proruit, etiam non impulsus, Ita Dausquius non tam contra Gersonem, Carthagenam, Marchantium & alios quàm contra Divum luctatur Iosephum in utero sanctificatum, eumque toto nisu tanquam Pelagianismi simulachrum in cœnum protrudere conatur: sed vana est mihi Dausqui, tua sine viribus ira, dùm enim illius firmitatem, in quâ Deo dante æternum stabit, excutere

rentas, evanesco in cogitationibus tuis & in impietatis symplegadas, totum dico Pelagianismi cœnum ipse miserè abriperis. Vis videre? audi: Si tunc tantum peccatum intravit in mundum quando verum est dicere homo natus est in mundum, ut ais, ergo antequam homines nascantur non est peccatum: ergo in utero imò etiam in conceptione omnes immaculati: jam sic; si in utero omnes immaculati, ergo etiam dum nascuntur: Aiebas enim tu ipse in secundo tuo argumento hîc supra n. 10. *Quia dicit in utero immaculatum, nexu necessario dicit immaculatum surgere seu nasci.* At nonne hoc est totum Pelagianismi cœnum? sic tecum ipse in tuam ruinam collisus es, dùm noluisse videri pius in D. Iosephum, quem nec Gerson, nec Carthagena, nec Marchantius, nec ego dicimus in utero immaculatum, aut immaculatum surrexisse, sed à maculâ purgatum singulari Dei privilegio ei ob eminentem dignitatem debito.

Nec te hinc emerfurum putes si dicas fuisse in homine peccatum antequam nascatur, sed non intrasse in mundum, sicut nec homo, nisi quando homo nascitur: Nam licet fortè possit dici tunc tantum hominem visibiliter intrare in mundum quando nascitur in mundo, non tamen intrare in mundum absolute verè & realiter: absolute enim intrat in mundum, & est in mundo, quando accipit esse & intrat in matris uterum: quare cum peccato originali non possit competere intrare visibiliter in mundum, absolute & omninò intrat in mundum quando verum est dicere de illo, est peccatum: & sic nulla est comparatio tua Dausqui.

Nisi fortè velis peccatum naturæ seu originis esse hominem ipsum, ut ipso intrante visibiliter in mundum, peccatum etiam tanquam ei identificatum in eum intrare dicatur: sed tunc cadis in hæresim Illyrici de quâ hîc n. 11. & ab uno cœno revolveris in aliud.

Respondeo secundò ad rem, *Per unum hominem peccatum in hunc mundum intravit*, id est per Adamum. Vis scire quando? an quando ego, tu, vel D. Ioseph natus est in mundum? quis nisi insanus hoc dicat: intravit ergò quâdo ille Adamus

Adamus contra Dei præceptum extendit desiderium & manum ad pomum vetitum, antea enim justus erat: quid inde? *Et per peccatum mors*: supple intravit in mundum, exinde enim audivit ille, *Pulvis es & in pulverem reverteris*. Et ita in omnes homines pertransiit, idest peccatum & mors: quando nam verò peccatum & mors in omnes homines pertransiit? an quando nascuntur illi in mundum seu intrant in mundum visibiliter? minimè gentium: sed quando ex damnato semine concipiuntur in utero. *In quo omnes peccaverunt*. Rationem continent hæc verba quare, & peccatum, & mors, ab illo uno homine in omnes pertransierit: Nimirum quia *in illo omnes peccaverunt*. Hic est planus & peripicuis sensus verborum Apostoli: undè ergò aut quomodò ex his suum cudit Dausquius intentum.

XVIII. Neque dicat iterum Dausquius quod illud Adæ peccatum, quod in omnes homines pertransiit, tunc intravit in mundum, quando homo natus est in mundum; nam non dicit hoc Apostolus, quod mihi satis est, nec etiam ultatenus verum est: Vin' ergò scire quando peccatum illud intravit in mundum? quando peccavimus: Peccavimus autem diu ante quàm essemus, quomodò hoc? in persona Adami, in quo tanquam in capite morali & physico continebatur, dicente Apostolo in objectione *in quo omnes peccaverunt*. Unde D. Anselmus lib. de Concept. B. Virg. cap. 7. *Omnes, inquit, in Adam peccavimus quando ille peccavit non quia tunc peccavimus ipsi qui nondum eramus, sed quia de illo futuri eramus, & tunc facta est illa necessitas, ut cum essemus peccaremus*. Ergo inchoativè quodammodo seu activè peccavimus quando Adam peccavit; ultimè verò & passivè, quando esse, & in utero Matris vivere accepimus: quia tunc peccati, quod in Adam peccavimus, maculam contraximus.

XIX. Ultimò tandem tam ad præcedentes quàm alias, si quæ sint, Scripturas, (idem dico de Sanctorum Patrum testimoniis) quæ generaliter enunciant omnes ex Adamo progenitos nasci, seu exire utero cum peccato, unicam

ad omnes adhibeo responsonem: non posse intelligi universaliter & cum distributione ad singulos, sed intelligi debere & explicari quod omnes naturaliter nascatur tales, quam explicationem habemus etiam ex Apostolo ad Ephes. cap. 2. vers. 3. *Eramus naturâ filii iræ sicut & ceteri*. Cui non contrariatur quòd Deus hunc, vel illum, Jeremiam Prophetam, D. Joannem Baptistam Præcursores, maxime verò Mariam & Josephum ex singulari privilegio, vel ab eo contrahendo præservaverit, vel à contracto maturius, ut pote in utero liberaverit.

CAPUT V.

Diluuntur argumenta ab auctoritate SS. Patrum.

CUM Dausquius in suo Binoctio ubique nostræ sententiæ de Sancti Josephi Sanctificatione in utero à R. P. Marchantio Ord. Min. Recollectorum fortiter assertæ, infamæ Pelagianismi stigma inurat: ut huic tantæ injustitiæ velum obtendat; Prænotat ex SS. Patribus tria Pelagianæ hæresis capita. Primum, quod gratiam Dei præcipuè internam negabant: quam hæresim frangit Divus Augustinus lib. de Nat. & Grat. & àlibi locis penè infinitis, & D. Hieronymus epist. ad Cthesiphontem, & in lib. adversus Pelag. de quâ re hic nihil. Secundum, negabant homines in suâ conceptione peccato infici. Tertium, negabant nasci in peccato.

Erant ergo duæ hæreses Pelagianorum quoad peccatum originale, una quæ tangit fœtum in utero exorientem: altera, quæ ex illo exeuntem: ac quidem dicimus in D. Josepho non conceptionem, sed tantum exitum ex utero fuisse sine sordibus peccati. Sed quia hoc non placet Dausquio, hinc congerit quæ invenit dicta à Patribus contra tertiam partem hæresis Pelagianæ, asserentis homines nasci sine peccato, quibus hanc Divi Josephi uterinam Sanctificationem succuti nullatenus dubitat.

Synopsis

Magnificat

D.

Josephi

SV
AM

III. Patres quos adducit Dausquius hanc in rem ad tres classes reduco ad vitandam prolixitatem & tædium: in primâ sunt illi, qui affirmant universaliter omnes homines nasci cum peccato originali contracto in conceptione, qui omnes idem dicunt in re quod Divus Augustinus lib. 2. de fide ad Petrum, cuius hæc sunt ipsissima verba. *Firmissime tene, & nullatenus dubites, omnem hominem qui per concubitum viri & mulieris concipitur, cum peccato originali nasci impietate subditum, mortisq; subiectum.* Ex quo sic argumentatur Dausquius: Atqui D. Iosephus per concubitum Viri & Mulieris conceptus est, ergo cum peccato originali natus est.

IV. Respondeo primò, terminus universalis non distribuit universaliter quando ex distributione ad aliquos resultat dissonus intellectus, ut docuimus supra. At dissonum esset Patrem Christi Domini tam strictè, tam diu mansisse sub potestate diaboli, quam diu alii de trivio, maximè verò quod aliqui qui longè minorem illâ habent ad Christum affinitatem, in utero ab eâ liberati fuerint: Et certè nisi hanc nostram explicationem admittat Dausquius, quid ni similiter subsumeremus ex propositione Divi Augustini: atqui Beata Virgo per concubitum Viri & Mulieris concepta est, ergo cum peccato originali nata est: quæ nec in eo concepta nunc ab Ecclesia existimatur.

V. Respondeo secundò, omnem hominem quantum est ex vi conceptionis, & ut loquitur Apostolus, naturâ esse filium iræ, idest naturaliter nasci in peccato in quo conceptus est etiam naturaliter: Hoc autem non impedit quin per gratiam specialem præveniri possit à Deo, ut in eo non nascatur, ut patet in Jeremiâ Prophetâ & D. Joanne Baptistâ ex Scripturis.

VI. In secundâ Classe sunt Patres illi qui solum Christum sine peccato natû asserunt, inter quos duos affero, Divum Augustinum de Nat & Grat cap. 26. ubi hæc habet. *Solus sine peccato natus est, quem sine virili complexu, non concupiscentiâ carnis, sed obedientiâ mentis virgo concepit.* Et D. Leonem Mag-

num serm. 5. de Nativit. ubi sic loquitur. *Solus itaque inter filios hominum Dominus IESVS innocens natus est, quia solus sine carnalis concupiscentiæ pollutione conceptus.*

Respondeo ad hæc aliaque similia loca Catholicum quemque teneri aliquam explicationem Patribus istis ad-jicere, aliâ & sub illis comprehenderetur & Beata Virgo Deipara, & Jeremias Propheta, & S. Joannes Baptista, cuius oppositum tenet Ecclesia. Dicendum ergo illos Patres ita loquutos, quod solus Christus ex se, & naturâ suâ ratione scilicet unionis hypostaticæ, ad Verbum, naturalem habeat in conceptione innocentiam; ceteri autem etiam Beata Virgo, etiam D. Iosephus, etiam Jeremias, etiam Joannes Baptista noxam, quâ naturaliter inquinari debebant, & in quâ certissimè ut omnes nascituri erant, nisi illam Deus singulari privilegio elegisset in Matrem, & ob id ab illâ noxâ eam præservasset, Iosephum verò ob eminentem suam post illam dignitatem citissimè ab eâ liberasset, & Jeremiâ, ac Ioannem Baptistam ob alias rationes.

In tertiâ Classe sunt Patres illi, qui docent omnem hominem nascentem egerere remedio quo tollitur originale peccatum. Hoc enim si esset ante sublatum, eo remedio non egerent, aut si egerent omninò necessarium est non esse sublatum: qui omnes consentiunt Augustino lib. 1. contra Pelag. cap. 4. 23. 27. & 28. ubi Sanctus Doctor primo loco dicit: *Hinc Pelagiani in parvulis nolunt credere per Baptismum solvi originale peccatum, quod in nascentibus nullum esse contendunt.* Atqui inquit Dausquius in Divo Iosepho nascente nullum esse contendunt Gerson, Carthage-na, Marchantius & alii illis congreges. Secundo loco, idest cap. 23. *Nulla igitur, inquit D. Augustinus, ex arbitrio nostro præter baptismum Christi salus æterna promittatur infantibus quam non promittit Scriptura divina humanis omnibus ingenis præferenda, & tertio loco c. 27. Quoniam ergo de omnibus esse non incipiunt parvuli nisi per baptismum: profectò si hoc non accipiunt, peribunt: & iterum ibidem, Non solum igitur Regnum cælorum, sed nec vitam parvuli habebunt*

bebunt, si filium non habebunt, quem nisi per baptismum ejus habere non possunt, Tandem quarto loco c. 28. Constitue igitur quemlibet parvulum, si jam cum Christo est, ut quid baptizatur? Si autem, quod habet veritas, ideo baptizatur, ut sit cum Christo, & quia non est cum Christo adversus Christum est: neque enim ejus tam manifestam debemus aut possumus infirmare, vel mutare sententiam: unde igitur adversus Christum nisi expectato? neque enim ex corpore & anima, qua utraque Dei creatura est. Porro si ex peccato, quod in illa aetate nisi originale & antiquum? una est quippe caro peccati, in qua ad damnationem omnes nascuntur. Ex quo sic Dausquius: Constitue hinc parvulum Josephum natum, baptizabitur ne? aut circumcideretur an non? si non? non est cum Christo, sed adversus Christum de mente Augustini: quod si cum Christo est, ut quid baptizaretur vel circumcideretur?

IX. Respondeo his locis D. Augustinum loqui de peccato originali in quo omnes omnino naturaliter concipiuntur, & consequenter naturaliter nascuntur, de quo ejus unico remedio, scilicet baptismo secundum legem communem & ordinariam, non verò secundum legem extraordinariam, secundum quam potest & impedire ne quis cadat in peccatum originale, ut impeditur Bearam Virginem, vel in eo lapsum quando & quomodo voluerit relevare, ut fecit Divum Josephum, contra quam doctrinam nihil faciunt loca illa ex D. Augustino à Dausquio racemata.

X. Secundò, Dausquius integrum opponit agmen Patrum in Synodo Cathaginenfi contra Pelagium & Coelestium coactorum, dicentium in Photii Bibliotheca, *infantes recens natos, quod culpam proavitam ex Adam non trahant aitentibus non egerit baptismo, Anathema sit.*

XI. Respondeo idem profiteri nec dicimus D. Josephum non egerit baptismum aut circumcissione, multò minùs dicimus non egerit quod culpam proavitam ex Adam non traxerit: asserimus enim seu supponimus traxisse: sed dicimus in utero sanctificatum fuisse, quare non egerit circumcissione ut ab illa culpa mundaretur, à qua jam erat

mundatus per infusam singulari privilegio sanctificationis gratiam, egerit tamen hoc non obstante adhuc circumcissione, uti egeret nunc baptismo si quis daretur in utero sanctificatus, ad consequendum characterem quo Christo configuraretur, cæterisque Ecclesie membris conformaretur. Vide Divum Thomam 3. part. quest. 66. artic. 1. ad 3.

SECTIO VI.

Diluuntur argumenta à ratione.

PRIMUM sic proponit Dausquius Binoctii cap. 2. Omnes qui illuminantur, nati illuminantur, non antequam nascantur, pater ex Joani. cap. 1. *illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum*, non antequam veniat: ergo Josephum Christus non illuminavit in utero, & antequam in hunc mundum aspectabilem venisset, Joannis autem testimonium ad primam gratiam certò certius redigi debet: Hæc ille.

Quis non rideat hoc puerile argumentum & Theologum pueriliter grammazantem? Audi enim Dausqui, me jure reconventionis te justè reposcentem, illuminat Christus omnem hominem venientem in hunc mundum: tu ex hoc sic arguis, dicit venientem non antequam veniat, ergò justè ego retorqueo, similiter: dicit venientem non postea quam advenit: sed unusquisque advenit, nec est antequam adveniens, primo instanti post nativitatem, ergo ante illud instans omnes jam à Christo illuminati sunt; id est ex te, primam gratiam receperunt (intelligitur enim inquis testimonium illud Joannis certò certius de primâ gratiâ.) Ergo mi Dausqui ad expurgationem à peccato originali non necessaria Circumcissio, aut est Baptismus, qui subiectum jam illuminatum invenient: vide ergo an non jure in hortum tuum rejiciam quem in nostrum projecisti lapidem, ex Calvino in antidoto Concilii Trident. Sess. 6. cap. 5. hic infra ad object. 5.

T 3

Sed

III. Sed missis his nugis ex puerilibus crepundiis, Respondeo homines venire in hunc mundum quando in utero concipiuntur, atque adeò Divum Iosephum, D. Joannem Baptistam, & Ieremiam Prophetam, qui in utero sanctificati sunt, vel Beatam Virginem quæ Ecclesiæ sensu à peccato originali in suâ Conceptione præservata fuit, esse de numero illorum, qui venientes in mundum à Christo illuminati sunt, cum non nisi ab illo & propter illum gratiam sanctificationis acceperint: quin immò illi sunt capita istorum, & primum inter eos tenent locum, magisque idèò Christo tenentur: *Cum enim augetur dona rationes etiam crescant donorum*: & sicut *ille plus amat qui plus donavit*, Lucæ cap. 7: ita vicissim ille plus redamare tenetur cui plus donavit.

IV. Obijcit secundo Dausquius, Ioseph aut ad vetus pertinebat testamentum aut ad novum: si ad vetus, ergo non fuit sanctificatus in utero ante natiuitatem, nam circumcisio quæ erat tunc unicum sanctificationis primæ instrumentum tantum die à partu octavo perficiebatur: si ad novum, non nisi natus potuit renasci, nec aliam viam ad sanctificationem aperuit Christus. Respondeo hoc argumentum æquè noceret sanctificationi Dei patris ac Divi Iosephi, quare dico non fuisse in veteri Testamento aliud instrumentum sanctificationis commune & ordinarium quàm circumcisio, aut in novo quàm renascentiam, seu Baptismum: Divum autem Iosephum, Ioannem Baptistam, Ieremiam Prophetam, & Beatissimam Virginem singulariter electos, singulari beneficio viâ extraordinariâ à Deo gratiam sanctificationis accepisse.

V. Obijcit tertio, Dausquius ibid. & cap. 47. ex hac doctrinâ de D. Iosephi in utero sanctificatione, fenestra aliis erroribus aperitur, atque ex visibili Ecclesiâ prope itur ad invisibilem, cum sanctificatio invehenda signis exterioribus Sacramentorum ad uteri invisibiles latebras modo incognito revocatur.

VI. Sed ad hoc tuum in hac materiâ Achillem Dausqui audi meam Responsum. Ecclesia docet cum bap-

tismo in voto vel contritione internâ morte præoccupatos certissimè salvari: atque adeò nexu necessario docet per baptismum illum in voto, vel contritionem illam internam fuisse mundatos: Hic mi Dausqui ubi signum sanctificationis externum? Quod si plus tibi sunt uteri latebræ, quàm voti vel mentis; dic amabo, nonne in utero Matris illatebrati infantes, quos ob Christum in Matre Catholicâ insecutû, persecutorum manus impiè præfocavit ex receptissimâ Theologorum sententiâ sanctificati? Quot verò omnium exempla? contra hos nihil habet Dausquius quod obijciat, contra unicum Divum Iosephum totus spumat: Sed Responderet Dausquius efficacissimè, quod quemadmodum per illas insolitas in mentis vel cordis recessu sanctificationes nullus dixerit præiudicium inferri Ecclesiæ visibili, aut propè iri ad invisibilem, ita nec per D. Iosephi in utero sanctificationem, quem nec Circumcisionis cultro ob id substractum volumus, imò eguisse asserimus, non quidem ut mundaretur, sed ut suscepto per signa Sacramenti externa fidelium caractere Christo configuraretur, cæterisque Ecclesiæ membris conformaretur & Sacramentis aptaretur.

Obijcit quarto Dausquius, ea opinio prono lapsu fertur ad spiritum erroris, spiritum soporis, spiritum vertiginis, qui spiritus sacris monimētis sunt prædamnati. Nam totam hanc de D. Iosephi Sanctificatione tractationem ad suam credulitatem & pietatem redigunt homines superciliosi, quasi minus sit in reliquis Ecclesiæ artibus pietatis aut veritatis. Et cum cæteris non minus liceat quàm istis opinatoribus, nonne quisque fidei suæ faber erit?

Respondeo, eorum quæ à fidelibus creduntur ex communi Theologorum placito, duplex est classis. Prima est illorum quæ necessariò sunt ad salutem credenda, qualia sunt omnia illa, quæ ex Scripturâ vel Traditione ab Ecclesiâ proponuntur. Secunda Classis est illarum rerum quæ liberè quidem creduntur, utiliter tamen, quatenus scilicet ex inde fideles ad pietatem inducuntur, qualia sunt illa quæ vel ex historiis Ecclesiasticis receptis, vel ex Revelationibus

Revelationibus & Apparitionibus approbatis, vel ex validissimis rationibus Scripturæ non adversantibus, vel populorum consensu, Ecclesiæ tacito vel expresso nutu, Autoritate Pontificiâ, miraculis, aliisque similibus firmitatem habent, quorum fides dicitur pia, quia ad pietatem inducit; dicitur libera, quia sine illâ possumus consequi salutem: De utraq; hæc scilicet & illâ differit Apostolus 1. ad Timoth. cap. 6. vers. 3. dicens: *Si quis aliter docet, & non acquiescit sermonibus Domini nostri IESU-Christi, & ei, quæ secundum pietatem est, doctrinæ, superbus est nihil sciens.* His politis:

IX. Dicimus doctrinam quam hæc tradimus de D. Josephi in utero sanctificatione, spectare non ad primam classem, sed ad secundam, & hoc non ignorat Dauſquius, quomodo ergo potuit dicere (etiam posito quod esset falsa) illam inducere ad spiritum erroris, soporis & vertiginis, quem manifestum est esse spiritum errantium contra primam fidem, & necessariam ad salutem? Et quidem cum ubique circumferatur, in libris infinitis approbatis doceatur, resonet in omnibus Christiani Orbis pulpitis, sciente & non contradicente Ecclesiâ? Cum ei in pleno Concilio Constantiensi appausum sit, & Pontifex sciens taceat, in aliâ illis affine locutus, ut supradictum est? Quid est quod ille solus in illam zelatur Dauſquius? ac si minus sit in reliquis Ecclesiæ artibus, quam in ipso pietatis & veritatis? Nonne tu ipse superciliosus Dauſqui, vel iudicio Apostoli superbus & nihil sciens, qui non acquiescis, imò tam irreverenter contradicis ei quæ secundum pietatem est doctrinæ?

X. Caterum cum hæc fides quæ creditur de D. Josephum fuisse in utero sanctificatum sit libera, unicuique licitum est talis fidei suæ esse fabrum, & tibi etiam erit Dauſqui dum supercilium tuum deposueris.

Itē domum Sauræ, venit Hesperus; itē Capelle.

XI. Objicit quintò Dauſquius quod hæc doctrina de D. Josephi in utero Sanctificatione, alteri quæ est hæreticorum modernorum colludat, qui docent infantes fidelium ob prædestinationem

esse in utero sanctificatos; ita Calvinus in Antidot. Concil. Trident. scilicet 6. cap. 5. ubi sic fatetur novator iste. *Verum infantes à regno Dei arcere libuit qui ante crepti sunt ex hæc vitâ, quam offerri ad Baptismum potuerint: quasi vero de nihilo dictum sit eos nasci Sanctos, qui ex fidelibus nascuntur. Immo quo jure ad Baptismum eos admittimus, nisi quod promissionis sunt heredes: nisi enim ad eos pertineret vitæ promissio, Baptismum profanaret quisquis illis daret. Quod si Deus in regnum suum eos aoptavit, quanta injuria fit promissioni, quasi per se ad eorum salutem non sufficiat? Et infra. Inclusa est infantium salus in promissione, quæ Deus fidelibus suis testatur se fore illis, & semini eorum in Deum: Hæc ratione sibi nasci pronuntiabat qui ex Abraham ducebant originem: Hujus promissionis beneficio recipiuntur ad Baptismum quia censentur Ecclesiæ membra. Non à Baptismo igitur initium habet eorum salus, sed quæ jam in verbo fundata erat Baptismo obſignatur.* Hæc Calvinus.

Ut Dauſqui cavillatio in hæc objectione appareat, faciendâ est anatomia, seu distinctio exacta Doctrinæ Calvinianæ in illis verbis contentæ. Ergo ad rem. In his verbis sex docet Calvinus: Primò, Promissionem illam, *Ego Deus tuus, & seminis tui post te*, factam Abraham Genes. cap. 17. pertinere ad omnes omnium temporum fideles, eorumque successivè filios. Secundò, illam promissionem includi illi omniū, non tantum prædestinationem, sed & salutem, non quocumque modo; sed ita ut illa promissio per se sufficiat, ad dictam salutem, illamque de facto efficiat. Tertio, itaque omnes filios fidelium vi illius promissionis statim ac sunt capaces illius participandæ; fieri sanctos, filios Dei, & æternæ vitæ heredes. Quarto, undè si contingat illos in utero mori, vel ex hæc vitâ alio modo eripi antequam possint ad baptismum offerri, hoc non obſtare quin salventur vi istius promissionis. Quintò, non enim baptismum esse institutum ut per illum baptizandi efficiantur justi; sed ut eorum justitia, quam jam vi promissionis acceperunt, obſignetur. Sextò, ut, proinde baptismus nihil aliud sit quam publicum sigillum, quod

Synopsis

Magnum
D.
Josephi
SV
an

XII

quò testantur eos qui ex fidelibus nati sunt, sanctos esse, & in fœdere promissionis comprehendi: Hæc sunt puncta doctrinæ Calvinianæ in verbis citatis, ut illa ad trutinam justam appendenti patebit, quæ non solum ibi Calvinus, sed & alibi sæpè repetit.

XIII. Jam videamus an nostra de D. Josephi in utero sanctificatione sententia cum illâ Calvinii colludat, ut placet Dausquio.

XIV. Nostra sententia docet. Primò, D. Josephum in peccato conceptum, & certò; non obstante illâ promissione, quemadmodum cæteri homines nasciturum, nisi ex singulari privilegio in utero præventus fuisset & sanctificatus. Secundò, sanctificatum non per istam promissionem aut ex vi illius. Tertio, immò nequidem ex vi sive prædestinationis quamvis singularissimæ, quasi illa per se suffecerit ad illius sanctificationem. Quartò, sed quia cum tam singulariter prædestinatus esset Pater Christi Domini, meruit propter hoc illo privilegio donari. Quintò, undè hæc prædestinatio singularis D. Josephi, in ordine ad sanctitatem ejus uterinam, non habuit rationem causæ efficientis, quemadmodum dicit de suâ promissione Calvinus, sed tantum causæ simpliciter moventis. Vide ergo quàm nobis illudat Dausquius.

XV. Ultimo, Dausquius cap. 39. ejusdem Binoctii petit sibi designari tempus istius sanctificationis: & interrogat an ante Conceptionem? non potest inquit: in ipsa? ergo Dei Matri putativum Patrem æquiparas? & quis tecum? Ab ipsâ Conceptione? quando? primâ horulâ? primulo Mense? Secundo? Tertio? quando? tum irritorè subdit: Respondet Marchantius fortè in sexto, ne Baptistæ inferior sit: sed cur non in septimo? septimus sexto numero faustior est in ratione numeri apud Philonem Iudæum & Platonicos: septimus ubi de nativitate agitur sexto logè ominator est Plinio & Censorino authoribus: fortè in sexto mense? conjectura est: quid si dicam fortè in nono aut ineunte decimo, cum gratiæ ob majorem naturæ perfectionem aptior infans videri potest? Quid dicam? fortè in mense sexto, verius Xi-

sto, hoc est derafo ab aliis & nullo mense. Hoccine est cum opiniones novas mundo invulgas adversus receptissimam Ecclesiæ doctrinam docere? est universitati Christianorum illudere: Hæc ille irrisor: sed ô mi Dausqui? Risum tuum cum Ecclesiæ cap. v. 2. reputavi errorem, & emunge nasum. Serio interim ad quæsitum tuum respondebimus infra cap. 8.

Pro superponendo adjicio quod docet Ulpianus Jurisperitus Consultissimus, lib. 1. §. 2. ff. de Constit. Princip. *Privilegium ad exemplum non trahi: namque Princeps alicui ob merita indulget, veluti cui sine exemplo subvenit, personam non egreditur.* Atqui sanctificatio accelerata in utero, privilegium est Divo Josepho concessum ob rationes & motiva tanti ponderis, qualia in nullo alio reperiri erunt: quare nullum subest periculum, quod ab hoc ad alios possit trahi valitura consequentia.

CAPUT VII.

De Qualitate hujus nostræ Sententiæ.

Dico primò quod dixi hinc supra capite præcedenti, respondendo ad objectionem quartam n. 8. & 9. hæc sententia non est de credibilibus, ex necessitate, piè tamen & utiliter creditur ad salutem: Probatum primò. Nam quò quis sanctior esse comprobatur, eò etiam potentior esse creditur apud Deum: quò autem Sanctus potentior esse creditur, eò magis crescit fiducia impetrandi per ipsam.

Hæc doctrina evidens & ex illo psal. mi 138. vers. 16. *Mihi autem nimis honorati sunt amici tui Deus:* quare enim nimis honorati? nimirum inquit consequenter Psalmista, quia *nimis confortatus est principatus eorum.* Ex quibus verbis colligitur ea proportionem crescere apud nos Sanctorum reverentiam & devotionem, quâ crescit illorum apud Deum Principatus, idest authoritas & potestas: Hæc autem crescit juxta mèsuram sanctitatis. Porro ex sanctificatione in utero hæc omnia crescere

erescere non ineptè concludimus ut manifestum est ex illo Angeli ad Zachariam de Joanne Baptistâ Luc. cap. 1. *Muli, inquit, in natiuitate eius gaudebunt.* Ecce honorem illius apud nos. Audi illius causam & fundamentum; *Erit enim magnus coram Domino,* quod significat potestatem & auctoritatem: unde hoc? *Vinum & sicram non bibet, & Spiritu sancto replebitur adhuc ex utero Matris sue,* ecce sanctificationem in utero.

III. Dico secundo, certissimum est hanc sententiam, affirmantem Diuum Iosephum fuisse in utero sanctificatum, esse oppositâ longè probabiliorem: nam sententia aliqua dicitur probabilior alterâ dupliciter: Primò, probabilitate intrinsecâ: Secundo, probabilitate extrinsecâ. Probabilitas intrinsecâ sumitur à motiuis quæ se tenent ex parte rei. Probabilitas extrinsecâ sumitur ab opinantium multitudine & auctoritate: ita ex Aristotele primo Topico. cap. 1. Doctores: prima auctoritas movet doctos, secunda trahit imperitos: utroque modo nostra sententia est oppositâ probabilior: primo modo, quia robustioribus rationibus innititur, nostras habes, hic supra cap. 2. oppositas cap. 6. Secundo modo, quia omnes docti moti rationibus peremptoriis quibus innititur, illam recipiunt & docent: & simplices moti exemplo Doctorum, illam amplectuntur, dum interim opposita vix præter Dausquium, ullum habeat defensore.

IV. Dico tertio, mihi non videtur sufficere si dicamus hanc sententiam esse oppositâ probabiliorè: sed omninò dicendum hanc esse certam: primò, quia ex argumētis à nobis adductis hic supra c. 2. & 3. videtur proximè accedere ad eam certitudinem in quâ est doctrina de Immaculatâ Beatæ Virginis Conceptione. Secundo, quia hæc sententia eruitur ex principiis seu præmissis certis & infallibilibus: Est enim certum & infallibile omninò quod filius ut minimum debet Patri quod non recusat aliis, cum quibus non habet tantam proximitatem & affinitatem. Atqui est etiam omninò certum & infallibile ex dicendis postea Parte 2. Tract. 2. Diuum Iosephum esse verè Patrem Chri-

sti, & Christum esse verè ejus filium: Ergò ut minimum illi ab eo præstitum quod certò scimus exhibitum Jeremiæ Prophetæ & D. Joanni Baptistæ, scilicet Sanctificatio in utero, idque à fortiori, cum ille hos affinitate ad Christum, dignitate & meritis antecedar. Tertio, quia si hæc esset tantum probabilis, esset cum formidine partis oppositæ & falsitatis. At nullo modo est probabile quod ulla Ecclesia eam cum istâ formidine in suis officiis publicis recepisset, quæ non nisi certa & indubitata consuevit in illis recipere. Quare existimò hanc sententiam esse in eo statu, in quo non nisi temerariè insultari potest, ut fecit Dausquius.

CAPUT VIII.

Quandonam fuerit in utero Sanctificatus D. Iosephus.

NUDUS egressus est Job de utero Matris suæ, & nos omnes nudi egredimur: Nudi, inquam, corpore, an mâque nudi. Corpus etenim absque veste, ulloque operimento; anima (quod pejus est) sine gratiâ in hunc mundum subit: sed sanctissimus Ioseph noster etsi corpore nudus, ut reliqui, prodierit in lucem, non tamen animo: pretiosâ namque gratiæ veste, omniumque virtutum varietate circumdatus, utero egressus est, & Spiritum Sanctum prius animo hausit, quàm ore spiritum mundi: Hoc fusè hætenus probatum est, restat ut quo tempore breviter definiamus, ac ridiculæ Dausquii interrogationi in verbis hic cap. 6. num. 15. contentæ seriò respondeamus.

Dico ergò illum fuisse sanctificatum statim à suâ Conceptione. Ratio est, quia tanta est Paternitatis ipsius eminentia, adeoque excellens & præcella dignitas, ut citra unionem hypostaticam hominis & Beatæ Virginis Maternitatem, nihil detur sublimius: Quid enim? Ergo quemadmodum Christus propter unionem hypostaticam fuit per se & naturaliter à peccato originali immunis, & Beata Virgo ob Maternitatem per privilegium nulli alteri

Synopsis

Magnificat

D.

Iosephi

SV

concessum præservata, ne in illud prolaberetur, ita omninò dicendum Divum Iosephum ob istam Paternitatem ad Christum, fuisse ab eo quàm primùm liberatum, hoc est statim à suâ conceptione. Non enim fuit ulla ratio diutius differendi, quin è contra magna fuit tunc illam ei conferendi. Quid enim excogitari potest tam magnum, modò non sit manifestè contra æquitatem, quod non est tantæ Paternitati qualis illa est tribuendum? Asserta autem illi huc usque Sanctificatio uterina, & collata, ut hic asserimus, statim à conceptione, nec diutius dilata, nihil continet contra æquitatem, imò est secundum omnem æquitatem, ut consideranti à nobis huc usque tradita de hac sanctificatione ejusque motivis patebit, ergo illi sine ullâ difficultate tribuenda.

III. Hoc ut amplius & clarius pateat, observo triplicem esse mali cujuscunque circumstantiam secundum quam possunt aliqui diversimodè eripi. Prima, antequam quis in illud cadat. Secunda, statim atque in illud cecidit. Tertia, postquam in illâ aliquamdiu hæsit. Primo modo ereptus dicitur *præliberatus*: secundo modo dicitur *liberatus*: tertio modo dicitur *postliberatus*: & vicissim ille qui eripit primo modo dicitur *Præliberator*, qui secundo modo, *Liberator*, qui tertio *Postliberator*. Cùm ergo Christo, ut summo ac perfectissimo Salvatore, omne salvationis genus indubitanter concedendum ratio suadeat, dicendum quod sicut Beata Virgo fuit præliberata, cæteri postliberati, Christus verò illius Præliberator, & horum Postliberator: ita D. Iosephus, ut Christi Pater Liberatus, & Christus ejus Liberator.

IV. Hanc doctrinam fateor me traxisse ex Eminentissimo Cardinali Cusano à Doctrinâ & pietate famosissimo lib. 8. Exercitat. ubi adaptans Virgini Matri illud Cantic. cap. 2. vers. 2. *Sicut lilium inter spinas, sic amica mea inter filias.* Dicit, *Præliberatore* Virgo habuit, cæteri *Liberatore*, imò *Postliberatore*. Ubi adverte illud imò *Postliberatore*, per quod Vir Doctissimus non ineptè se corriguit, dum respectu cæterorum ait Christum melius dici Postliberato-

rem quàm liberatorem: Nam Christo propriè loquendo erga nullum competit Liberatoris nomen, nisi erga Divum Iosephum, quem solum indilatè & statim à conceptione eripuit, ut sic in illo tripartita salvationis divisio ab-solveretur.

Hoc ipsum quod hic intendo, colligo ex D. Anselmo in Officio particulari Beatæ Virginis quod inter ipsius opera reperitur, ubi hæc habet lect. 4. loquens de Divâ & Immaculatâ Deiparâ. *Vas electionis Sanctus Paulus omnes homines in Adam peccasse fateatur: Vera utique sententia cui contradici nefas esse pronuncio. sed cùm eminentiam gratiæ Dei in te ô Maria! considero, sicut te non intra omnia, sed supra omnia que facta sunt, ineffabili modo contueor, ita & te non lege natura aliorum in tuâ conceptione devinctam fuisse opinor.* Ubi Sanctus ille Pater, ex hoc quod Beata Virgo non intra omnia, sed supra omnia sit, nimirum propter eminentiam prædestinationis suæ, infert non fuisse devinctam communi lege aliorum in suâ Conceptione.

Pariformiter argumentor de D. Iosephi sanctificatione, nam cùm ex hoc quod prædestinatus est ut esset Pater Christi Domini, verè elevatus sit supra omnium ordinem creaturarum, & collocatus in ordine unionis hypostatice, in quo soli sunt cum ipso Homo-Deus & Maria, atque adeò non sit intra omnia, sed supra omnia cum Christo & Maria, non fuit devinctus communi lege aliorum in sua sanctificatione: quare si D. Joannes Baptista intra ordinem cæterarum creaturarum consistens, sexto mense sanctificatus probatur, proculdubio D. Iosephus, qui fuit non intra omnia, ut ille, sed supra omnia in ordine illo superexcellenti constitutus, debuit prius illo sanctificari: quando autem, nisi statim à conceptione suâ?

CAPUT IX.

SECTIO PRIMA.

An D. Josephus fuerit confirmatus in illâ gratiâ quam in utero accepit?

An confirmatio in gratiâ differat à perseverantiâ in illâ.

L **D**IVUM Josephum perseverasse usque ad mortem in eâ quam semel accepit gratiâ, ita ut ei datum sit desuper nunquam peccare mortaliter, & hâc ratione gratiam in utero acceptam non perdere, docuerunt S. Augustinus, lib. de Naturâ & Gratiâ, Gerson serm. de Nativit. Beatæ Virg. in Concil. Constantien. habito, & in suâ Josephinâ: noster Gratianus lib. 5. de S. Josepho, c. 5. tit. 1. Carthagena Ord. Min. tom. 3. de Arcan. l. 18. homil. Magn. & ult. §. 1. estque jam ita communis ut nulum reperias qui aperè neget: Probatur triplici argumento. Primò, ex Divi Thomæ doctrinâ 3. part. quæst. 27. art. 6. ad 1. ubi ait: *Sanctificatis in utero creditur præsitum, ut de cætero mortaliter non peccarent.* unde Abbas Guarticus serm. 1. de S. Joanne Baptista vocat Joannis sanctitatem penè originalem, quia quam in utero accepit gratiam nunquam amisit.

II. Probatur secundò: Quia etsi non fuisset in utero sanctificatus, cum tamen pluribus sanctis in utero minimè sanctificatis id doni concessum sit, quantò ergo fortiori jure D. Josepho in Patrem Christi electo, & ob id supra illos in utero sanctificato?

III. Probatur tertio, quia etsi nulli profusus Sanctorum concessum fuisset, nonne tamen D. Josepho propter eminentem illa ejus supra omnes dignitatem concedendum?

IV. Ex his, ut arbitror, satis manifestis, sequitur quod si donum perseverantiæ converteretur cum dono confirmationis in gratiâ, esset decisa quæstio proposita in argumento hujus capituli: sed cum de hâc re disceptatio sit inter Theologos Tractat. de Grat. Negotium est majoris halitus: quod frangendum est, ut quod proposuimus resolvamus: Quare sit;

NEgant aliqui, affirmant alii: Qui negant differre, fundantur in hoc quod finis doni confirmationis in gratiâ deiur Sancto seu prædestinato, ut per illam confortetur, & retineatur ne peccet mortaliter, sicque in acceptâ gratiâ indefectibiliter stet: Atqui per donum perseverantiæ datur similiter non amplius peccare mortaliter, ergo idem sunt donum confirmationis & donum perseverantiæ in gratiâ.

Qui affirmant illa dona inter se discrepare, Respondent primò, quod licet verum sit illa duo dona in hoc convenire, quod dent iustis, ut non sint deinceps peccaturi mortaliter; in multis tamen aliis discrepare, ut constabit ex dicendis Respondent secundò, quod alias omnibus prædestinatis concederetur donum confirmationis in gratiâ, quia illis datur donum perseverantiæ, sine quo non salventur: juxta illud Matthæi cap. 10. vers. 22. & cap. 24. vers. 13. *Qui autem perseveraverit usque in finem salvus erit.* At fallum est hoc consequens, quia certum est donum confirmationis in gratiâ esse singularissimum Dei beneficium paucis tantùm concessum Sanctis, iisque non nisi eximioribus, ut Beatæ Virginis, D. Joanni Baptista, & Sanctis Apostolis in die Pentecostes: Differunt, ergo inter se confirmatio & perseverantiæ. Restat videndum quomodo, seu in quo differant.

Respondet Pater Arriaga Jesuita in primam secundæ D. Thomæ, tract. de iustificat. disp. 52. sect. 5. donum confirmationis in gratiâ ita figere hominem in bono, ut non possit aliud agere quàm quod Deus præcipit, donum vero perseverantiæ, relinquere ut homo possit ei resistere juxta illud D. Prosperii lib. 2. de vocat. gentium cap. 27. *Deus ab obediendum sibi ipsum velle sic donat, ut etiam à perseverantibus illam potestatem que potest nolle non auferat: effi. e. e. tamen*

V 2

tamen

Synopsis

Magist. D. Josephi SV

tamen ut non sit restitutus, quia Deus illud ei providit, ex quo praevidit consensum secuturum: Pro hac sua sententia citat Arriaga Valentiam, Valentia D. Thomam, S. Bonaventuram, Alensem, Victoriam, Richardum, Sotum, Vegam, & alios.

VIII. Si objicias: ex hac doctrinâ confirmati non fuerunt liberi circa praecepta Dei, ergo in istorum Authorum sententiâ non meruerunt: quomodo ergo ista confirmatio erit beneficium Dei? Respondet Arriaga, rarissima esse Praecepta quae obligent sub mortali ad actum unde quaque honestum: unde etsi circa illa rarissima, non fuerint liberi, fuisse circa alia. Deinde quoad haec rarissima, rarissimè etiam contingere quod obligent pro determinato instanti: unde licet redacti ad instans in quo urssisset praeceptum non fuissent liberi, fuisse tamen in aliis casibus ratione temporis. Tandem in eo casu quo fuissent redacti ad ultimum instans pro adimplerione praecepti, cum ad summum essent obligati ad unicum gradum, operati sunt in intensiore gradu: unde licet quoad primum gradum, propter illam fixationem voluntatis, non fuissent meriti, meruerunt tamen per gradus intensioris ad quos libertatem suam extenderunt: vide Arriagam loco citato.

IX. Sed haec responsio Arriagae non placet: nam primò extenditur tantum ad praecepta affirmativa quae obligant ad actum: qui actus non est semper debitus pro determinato tempore, & potest intendi & remitti, ut aiebat Arriaga: Sed quid dicet de praeceptis negativis, quae sunt in longè majori numero? quae per non actum adimplentur, quae obligant pro semper, & quorum adimpletio, utpote negatio non recipit majus & minus? Secundò, ex hac Arriagae responsione sequitur donum confirmationis non esse tantum quantum hactenus omnes arbitrati sunt, imò nullum. Nam si rarissima est, ut ait Arriaga, obligatio sub mortali, rarissima quoque est transgressio mortalis, consequenter rarissimè serviet istud donum, quod datur tantum ut vitetur casus in peccatum mortale: Quando autem serviet in istis rarissimis casibus,

cum tunc confirmatus non agat cum libertate, nihil facit ad laudem vel meritum ejus quod tamen posset augere, si operaretur cum auxilio alterius gratiae quam confirmationis. Tertio, tandem licet daremus Patri Arriaga pro praeceptis affirmativis, pro quibus solum servit haec ipsius responsio, rarissima esse illius generis praecepta quae obligent sub mortali, (in quo tamen censo illum non rectè loqui) quod rarissimè contingat illa obligare pro instanti aliquo determinato: in illis tamen circumstantiis in quibus illa urgebunt (quod saepe occurrere potest) quid dicemus? Certè cum in doctrinâ P. Arriagae non fuerit in potestate confirmati in gratiâ, illa praecepta non implere, nihil tunc meruit, quale ergò erit istud Dei donum Confirmationis in gratiâ?

Nec valet si replices quod Arriaga tertio loco, mereri scilicet ex gradu intensiori, ad quem se liberè extendunt: Nam si, ut vult P. Arriaga, gratia illa, seu auxilium Confirmationis, non relinquat in confirmatis libertatem ad non agendum, certè cum illa gratia uti agens necessarium determinat confirmati voluntatem ad unum, necessario agit secundum totam suam entitatem: & sic non est tunc potestas in voluntate ad illum gradum intensioris ultra vel infra illum qui est ex ipsa entitate & virtute gratiae confirmationis.

Denique etiam si omnia concederemus Patri Arriagae, sequeretur ex ejus doctrinâ quod donum Confirmationis in gratiâ, esset longè minus dono Perseverantiae, quod nemo concedet. Probatur sequela, nam cum dono perseverantiae remouentur justi à peccato ut in illud non cadant, sicque in justitiâ stent, sicut cum dono confirmationis, & insuper cum dono perseverantiae in omnibus sine dubio mererentur, meritò tamen privati in tot casibus cum dono confirmationis in gratiâ. Et omnia ex doctrinâ Arriagae ut patet.

Alii volunt impeccabilitatem quae reperitur in confirmatis in gratiâ provenire partim ab intrinseco, partim ab extrinseco: Ab intrinseco scilicet, ab uberiore

uberiore aliquâ gratiâ & præpotenti aliquo auxilio, quo confirmatus ita inclinatur in bonum ut ab illo non possit de facili deflecti: per quod tamen non ita retrahitur à malo ipsi opposito, ut absolute non possit peccare. Ab extrinseco verò, scilicet protectione singulari & custodia Divinâ submovente occasiones & impediende tentationes, præcipue vehementes, in quibus succumbere posset. Ita Didacus Alvarez lib. 10. de Auxiliis disp. 104. & alii: Ex quo consequenter infert post probatam conclusionem quartam, differentiam inter donum confirmationis & perseverantiæ in gratia, in hoc consistere, quod donum confirmationis duo supradicta complectatur: donum verò perseverantiæ ultimum tantum, ut proinde differant inter se sicut excedens & excessum.

XIII. Sed nec hæc doctrina placet, primò quia falsum est illos quibus Deus dedit donum secundum quod est perseverantiæ, nullis unquam opponi tentationibus vel occasionibus gravioribus; nisi addat Alvarez in quibus Deus prævidit fore, ut succumberent si illis exponerentur: quod non facile dicet, ne cogatur admittere scientiam mediam: ergo donum perseverantiæ non consistit in illo extrinseco, quandoquidem plures etiam uberiores gratias afferat quibus graviores illas tentationes, (quibus quandoque opponuntur) superent.

XIV. Hæc doctrina est ipsissima D. Augustini lib. de Corrept. & Grat. cap. 12. ubi sic Sanctus Doctor. *Si in tantâ infirmitate vite hujus, in quâ tamen infirmitate propter elationem reprimendam, perfici virtutem oportebat, ipsis relinqueretur voluntas sua, ut in auxilio Dei, sine quo perseverare non possunt, manerent si vellent, nec Deus in eis operaretur ut vellent; inter tot & tantas tentationes infirmitate suâ voluntas ipsa succumberet, & idèò perseverare non possent, quia deficientes infirmitate, non vellent.*

XV. Secundò, quia nimis absurdum est, & à ratione alienum quod si in confirmatis in gratia requiratur, ut removeantur ab extrinseco tentationes & occasiones peccati graviores, requirantur abhuc ab intrinseco uberiores gra-

tia & auxilia fortiora ut stent in eâ gratiâ in quâ dicuntur confirmati: quinam enim erunt illi qui in gravioribus tentationibus & peccati occasionibus stabunt, si confirmati in gratia eis objecti casuri sint ut propterea illis exponi non debeant?

SECTIO II.

Vera utriusque doni Confirmationis in gratiâ & Perseverantiæ in illâ differentia.

Nota primò ex D. Thoma lib. 3. **N**ontra gentes cap. 155. quod illud quod naturâ suâ est variabile, ad hoc quod figuratur in uno, indiget auxilio alicujus moventis immobilis: sed liberum arbitrium etiam hominis existentis in gratia habituali, adhuc manet variabile & flexibile à bono in malum, ergo ad hoc quod figuratur in bono, & stet in illo usque in finem, indiget speciali Dei auxilio, quod est Confirmatio in gratia.

Nota secundò, per istud autem auxilium Dei speciale quo figuratur voluntas in bono, non ita debet figi in eo, ut dei ei necessariò stare necessitate antecedente: sic enim non esset confirmatio potentiæ liberæ, sed ipsius everfio: sed oportet quod gratia illa, seu speciale auxilium illud per quod confirmatur, ex vi suâ ita statuatur in bono, ut non adimat libertatem: ita verò relinquatur libertatem, ut talem tribuat firmitatem, quod nihil illam inflectet ad malum.

Nota tertio ex D. Augustino lib. de **D**ono Persever. cap. 6. & communi Theologorum doctrinâ, donum perseverantiæ nullatenus posse interrumpi per peccatum mortale, licet admittat secum veniale. Ratio est, quia eo ipso quo quis peccat mortaliter, deflectit à bono incepto, & sic non perseverat: implicat ergò quod donum perseverantiæ per peccatum mortale interrumpatur.

Nec obstat quod prædestinati multi sæpè cadant à gratia, sæpè resurgant, qui tandem moriuntur in gratia, ac consequenter cum perseverantiâ. Non

ynopsis

agnaliu
D.
Josephu
SV
an

enim indè ſequitur perfeverantiam poſſe interrumpi: quia horum perfeverantia non ſumit initium ab illa gratia quam primò acceperunt, vel ad quam in ſua converſione reſurrexerunt, quæ fuit interrupta: ſed ab illâ à quâ non ampliùs ceciderunt, & in quâ finaliter deceſſerunt. Undè quod alii in gratia quam vel in utero, vel in Baptiſmo acceperunt perfeverarint, ita ut nunquam peccarint mortaliter: Alii verò in ea quam in prima converſione ſua: Alii denique in illa quam poſt plures lapſus & plures reſurrectiones, v. c. circa finem vitæ acceperunt, quæ connectitur cum gratia conſummata, id eſt gloria, quæ durabit in æternum, perfeverantia eadem eſt eſſentialiter, & differt tantùm accidentaliter ſecundùm magis & minus.

XX. Nota quartò, quod gratia perfeverantiæ ſit in interruptibilis, id non ſemper provenire ab intrinſecis viribus ipſius gratiæ, ſed plerumque ab extrinſeca etiam Dei providentia ſpeciali, per quam modò removenitur à prædeſtinato tentationes & occaſiones peccandi gravioreſ, in quibus ſuccubuiſſet ſi illis expoſitus fuiſſet: Vel certè ipſemet remouetur ab illis per mortem acceleratam: hinc illud Sapient. cap. 4. *Raptus eſt ne malitia mutaret intellectum ejus, aut ne fictio deciperet animam illius: Fascinatio enim nugacitatis obſcurat bona, & inconſtantia concupiſcentiæ tranſvertit ſenſum ſine malitia.*

XXI. Nec facit contra quod habet Sac. Concil. Trid. ſeſſ. 6. can. 12. dicens: *Si quis dixerit juſtificatum ſine ſpeciali Dei auxilio in accepta juſtitia perfeverare poſſe anathema ſit.* Nam & remotio tentationum & occaſionum peccati graviorum à prædeſtinato, in quibus ſuccubuiſſet ſi illis fuiſſet expoſitus, & ſubſtractio prædeſtinati ab illis per mortem immaturam, antequam malitia mutaret intellectum ejus, aut fictio deciperet animam illius ut perverteretur, quod eveniſſet ſi diutius vivere permiſſus fuiſſet, ſingularis eſt Dei favor, & numeratur inter ſpecialia Dei auxilia, quia nec dantur omnibus juſtificatis, nec huic dare tenebatur, ſed ei à Deo datum fuit ex ſingulari ejus in ipſum benevolentia. His poſitis.

Dico, magna eſt inter utrumque^{XXII} donum confirmationis & perfeverantiæ in gratiâ differentia, licet enim videantur convenire in notando tertio, quod ſcilicet donum perfeverantiæ ſigat juſtum in bono, ut ipſius juſtitia per peccatum mortale interrumpi non poſſit, uti nec confirmati in gratiâ: Differunt tamen quàm maximè inter ſe utraque iſta gratia, quia non eſt neceſſe juſtum cum dono confirmationis rapi ne malitia mutet intellectum ejus, aut ab illo averti tentationes gravioreſ, aut occaſiones peccandi majoreſ, ne illis expoſitus cadat, ut diximus notando quarto de juſto cum ſolo dono perfeverantiæ, cum ſupponatur in gratiâ confirmatus, quin eſt contra majoribus & vehementioribus objiendus, ut confirmatus & ſtabilis in gratia accepta appareat. Quemadmodum enim columna vel pyramis, verbi gratiâ, non dicitur firma & ſolidata, quæ vento vel impulſui etiam utcumque gravi reſiſtit, ſed quæ vehementioribus, adeò ut à nullo diſjici poſſit, ita non ſolum ille in gratia dicendus confirmatus, qui ut ſtet vehementioribus eſt ſubducendus tentationibus, aut occaſionibus, ſed ille cui datum eſt in quibuſvis perſtare, & contra quem etiam fortiſſimæ quæque vires ſuas experiri poſſent.

Quare breviter dico & concludo donum confirmationis conſiſtere in gratiâ^{XXIII} ſpecialiſſima quam Deus confirmato confert ex ſingulari benevolentia ita commenſuratâ ad libertatem & omnes occaſiones, ut cum illâ confirmatus ſit liberè, immobiliter tamen & invictè reſtiturus. In quo diſtinguitur à dono perfeverantiæ quæ id non habet ex ſe & ab intrinſeco, ſed indiget haſ tentationes ab illo removeri, vel ipſe ab illis ſubtrahi.

Probatur hæc doctrina efficaciffimè^{XXIV} ex loco citato Sapientia cap. 4. *Juſtus ſi morte præoccupatus fuerit in refrigerio erit, & vivens inter peccatores tranſlatus eſt, raptus eſt ne malitia mutaret intellectum ejus, aut ne fictio deciperet animam illius: fascinatio enim nugacitatis obſcurat bona, & inconſtantia concupiſcentiæ tranſvertit ſenſum ſine malitia.* Ubi vides juſtum hunc rapi antequam malitia mutaret intellectum ejus, aut fictio de-

piſſet

pisset animam illius, ac sic habuisse donum perseverantiae, non fuisse verò confirmatum in gratia, quandoquidem futurum erat ut fascinatio nugacitatis obscurans bona, & inconstantia concupiscentiae transvertens sensum sine malitia, mutaret intellectum ejus, & deciperet animam illius. Igitur donum perseverantiae est omnium praedestinatorum & salvandorum, donum confirmationis in gratia est valde paucorum.

SECTIO III.

Divus Josephus fuit in illa gratia quam in utero accepit, & quam ex utero attulit, confirmatus.

XXV. **M** Irè Seneca perfidiam Alexandri Magni, qui Callisthenem virum probum & sine noxâ ullâ interfecerat, infectatur: mirè sceleris istius magnitudinem aperit lib. 6. quaest. natural. cap. 23. ubi sic ille in hac causâ. *Hoc est Alexandri crimen aeternum, quod nulla virtus, nulla Bellorum felicitas redimet: Nam quoties quis dixerit occidit Persarum multa millia, opponetur & Callisthenem. Quoties dictum erit occidit Darium penes quem tunc magnum erat Regnum, opponetur & Callisthenem: Quoties dictum erit omnia Oceano tenuis vicit, ipsum quoque tentavit novis classibus, & Imperium ex angulo Thracia usque ad Orientis terminos protulit: dicitur sed & Callisthenem occidit: Omnia licet antiqua Ducum, Regumq. exempla transferit, ex his quae fecit, nihil tam magnum erit, quam scelus occisi Callisthenis.* Hæc Seneca contra Alexandrum & Magnalia Alexandri.

XXVI. Tam atrum est nigri alicujus sceleris atramentum, tantus ejus nævus, teste etiam infideli illo ex solo naturæ lumine judicante Philosopho, ut unicui plus nocere possit homini, plus eum obscurare valeat quam præclara quævis facinora prodesse vel illustrare. Quare & hoc etiam infidelis istius opinamento adducor, ut arcem ab electo in Patrem Jesu Magno Josepho omne

peccatum, maximè verò grave & mortale per totam ejus vitam.

In hoc etiam conspirant illi qui asserunt (quibus ego me adjungo) ipsum fuisse in illa gratia quam in utero accepit, & quam ex utero attulit, confirmatum: ita Joannes Gerson ferm. de Nativ. Beatæ Virginis habitò in Concil. Constant. & in suâ Josephinâ, noster Hieronymus Gratianus lib. 5. de Sancto Josepho cap. 5. tit. 1. Carthagena tom. 3. de Arcan. lib. 18. homil. magn. & ult. §. 1. Est hodie communis & ab omnibus recepta, videturque sequi ex ipsius sanctificatione in utero: ut quid enim sanctificatio præter ordinem usitatum, & tam singulariter anticipata, nisi ut firmiori potentiorique manu fundata, idest Dei per se immediatè illam operantis, perfectior illa ac solidior per omnia assurgeret?

Et certè cum non solum sanctificatis in utero id doni concessum sit, ut patet in Joanne Baptistâ, & ex doctrinâ D. Thomæ 3. part. quaest. 27. art. 6. ad 1. ubi ait: *Sanctificatis in utero creditur præstitum ut de cætero mortaliter non peccarent, divinâ eos protegente gratiâ, sed etiam aliis ut de Sanctis Apostolis à recepto in die solemnî Pentecostes Spiritu Sancto docent communiter Theologi; quis illud D. Josepho tam eximie præ illis electo, tam singulariter præ illis inaugurato denegare poterit?*

Probatur secundò, quia certum est stetit in gratia usque ad mortem: & abundè constat mortem ejus non fuisse immaturam, & ipsum tantis tentationibus expositum quales nullæ fortè similes, in quibus tamen non tantùm invictus persistit, sed etiam virtutes plures in summo exercuit, ut patebit ex dicendis postea, ergo, &c.

Objicies, gratia justitiæ originalis est major gratiâ sanctificationis in utero. Sed gratia justitiæ originalis non advexit secum donum confirmationis in gratiâ, ut patet in Adamo & Evâ, qui fuerunt creati in gratiâ & justitiâ originali, qui tamen ab eâ ceciderunt: ergo nec gratia sanctificationis in utero illud donum advehet: Respondeo negando majorem, si agatur de vi & virtute utriusque

ynopsis

magaliu
D.
Josephu
SV
an

utriusque gratiæ: etsi enim originalis esset cum exclusione omnis peccati, gratia tamen sanctificationis in utero operatur in naturâ lapsâ quod non potuit originalis in integrâ: sanat enim illa à peccato, à quo hæc non præservavit: quid mirum ergo si illa statuat in bono quod hæc non potuit? Porro gratia sanctificationis in utero uberior fuit illâ gratiâ originali Adæ, quia fuit ex meritis Christi infinitis non hæc: nam in Doctrinâ D. Thomæ & sequacium ejus, hæc Adamo destinata fuit ante decretum Incarnationis mysterium: si enim Adam non peccasset, inquit D. Thomas, Christus non venisset.

XXXI. Confirmabitur amplius hæc sententia ex dicendis Capite sequenti.

CAPUT X.

Per eandem gratiam fuit Divo Josephus etiam contra venialia confirmatus.

I. **D**ico ergo non tantum per illud donum confirmationis in gratiâ, id assecutus est D. Josephus quod alii confirmati, ut scilicet nunquam abinde peccaverit mortaliter; sed præterea, quandoquidem eo excellentiorē per omnia accepit gratiam, quo præ cæteris ad altiorē gradum & ordinem ascendit: probabilissimum censeo cum aliis quàm plurimis, fuisse in sanctitate tunc ei divina manu immediatē & largissimē infusâ, ita firmatum & fixum, ut nemo, (si solam ipsius sponsam exceperis) sic fuerit ut ille: atque adeo nec etiam ad veniale unquam deflexisse, ut hoc credam adducor. Primò, ex eo quod idem docent de D. Joanne Baptista Ven. Beda homil. de illius decollatione, Galatinus lib. 7. cap. 9. & alii tam multi ut Abulensis in cap. 14. Matthæi quæst. 40. dicat id communiter credi; cui opinioni concinit Ecclesia columna veritatis, in his verbis:

*Antra deserti teneris sub annis
Civium turmas fugiens petisti,
Ne levi saltem maculare vitam
Famine posses.*

Si enim hoc de Divo Joanne Baptista

communiter creditur, cur non idem & à fortiori credatur de D. Josepho, uti de vero Christi Domini Patre?

Et certè licet hoc privilegium non fuisset D. Joanni Baptistæ concessum, adhuc tamen Sanctissimo Josepho non esset denegandum. *Ea enim*, ut ait Textus in l. finali de probationibus, *que veniunt ex bona conjectura, verasse dicuntur*. At Patrem Jesu verum, hoc dono donatum fuisse bona conjectura est, ergo res vera.

Tertiò, idem probatur ex illo Concilio Trident. (sess. 6. canon. 23. *Si quis dixerit hominem justificatum posse totâ vitâ suâ omnia peccata, etiam venialia vitare nisi ex speciali Dei privilegio, quemadmodum de Beatâ Virgine tenet Ecclesia, Anathema sit*. Pro cujus intelligentia,

Nota, non tantum intelligit Concilium ut vitentur peccata venialia totâ vitâ requiri speciale auxilium gratiæ, prout contra distinguitur ab auxilio tam reprobis quàm electis communi, quo sensu donum perseverantiæ dicitur ab eodem Concilio Canon. præcedenti citato hic cap. 9. sect. 2. num. 27. auxilium speciale: sed intelligit tale ut nec ipsis prædestinatis communiter concedatur, quale fuit concessum Beatæ Virgini: & ideo Concilium non vocat illud auxilium quo illa vitantur *speciale Dei auxilium*, quemadmodum Canone præcedenti vocavit donum perseverantiæ, sed vocat illud *speciale Dei privilegium*.

Dico ergo ex Concilio, prout sine illo *speciali Dei privilegio* non possunt omnia peccata venialia totâ vitâ vitari, ita cum illo possunt, ut patet: Cum ergo cæteris prædestinatis *speciale auxilium* istud concedamus, cur hoc speciale Dei privilegium Divo Josepho adeo supra illos omnes ratione eminentissimæ suæ dignitatis evectò denegaremus.

Probatur quartò, cum aliis innumeris Sanctis datum sit rarissimè venialiter peccare, immò verò D. Augustinus lib. 2. de Peccat. merit. cap. 6. doceat non esse obsistendum eis qui affirmant esse posse hominem in hac vita sine peccato, intellige (ut sanè intelligas) cum limitatione Concilii

cilii Tridentini loco mox citato versu 3. Cur hoc Divo denegaremus Josepho.

VII. Nec valet quod contra objicit Ariagain 1. 2. tractat. de Justificat. disp. 31. sect. 6. concl. 2. temerarium esse presumere quod non audet Concilium Tridentinum: Sed Concilium non audet illud asserere nisi de Beata Virgine, ita res ista est rara & miraculosa, ergo, &c. Respondeo enim etiam res sit rara & miraculosa esse tamen possibile cum singulari Dei privilegio ex Concilio Tridentino: hoc autem Divo Josepho concessum fuisse, ipsius supra omnes Electos electio suadet.

VIII. Respondeo secundò, Concilium adduxisse Bearam Virginem in exemplum, quod cum speciali Dei privilegio omnia peccata etiam venialia tota vitata vitari possint: quod autem illam solam adduxerit, id non idè fecit quod nulli sint alii præter ipsam, sed quia non fuit necesse, sufficiebat enim unum adduxisse.

IX. Probatur quintò ex doctrina Sancti Clementis, Alexandr. lib. 1. Pedag. cap. 2. Francisci Suarez tomo 3. de Gratia lib. 9. cap. 8. num. 25. Alvaris de Pacz tomo 2. de Extermin. mali lib. 1. part. 1. cap. 9. ubi docent Justos aliquos valde perfectos, qui toti student puritati & sanctitati, posse tota vità vivere sine peccato etiam veniali quòd sit plene voluntarium, & cum deliberatione certa: idque non videtur negandum Sanctis Apostolis post receptum in die Pentecostes Spiritum Sanctum: Unde Divus Chrysostomus in eandem cum illis conspirans sententiam homil. 20. in Matth. ad illud *Fiat voluntas tua sicut in celo & in terra.* ait: *Nihil est quod propter terrenarum rerum habitaculum ad supernarum virtutum perfectionem homines prohibeat pervenire. Est quippe possibile ut in terrarum adhuc regione degentes quasi jam in caelis habitent ita cuncta perficiant.*

X. Peccarunt ergo tantum illi ex quadam subreptione, sed D. Josepho ex dicendis infra Cap. sequenti extinctus aut certè ligatus fuit fomes peccati, ut nunquam appetitus ejus rationem prævenerit: ergo ex hac ratione nec

venialiter peccavit, quandoquidem semper sibi & Deo præsentissimus, nihil ex subreptione fecerit.

Objicies primò, Proverb. c. 24. vers. 16. *Septies in die cadit Justus: quid ergò de tota vità, præcipue verò quando ad longum protenditur ut vita Divi Josephi?* Respondeo Scriptores plures ita hunc Scripturæ locum citare ex Authore Catena Græcæ, Cassiano lib. 2. Collat. 22. cap. 13. nonnullisque Codicibus manuscriptis, & esse jam vulgare: illud tamen *in die*, non haberi nec in Originali Hebræo, nec apud Septuaginta Interpretes, nec in nostrâ vulgatâ, nec in aliis impressis saltem alicujus fidei, quos si mihi non credes consulere poteris.

Objicies secundò, illud Ecclesiastæ cap. 7. *Non est homo justus in terrâ qui faciat bonum & non peccet*, intellige venialiter. Respondeo ad illa & alia similia loca, hæc intelligi de Justo justitiâ ordinariâ. Respondeo secundò, si velis etiam intelligi de Justis justitiâ extraordinariâ intelligendum cum solo speciali Dei auxilio, prout contradistinguitur ab illo qui est in omnibus justis communi, inter quos sunt alii qui reprobis, non de Justo justitiâ summè extraordinariâ, & cum gratiâ illâ, quam Concilium Tridentinum vocat speciale Dei privilegium.

Instabis, nulla datur talis gratia. Contra, si nulla talis datur, quomodo ergò Concilium dixit sine tali non posse peccata venialia vitari? Quod si datur talis, an amabo, negabitur Divo Josepho cui tot titulis debetur? Ergò tam singularis fuit Divi Josephi Sanctitas, tanta vitæ & morum ejus innocentia & puritas, ut eam nulla peccati mortalis caligo obfuscare & extinguere, nulla venialis umbra vel minimum obscurare potuerit.

Synopsis

generali
D.
Josepho
SV
an

CAPUT XI.

An in Divo Josepho fuerit peccati fomes extinctus vel ligatus ?

I. **R**EPUGNARE primæ & summæ sanctitati qualitatem infundere, vel virtutem quæ per se & naturâ suâ hominem vel Angelum inclinât ad peccatum, nihil certius: sicut enim summa perfectio primæ sanctitatis postulat ut non possit ipsa facere malum, sic nec facere ut alius faciat: nam si Deus hoc faceret mediante tali qualitate aut virtute à se immediatè productâ, non minus ipsi quàm creaturæ tribueretur malum, quia nec aliam ob causam dicitur Author boni, nisi quia ad illud movet per internum impulsus: imò magis ipsi malum quàm creaturæ imputaretur, hæc quippe illud non operaretur, nisi ad illud determinata à Deo.

II. Aliundè verò dari fomitem in homine inclinantem ad peccatum, est certum de fide. Cum ergo ille fomes, utpote ipse appetitus sensitivus ut fertur in bonum sensibile, quod est rationi contrarium (ex quo dicitur inclinare ad malum) sit immediatè a Deo in homine, quia fuisse ille in naturâ purâ: quomodò verum est quod Deus non sit author peccati? & quâ ratione hoc cum præcedenti quadrare potest?

III. Dicendum ergo quod appetitus sensitivi objectum totale & adæquatum in quod naturâ suâ & per se fertur, est præcisè bonum naturæ sensitivæ conveniens: quod bonum non est per se contrarium rationi, cum sæpè contingat ut quod est commodum naturæ sensitivæ, sit licitum & conforme rationi; licet etiam sæpè eveniat e contra, ut quod est conveniens sensui, sit disconveniens rationi, quando scilicet est immoderatum: unde cum appetitus sensitivus eatenus tantum dicatur fomes peccati, & inclinare ad malum, quatenus fertur in illud bonum sensibile in particulari, quod est immoderatum: cum non fertur in illud quate-

nus est immoderatum, & disconveniens rationi, quæ cum illum regulare deberet, ab illo se dominari permittit, sed quatenus est bonum naturæ sensitivæ, non potest dici per se & naturâ suâ inclinare ad malum: & sic, etsi Deus sit author appetitus sensitivi, non tamen est author mali.

Porro fomes iste dicitur à Theologis modò extingui, modò ligari: Ligatur, inquit aliqui, quando per extrinsecam Dei providentiam substrahentem, sive elongantem objecta & occasiones, providetur ut nulla eius operatio insurgat contra rationem: extinguitur, quando per aliquid intrinsicum idem impeditur: Alii putant melius sic dicendo quod extinguitur quando per qualitatem aliquam intrinsicam ita subjugatur appetitus sub ratione, ut non possit in illam insurgere: ligatur, quando per extrinsecam illam Dei providentiam impeditur tantum motus manente potentiâ ad insurgendum.

Aliis non placet hæc divisio, ex eo quod cum fomes reapse idem sit quod appetitus sensitivus, prorsusque illi identificetur, non possit fomes extingui, quod significat ipsum omninò destrui, quin extinguatur & destruat appetitus, at in Adamo appetitus ille non fuit extinctus seu destructus, ut constat, ergo nec fomes.

Admittunt ergo hi solam fomitis ligationem, extinctionem negant, & dicunt per illam appetitum sensitivum prohiberi ne contra rationem moveatur, idque fieri vel per Divinam providentiam quâ appetitus ab omni inordinato motu coeretur, vel quod est connaturalius per qualitatem infusam v. c. iustitiam originalem in Adamo, præbentem vires animæ quibus motus ejusmodi in inferiori appetitu cohibeat.

Sed quidquid sit de istâ difficultate, & relicta cuique prout voluerit hujus vel illius opinionis electione; cum idem sit effectus seu extinctionis, seu ligationis fomitis, scilicet impeditio motus inordinati in appetitu contra rationem, quo posset ratio inclinari ad malum: mihi hic sufficit inquirere, an hic seu extinctionis seu ligationis fomitis effectus fuerit D. Josepho concessus?

Pro

VIII. Pro quo animadverto aliquos caruisse fomite isto, non tamen fuisse in gratia confirmatos, ut patet in primis Parentibus Adamo & Evâ, in quibus non fuit ista appetitus inferioris rebellio quam sentimus, cohibente eum presentia & efficaciam justitiæ originalis in qua creati sunt; non tamen amiserunt in gratia, & ideo donum illud amiserunt. Alios vero è contra fuisse in gratia confirmatos, non tamen caruisse fomite, ut patet in D. Paulo qui fuit in gratia confirmatus, ut cæteri Apostoli, sensit tamen in membris suis aliam legem repugnantem legi mentis suæ, ad Roman. cap. 7. vers. 23. Alios denique qui & in gratia fuerunt confirmati & fomite caruerunt, ut Beata Virgo, cui Divum Josephum ejus Sanctissimum Sponsum & supparem subjungendum censeo cum Doctissimo Gerfone Cancellario Parisiensi serm. de Nativit. Beatæ Virg. toties in hoc Opere citato, Jacobo de Valentia Episcopo Christopolitano in Cantic. Magnificat. Joanne Ekio serm. de Sancto Josepho. Bustensi in Mariali 4 part. serm. 12. Andræa de Soto lib. de Joseph cap. 10. Canisio lib. 2. de Deip. cap. 13. post med. Salmerone tom. 3. tract. 9. Carthagena Minoritâ tomo 3. de Arcan. lib. 18. homil. mag. & ultim. §. 1. P. nostro Sylveira tomo 1. in Evang. lib. 1. cap. 10. quæst. 2. num. 8. Justino Miechoviensi Dominicano super Litan. Lauret. tomo 1. disc. 101. num. 10 & 11. P. Lobbetio è Soc. Jesu Leodiensi tomo 3. Quæstion. in Evang. Dominic. & Festor. totius anni quæst. 2. Moral. de S. Josepho Virginis Sponso, & aliis innumeris: & ita omnino decuisse docent, ut munus ad quod à Deo electus erat, ritè obiret cum Virgine speciosissima domi forisque, diu noctuque, per tot annorum cutricula, castè & tutè versari & familiarissimè convivere posset, & carnis illecebris & titillationibus qui ex ejusmodi tam familiaris diuturnoque convectu suboriri potuissent, omnino vacaret, sicque rectius ad omnem vitæ usum Matri simul & Proli inserviret.

IX. Igitur credendus est inquit Carthagenâ citatus totidem verbis, Josephum ligatum habuisse fomitem peccati ori-

ginalis, ne etiam naturaliter & absque deliberatione in quempiam concupiscentiæ appetitum prorumperet ejus sensus, dum in consortio Virginis versaretur: Etenim appetitus operatur circa objectum, nisi per actualem motum à superiori potentia contineatur, quam naturalem inclinationem & efficaciam non videntur soli habitus posse impedire: Nam sicut vitia non sufficiunt ad tollendam inclinationem ad bonum, ita neque virtutes, licet aliquin perfectissimæ, possunt tollere naturalem inclinationem appetitus ad sensibilia, quæ interdum rationi repugnant, & ne ad illa nonnunquam moveatur nisi aliunde divinitus præpediatur. Igitur cum Sanctissimum Josephum nullus prorsus unquam libidinis motus pullaverit, manifestè efficitur ad hoc ut in eo suaviter omnis concupiscentia cessaret, fomitem in eo extinctum seu ligatum fuisse, non solum per habitus & virtutes, sed & per divinam gratiam ad hoc aptam & congruam.

Et si enim probabile sit quod ex Divo Bonaventura refert Gerson serm. citato de Nativ. Beatæ Virg. Confid. 3. *Quod nullus ex aspectu gloriosæ Virginis quamvis esset pulcherrima, urebatur aut inflammabatur ad sedam carnis concupiscentiam, sed eam potius extinguebat ille divinus aspectus, quasi frigidus quidam ex oculis ros virginæus expiraret, vel essuaret à mente illius castissimâ.* Attamen ex hoc non habetur nullum prorsus motum suboriri potuisse ad quem impediendum non fuerit necessaria fomitis repressio, maximè quod etsi Virginis aspectus ex se castos afflaret amores, aliunde tamen ut ex aliis actionibus convictus & conversationis diuturnæ, ex dæmonis suggestionibus contumpe- re potuissent, uti odium ortum est in cordibus Judæorum contra Christum Dominum, ex cujus tamen facie non minor gratia scintillabat ad omnium corda ad se allicienda & attrahenda, quam ex Virginis conspectu ad extinguendos ignes illos impuros.

Ex hoc tamen colligitur, quod cum & intus per abundantiam gratiæ sanctificantis fomes fuerit in D. Josepho repressus, & exterius purissimæ Virginis Sponsæ ad aspectus castitatem adpi-

X2

carè

ynopsis

agnatio
D.
Josephus
SV
an

raret, Divum Josephum in suo matrimonio nec intus nec foris tentationem sensit ad libidinem, sicque cum castissima Sponsa sua ita castè & tutè convixisse, ut non potuerint etiam Angeli castius vel tutius.

XII. Ceterum ut quod de horum Theologorum rationibus censeo, proferam: dico ad summum probare in eo fuisse extinctum seu ligatū fomitem partialem scilicet in materia carnis, seu libidinis, non verò totalem, idque tum demum cum Virgini matrimonio junctus est propter Virginis ipsius reverentiam, ut docuit Cornelius à Lapide in cap. 31. Proverb. vers. 2. & alii sine numero: quod non est valdè extraordinarium, cum idem pluribus aliis Sanctis fuisse præstitum legamus apud Authores fide dignos, & id ipsum de Angelico Doctore D. Thomà Aquinate referat ipsius legenda in Breviario ex Joanne Garz, & Sancto Antonino. Sed aliud est quod hic intendimus, caruisse scilicet, idque semper, totali fomite per gratiam, quæ tanta plenitudine descendit in ipsum, ut talis esset dispositio virium animæ in ipso, quod inferiores vires nunquam moverentur sine arbitrio rationis.

XIII. Probatur igitur nostra Assertio primò iisdè rationibus quibus in superioribus probavimus ejus in utero sanctificationem, & confirmationem in gratia. Probatur secundò, quia ex mox dictis plurimis Sanctis datum est caruisse partiali fomite, aliis quidem in materia carnis, aliis in materia iræ, aliis in materia superbiæ, aliis in aliis: ita ut nullos amplius libidinis, iræ, superbiæ, &c. motus in se senserint. Cum ergo D. Josephus, ut Christi Pater, sit incomparabiliter in omni dono gratiæ super illos elevatus, quis negabit ei deberi plenitudinem ejus. quod illis per partes datum est? Ergò talem gratiam accepit, quæ in eo totalem reprimeret fomitem.

XIV. Probatur tertio ab effectibus per inductionem: Nam cum esset Regni Davidici hæres, ut vidimus Tractatu præcedenti, saltem quod nullus negare poterit de Regio sanguinè, & ad vitam obscuram delapsus non erubuit de sua conditione, nec quidquam cogitavit

aggredi, quo inde emergeret, nullo avaritiæ motu commotus est ut ditior fieret, cum & Magorum munera ad favorem pauperum abdicavit: nullo motu libidinis per totos triginta annos cum formosissima familiarissimè vivens uxore: nullo motu iræ vel zelotypiæ videns illam gravidam, non ex facto suo, nullo motu incredulitatis, salvare jussus eum quem mundi Salvatorem Angelus non ita pridem renunciarat. Ut constabit amplius ex infra dicendis suis locis. Cum ergò nullo passionis motu pulsatus fuisse deprehendatur in diversis illis illarum occasionibus, quibus nullæ ferè violentiores dari poterunt; ergò verè caruit fomite, & omnia apud ipsum ex recto rationis dictamine procedebant: imò ex his in eo non fomes tantum, sed & ratio ipsa mortua fuisse videtur.

Probatur quartò, quia ut singulariter electus & ad supremum ordinem hypostaticæ scilicet unionis, in quo soli Jesus, Maria & Joseph, euectus, adeptus est singularem in gratiâ confirmationem, ut Capite præcedenti diximus; sed carentia fomitis ad hoc maximè confert, ut constat; ergò habuit.

Probatur quintò, & ultimò, quia D. Josepho, Christo Domino gratiæ Authori & Consummatori ita ut est conjuncto, concedendum est quidquid facit ad perfectionem virtutis. Sed carentia istius fomitis conducit ad perfectionem virtutis, quia fomes facit pronitatem ad malum, & difficultatem ad bonum, ut docet D. Thomas 3. part. quæst. 27. art. 3 in corp. Ergo carentia fomitis illi concedenda est.

Objicit primò 2. Corinth. cap. 12. *Virtus in infirmitate perficitur.* Ubi sermo est de infirmitate quæ est ex fomite, secundum quam Apostolus patiebatur stimulum carnis, sed ex hac ultima probatione nihil quod pertinet ad perfectionem virtutis est subtrahendum D. Josepho, ergo D. Josepho non fuit fomes substractus Respondeo cum D. Thomà 3. part. quæst. 27. art. 3. ad 2. quod infirmitas carnis ad fomitem pertinens, est quidem in Sanctis Viris perfectæ virtutis occasio, non tamen causa sine quâ virtutis perfectio non

non possit haberi: sufficit autem nobis in Divo Iosepho ponere perfectam virtutem ex abundantia gratia, nec est necesse eam ponere ex qualibet occasione virtutis; ut patet (taceo Christum & Beatam Virginem) in Angelis qui sine fomite per unicum actum intentum virtutis, plus meruerunt quam Sancti cum fomite cui resisterunt per plures annos.

XVIII. Obijcies secundò, illud ejusdem Apostoli ad Rom. cap. 7. *Video aliam legem in membris meis repugnantem legi mentis meae & captivantem me in lege peccati*, ubi cum Apostolus ad summam gratiam elevatus, dicat se adhuc sentire rebellionem carnis, evidens est eam in ceteris etiam vigere. Respondeo ex hoc argumento sequi tantum nullum ita posse crescere in sanctitate quod ex illa tandem sequatur fomitis extinctio: non verò quod Deus favorem illum alicui tribuere non possit ex sua benevolentia, quemadmodum pro fomite totali constat in Beatà Virgine, Adamo, & Evà: & pro partiali v. c. in materia libidinis, in D. Thomà Aquinate, in materia iræ, superbiæ, gulæ, & aliis vitiis, in aliis Sanctis ex relatione Authorum fide dignorum: in primò sensu namque videretur hæreticum, quia D. Hieronymus in epistolâ ad Ctesiphontem, id tribuit Pelagianis ut unam ex eorum hæresibus, & in Concilio Viennensi id tribuitur Beguardis & Beguinis, ut refertur in Clementinâ ad nostrum.

XIX. Obijcies tertio & ultimò, ex Patre Arriagâ in prim. secund. tom. 2. disp. 51. tract. de Justificat. sect. 5. Cum istud donum supponatur provenire à liberalitate Dei, non licet ullo modo asserere ulli esse concessum sine urgentissimo fundamento, quia miracula non debemus astruere, vel admittere sine gravissimâ causâ: unde tutius, ait Arriaga, hoc privilegium negatur omnibus aliis à Christo & Beatissimâ Virgine, quam vel uni conceditur.

XX. Respondeo primò, an hoc Arriagæ argumentum pro negativâ præponderet nostris pro affirmativâ adductis, æquum posco Lectorem Judicem. Respondeo secundò, ne nostram assertionem tanquam dubiam relinquamus,

dico urgentissimum esse fundamentum, & hoc, & ea quæ totâ hâc disputatione de ejus in utero sanctificatione, & extraordinariâ confirmatione in gratiâ diximus asserendi: nam ab æterno electus est, ut esset Pater Christi: electus est ut esset sponsus Virginis: & per hæc electus est ut cooperaretur quâcum homini licuit Mysterio Incarnationis Verbi, & saluti generis humani: Cum ergo istud Mysterium cui ita cooperatus est, sit totius fons gratiæ, debuit proculdubio ex eo plus ceteris omnibus haurire. Quare cum in eo reperiantur rationes tantum ponderis, quales nullæ similes in aliis Sanctis, urgentissimum est fundamentum illi hæc privilegia, quæ aliis denegantur, concedendi.

CAPUT XII.

An D. Iosephus ut in utero sanctificationem, ita ibi Rationis usum per accelerationem accepit?

ACCELERATIO usus rationis in sanctificatis in utero, est donum utendi gratiâ acceptâ in utero: quod donum quantum sit, & quàm Divinum, per se patet: Nam ex eo sequitur, quod ex tunc sanctificatus cœperit ex gratiâ operari & mereri, aliâ enim gratiâ & sanctitatem acceptam amisisset, quia peccat mortaliter homo in doctrinâ D. Thomæ, qui quàmprimum pervenit ad usum rationis, non eo utitur & gratiâ, ut se ad Deum convertat: unde fit ut sanctificatus ab inde gratiam gratiæ, meritum merito semper cumulando, tandem feliciter ad illam eminentem peringat sanctitatem, propter quam ex destinatione Dei gratiam illam uterinam accepit.

Cum ergo Divo Iosepho debeatur quidquid melius est, modò nihil obstat: certè si ulli mortalium hoc donum concessum est, & illi utique sine ullâ hæsitacione concessum fuisse dicendum: idque à fortiori propter rationem toties à nobis tactam, eminentem scilicet illam præ ceteris electio-

Synopsis

agnabit
D.
Iosephi
SV
an

nem, meritum, & dignitatem. Quis enim talis meriti & dignitatis ut Pater Christi: Porro D. Joanni Baptistæ fuisse concessum communiter docent Sancti Patres, alii implicite & interpretative, alii expresse. Origenes Homil. 10. in Luc. D. Irenæus lib. 3. c. 18. S. Cyrillus Hierosol. Cateches. 3. S. Pater noster Cyrillus Alex. lib. de fide ad Regin. D. Hieronymus epistol. 7. ad Lætam & alibi, D. Chrylost. in Encom. D. Joan. Baptist. & alibi sæpè: noster Imperfectus in Matth. hom. 27. D. Ambrosius, Theophylact. & Eurhim. in Luc. Divus Leo serm. 10. de Nativitat. S. Maximus Homil. 1. de Nativit. S. Joan. Bap. Simeon Metaphrast. serm. de Vitâ & Dormit. Deip. Antipater Bostor. Episcop. Orat. de Baptistâ: Pantaleon serm. de Luminib. tom. 7. Mag. Biblioth. SS. Patrum, D. Petrus Chrysolog. Homil. 88. de venerab. Beda homil. de Visitat. D. Antoninus p. 4. Summ. Tit. 15. c. 20. §. 2. Dion. Carthuf. serm. 3. de S. Joan. Bap. Clichtoveus lib. de Visitat. Mariæ, Caietanus in Luc. c. 2. & in Summam D. Thomæ 3. part. quæst. 37. art. 3. Barrad. in Evang. tom. 1. lib. 7. cap. 12. Suarez in 3. part. quæst. 27. disp. 4. sect. 7. Didacus Stella, Maldonatus & Cornel. à Lapide in Luc. & ex nostris Thomas Beauxamis tom. 1. in Harmon. Evang. ad c. 1. Luc. & Joan. à Sylveira tom. 1. in Evang. lib. 1. c. 4. q. 25. & alii sine num.

III.

Confirmaturque hæc præfatorum Patrum & Doctorum sententia de Divo Joanne Baptistâ ex vetusto officio festi Visitationis Beat. Virgin. ubi hæc habebantur.

Acceleratur ratio in puero nondum nato,

Instinctu Sacri Pneumatis divinitus sibi dato,

Novit præsentem Dominum in Virgine clam latentem,

Adoravit cum iubilo ad servulum venientem.

quibus satis consonant quæ de eodem Sancto Præcuratore in ejus festo cantat Ecclesia.

Ventris obstruso recubans cubili

Senserat Regem thalamo manentem;

Hinc parens nati meritis uterque,

Abiit pandit.

Confirmatur item ex Concilio Basiliensi Sess. 43. de Visitatione Virginis, ubi ait inter alia, Salvatore in utero Matris suæ existente fuisse recognitum. Vide Barrad. citatum.

Verùm cum Patres & Doctores præfati ex hoc solùm colligant acceleratum D. Joanni Baptistæ rationis usum, quod exultaverit in utero matris ad præsentiam sui Salvatoris & vocem Mariæ: Dices cum Cornel. Jansen. Gandav. in Concord. Evang. cap. 4. ex D. Augustino epist. 57. quæ est ad Dardanum, non sequi ex hoc ipsum in utero cognovisse salvatorem, sed exultationem istam seu subliationem factam fuisse, ut solent fieri miracula, scilicet divinitus in infante, non humanitus ab infante, ut loquitur D. Thomas 3. part. quæst. 27. art. 6. in Corp. utique ut duo illi gemelli Jacob & Esau in utero Rebeccæ collidebatur Genes. cap. 25. & sicut asina Balaam contigit ut ore aperto loqueretur quæ non intelligebat numeror. c. 22. ita Joannes subliierit novo quodam miraculo, etsi causam ipse non agnosceret.

Confirmat Jansenius suam responsionem ex eo quod hic apud Lucam cap. 1. v. 41. pro *exultavit*, non est idem verbum quod postea cum Maria dicit v. 47. *Et exultavit spiritus meus in Deo*, &c. ibi enim est *igalliaste*, hic verò *eskirtisten*, quod non significat lætatus est, sed saluti, aut exiliit: Nec obesse quod postea eodem c. 1. Luca v. 44. adjicitur quod exultavit *in* seu *præ gaudio*, quod non potuit esse sine cognitione? Nam, inquit Jansenius, Græcè pro *in gaudio* non est *en kara*, sed *en agalliaste*, quod gesticulationem magis significat, quàm gaudium seu lætitiã. Respondet enim gratis negari quod Baptistâ cognoverit in utero Salvatore, & quod ex istâ cognitione præ gaudio exultaverit: unde ad confirmationem dico cum Jansenio, Joannem Baptistam in utero equidem subliuisse, juxta quod significat verbum Græcum ab ipso interpretatum, verùm tamen subliitione istâ gaudium suum testatum fuisse, ita ut gaudium ac lætitiã de Salvatoris præsentia ab eo fuerit ex cognitâ causâ gaudendi & subliiendi.

Nec

VII. Nec nocet quod dicit Jansenius Gregorium pro *in gaudio* habere *agalliasse* quod significat gesticulationem, nam significat quoque gaudium quod gestiendo & exiliendo se prodit: quare cum tale fuerit Sancti Joannis Baptistæ gaudium, idè quod Græcè dicit Jansenius sonare gesticulationem, Syrus & vulgata reddiderunt gaudium: ut proinde omninò hærendum sit versione nostræ vulgatæ & sententiæ tot & tantorum Patrum.

VIII. Confirmatur adhuc evidentissimè & ad hominem, nam Jansenius ipse ibidem observat quod cum Maria dicit: *Et exultavit spiritus meus in Deo salutari meo*, pro *exultavit* sit græcè *igalliasse*, sed exultatio quæ fuit in Beatâ Virgine, non fuit gesticulatio sine cognitione, ergo nec in Divo Joanne Baptistâ *igalliasse* derivatum ab eodem verbo, sed significat lætitiâ & gaudium præ quo subsiliit Joannes. Et optinè quidem, nam ut ait Eustathius apud Cornelium. Hic *agallias* dicitur quasi *agazo*, idest admiror vehementer, quod supponit cognitionem. Maneat ergo ratum Divum Joannem Baptistam, in utero accepisse usum rationis: quod cum ita sit, ergo idem de D. Iosepho indubitatum esto.

IX. Probatur secundo, quia acceleratio rationis videtur debere sequi ex sanctificatione in utero: nam cum ut supra ostendimus sanctificatio in utero sit propter futuram eminentem sanctificationem supra ceteros sanctitatem & excellentiam, quid ad hoc profuisset sanctificatio in utero amplius quam sanctificatio extra uterum, nisi uterina conjuncta fuisset cum dono utendi ibidem illâ, quod est usus rationis: ut sic ex tunc sanctificatus in utero aptus esset mereri & crescere in gratiâ.

X. Nec valet si dicas gratiam uterinam fuisse uberiorem quàm fuisset extra uterinam ex quo uterina est à Deo immediata & extraordinaria, extra uterina verò ab eo mediante Sacramento, & ordinaria: Nam potuisset Deus gratiâ ordinariæ Sacramenti, augmentum addere prout fecit multis insigniter prædestinatis, qui mox à cunis dederunt signa futuræ sanctitatis.

XI. Non etiam valet si dicas uterinam il-

lam ad aliud fuisse utilem, si nimirum contigisset sanctificatum in utero mori. Non, inquam valet, tum quia Deus non dat illam nisi intuitu futuræ sanctitatis & excellentiæ eximie ad quam sanctificatum prædestinavit, ac consequenter omninò necessarium est, ut ita sanctificatus exeat utero & vivat: tum etiam quia nimis falsum est quemquam sanctificatum in utero ex aliâ causâ quam propter futuram aliquando sanctitatem excellentem: aliâ daretur occasio dicendi omnes infantes in utero mortuos fuisse ibi sanctificatos ne perirent, quod est contra doctrinam totius Ecclesiæ & omninò Pelagianum.

Quod si *bonum est viro cum portaverit jugum ab adolescentiâ suâ*, Threnor. cap. 3. vers. 27. nam proverbium est *adolescens juxta viam suam etiam cum senuerit non recedet ab eâ*, Proverb. c. 22. vers. 6. quanto melius erit D. Iosepho statim à conceptione suâ incepisse atque id quidem tam excellenti modo, cum gratiâ tam copiosâ, & remoto fomite?

CAPUT ULTIMUM.

Affertur aliud argumentum probans simul sanctificationem in utero & rationis accelerationem.

UERTIO non nova est quid causa sit, quod cum virtus sit secundum naturam rationalem, eaque dulcior & omnibus partibus melior vitio, non omnes tamen illius semitas terant? hujus nodi solutio est quod homo depravatus est per peccatum, eumque appetitus inordinatus antequam ratio expurgaretur duxit diu extra viam per abrupta sensualitatis.

Quod ut melius concipias, finge duos socios viam eandem peragere habentes: si illorum unus summo mane ante lucem surgens, viam suam arripit, alter verò interim dormit usque ad multam lucem: nonne iste prior tam multam

viam

ynopsis

agnabit
D.
Iosephi
SV
an

viam perficiet antequam alter incipiat, ut illum ab hoc postea attingi sit impossibile? Eodem modo in nostro casu: Ratio & appetitus duo sunt focii simulque junguntur dum homo generatur, sed appetitus statim viam arripit, & hominem post se abripit in devia vitiorum: nonne enim videmus infantes iracundos, superbos, invidios, &c.: *Pront sunt sensus hominis ad malum ab adolescentiâ suâ*, Genes. cap. 8. Interim dum viam istam appetitus peragit, ratio obdormit multis annis, unde antequam evigilet tam multam viam appetitus emensus est, ut sit ferè extra potestatem rationis eum attingere ut cohibeat vel revocet.

III. Sed contrarium omninò D. contigit Josepho, nam in eo summo manè, id est statim à conceptione ratio evigilavit, quæ cum gratiâ quâ tunc donatus fuit, appetitum stitit, viamque tam cito virtutis arripuit ut appetitus semper ipsam sequeretur, nunquam anteciret, unde nunquam ab eo ne vel minimum quidem extra viam abreptus est, ô quanta felicitas!

IV. Probatur hoc assertum ex illo Ecclesiastic. cap. 49. *Nemo natus est in terris ut Ioseph qui natus est homo*, pro cuius intelligentiâ.

V. Nota primò, antiquum Iosephum filium Iacob & Rachel fuisse figuram Sanctissimi & virginei Virginis Sponsi, ita communiter Sancti Patres & Doctores Catholici, & hinc est, meo videri, quod quemadmodum figura, imago, seu statua hominis communi omnium nationum loquendi modo vocatur homo, Leonis Leo, Cæsaris Cæsar, Petri Petrus, uti res ipsa cuius est figura vel imago, ita ille antiquus ex Jacob & Rachele Patriarcha Ioseph, vocatus est eodem vocabulo quo Sanctissimus Christi Pater, cuius figura extitit, & ad quem representandum eum divina providentia præordinavit, vocandus erat quod cum paucis aliis eiusdem figuris in veteri testamento contigerit, ostenditur excellentia huius in ratione figuræ ad Divum Iosephum: unde sequitur quod Scriptura illa, *Nemo natus est in terris ut Ioseph, qui natus est homo*. Dicta sit primò quidem pro Ioseph antiquo, præ-

cipuè tamen pro secundo Iosepho Virginis Sponso, cum ille tantum figura fuerit huius.

VI. Nota secundò quod Scriptura semper impleatur aliquo modo excellentiori in figurato quàm in ipsius figurâ, quod quidem per se clarum est, quia figuratum debet habere expressionem & veritatem, figura verò tantum adumbrationem.

VII. Nota tertio, hoc potest contingere dupliciter: vel enim Scriptura quæ est de figura & pro figurato, verificatur in figura literaliter, vel tantum secundum aliquam accomodationem: Si primum, tunc oportet ut Scriptura impleatur in figurato in gradu perfectiori, vel ampliori eo, qui per ipsum sensum litteralem significatur. Si secundum, id est, si Scriptura verificetur tantum in figura secundum aliquam accomodationem: tunc illa debet necessariò impleri in figurato in sensu literali, qui tunc altior erit, quando quidem figura tunc illam tantum participet in aliquo sensu accomodatitio: sufficereque ad salvandum sensum litteralem istius Scripturæ (qui quantum fieri potest semper salvandus est) quod sic verificetur in figurato: Cum enim figura sit propter figuratum, totumque illius esse sit relativum & ad aliud, hoc est ad representandum & ad umbrandum figuratum, satis est quod umbra Scripturæ sit in figurâ & expressio ac veritas in figurato. His prænotatis quæ sunt clara: Veniamus ad rem.

VIII. Quid ergò sibi vult Ecclesiasticus cum ait: *Nemo natus est in terris ut Ioseph, qui natus est homo*? Nonne homines universi homines nascuntur? nonne omnes cum corpore & animâ rationali (in quo consistit tota ratio formalis seu essentia hominis) procedunt ex utero matrum in mundum? Non ergò inde laus Ioseph antiqui quod homo natus sit essentialiter, cum inde non fiat quod nemo illi similis natus sit in terris: sic enim omnes nascimur: quare in hoc textu aliud sub nomine *homo* latet, quàm quod homo essentialiter sonat. Quid verò illud?

IX. Respondent D. Gregorius in Moralibus, D. Hieronymus in Michæam, Beda in Genesim, Arnobius in Psalmos

mos, apud nostrum ex Congregatione Discalceatorum P. Eliam à Sanctâ Theresiâ in Epist. Dedic. ad tom. x. Legationis Eccles. Triumph. ad Milit. & alii Interpretes in hunc locum, per *li homo* ibi intelligi Justum, seu in gratiâ Dei constitutum: quia Ecclesiastes cap. ait: *Deum time & mandata ejus serua, hoc est enim omnis homo.* Sensus ergo est, nemo natus est in terris ut Joseph qui natus est justus, & absque peccato: peccator enim quantumvis appareat homo, non est homo juxta illud Psalm. 48. v. 12. *Homo cum in honore esset non intellexit, comparatus est jumentis insipientibus & similis factus est illis.* Ratio est quia non vultus hominis facit hominem, sed ratio hominis: at peccator non agit ex ratione ut homo, sed ex passione ut brutum, ut jumentum, non ergo homo, sed brutum, aut jumentum.

X. Quod etiam intellexit Diogenes Philosophus, qui accensâ lucernâ de die, hominem etiam in ipso foro magnæ Civitatis quærabat; per hoc indicans hominem æstimandum, non ex eo quod apparet, sed per id quod verè est: ut verò rectè agnosci possit quid sit in rei veritate, lucernam esse accendendam, quâ ubi latet aspici possit. Ridebant Sapientem illum tanquam fatuum alii, ille alios melius rem intelligens quàm illi: ostendebantur ab his illi, hominem unum quærenti mille & mille, & ille iis attente perspectis ne unum quidem inveniebat, quia nullus vivebat ut homo ex ratione, sed ut bruta ex passione & inclinatione: Ergo peccator non homo quantumvis ex vultu & specie appareat homo.

XI. Respondetur secundò, Textus Græcus pro *li homo* habet *anir* quod significat virum, hoc est hominem perfectum in ratione hominis: hominem, inquam, non tantum cum principio rationis, sed etiam cum ejus usu, sine quo non differimus à bruto nisi secundum speciem externam. Duplex est enim rei perfectio secundum Philosophos, prima, & secunda: prima consistit in ipsius forma, ex quâ speciem sortitur: secunda consistit in ipsius operatione, per quam aliquammodo suum finem attingit. Prima hominis perfectio est ip-

sus anima rationalis, per quam essentialiter constituitur in esse hominis: Secunda est operatio animæ rationalis seu usus rationis. Ex primâ, dicitur homo simpliciter: ex secundâ, homo perfectus: Natus est igitur secundum hoc Joseph *Anir*, id est homo perfectus & ratione utens.

Sed, inquires, quomodo hoc verum est? An ergo Joseph ille Antiquus ex Jacob & Rachele natus est Sanctus & sine peccato? vel vir seu cum usu rationis, ut possit de illo dici quod propter hoc nemo natus sit ei similis in terris? Nullus Patrum hæcenus hoc invenitur dixisse. Dicunt ergo hujus Scripturæ litteram verificari in isto Joseph antiquo, non absolute & simpliciter, sed tantum secundum aliquam accommodationem, ut dicatur natus Sanctus & homo perfectus, seu cum usu rationis per *Auxesin*, scilicet quia fere ut natus est, fuit vir sensu; & quia à puerò tantam scientiam & sanctitatem præ se tulit, ut etsi à cunis inceperet sapere & semper profecisset, vix videretur talem maturitatis & judicii gradum assequi potuisse: ita Palacio in hunc locum & alii, quæ interpretatio est omnino amplectenda.

Ex hoc porro manifestè sequitur quod hic intendimus de D. Josepho Virginis Sponso. Nam cum ex notando primò hic sit figuratus per istum Joseph ex Jacob ex Rachele: Ex notando verò secundò id quod invenitur in figurâ, altiori modo debeat impleri in figurato, quod debet fieri per verificationem Scripturæ in sensu literali in figurato, quando isto modo non fuit verificatum in figurâ, ut diximus notando tertio, sequitur omnino, quod cum littera hujus Textus Ecclesiastici non fuerit impleta propriè & simpliciter in Joseph Antiquo, qui fuit figura, sed tantum per aliquam accommodationem: necessarium sit quod inveniat propriè & simpliciter impleta in figurato, scilicet Divo Josepho, atque adeò quod hic verè ex utero prodierit Sanctus, & Vir, id est, cum usu rationis.

Quod sequeretur etiam si quis vellet cum R.^{mo} P. Egidio Cammarto Ordinis PP. Minimorum S. Francisci de Paulâ

ynopsis

agnatio
D.
Josephus
SV
an

XII;

XIII;

XIV;

Paulâ Generali in Cōmentar. de Rebus gestis S. Eliæ Prophetæ cap. 3. sect. 16. ad finem, hunc Ecclesiastici Textum simpliciter & ad litteram impletum in Joseph ex Jacob & Rachele: quia cūm ex notando secundo id quod invenitur in figurâ debeat impleri in figurato, idque in altiori modo, manifestè sequitur quod si Joseph ex Jacob & Rachele figura nostri Josephi. fuit ex hoc Textu in utero & sanctificatus & usu rationis donatus, oportet nostrum D. Josephum etiam fuisse, idque in gradu longè perfectiori quàm ille. cūm ille fuerit tantūm figura, hic verò figuratum.

XV. Addo pro mantissa finxisse aliquos D. Josephum antequam Virgini Deiparæ nuberet fuisse feniculum, ut castitati castitatisque opinioni in hoc cœlesti conjugio provium esset: hoc non placet propter rationes Parte 2. Tract. 1. cap. 14. sect. 2. afferendas: Placet aliis magis inter alios P. Antonio Escobari, cūm Beata Virgo tanta esset, multis annis opus habuisse D. Josephum ut se preparare posset, aptumque ac dignum reddere tantæ Virginis conjugio. Dico ergo nostro quem hîc versamus modo, provium divinitus: eum, inquam, statim à conceptione sanctificatum, simulque usu rationis donatum, ut sic posset maturius, quàm illi dicunt, & aptius disponi, ut statuto tempore, & congruenti modo, posset Virgini desponsari.

XVI. Ex his porrò tribus Privilegiis tam singularibus D. Josepho per totum Tractatum tam firmiter asseritis: Quod scilicet primò fuerit sanctificatus in utero, & quidem quamprimū à conceptione suâ, atque adeò quod tunc non gratiam

tantūm, sed copiosam & eminentē accepit: quia nimirū à Deo immediate sanctificatus, & ob tam eminentem electionem: Secundo, quod tunc etiam accepit usum rationis, ut posset ex tunc gratiâ istâ uti, mereri & eam augere: Tertiò, quod fomes, qui facit pronitatem ad malum, & difficultatem ad bonum, fuerit in eo seu ligatus, seu extinctus, quanta resulter D. Josephi virginici Virginis Sponsi Sanctitas ex tunc incepta & usque ad senectam sine interruptione producta, ille exprimat qui capere potest.

Poruit Angelus actum virtutis, puta amoris Dei super omnia tam intentum producere & de facto produxit, ut unico actu secundum aliquos, duobus saltem secundum alios (quia ejus via fuit brevissima) summum illum quem adeptus est, gloriæ apicem meruerit, quia nimirū actum nobilissimæ virtutis exercuit cum summâ gratiâ, ex totis gratiæ & arbitrii viribus, & sine ullo impedimento. Cūm ergò D. Josephus statim à suâ conceptione cum summâ gratiâ inceperit & ex totis gratiæ viribus, utpote submoto fomite & impedimentis, operatus sit: nec hoc modo agere desitit usque ad senium, quàm ille excedit Angelos: quantas, Deus immortalis, quam immensas ille gratiarum & meritorum divitias congestit! tantas certè ut Virgini Sponsæ suæ (cui uti Sponsus quantum sa. fuit assimilari debuit) non quidem parem, sed omnino supparem, illum nemo inficias ibit: adeoque D. Josephus nihil supra se habens, nisi Filium & Sponsam, omnes alios Cœlicolas sub se aspicit.

FINIS PRIMÆ PARTIS.

SYNOPSIS